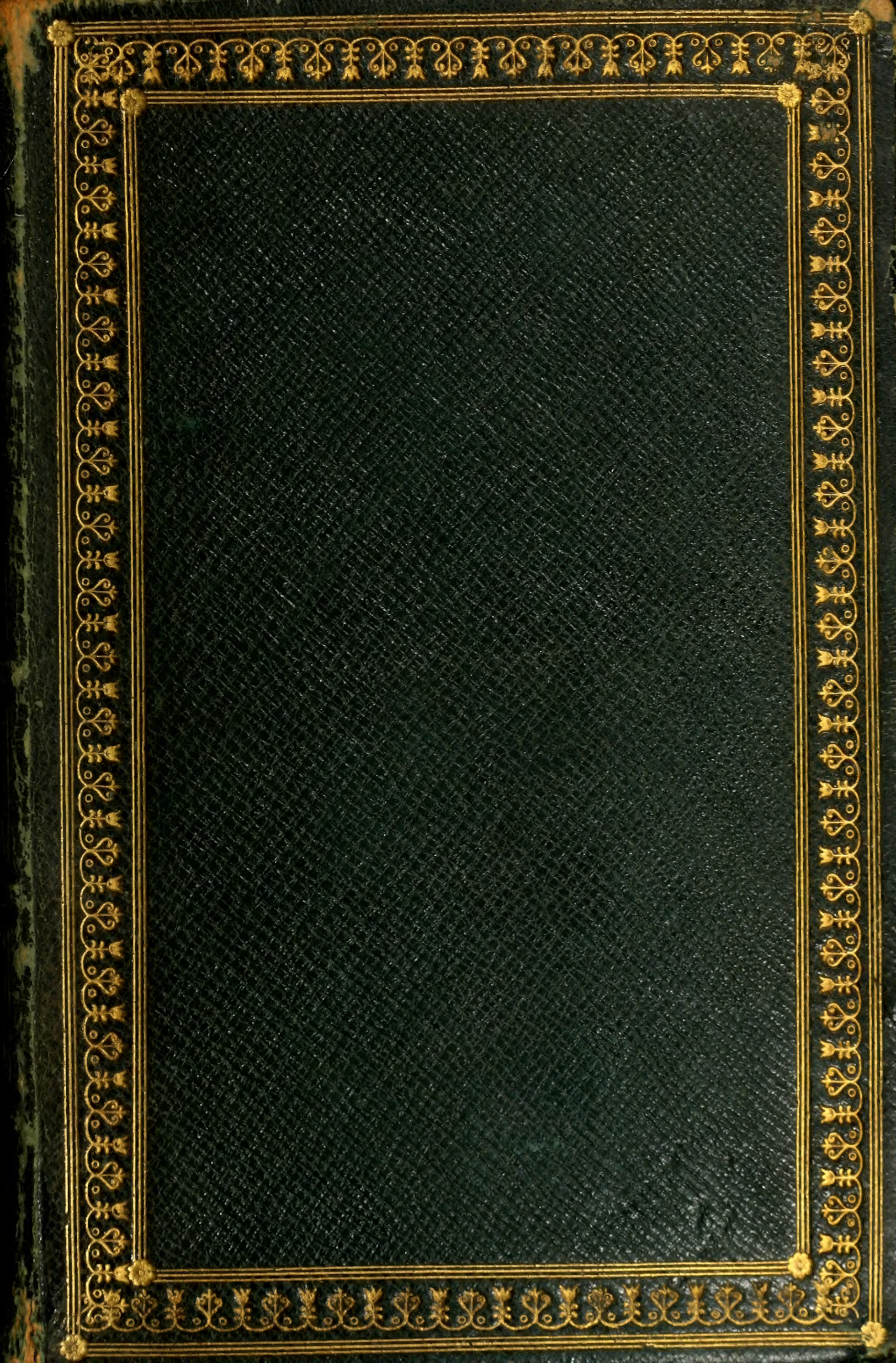


# ARISTOPHANIS COMŒDIAE

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ

STUDIO

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

ARGENTORATENSIS.

---

*TOMUS III.*

---



*ARGENTORATI*

Sumtibus JOH. GEORGII TREUTTEL, Bibliopolæ.

M DCC LXXXIII.

# ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δρᾶμα τῶν Ἱππέων, ποιεῖται εἰς Κλέωνα, τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγὼν νεώνητος, δουλεύων τῷ δήμῳ, καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ὁμοδούλοιν, καὶ κατά τινα λόγια πονηρίᾳ διάσημον ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντοιν, ὡς ἐπιτροπεύσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων Ἱππεῖς συλλαβόντες, ἐν χοροῦ σχήματι παραφαίνονται· ὑφ' ὧν προπηλακιζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφᾶς ὡς συνομωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως πρὸς τὴν Βουλὴν ἵεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας, οἱ Ἱππεῖς περί τε τοῦ ποιητοῦ τινὰ καὶ τῶν προγόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἁδροτέρως διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν Βουλῇ μάλα γελοίως τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὖθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν δῆμον, προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις, καὶ προσέτι ταῖς ἐκ τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος, κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν δῆμον ὁρμήσαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος, τοῦ δήμου τὴν ἑκατέρου σίτησιν συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὑρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς, ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ δήμου κλέπτων, εἴκει θατέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξ αὐτῆς ἐς τοὐμφανὲς γεγονότα προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Ἀγορακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος, καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος, πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

# ΑΛΛΩΣ.

Ο σκοπὸς αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακληρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν στρατηγῶν χρονισάντων, ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν, καὶ ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς, ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ἐναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριστοφάνης, καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ· ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἔπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα. ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν· ἀφῃρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε, διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ δῆμος· οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ τῶν Ἱππέων ἐστὶν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε ταλάντοις, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ, Νικίαν· ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους Ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια, δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος, Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος, Ἀριστομένης Ὀλοφυρμοῖς. Ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς Πεντακοσιομεδίμνους, εἰς Ἱππέας, εἰς Ζευγίτας, καὶ εἰς Θῆτας.

# ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Παράγει τινὰ Κλέωνα, τὸν καλούμενον
Παφλαγόνα, κἄτι βυρσοπώλην, πικρότατα
κατεσθίοντά πως τὰ κοινὰ χρήματα·
κἂν παραλογισμοῖς διαφέροντ' ἐρρωμένως·
ἀλλαντοπώλην, εὐθέως τε σκατοφάγον,
πεισθέντα τ' ἐπιθέσθαι σὺν ἱππεῦσίν τισι,
τοῖς ἐν χορῷ παροῦσι, τῇ τῶν πραγμάτων
ἀρχῇ· Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖ.
ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκακῶς·
ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτυχε προεδρίας καλῆς.

# ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.



# ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΙΠΠΗΣ.

## ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΝΙΚΙΑΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταί.
κακῶς Παφλαγόνα, τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

ΝΙΚΙΑΣ.

κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων,
αὐταῖς διαβολαῖς.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;

ΝΙΚΙΑΣ.

κακῶς, καθάπερ σύ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον.

ΝΙΚΙΑΣ.

μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινὰ
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;

ΝΙΚΙΑΣ.

τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα μὴ μάχωμαι.

ΝΙΚΙΑΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
ἀλλ' εἰπὲ θαῤῥῶν, εἶτα κἀγὼ σοὶ φράσω.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΠΩΣ ΑΝ ΣΥ ΜΟΙ ΛΕΞΕΙΑΣ Α ΜΕ ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ;

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ ΘΡΕΤΤΕ. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς·
ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.

ΝΙΚΙΑΣ.

λέγε δὴ ΜΟΛΩΜΕΝ ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

καὶ δὴ λέγω· ΜΟΛΩΜΕΝ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἐξόπισθε νῦν
ΑΥΤΟ φάθι τοῦ ΜΟΛΩΜΕΝ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΑΥΤΟ.

ΝΙΚΙΑΣ.

πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε

τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κἀπάγων πυκνόν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟΜΟΛΩΜΕΝ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἦν,

οὐχ ἡδύ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δία· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

τί δαί;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τὸ δέρμ' ὁτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

ΝΙΚΙΑΣ.

κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

ΝΙΚΙΑΣ.

ἔγωγε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;

ΝΙΚΙΑΣ.

ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εὖ προσβιβάζεις μ'.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλ' ἑτέρᾳ ποι σκεπτέον.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;

ΝΙΚΙΑΣ.

οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,
ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,

ἣν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος,
Δῆμος Πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον,
ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
πανουργότατον, καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην,
ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
Ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον; — εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,
πανουργότατά πως περιδραμὼν, ὑφαρπάσας,
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην
ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων,
δειπνοῦντος, ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·
Ορᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον. —
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν.

νῦν οὖν ἀνύσαντες φροντίσωμεν, ὦ 'γαθὲ,
ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον, καὶ πρὸς τίνα.

ΝΙΚΙΑΣ.

κράτιστ' ἐκείνην, τὴν ΜΟΛΩΜΕΝ, ὦ 'γαθέ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσι·
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς· ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.

ΝΙΚΙΑΣ.

κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;

ΝΙΚΙΑΣ.

βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀληθὲς, οὗτος, κρουνοχυτρολήραιον εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν.
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;
ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ,

τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

οἴμοι τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοϊδίων.

ΝΙΚΙΑΣ.

ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην, ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εἴπ' ἐμοὶ, Παφλαγὼν τί δρᾷ;

ΝΙΚΙΑΣ.

ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἴθι νυν, ἄκρατον ἔγκαναξόν μοι πολύν.

ΝΙΚΙΑΣ.

σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπεῖσον, Αγαθοῦ Δαίμονος·
ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ Δαῖμον Αγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.

ΝΙΚΙΑΣ.

ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χοᾶ,

τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν ῥέγκεται καὶ πέρδεται·
ὥστ' ἔλαθον αὐτόν, τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβών,
ὅνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτόν, ἵν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω, τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὢ λόγια. δός σύ μοι τὸ ποτήριον ταχύ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἰδού· τί φησιν ὁ χρησμός;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἑτέραν ἔγχεον.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ΕΤΕΡΑΝ ΕΓΧΕΟΝ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ Βάκι.

ΝΙΚΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.

ΝΙΚΙΑΣ.

πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μιαρὲ Παφλαγών, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν;

ΝΙΚΙΑΣ.

τιή;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.

ΝΙΚΙΑΣ.

καὶ πῶς;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,
ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.

ΝΙΚΙΑΣ.

εἷς οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.

ΝΙΚΙΑΣ.

δύο τώδε πώλα. καὶ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
αὐτοῦ γένηται· μετὰ δὲ ταῦτ᾽ ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγὼν,
ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

ΝΙΚΙΑΣ.

τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ᾽ ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δί᾽.

ΝΙΚΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος.
πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἔτ᾽ ἔστιν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.

ΝΙΚΙΑΣ.

εἴπ᾽, ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εἴπω;

ΝΙΚΙΑΣ.

νὴ Δία.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀλλαντοπώλης ἔσθ᾽ ὁ τοῦτον ἐξολῶν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης.

φέρε, ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ζητῶμεν αὐτόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἀλλ᾽ ὁδὶ προσέρχεται,
ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ᾽, ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί ἔστι; τί με καλεῖτε;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δεῦρ᾽ ἔλθ᾽, ἵνα πύθῃ,
ὡς εὐτυχὴς εἶ, καὶ μεγαλῶς εὐδαιμονεῖς.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἴθι δὴ, κάθελ᾽ αὐτοῦ τοὐλεὸν, καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν αὐτὸν ἀναδίδαξον ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ᾽ ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον, καὶ τοὺς θεούς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδού· τί ἐστιν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μακάρι᾽, ὦ πλούσιε·
ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ᾽ ὑπέρμεγας·
ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί μ᾽, ὦ ᾽γάθ᾽, οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.

τὰς στίχας· ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὁρῶ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πυκνός.
Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγώ;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδὶ,
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καθορῶ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τί δαί; τἀμπόρια, καὶ τὰς ὁλκάδας;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἔγωγε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν
τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς ουτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εἴπ' ἐμοὶ, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν, ἀνὴρ γενήσομαι;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δι' αὐτὸ γάρτοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πόνηρος, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύσαι μέγα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τι μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ τοὺς θεοὺς,
εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ὦ μακάριε τῆς τύχης,
οἷον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τουτί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμός;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

εὖ, νὴ τοὺς θεοὺς,
καὶ ποικίλως πως, καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος.
Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη·
κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,

αἴ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ᾽ ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

βυρσαίετος μὲν, ὁ Παφλαγών ἔσθ᾽ οὑτοσί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δ᾽ ἀγκυλοχείλης ἐστίν;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

αὐτό που λέγει,<br>
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

τοῦτο περιφανέστατον.<br>
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ᾽ ἀλλᾶς αὖ μακρόν·<br>
εἶθ᾽ αἱματοπώτης ἐστὶν ὅ τ᾽ ἀλλᾶς, χὠ δράκων.<br>
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον<br>
ἤδη κρατήσειν, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. θαυμάζω δ᾽ ὅπως<br>
τὸν δῆμον οἷός τ᾽ εἴμ᾽ ἐπιτροπεύειν ἐγώ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

φαυλότατον ἔργον· ταῦθ᾽ ἅπερ ποιεῖς, ποίει·<br>
τάραττε, καὶ χόρδευ᾽ ὁμοῦ τὰ πράγματα<br>
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,<br>
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.<br>
τὰ δ᾽ ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ,<br>
φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ·<br>
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·<br>
χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν.<br>
ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·<br>
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν, ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ἀλλ' εἰσὶν Ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
μισοῦντες αὐτὸν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς,
κἀγὼ μετ' αὐτῶν, χῳ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ'. οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.

ΝΙΚΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρήσετον,
ὅτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς, ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα; μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες Ἱππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίωκε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον,
καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς,

καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον. πολλάκις γὰρ αὔτ᾽ ἐρῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.
ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα,
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ, μὴ ᾽κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ, φράτερες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ᾽, ὡς ὑπ᾽ ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν δίκῃ γ᾽· ἐπεὶ τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων,
κἤν τιν᾽ αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον᾽ ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου, διαλαβὼν ἠγκύρισας,
εἶτ᾽, ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας·
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πράγματα.

ΚΛΕΩΝ.

ξυνεπίκεισθ᾽ ὑμεῖς· ἐγὼ δ᾽, ὦνδρες, δι᾽ ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἱστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρίας χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δ᾽ ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἷ᾽ ὑπέρχεται
ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς, κ᾽ ἐκκοβαλικεύεται.
ἀλλ᾽ ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτῃὶ πεπλήξεται·
ἢν δ᾽ ὑπεκκλίνῃ γε δευρὶ, πρὸς σκέλος κυρηβάσει.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ πόλις καὶ δῆμ᾽, ὑφ᾽ οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ κέκραγας, ὥσπερ αἰεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτον τρέψομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΚΛΕΩΝ.

τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὰ Δία, κἄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
ἐσδραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δί', ἐξαγαγών γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας,
καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

ΚΛΕΩΝ.

ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τριπλάσιον κεκράξομαί σου.

ΚΛΕΩΝ.

καταβοήσομαι βοῶν σε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κατακεκράξομαί σε κράζων.

ΚΛΕΩΝ.

διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.

ΚΛΕΩΝ.

περιελῶ σ' ἀλαζονείας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου.

ΚΛΕΩΝ.

βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.
ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.
ΚΛΕΩΝ.
διαφορήσω σ᾽, εἴ τι γρύξεις.
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.
κοπροφορήσω σ᾽, εἰ λαλήσεις.
ΚΛΕΩΝ.
ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ᾽ οὐχί.
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.
νὴ τὸν Ερμῆν τὸν Αγοραῖον,
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.
ΚΛΕΩΝ.
ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς Πρυτάνεσιν,
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.
ΧΟΡΟΣ.
ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα
πᾶσα δ᾽ ἐκκλησία,
καὶ τέλη, καὶ γραφαὶ,
καὶ δικαστήρι᾽, ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακὼς,
ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν.
ΚΛΕΩΝ.
οἶδ᾽ ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ᾽, ὅθεν πάλαι καττύεται.
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.
εἰ δὲ μὴ σύ γ᾽ οἶσθα κάττυμ᾽, οὐδ᾽ ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς

τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ᾽ ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων
πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρασχεθεῖν.
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρα δῆτ᾽ οὐκ ἀπ᾽ ἀρ-
χῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπερ μόνη
προστατεῖ τῶν ῥητόρων,
ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους,
πρῶτος ὤν; ὁ δ᾽ Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.
ἀλλ᾽ ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ
σοῦ μιαρώτερος, ὥστ᾽ ἐμὲ χαίρειν,
ὅς σε παύσει, καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,
πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει,
καὶ κοβαλικεύμασιν.
ἀλλ᾽, ὦ τραφεὶς, ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες, οἵπερ εἰσὶ,
νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑΦΗΝΑΙ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀκούσαθ᾽ οἷός ἐστιν ουτοσὶ πολίτης.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ αὖ μ᾽ ἐάσεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ Δί᾽, ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.
ἀλλ᾽ αὐτὸ, περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν, πρῶτα διαμαχοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ᾽ ὑπείκῃ, λέγ᾽, ὅτι κἀκ πονηρῶν.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ αὖ μ᾽ ἐάσεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ μὰ Δία.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὰ Δία.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ.

ΚΛΕΩΝ.

εἴμοι διαῤῥαγήσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω.

ΧΟΡΟΣ.

πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῷ διαῤῥαγῆναι.

ΚΛΕΩΝ.

τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ, καὶ καρυκοποιεῖν.

ΚΛΕΩΝ.

ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηστῶς.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,
τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνὺς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾷν;

ΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν'; ὅστις εὐθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον
οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ μὲν ἄλλα μ᾽ ἤρεσας λέγων· ἓν δ᾽ οὐ προσίεταί με
τῶν πραγμάτων, ὅτιη μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ᾽ οὐ, λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς, ὠνήσομαι μέταλλα.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ᾽ ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βίᾳ κυκήσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ κινήσω γε σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δέ γ᾽ ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμέ γ᾽ ἆρ᾽, ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.

ΚΛΕΩΝ.

οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

διώξομαί σε δειλίας.

ΚΛΕΩΝ.

ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.

ΚΛΕΩΝ.

διαπατταλευθήσει χαμαί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

περικόμματ᾽ ἐκ σοῦ σκευάσω.

ΚΛΕΩΝ.

τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὸν πρηγορεῶνά σου ᾽κτεμῶ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

καὶ νὴ Δί᾽ ἐμβαλόντες αὐ-

ἰδὼ πάτταλον μαγειρικῶς
εἰς τὸ στόμ', εἶτά γ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαζᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα·
καὶ λόγων ἐν πόλει
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὧδ'.
ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει.
νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις, ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.

ΚΛΕΩΝ.

εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον,
καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι,

δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων,
εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον·
Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς. —
τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἴομαι, γέροντα πυῤῥοπίπην,
ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ, μὰ τὸν Ποσειδῶ·
ἢ μή ποτ' Ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίων, μαχαιριδίων τε πληγάς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.

ΚΛΕΩΝ.

ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν
κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ, νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος.
ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·
Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών. —
οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεξιώτατον κρέας, ὡς σοφῶς γε προὐνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων, πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν·
ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα·
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει. —

ΧΟΡΟΣ.

εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ', ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακὼς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους· οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω.
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιεὶς,
ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν, καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἶτ' ἀφήσω
κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

κἄγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, καταπροίξει, τάλαντα πολλὰ
κλέψας Ἀθηναίων.

ΧΟΡΟΣ.

ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει·
ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

ΚΛΕΩΝ.

σὲ δ' ἐκ Ποτιδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν;

ΧΟΡΟΣ.

ὡνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι. τοὺς δὴ θρίους παρίει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται.

ΚΛΕΩΝ.

φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν,
κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.

ΚΛΕΩΝ.

ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σε φη-
μὶ γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὸν πάππον εἶναί φημί σου

τῶν δορυφόρων —

ΚΛΕΩΝ.

ποίων; φράσον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τῶν Βυρσίνης, τῆς Ἱππίου.

ΚΛΕΩΝ.

κόβαλος εἶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πανοῦργος εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

παῖ' ἀνδρικῶς.

ΚΛΕΩΝ.

ἰοὺ, ἰού.
τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.

ΧΟΡΟΣ.

παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα, καὶ
γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις
καὶ τοῖς κόλοις·
χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.
ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανεὶς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἡδόμεσθα;

ΚΛΕΩΝ.

ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρα, μ' οὐκ ἐλάνθανε
τεκταινόμενα τὰ πράγματ'· ἀλλ' ἠπιστάμην
γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.

ΧΟΡΟΣ.

οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὔκουν μ', ἐν Ἀργει οἷα πράττει, λανθάνει,
πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ·
ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.

καὶ ταῦτ᾽ ἐφ᾽ οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
ἐγᾦδ᾽· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

εὖγ᾽, εὖγε, χάλκευ᾽ ἀντὶ τῶν κολλωμένων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὐτ᾽ ἐκεῖθεν αὖ.
καὶ ταῦτά μ᾽, οὔτ᾽ ἀργύριον οὔτε χρυσίον
διδοὺς, ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ᾽ οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ᾽ εἰς Βουλὴν ἰὼν,
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
καὶ πάνθ᾽, ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
καὶ τἀκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;

ΚΛΕΩΝ.

ἐγώ σε, νὴ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ, σὺ τίνα νοῦν, ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις;
νυνὶ δὲ δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τότε
ἐς τὰς κοχώνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.
θεύσει γὰρ ᾄξας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὡς οὗτος ἐμπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ᾽ εἶμι· πρῶτον δ᾽, ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτῳΐ,
ἵν᾽ ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δαί;

ΧΟΡΟΣ.

ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε ταχέως.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ταῦτα δρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

μέμνησό νυν
δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς Ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ παντοίας
ἤδη Μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι,
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιος ἔσθ' ὁ ποιητὴς,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.
ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας,
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ὡνὴρ

οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων.
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας,
καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας.
τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια·
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς, προθελύμνους·
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕΔΙΛΕ,
καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ ΥΜΝΩΝ· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψει δ' ἀπολωλὼς,
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χ' οὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀῤῥωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχείρειν,
κᾆτ' ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾷν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων γοῦν οὕνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικὸς, κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις
θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην,

ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων,
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασι,
καὶ βαρυδαιμονούντων·
δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ', ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστώς.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τοῦ πέπλου,
οἵ τινες πεζαῖς μάχαισιν, ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·
κοὐδεὶς οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν,
ἠρίθμησεν· ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινὶ,
ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἂν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς, οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν, πλὴν τοσουτονὶ μόνον·

ἢν ποτ' εἰρήνη γένηται, καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ω πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε, καὶ ποιη-
ταῖς, δυνάμει θ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφίκου, λαβοῦσα τὴν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα,
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ' εἴσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τἀν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα, καὶ κρόμμυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ,
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· Ιππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ;
Ληπτέον μᾶλλον. Τί δρῶμεν; Οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα;—
ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον· εἶτά γ' οἱ νεώτεροι
ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς, καὶ μετῆσαν στρώματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε, κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·
Δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.

# ΧΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ νεανικώτατε,
ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν, πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην;

ΧΟΡΟΣ.

νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἄμεινον ἔτι τῶν λόγων
εἰργασμέν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι.
πρὸς τάδ', ὦ βέλτιστε, θαῤῥήσας λέγ', ὡς ἅ-
παντες ἡδόμεσθά σοι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη,
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείδων, καὶ ξυνωμότας λέγων.
πιθανώταθ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη,
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,
κἄβλεψε νᾶπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.

κἄγωγ᾽, ὅτε δὴ ᾽γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους,
καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ᾽ ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων,
ἀγορά τ᾽, ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε,
φωνήν τ᾽ ἀναιδῆ. — ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ.
κἀγὼ προσέκυσα· κᾆτα τῷ πρωκτῷ θένων
τὴν κιγκλίδ᾽ ἐξήραξα, κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον· Ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων,
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατεῤῥάγη,
οὐπώποτ᾽ ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. —
τῶν δ᾽ εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν·
εἶτ᾽ ἐστεφάνουν μ᾽ εὐαγγέλια· κἀγὼ ᾽φρασα
αὐτοῖς ἀπόῤῥητον, ποιησάμενος ταχὺ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὤνοιντο πολλὰς τοῦ ᾽βολοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια.
οἱ δ᾽ ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ᾽ ἐκεχήνεσαν.
ὁ δ᾽ ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγὼν, εἰδὼς ἄρα
οἷς ἥδεθ᾽ ἡ Βουλὴ μάλιστα ῥήμασι,
γνώμην ἔλεξεν· Ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ,
ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις,
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. —
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλὴ πάλιν.
κἄγωγ᾽, ὅτε δὴ ᾽γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
διηκοσίῃσι βουσὶν ὑπερηκόντισα·
τῇ δ᾽ Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρῄνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ἐσταύριον
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ᾽ ἑκατὸν τοῦ ᾽βολοῦ.
ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ᾽ ἡ Βουλὴ πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ᾽ ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.

κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ Πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται.
οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτοὺς, Ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν', ἅτθ' ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει,
πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων. —
οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
Νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδή γ', ὦ μέλε,
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;
οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω. —
ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι·
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχοῦ.
ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν
ἅπαντα, τά τε γήτει', ὅσ' ἦν ἐν τῇ 'γορᾷ·
ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα, κἀχαριζόμην.
οἱ δ' ὑπερεπῄνουν, ὑπερεπύππαζόν τ' ἐμὲ
ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

ΧΟΡΟΣ.

πάντα δὴ πέπραγας, οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα·
εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον, πολὺ πανουργίαις
μείζοσι κεκασμένον,
καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ῥήμασίν θ' αἱμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπί-
λοιπ' ἄριστα· ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται,
ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους.

ΚΛΕΩΝ.

εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ

ψευδῶν ἐνείκ, διαπέσοιμι πανταχῆ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐὰν μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἢν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω,
κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαῤῥαγῶ.

ΚΛΕΩΝ.

ἀπολῶ σε, νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.

ΚΛΕΩΝ.

ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε, νὴ τὸν οὐρανόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὡς ὀξύθυμος. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;

ΚΛΕΩΝ.

ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀπονυχιῶ σου τἀν Πρυτανείῳ σιτία.

ΚΛΕΩΝ.

ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἀγὼ δέ σ' ἕλξω, καὶ διαβαλῶ πλείονα.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πονηρέ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ', ὅσον θέλω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.

ΚΛΕΩΝ.

ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κᾆθ᾽, ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.
μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεὶς·
αὐτὸς δ᾽ ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ, νὴ Δί᾽, ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

χὼ πρωκτὸς οὑμὸς τουτοῒ σοφίζεται.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ὦ 'γάθ᾽, ἐν Βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ, βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ Δῆμε, δεῦρ᾽ ἔξελθε, νὴ Δί᾽, ὦ πάτερ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἔξελθε δῆτα, Δημίδιον ὦ φίλτατον.

ΔΗΜΟΣ.

τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ᾽ ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.

ΚΛΕΩΝ.

ἔξελθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς οἷά περ γ᾽ ὑβρίζομαι.

ΔΗΜΟΣ.

τίς, ὦ Παφλαγὼν, ἀδικεῖ σε;

ΚΛΕΩΝ.

διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουῒ, καὶ τῶν νεανίσκων.

ΔΗΜΟΣ.

τιή;

ΚΛΕΩΝ.

ὅτιὴ φιλῶ σ᾽, ὦ Δῆμ᾽, ἐραστής τ᾽ εἰμὶ σός.

ΔΗΜΟΣ.

σὺ δ᾽ εἶ τίς ἐτεόν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀντεραστὴς τουτουΐ,
ἐρῶν πάλαι σου, βουλόμενός τέ σ᾽ εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ᾽ οὐχ οἷοί τ᾽ ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλησι, καὶ νευρορῥάφοις,
καὶ σκυτοτόμοις, καὶ βυρσοπώλησιν δίδως.

ΚΛΕΩΝ.

εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

εἰπέ νυν, τί δρῶν;

ΚΛΕΩΝ.

ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ,
πλεύσας ἐκεῖσε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ᾽ ἀπ᾽ ἐργαστηρίου,
ἕψοντος ἑτέρου, τὴν χύτραν ὑφειλόμην.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ᾽ ἐκκλησίαν,
ὦ Δῆμ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς, ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἵν᾽ ἐκεῖνον φιλῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ ᾽ν τῇ Πνυκί.

ΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
ἀλλ᾽, ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι ᾽ς τὴν Πνύκα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστὶ δεξιώτατος·
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας,
κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττου, καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

ΚΛΕΩΝ.

τῇ μὲν δεσποίνῃ Αθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Αθηναίων γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν, καὶ Σαλαβάκχαν,
ὥσπερ νυνὶ, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
εἰ δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκὼς,
ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ, καὶ μὴ στέργω, κατατμηθεὶς
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ,
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μὲν ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενὸς, εἴ σοι χαρισοίμην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω.
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.

ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ τ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ', ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως·
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

ΔΗΜΟΣ.

ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
τοῦτό γε τοὔργον ἀληθῶς ἐστὶν γενναῖον καὶ φιλόδημον.

ΚΛΕΩΝ.

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων,
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι,
καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον, οὐκ ἐλεαίρεις;
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως, ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.

ΚΛΕΩΝ.

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ, μὰ Δί', Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας, καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.

εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει,
καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσει, καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι,
γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος, κατά σου τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

ΚΛΕΩΝ.

οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ,
νὴ τὴν Δήμητρα, Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,
ἀφελών τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι,
διατειχίζων, καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΚΛΕΩΝ.

οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ', ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ;

ΔΗΜΟΣ.

παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακὼς,
ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων,
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
μυστιλλᾶται τῶν δημοσίων.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'
αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ᾽ ἐπιδείξω,
νὴ τὴν Δήμητρ᾽, ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ᾽ ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ᾽ ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ᾽ ἄρξεις, ἔχων τρίαιναν,
ᾗ πολλὰ χρήματ᾽ ἐργάσει, σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ᾽, ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκε·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ὦ ᾽γαθοί, ταῦτ᾽ ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γάρ ἐστ᾽ εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ᾽ ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ᾽ ἐστι τοῦτ᾽, ὦ Δῆμε, μηχάνημ᾽, ἵν᾽, ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ ᾽κγένηται.
ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ᾽ εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός.
ὥστ᾽ εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.

ΔΗΜΟΣ.

οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρὲ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον'· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας· καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον· ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν,
ἔδωκας ἤδη τουτῳῒ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν;

ΔΗΜΟΣ.

οὐ δῆτα, μὰ τὸν Ἀπόλλω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν. ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδων τουτὶ, φορεῖν δίδωμι.

ΔΗΜΟΣ.

κρίνω σ', ὅσον γ' ἐγᾦδα, περὶ τὸν δῆμον ὄντ' ἄριστον,
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅς τις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐκοῦν σὲ δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν,
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται.
τονδὶ δ' ἄνευ χιτῶνος ὁρῶν ὄντα τηλικουτονὶ,

οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.

ΔΗΜΟΣ.

τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησε·
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαυτίοισι, χρῶμαι.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὦ πόνηρε.

ΔΗΜΟΣ.

αἰβοῖ·
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ·
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον,
τὸν σιλφίου, τὸν ἄξιον γενόμενον;

ΔΗΜΟΣ.

οἶδα μέντοι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι,
ἵν' ἐσθίοιτ' ὠνούμενοι, κἄπειτ', ἐν Ἡλιαίᾳ
βδέοντες, ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.

ΔΗΜΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί;

ΔΗΜΟΣ.

καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.

ΚΛΕΩΝ.

οἴοισί μ', ὦ πονηρὲ, βωμολοχεύμασιν ταράττεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείᾳ.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὔ με νικήσεις. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι, μισθοῦ τρυβλίον ῥοφῆσαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι,
τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου 'κλέγων, νέον ποιήσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ 'φθαλμιδίω περιψῆν.

ΚΛΕΩΝ.

ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ', ὅπως
ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ'
ὑπερζέονθ'· ὑφελκτέον
τι τῶν ξύλων· ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί.

ΚΛΕΩΝ.

δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην,

ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν· εὔχομαι δέ σοι ταδί.
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ,
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθή-
κοι, καὶ σὺ, τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐ-
σθίων ἀποπνιγείης.

ΧΟΡΟΣ.

εὖ γε, νὴ τὸν Δία, καὶ τὸν Ἀπόλλω,
καὶ τὴν Δήμητρα.

ΔΗΜΟΣ.

κἀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ 'βολοῦ.
σὺ δ', ὦ Παφλαγὼν, φάσκων φιλεῖν μ', ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.

ΚΛΕΩΝ.

ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ', ὅτι
εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.

ΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἐσθ' οὑτοσὶ
οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;

ΔΗΜΟΣ.

δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ τοῦτό γ' ἔστιν.

ΔΗΜΟΣ.

οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

ΔΗΜΟΣ.

αἰβοῖ τάλας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί ἐστιν;

ΔΗΜΟΣ.

ἀπόφερ' ἐκποδών.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν, ταμίευέ μοι.

ΚΛΕΩΝ.

μὴ δῆτά πω γ', ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγὼ,
πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ τῶν ἐμῶν νυν.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ἐὰν τούτῳ πιθῇ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἄν γε τουτῳΐ,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ᾽ οἵ γ᾽ ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἱ ᾽μοὶ δέ γ᾽ αὖ λέγουσιν, ὡς ἁλουργίδα
ἔχων κατάπαστον, καὶ στεφάνην, ἐφ᾽ ἅρματος
χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἔνεγκ᾽ αὐτοὺς ἰὼν, ἵν᾽ οὑτοσὶ
κὐτῶν ἀκούσῃ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πάνυ γε.

ΔΗΜΟΣ.

καὶ σὺ δὴ φέρε.

ΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί᾽· οὐδὲν κωλύει.

ΧΟΡΟΣ.

ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι, καὶ
τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν,
ἢν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν,
οἵων ἀργαλεωτάτων,
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ᾽ ἀντιλεγόντων,
ὡς εἰ μὴ γένοιθ᾽ οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοίδυξ, οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ᾽ ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας

αὐτοῦ· Φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες, οἱ ξυνεφοίτων,
τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν,
ἢν μὴ Δωροδοκιστί.



# ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

Ἰδοὺ, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἴμ᾽, ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

ΔΗΜΟΣ.

ταυτὶ τί ἐστι;

ΚΛΕΩΝ.

λόγια.

ΔΗΜΟΣ.

πάντ᾽;

ΚΛΕΩΝ.

ἐθαύμασας;
καὶ, νὴ Δί᾽, ἔτι γ᾽ ἐμοί ᾽στι κιβωτὸς πλέα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐμοὶ δ᾽ ὑπερῷον, καὶ ξυνοικία δύο.

ΔΗΜΟΣ.

φέρ᾽ ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;

ΚΛΕΩΝ.

οἱ ᾽μοὶ μέν εἰσι Βάκιδος.

ΔΗΜΟΣ.

οἱ δὲ σοὶ, τίνος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.

ΔΗΜΟΣ.

εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;

ΚΛΕΩΝ.

περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.

ΔΗΜΟΣ.

οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φακῆς,
περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι.

ΔΗΜΟΣ.

ἄγε νυν, ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον, ᾧπερ ἥδομαι,
ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.

ΚΛΕΩΝ.

ἄκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,
ὃς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγὼς,
σοὶ μισθὸν ποριεῖ· κἂν μὴ δρᾷ ταῦτ', ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.

ΔΗΜΟΣ.

ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ τοῦτο φησ' ὁ χρησμός· ἀλλ' ὁ κύων ὁδὶ,
ὥσπερ θύρας σου, τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.

ΔΗΜΟΣ.

λέγε δῆτ'· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκῃ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστὴν,
ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν,
ἐξέδεταί σου τοὖψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς·
ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

ΔΗΜΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, πολύ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ 'τὰν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
Ἔστι γυνὴ, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· ὃν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον, πύργους τε σιδηροῦς.

ΔΗΜΟΣ.

ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.

ΚΛΕΩΝ.

ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ.
ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντός εἰμί σοι.

ΔΗΜΟΣ.

καὶ πῶς μ' ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγενημένος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἓν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἑκὼν,
ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.

ΔΗΜΟΣ.

πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τουτονὶ
δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.

ΔΗΜΟΣ.

ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.

ΚΛΕΩΝ.

μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι.
ἀλλ' ἱέρακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσὶν, ὅς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ τόδε φράζευ, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν.
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο —

ΔΗΜΟΣ.

τί τοῦτο λέγει ΠΡΟ ΠΥΛΟΙΟ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.

ΔΗΜΟΣ.

ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
ἀλλ' οὑτοσὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμὸς, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.

ΔΗΜΟΣ.

προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδὼ, πολύϊδριν.

οἶσθ' ὅ τι γ' ἔστιν τοῦτο;

ΔΗΜΟΣ.

Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ τοῦτό φησιν· ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.

ΔΗΜΟΣ.

πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὅπως;
ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χὠ κύων, ταχύ.

ΔΗΜΟΣ.

πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν,
ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.

ΔΗΜΟΣ.

εἶεν.
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὅν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.

ΔΗΜΟΣ.

ποίαν Κυλλήνην;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιὴ φήσ', Εμβαλε κυλλῇ.

ΚΛΕΩΝ.

οὐκ ὀρθῶς φράζεις. τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γὰρ ἔστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός·

αἰετὸς ὡς γίγνει, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ γὰρ ἐμοὶ, καὶ γῆς, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
χὤτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαὺξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι·
εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ· κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.

ΔΗΜΟΣ.

ἰοὺ, ἰού·
οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντανωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

ΚΛΕΩΝ.

μήπω γ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
κριθὰς ποριῶ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν.

ΔΗΜΟΣ.

οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοι ποριῶ 'σκευασμένα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας,
καὶ τοὖψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ', εἰ μὴ 'σθιε.

ΔΗΜΟΣ.

ἀνύσατε νῦν, ὅ τι περ ποιήσετ'· ὡς ἐγὼ,
ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.

ΚΛΕΩΝ.

τρέχοιμ' ἂν ἤδη πρότερος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Δῆμε, καλήν γ' ἔχεις
ἀρχὴν, ὅτε πάντες ἄν-
θρωποι δεδίασί σ', ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις, κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.

ΔΗΜΟΣ.

νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτι μ' οὐ φρονεῖν
νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἑκὼν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν·
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην·
τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.

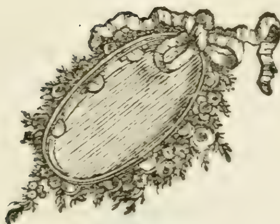
ΧΟΡΟΣ.

οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή.
εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσ-
περ δημοσίους, τρέφεις

ἐν τῇ Πνυκί· κᾆθ', ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὄν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχὺς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.

ΔΗΜΟΣ.

σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν,
καί μ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τοὺς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν,
κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καταμηλῶν.



## ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

Ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

σύ γ', ὦ φθόρε.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.

ΔΗΜΟΣ.

ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι
βδελύττομαί σφω, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;

ΔΗΜΟΣ.

εἴ γε μή, φράσεις γε σύ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξίσου.

ΔΗΜΟΣ.

δρᾶν ταῦτα χρή.
ἄπιτον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδού.

ΔΗΜΟΣ.

θέοιτ' ἄν.

ΚΛΕΩΝ.

ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ.

ΔΗΜΟΣ.

ἀλλ' ἦ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, νὴ Δί', ἢ 'γὼ θρύπτομαι.

ΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.

ΚΛΕΩΝ.

ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγώ,
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ, τῇ χειρὶ τῇ 'λεφαντίνῃ.

ΔΗΜΟΣ.

ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον, εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλὰς, ἡ Πυλαιμάχος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.

ΔΗΜΟΣ.

οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;

ΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τέμαχός σοι 'δωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ', ἑφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,
καὶ χόλικος, ἠνύστρου τε, καὶ γαστρὸς τόμον.

ΔΗΜΟΣ.

καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη.

ΚΛΕΩΝ.

ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουῒ φαγεῖν
ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

λαβὲ καὶ ταδὶ νῦν.

ΔΗΜΟΣ.

καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι
εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

ΔΗΜΟΣ.

ὡς ἡδὺς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.

ΚΛΕΩΝ.

λαβὲ νῦν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.

ΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς· ἀλλ' ἐγώ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

οἴμοι· πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμὲ, νυνὶ βωμολόχον ἐξευρέ τι.

ΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς τάδ', ὦ κακόδαιμον;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ὀλίγον μοι μέλει·
ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ' ὡς ἔμ' ἔρχονται.

ΚΛΕΩΝ.

τίνες;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βαλάντια.

ΚΛΕΩΝ.

ποῦ, ποῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξένους;
ὦ Δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ', ἅ σοι φέρω;

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.

ΔΗΜΟΣ.

εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ· τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ'·

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ δ' ὤπτησά γε.

ΔΗΜΟΣ.

ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί οὐ διακρίνεις, Δῆμ', ὁπότερός ἐστι νῷν
ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ, καὶ τὴν γαστέρα;

ΔΗΜΟΣ.

τῷ δῆτ' ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν

ξύλλαβε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅττ' ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κᾀμέλει κρινεῖς καλῶς.

ΔΗΜΟΣ.

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἀλλ' ὁρᾷς κενήν,
ὦ παππίδιον. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.

ΔΗΜΟΣ.

αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
ὁρᾷς νυν;

ΔΗΜΟΣ.

οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα.
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο.
σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν, ὧν ἐλάμβανεν·
αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.

ΔΗΜΟΣ.

ὦ μιαρὲ, κλέπτων δή με ταῦτ' ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα, κἀδωρησάμαν.

ΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.

ΔΗΜΟΣ.

κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτῳὶ αὐτὸν περιθῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κατάθου ταχέως, μαστιγία.

ΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς
φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ ποθ' ἡττᾶσθαι μόνου.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τοὐμόν γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν σ᾽ ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι.
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.

ΚΛΕΩΝ.

πῶς εἶπας; ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν.
εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντίον.

ΚΛΕΩΝ.

Ω ΦΟΙΒ᾽ ΑΠΟΛΛΟΝ ΛΥΚΙΕ, ΤΙ ΠΟΤ᾽ ΕΜ᾽ ΕΡΓΑΣΕΙ;
τέχνην δὲ τίνα ποτ᾽ εἶχες ἐξανδρούμενος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἠλλαντοπώλουν.

ΚΛΕΩΝ.

καὶ τί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

κἀβινεσκόμην.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ᾽ οὐδέν εἰμ᾽ ἐγώ.
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ᾽, ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα.
καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεόν, ἢ ᾽πὶ ταῖς πύλαις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.

ΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.

κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι· καί σ' ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκλήσεται,
κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι
ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καί σ' αἰτῶ βραχὺ,
ὅπως γένωμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.

ΔΗΜΟΣ.

ἐμοὶ δέ γ', ὅ τι σοι τοὔνομ', εἴπ'.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

Ἀγοράκριτος.
ἐν τῇ 'γορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.

ΔΗΜΟΣ.

Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

καὶ μὴν ἐγώ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε, μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν,
μηδὲν ἐς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ,
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ;
καὶ γὰρ οὗτοσὶ, φίλ' Ἄπολλον,
πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοισιν
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.
εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ,
οὗτος ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ, τοὺς τρόπους οὐ ξυγγενὴς,
Ἀριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται,
ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἦ πολλάκις ἐννυχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ', ὁπόθεν ποτὲ φαύλως
ἐσθίει Κλεώνυμος.
Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἐᾶν ὁμοίως·
Ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων,
ἔξελθε, καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον,
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἥτις ἦν γεραιτέρα.
Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;
Φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν εἰς Χαλκηδόνα

ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον. ---
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο, κοὐκ ἀνασχετὸν,
καί τιν᾽ εἰπεῖν, ἥ τις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ ἐληλύθει.
Ἀποτρόπαι᾽, οὐ δῆτ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἄρξει ποτ᾽· ἀλλ᾽ ἐάν με χρῆ,
ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ᾽ ἐνταῦθα καταγηράσομαι·
οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ᾽, ὦ θεοὶ,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ᾽ ἀρέσκῃ ταῦτ᾽ Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας, ἢ ᾽πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους, καθελκύσας.



# ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΗΜΟΣ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν, καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν·
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνίσσωμεν ἀγυιάς;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἂν ἴδοιμεν; τίν' ἔχει σκευήν; καὶ ποῖός τις γεγένηται;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομένῃσιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θαυμασταῖς, καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ταὶ λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρος, τῷ 'ρχαίῳ σχήματι λαμπρός,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλειπτος.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς.
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.

ΔΗΜΟΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἐγώ;
ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.

ΔΗΜΟΣ.

τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

πρῶτον μὲν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
Ω Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τε σὲ,
καὶ κήδομαί σου, καὶ προβουλεύω μόνος. —
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες, κἀκερουτίας.

ΔΗΜΟΣ.

ἐγώ;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων, ᾤχετο.

ΔΗΜΟΣ.

τί φῄς; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ᾐσθόμην;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τὰ δ' ὦτα γάρ σου, νὴ Δί', ἐξεπετάννυτο,
ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.

ΔΗΜΟΣ.

οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε,
ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς· ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λέγων,

τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο.
οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;

ΔΗΜΟΣ.

αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσῃς·
ἀλλ' οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων. νῦν δὴ φράσον.
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·
Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. —
τοῦτον τί δράσεις, εἰπὲ, τὸν ξυνήγορον;

ΔΗΜΟΣ.

ἄρας μετέωρον, ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον.

ΔΗΜΟΣ.

πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακρὰς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.

ΔΗΜΟΣ.

ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ,
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται·
ἀλλ', ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τοῦ Κλεωνύμου.

ΔΗΜΟΣ.

οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;

ΔΗΜΟΣ.

τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τἀν τῷ μύρῳ,
ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα·
Δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.
ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι, καὶ περαντικὸς,
καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς,
καταληπτικός τ᾽ ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

ΔΗΜΟΣ.

μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ᾽ ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι·
κἄν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.

ΔΗΜΟΣ.

μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

φήσεις γ᾽, ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ᾽ ἴθ᾽ αἱ Σπονδαὶ ταχύ.

ΔΗΜΟΣ.

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ᾽, ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα μὴ σὺ λάβοις;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ᾽ εἰς τοὺς ἀγροὺς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα.

ΔΗΜΟΣ.

τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ᾽ ἔδρασεν, εἴφ᾽ ὅ τι ποιήσεις κακόν.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἣ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην.
ἐπὶ ταῖσι πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασι,
μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
κἀκ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λουτρὸν πίεται.

ΔΗΜΟΣ.

εὖ γ' ἐπενόησας, οὗπέρ ἐστιν ἄξιος,
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι.
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
ἐς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ Φαρμακός.
ἕπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτόν, οὓς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

---

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ.



# ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

# ΑΧΑΡΝΗΣ.

# ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξάπτοντας, Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσεσθαι, ἐφ' ᾧτε, ἐὰν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, πτωχικὴν στολὴν αἰτεῖ· καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι, παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους τοῦ τε Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἑτέρων, ὡς τὰ δίκαια εἰρηκότος αὐτοῦ, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν διαλέγεται. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα, παραγίνεται· μετὰ δὲ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀντιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενος τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις, καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτόν τε τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσιόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον ἄγγελος, παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων, κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου καλῶν τις ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων· ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας

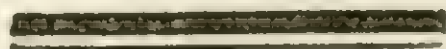
ἀναλύων ἐπανήκει. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

## ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐκκλησίας οὔσης, παραγίνονταί τινες
παρά τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν·
οἱ μὲν στρατίαν ἄγοντες· οἱ δὲ χρυσίον.
παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲ μετὰ τούτους τινὲς
σπονδὰς φέροντες· οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς
εἴασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον· ὧν καθάπτεται
σκληρῶς ὁ ποιητής. αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἱκανῶς φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα
οὐκ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
σπονδὰς, λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

# ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ Βασιλέως ἥκοντες.
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.



# ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῷδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδὼν,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δῆτ' ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·
ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν—
πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον·
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,

ὡς νῦν, ὁπότ᾽ οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνὺξ αὐτηί·
οἱ δ᾽ ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ᾽ οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ᾽ ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ᾽ ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
ἀθρόοι καταῤῥέοντες· εἰρήνη δ᾽ ὅπως
ἔσται, προτιμῶσ᾽ οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
ἐγὼ δ᾽ ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ᾽ ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ᾽ ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ᾽ εἶπεν ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ·
οὐκ ΟΞΟΣ, οὐκ ΕΛΑΙΟΝ, οὐδ᾽ ᾔδη ΠΡΙΩ·
ἀλλ᾽ αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾷν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ᾽ οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ οὑγὼ ᾽λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.

ΚΗΡΥΞ.

πάριτ᾽ ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ᾽, ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἤδη τις εἶπε;

ΚΗΡΥΞ.

τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ.

τίς ὤν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

Ἀμφίθεος.

ΚΗΡΥΞ.

οὐκ ἄνθρωπος;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὔκ·
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμὴν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὢν, ὦνδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ τοξόται —

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦνδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΚΗΡΥΞ.

κάθησο σῖγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ·
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ παρὰ Βασιλέως πρέσβεις —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίου βασιλέως; ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι,

καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

ΚΗΡΥΞ.

σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βαβαιάξ, ὦ 'κβάτανα, τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,
ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος ---

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι τῶν δραχμῶν.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα διὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

σφόδρα γ' ἄρ' ἐσωζόμην ἐγώ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξενιζόμενοι δέ, πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους καταφαγεῖν καὶ πιεῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἡμεῖς δέ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·

ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὅλους
ἐκ κριβάνου βοῦς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ ΦΕΝΑΞ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.

ΚΗΡΥΞ.

ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς —

ΔΙΚΑΙΟΠΩΛΙΣ.

ὦ 'ναξ Ἡράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,
ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν, φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

ἰαρταμὰν ἔξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξυνήκαθ', ὃ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

οὐ λῆψι χρῦσο χαυνέπρωκτ' Ἰαοναῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.

ΚΗΡΥΞ.

τί δ' αὖ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἀχάνας ὁδί γε χρυσίου λέγει,

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.
Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί.
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγᾦδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.

ὦ θερμέβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ, τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;

ΚΗΡΥΞ.

σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κᾆπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὑτοσὶ πάρα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχήνατε.

ΚΗΡΥΞ.

προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

ΘΕΩΡΟΣ.

ὁδί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται.

ΘΕΩΡΟΣ.

χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολὺν —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.

ΘΕΩΡΟΣ.

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,

καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ᾽ ὑπ᾽ αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ᾽ ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ᾽ ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ᾽ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ.
ὁ δ᾽ υἱὸς, ὃν Αθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντος ἐξ Απατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ᾽ ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ᾽ ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὥστ᾽ Αθηναίους ἐρεῖν·
Οσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κάκιστ᾽ ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐνταυθοῖ σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.

ΘΕΩΡΟΣ.

καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο μέν γ᾽ ἤδη σαφές.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρ᾽, οὓς Θέωρος ἤγαγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΘΕΩΡΟΣ.

Οδομάντων στρατός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίων Οδομάντων; εἴπ᾽ ἐμοὶ, τουτὶ τί ἦν;
τίς τῶν Οδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε; τίς;

ΘΕΩΡΟΣ.

τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέντ᾽ ἂν γ᾽ ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ᾽;

ΘΕΩΡΟΣ.

ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταυτὶ περιείδεθ᾽ οἱ Πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ᾽ ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ᾽ ὑμῖν, ὅτι
διοσημί᾽ ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

ΚΗΡΥΞ.

τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ᾽ εἰς ἕνην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ᾽ ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ᾽ Ἀμφίθεε.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με φεύγοντ᾽ ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ᾽ ἐστίν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ᾽ ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.
ἔπειτ᾽ ἀνέκραγον πάντες· Ω μιαρώτατε,

σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων; —
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, κἀβόων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἰβοῖ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

τί ἐστιν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης, καὶ παρασκευῆς νεῶν.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὄζουσι χ' αὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἀλλ' αὑταιὶ σπονδαὶ τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Διονύσια.
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, ΒΑΙΝ' ΟΠΟΙ ΘΕΛΕΙΣ.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δὲ, πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.

ΧΟΡΟΣ.

τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,
εἴ τις οἶδ᾽ ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἐκπέφευγ᾽, οἴχεται
φροῦδος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ᾽ ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ᾽ ἐγὼ φέρων
ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων,
ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος, ὑπ᾽ ἐμοῦ δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν,
οὐδ᾽ ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ᾽ ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ,
μηδέπερ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἶσι παρ᾽ ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθοδοπὸς αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·

κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε
πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε.
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.



## ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΧΟΡΟΣ.

σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ὡνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
προΐθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.

ΓΥΝΗ.

κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν 'τνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.

ΓΥΝΗ.

ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς

οἴσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει, κἀκποιήσεται γαλᾶς
σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τῷ 'χλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν·
σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
τε, μοιχὲ, παιδεραστὰ,
ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον, ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾶτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ', ἄραντα, καλα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι,
Φαλῆς, Φαλῆς.
ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρύβλιον·
ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.
οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν ξυντρίψετε.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γεραίτατοι;

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, ἔπειτα δύ-
νασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴστε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ γ' ἀκούσωμ'; ἀπολεῖ.
κατά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθοί.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀνασχήσομαι·
μηδὲ λέγε δὴ σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐ-
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτ' ἐς
καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροὺς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'γαθοὶ, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἄν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

ΧΟΡΟΣ.

οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἂν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἐτεὸν, ὦ 'χαρνηΐδαι;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δεινά γ' ἄρα πείσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

εἴπ' ἐμοὶ, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν ταχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἐστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσης, ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαι-
μόνιον αὐτὸν ὅ τι τῷ τρόπῳ σοῦ 'στιν φίλον·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

ΧΟΡΟΣ.

οὑτοιί σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐκσέτεισλαι χαμᾶζ᾽. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ καλάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμέλλετ᾽ ἄρ᾽ ἅπαντες ἀνασείειν μετὰ βοῆς,
ὀλίγου τ᾽ ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνάσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
ἐθέλειν τ᾽ ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ᾽, ὅσ᾽ ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

τί οὖν οὐ λέγεις, τοὐπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ᾽,
ὅ τι ποτ᾽, ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ᾽ ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος,
ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ᾽, ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ᾽ ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσί, τυννουτοσί.
ἀμέλει, μὰ τὸν Δί᾽ οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ᾽ ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.
καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν

ἀνὴρ ἀλαζὼν, καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δακεῖν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον,
ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν· ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ταῦτα στρέφει, τεχνάζεις τε,
καὶ πορίζεις τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα
παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχα
τιν' Ἄϊδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὥρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

τίς οὗτος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ἀπεκρίνατο.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ δήποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅμως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐριπίδη —

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί λέλακας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀναβάδην ποιεῖς,

ἐξὸν καθαβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι᾽ ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ᾽ ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ᾽ ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ᾽, Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἀθλιωτέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Φοίνικος, οὔκ·
ἀλλ᾽ ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ποίας ποθ᾽ ὡνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ᾽ ἦ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ᾽ ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ᾽ ὁ χωλὸς οὑτοσί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οἶδ᾽ ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σ᾽, ἐμοὶ τὰ σπάργανα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ,
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
ΔΕΙ ΓΑΡ ΜΕ ΔΟΞΑΙ ΠΤΩΧΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΜΕΡΟΝ,
ΕΙΝΑΙ ΜΕΝ ΟΣΠΕΡ ΕΙΜΙ, ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ.
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὃς εἴμ' ἐγώ·
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ΕΥ ΣΟΙ ΓΕΝΟΙΤΟ, ΤΗΛΕΦΩι Δ' Α 'ΓΩ ΝΟΩ.
εὖ γ', οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.
ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λυπηρὸς ἴσθ' ὢν, κἀποχώρησον δόμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄπελθέ νῦν μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὴ, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρου λαβὼν τοῦτ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔπω, μὰ Δί', οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σφογγίῳ βεβυσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνὸς, οὗ μὴ τυχὼν,
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
ταυτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γὰρ εἴμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,

ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φίλτατον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὡνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτηΐ.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;
ἐπῄνεσ'· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες, εἰποῦσ' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγ', ἐμὴ καρδία.

ΧΟΡΟΣ.

τί δράσεις; τί φήσεις;
ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
ὢν, σιδηροῦς τ' ἀνήρ·
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα.
εἶά νυν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε χ' ἡ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.

οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἐγωγε μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω.)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγώδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἁλὸς,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαράδε
νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μετασταφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
ἐκάθησθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἦ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μέν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων;
αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· ΤΟΝ ΔΕ ΤΗΛΕΦΟΝ
ΟΥΚ ΟΙΟΜΕΣΘΑ. ΝΟΥΣ ΑΡ' ΥΜΙΝ ΟΥΚ ΕΝΙ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄληθες, ὦ 'πίτριπτε, καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς, πτωχὸς ὤν, ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὔτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,
εἴτε τις ἔστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς,
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων—

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῤῥοθεῖ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι, κἀστωμυλάμην.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί δ' εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὸν Μορμόνα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰδού.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κεῖται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τουτὶ πτίλον σοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,
ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πτίλον γὰρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὄρνιθός ἐστιν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἆρα κομπολακύθου;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ', ὡς τεθνήξει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε.
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτόνησαν γάρ με ---

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ᾽ οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ᾽, οἵους σὺ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμὰς,
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ᾽ ἐν Χάοσι
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ᾽ ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτονήθησαν γάρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἁμηγέπῃ,
τωνδὶ δὲ μηδέν; ἐτεὸν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἒν, ἢ οὔκ;
ἀνένευσε· καί τοι γ᾽ ἐστὶ σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κ᾽ Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
οἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν᾽, ἢ τοὺς Χάονας;
οὔ φασίν. ἀλλ᾽ ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρῄνουν οἱ φίλοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ᾽ ἀνασχετά;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δῆτ᾽, ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ᾽ οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ,

καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή.

ΧΟΡΟΣ.

ὡνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοὺς ἀναπαίστους ἐπίωμεν.

Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητὴς,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες,
πρῶτον μὲν ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐκάλουν· κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ,
εὐθὺς διὰ τοὺς ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, ΛΙΠΑΡΑΣ καλέσειεν ΑΘΗΝΑΣ,
εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς ΛΙΠΑΡΑΣ, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόῤῥω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ Βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων,
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.

διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς μή ποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὔθ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπατύλλων,
οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κοὐ μήποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὤν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ, φλεγυρὸν πυρὸς ἔ-
χουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων
φέψαλος ἀνήλατ', ἐρε-
θιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι·
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὕ-
τω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος
εὔτονον, ἀγροικότερον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

ΧΟΡΟΣ.

Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους,

οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.
ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὄφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.

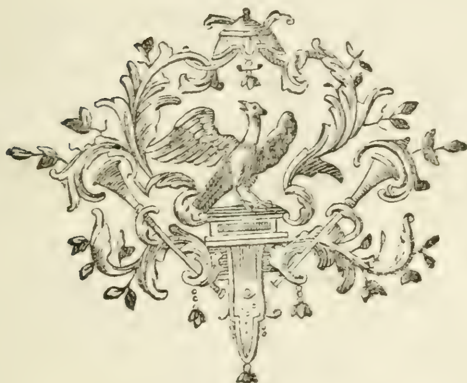
ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ-
σαι, πολιὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ
θερμὸν ἀπομορξάμενον
ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολὺν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν·
νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονη-
ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾆτα προσαλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

ΧΟΡΟΣ.

Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἐξολέσθαι, ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπομορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο·
ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,

περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφάς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τολοιπόν· κἂν φύγῃ τις, ζημιοῦν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.



# ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ Λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανός ἐστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τῇ 'γορᾷ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγορὰ 'ν Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα·
ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ᾇπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἀμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὕροιτέ πα.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρῄδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

ΚΟΡΑΙ.

πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γὰρ, ὑμὲ σκευάσας, φασῶ φέρειν.

περίθεσθε

περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, εἴπερ ἵξετ' οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κᾆπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοΐξετε,
χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼν δὲ καρυξῶ γα Δικαιόπολιν. ὅπα
Δικαιόπολις; ἦ λῇς πρίασθαι χοιρία;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγοράσοντες ἥκομες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔχετε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

διαπεινᾶμες αἰεὶ ποτὶ πῦρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.
τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οἷα δή;
ὄκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐπορευόμαν,
ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σὰ μάν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

παρ' ἀμὲ πολυτίματος, ᾇπερ τοὶ θεοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἅλας οὖν φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδὲ σκόροδα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς ὧν ἀεὶ,
ὅκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὰν καλαί.
ἄντεινον, αἰ λῇς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοῖρος, ναὶ Δία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί λέγεις σύ; ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Μεγαρικά.
ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἅδ';

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας·
οὔ φατὶ τόνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μὰν,
αἰ λῇς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν,
αἰ μή ᾽στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ᾽ ἔστιν ἀνθρώπου γε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἤμεναι τίνος δοκεῖς;
ἦ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς,
ἔγωγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.
οὐ χρῆσθα σιγᾶς, ὦ κάκιστ᾽ ἀπολουμένα·
πάλιν τύ γ᾽ ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδις.

ΚΟΡΗ.

κοΐ, κοΐ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

αὕτα ᾽στὶ χοῖρος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε, κύσθος ἔσται, πέντ᾽ ἐτῶν.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σάφ᾽ ἴσθι, ποττὰν ματέρ᾽ εἰκασθήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ᾽ οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὑτηγί.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σά μάν;
πᾶ δ᾽ οὐχὶ θύσιμός ἐστι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κέρκον οὐκ ἔχει.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε, καὶ παχεῖαν, κἠρυθράν.
ἀλλ' αἱ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρα.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὁμοματρία γάρ ἐστι, κὴκ τωυτῶ πατρός.
αἱ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχὶ,
κάλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'φροδίτῃ θύεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ναὶ τὸν Ποτείδαν, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἐσθίει μάλιστα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

πάνθ' ἃ κἂν διδῷς.

αὐτὸς δ' ἐρώτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χοῖρε, χοῖρε.

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;

ΚΟΡΗ Β.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαὶ,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις;
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα Φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀστείω γε τὼ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τὸ μὲν ἕτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδος·
τὸ δ' ἅτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῶ ματέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἄνθρωπε, ποδαπός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοιροπώλας Μεγαρικός.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, καὶ σέ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τοῦτ' ἐκεῖν' ἵκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι
ὑπό του.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ὦ 'γορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε;
τί δὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κλάων γε σὺ,
εἰ μὴ 'τέρωσε συκοφαντήσεις ἰών.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἔνι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

θάῤῥει, Μεγαρίκ'· ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πολλά γ'.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πολυπραγμοσύνης νυν· ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,
παίειν ἐφ᾽ ἁλίταν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονεῖ γ᾽ ὤνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ὠνὴρ
ἐν τῇ ᾽γορᾷ καθήμενος·
κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ᾽ ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται·
οὐδ᾽ ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ᾽ ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ᾽ ἔχων Φανὴν, δίει·
κοὐ ξυντυχὼν Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ᾽ ἐντυχὼν ἐν τῇ ᾽γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
οὐδ᾽ ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ᾽ αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ᾽ ἐν τῇ ᾽γορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ᾽ ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.



## ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

Ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς.
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου,
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχώ, ψιάθως, θρυαλλίδας,

νάσσας, κολοιὼς, ἀτλαγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡσπερεὶ χειμῶν' ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγὼς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας,
ἰκτίδας ἐνύδρως, ἐγχέλεις Κωπαΐδας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν,
ἔκβαθι, τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἔγχελυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανὼν ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πεῖ γενήσεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί.
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἰώνγα ταῦτα πάντα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅ τι γ' ἔσθ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς,
ἢ κέραμον.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τῆδε δ' αὖ πολύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγᾦδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε,
ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὼ σιὼ,
λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος, ἀγαγὼν, καὶ πολὺ,
ἇπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μικκός γα μᾶκος οὗτος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἅπαν κακόν.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τῶδ' ἐμοῦς
Θείβαθεν, ἴστω Ζεύς.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί καὶ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί ἀδικειμένος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νεώριον θρυαλλίς;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

οἶμαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίνι τρόπῳ;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

μαρτύρομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·

δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρῃ,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ
λάλον τι καὶ πυρορραγὲς,
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος, κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη καλῶς ἔχει σοι.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μέλλω γέ τοι θερίδδεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-
θέριζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων

πρὸς πάντα συκοφάντην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἴθι δῆθ', ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαΐδ' ἔγχελυν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ' ἐπὶ ταρίχῃ τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ΥΠΑΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΚΙΧΛΑΝ ΚΑΙ ΚΟΨΙΧΩΝ.

ΧΟΡΟΣ.

εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ

πᾶσα πόλι, τὸν Φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν
τῶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ Φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πλερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Αρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινεὶς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτραπε, κᾀξέχει,
κᾀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένους·
Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε Φιλοτησίαν.—
τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.

ΔΙΚΑΙΟΠΩΛΙΣ.

ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς Φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγὴ,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ερως ξυναγάγοι λαβὼν,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενομικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβὼν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδὶ,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, κᾀμὲ, ταῖς νουμηνίαις.

ΚΗΡΥΞ.

ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ᾽, ἐξοπτᾶτε, τρέπετ᾽, ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν᾽ ἀναπείρω τὰς κίχλας.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τι δῆτ᾽, ἐπειδὰν τὰς κίχλας
ὀπτωμένας ἴδητε;

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαί σε καὶ τοῦτ᾽ εὖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
αὑτῷ διακονεῖται;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι τάλας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ἡράκλεις, τίς οὑτοσί;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσί σοι μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τι μοι, κἂν πέντ᾽ ἔτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόθεν;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὢ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ ποι.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι.
τὰς σηπίας στάθευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσας ὀρθιασμάτων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.

ΧΟΡΟΣ.

ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσσῃ τε καὶ
φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς οὑτοσὶ, τίς οὑτοσί;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος
ἐκ τῶν γάμων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τόνδ' ἀλάβαστρον κύαθον εἰρήνης ἕνα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μή μοι δίδου,
ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι χιλίων δραχμῶν.

ἀλλ' αὑτηῒ, τίς ἐστίν;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἡ νυμφεύτρια·
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε δὴ, τί σὺ λέγεις; —— ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδὰς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'στι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳῒ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χόας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς.
ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;

ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· καταγελᾷς ἤδη σύ μου;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

αἶ, αἴ·
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἶ, αἴ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί ἐστιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ σὺ δή, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ 'νθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'νθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ' ἦ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἦ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκιν κατέδομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ 'νθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ· ἀλλ' ἐγὼ χὠ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδέσθαι, κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν, ἢ κίχλαι;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ' ὡς ὑβρίζεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ, δεῦρ' ἔξω φέρε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου παῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ,
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος·
ἐγὼ δὲ θοιμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἴρου τὸ δεῖπνον· ξυμποτικὰ τὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.
τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητήν,

ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
ναια χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἄδειπνον·
ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη
σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν·
κᾆθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
τοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δ' αὖ, λίθον βαλεῖν
βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπάξειεν δ' ἔχων
τὸν μάρμαρον, κᾆπειθ' ἁμαρ-
τὼν βάλοι Κρατῖνον.



## ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ὦ δμῶες, οἳ κατ' οἶκον ἐστὲ Λαμάχου,
ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ. ---
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
λῃστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀτταπατταιά.
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν,
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Δικαιόπολις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀτλαλατλατά.
τῶν τιτθίων ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν αὖ.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰὴ, ἰὴ,
ὦ χαῖρε Λαμαχίππιον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

στυγερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μογερὸς ἐγώ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί με σὺ κυνεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί με σὺ δάκνεις;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ ἰὼ, Παιὰν, Παιάν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαῖ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοῦ δέ γε σφῶ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ᾽, ὦ φίλαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι,
καὶ σκοτοδινιῶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θύραζέ μ᾽ ἐξενέγκατ᾽ ἐς τοῦ Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς τοὺς κριτάς μ᾽ ἐκφέρετε· ποῦ ᾽στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι᾽ ὀστέων ὀδυρτή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΤΗΝΕΛΛΑ δῆτ᾽, εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ πρός γ᾽, ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα.

ΧΟΡΟΣ.

ΤΗΝΕΛΛΑ νῦν, ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες Ω ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ᾽ ἑψόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ᾄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἀσκόν.

---

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

# ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

# ΕΙΡΗΝΗ.

# ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες Τρυγαίου.
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ Γεώργων Αθμονέων.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ μάντις.
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

# ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

## ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδοὺ μάλ' αὖθις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ποῦ γὰρ, ἣν νῦν γ' ἤφερες;
οὐ κατέφαγεν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν·
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιιδεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.
ἑνὸς μὲν, ὦνδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἀτέραν μοι, χ' ἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν γ' ἄρ' οἴσω προσλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω,
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων,
ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.

εἶον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τοῦ γ' ἄρ' ἔστ';

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; — κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει. —
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διῒ,
καὶ φησίν· Ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔα, ἔα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

σιγήσαθ᾽, ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ᾽ ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τοῦτ᾽ ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὔθ᾽ οὑγὼ ᾽λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ᾽ εἶπε πρῶτον, ἡνίκ᾽ ἤρχεθ᾽ ἡ χολὴ,
πεύσεσθ᾽. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδί·
Πῶς ἄν ποτ᾽ ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός; ---
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ᾽ ἀνεῤῥιχᾶτ᾽ ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ᾽ ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ᾽ ὅποι,
εἰσήγαγ᾽ Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ᾽ ἠνάγκασε.
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
Ω Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ᾽ εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. ---
ἀλλ᾽ ὅ τι ποιεῖ, τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ᾽, ὦ γείτονες.
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ᾽, ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ᾽ ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ᾽·

εἰ δὲ

εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σίγα, σίγα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾷν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἢν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τίνα νοῦν ἔχων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἀλλ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰού, ἰού, ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.

ΚΟΡΗ.

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δοξάσαι ἐστὶ, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

ΚΟΡΗ.

καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πτηνὸς πορεύσει πῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.

ΚΟΡΗ.

τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν, ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος.

ΚΟΡΗ.

ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτέ,
ὠὰ 'κκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.

ΚΟΡΗ.

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει·
νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

ΚΟΡΗ.

τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.

ΚΟΡΗ.

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν Πειραιεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.

ΚΟΡΗ.

ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς
ἐντεῦθεν· εἶτα χωλὸς ὢν, Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,

μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἵει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων,
ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλὰς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀλλ' ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

ΕΡΜΗΣ.

πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἱπποκάνθαρος.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοί; μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Τρυγαῖος Αθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ἥκεις δὲ κατὰ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

ΕΡΜΗΣ.

ἰὴ, ἰὴ, ἰὼ,
ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν.
Φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γῆς;

ΕΡΜΗΣ.

ἰδοὺ γῆς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ;

ΕΡΜΗΣ.

πόῤῥω πάνυ,
ὑπ᾽ αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς οὖν σὺ δῆτ᾽ ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;

ΕΡΜΗΣ.

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια, καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξῳκίσαντο δ᾽ οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

ΕΡΜΗΣ.

Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ᾽ ἐνταῦθα μὲν,
ἵν᾽ ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ᾽ ἀνῳκίσανθ᾽ ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ᾽ ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦ δ᾽ οὕνεχ᾽ ἡμᾶς ταῦτ᾽ ἔδρασαν; εἴπ᾽ ἐμοί.

ΕΡΜΗΣ.

ὅτι πολεμεῖν ἡρεῖσθ᾽, ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·

Ναὶ τὼ σιὼ, νῦν Ἀτλικίων δώσει δίκην. ---
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀτλικωνικοὶ,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· Ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πεισἴέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον. ---

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ γοῦν χαρακἴὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς ποῖον;

ΕΡΜΗΣ.

ἐς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς
ὅσους ἄνωθεν ἐνεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴπ' ἐμοὶ,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;

ΕΡΜΗΣ.

τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴμοι δείλαιος·
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες·
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα,
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

βαβαὶ, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι.
οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ.
τετρώβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τἀττικοῦ.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

παῖ, παῖ Κυδοιμέ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί με καλεῖς;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσὶ γὰρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὗτος ---

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὐ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τὸ δεῖνα γάρ,
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς,

ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει,
ἀνύσας τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἧκε νῦν ταχύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ 'νδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κᾆτ' οἴμοι μάλα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

πῶς, ὦ πανοῦργ';

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ', ὦ βροτοί.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ᾽ εἰσιὼν ποιήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὅ δεφόμενός ποτ᾽ ἦδε τῆς μεσημβρίας·
ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΤΕΡΠΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ.
νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ὦνδρες Ἕλληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαί τινα.
ἀλλ᾽, ὦ γεωργοὶ, κἄμποροι, καὶ τέκτονες,
καὶ δημιουργοὶ, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
καὶ νησιῶται, δεῦρ᾽ ἴτ᾽, ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχιστ᾽ ἅμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς, καὶ σχοινία.
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν.
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ᾽ ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει.
οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ σιωπήσεσθ᾽, ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ᾽ ἔνδοθεν κεκραγότες;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ᾽ ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί᾽ ἡμερῶν τριῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον,

μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἰοὺ, ἰού·
ἐξολεῖτέ μ', ὦνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω.
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

ἤν' ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φὴς γε, παύει δ' οὐδέπω.

ΧΟΡΟΣ.

ἕν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τι σε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.

ΧΟΡΟΣ.

τουτογὶ, νὴ τὸν Δία;
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τι μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς.
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ'· ἤ-
δη γὰρ ἔξεσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.

ΧΟΡΟΣ.

εἴθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ;
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον, κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι τε
ἀλλ', ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες, ἄγε

φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ κατίδω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκοῦν, ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς τίν' ἡμέραν;

ΕΡΜΗΣ.

ἐς αὐτίκα μάλ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;

ΕΡΜΗΣ.

ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν ἆρ' ἐμὲ
ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;

ΕΡΜΗΣ.

εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς· ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναὶ, πρὸς τῶν κρεῶν,
ἁγὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε, ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον.
εἴπ' ἐμοὶ, τί πάσχετ', ὦ 'νδρες; ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκὼς,
τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦ 'ναξ δέσποτα;

ΧΟΡΟΣ.

ἡμὶν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος,
ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισαι, φιλαν-

θρωπότατε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ᾽, ἀγαλοῦμεν ἀεί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽, ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα·
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.

ΕΡΜΗΣ.

κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι δὴ, κάτειπ᾽· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ γὰρ Σελήνη, χὠ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πολὺν ἤδη χρόνον,
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΗΣ.

ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι, νὴ τὸν Δία,
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ᾽ εἰκότως
βούλοιντ᾽ ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ταῦτ᾽ ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ᾽ ἁρματωλίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ᾽, ὦ φίλ᾽ Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ᾽ ἡμεῖς Παναθήναι᾽ ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυστήρι᾽ Ἑρμῇ, Διϊπόλει᾽, Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,
Ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
χ᾽ ἅτερ᾽ ἔτι πόλλ᾽ ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ᾽, ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

ΕΡΜΗΣ.

οἴμ᾽ ὡς ἐλεήμων εἴμ᾽ ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦ ̓νδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δράσομεν· σὺ δ᾽ ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ᾽ εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ΕΡΜΗΣ.

σπονδὴ, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν·
χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ᾽ ἀσπίδα.

ΧΟΡΟΣ.

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
ἔχονθ᾽ ἑταίραν, καὶ σκαλεύοντ᾽ ἄνθρακας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κεἴ τις δορυξόος, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολῇ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

ΧΟΡΟΣ.

κἤν τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ Παιὼν, ἰή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ΙΗ μόνον λέγε.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὴ, ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἑρμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄρει δέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ, μή.

ΧΟΡΟΣ.

μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή.

ΧΟΡΟΣ.

ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα ἔτι μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ εἶα, ὢ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'.
οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὤ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὖργον;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὦνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον. οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.

ΕΡΜΗΣ.

ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦνδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα νὴ Δία.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

μικρὸν κινοῦμέν γ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ δεινὸν
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴσ', οἱ κωλύουσιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ', ὦνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

ΕΡΜΗΣ.

χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεν-
τείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὢ εἶα νῦν, ὢ εἶα πᾶς.
ὢ εἶα εἶ', ὢ εἶα εἶ',
ὢ εἶα εἶ', ὢ εἶα πᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.
μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου ---

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κλαῦσαι ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.

ΧΟΡΟΣ.

κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,
κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν, ἄθρει,
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

ΕΡΜΗΣ.

κἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
πέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν;

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ', ἄνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·
ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον, ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν μὲν οὖν, ὦ 'νδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ Δί', ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἂν ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,

ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ὑμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονα βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι-
κὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
κἀδάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
χίδρα, καὶ σωτηρία,
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ,
προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα.

ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούστατε.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ελληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' ἔγωγε, πρίν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ.

κᾆτ', ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά.
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ

ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον
ἐμβαλόντες, ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

ΕΡΜΗΣ.

κᾆτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεὼς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι', ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα, κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἔτυπτον, οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἔβυον τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους.
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡδ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

ΕΡΜΗΣ.

εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶέν γ', ἀκούω.—— ταῦτ' ἐπικαλεῖς;—— μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χὤς τις φίλος, κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.

ΕΡΜΗΣ.

ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ', ὥσπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.

ΕΡΜΗΣ.

ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

ΕΡΜΗΣ.

ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι
αὑτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν,
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινὶ,
ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ, ὦ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ τί;

ΕΡΜΗΣ.

πάμπολλα, καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ΕΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι, γέρων ὢν καὶ σαπρὸς,
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ΕΡΜΗΣ.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

ΕΡΜΗΣ.

τί παθών;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι;
ὡρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ὁρῶν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χ' ἅτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθαι τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφεξόμεσθά σου.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἧσπέρ ποτ' ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ σύ γε
ὤνθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τάν, ἐστι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ.

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ.

θάῤῥει, καλῶς·
τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ', ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.

Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις.

εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φήσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας·
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδὶ,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο·
Ω κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα; —
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ'· ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων,
ἀντεῖχον ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.

πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ 'φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαῖτας,
καὶ θαλίας μακάρων.
σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπακούσῃς, μήτ' ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς·
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς,
γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
ναννοφυεῖς, σφυράδων
ἀποκνίσματα,
μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ,
ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα, γαλῆν
τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν

ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν
φωνῇ χελιδὼν
ἑζομένη κελαδῇ,
χορὸν δὲ μὴ ᾽χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γη-
ρύσαντος ἤκουσ᾽,
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι,
βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ,
τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη
μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ᾽ ἐμοῦ
ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.



## ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ' ὁρᾷν ἄνωθεν ἦστ' ἔμοιγέ τοι·
ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποθ', ἥκεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ἐγὼ 'πυθόμην τινός.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ τί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ, εἰ μή γε που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔδρων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριανερινηχέτους τινάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μάλιστα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν ΑΟΙΟΝ ποθ', ὥστε γ' εὐθέως
ΑΟΙΟΝ αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ΑΣΤΕΡΑ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβών,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

πόθεν δ' ἔλαβες ταύτα;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδέν. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ κἀνθάδε σκευαστέον.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν,
τανῦν ὅδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;

ΧΟΡΟΣ.

ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἶμαι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δικαίως; ὅστις, εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμοῦς ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίς ἐσθ' αὕτη; τί φῄς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· τίς ἐσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τὸ δεῖν', ἐς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ.
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἐκεινοσὶ νεύει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τίς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὑτὸν ἀντιβολῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλὴ, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἆρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἡνίκα γε κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
ἴδ', ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἂν, εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-
τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φήσεις τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ, πλήν γε τῶν θεῶν, ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν, Ὑπέρβολόν τε παύσας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην χύτραις ἱδρυτέον;

ΧΟΡΟΣ.

χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε Λαρινῷ βοΐ;

ΧΟΡΟΣ.

βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὑῒ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, μή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τιή;

ΧΟΡΟΣ.

ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

ΧΟΡΟΣ.

οἴ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴ;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίτηδες, ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ΟΪ. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ τοι λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι·
ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πραότεροι πολύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτὶ, κοὐδὲν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν ἁμιλλήσεσθον;
ὡς, ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ὅτι,
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίϊθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ, τὸ δᾳδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοὶ,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔδωκας ἤδη;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἀλλ' ἐς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ᾽ εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ᾽ εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τοῖσι φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐ γάρ, οἵ τινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ,
ἐς ταυτὸ τοῦθ᾽ ἑστᾶσ᾽ ἰόντες χωρίον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ᾽ ὡς τάχιστ᾽ εὐχώμεθ᾽, εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ
πότνι᾽ Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.

ΧΟΡΟΣ.

δέξαι δῆτ᾽, ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ᾽, ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.
καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κᾆτ᾽, ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ᾽ ἡμᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ᾽ ἤδη
τρία καὶ δέκ᾽ ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς,

ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'
εἰς ἀλλήλους· μίξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πρᾳοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς. κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγορὰν·
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ΟΛΟΜΑΝ, ΟΛΟΜΑΝ, ΑΠΟΧΕΙΡΩΘΕΙΣ
τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐ θέμις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τιὴ τί δή;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χ' οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ δὴ θύραισι χρὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπανθ' ἐπὶ τούτοις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσα
χρεὼν ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.

ΧΟΡΟΣ.

τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-
τις πόλλ' ἀνατλὰς, ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών·
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅπλα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τις ἔστιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

αὐτός γέ που 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὑξ Ὠρεοῦ.
τί ποτ' ἄρα λέξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εὖ λέγεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηὶ, καὶ τῷ θεῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅπλα σὺ σιγῆ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καλῶς δῆτ', ὦ πότνι Εἰρήνη φίλη.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μεμνήμεθα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἢν φράσῃς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερᾶ θύομεν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὦ μέλεοι θνητοὶ, καὶ νήπιοι—

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς κεφαλὴν σοί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οἵ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις—

ΟΙΚΕΤΗΣ.

αἰβοῖ, βοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί γελᾷς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαὶ, δόλιαι φρένες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ 'λαζὼν, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τότε πρῶτον —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῖς ἁλσί γε παστέα ταυτί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ·
ἕως ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζω,
ἐξὸν σπεισαμένους κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
Ὡς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νὴ Δί', Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

φράζεο δὴ, μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἴκτινος μάρψῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπονδὴ, σπονδή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἔγχει δὴ κἀμοὶ, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.

ὦ πότνι'

ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

πρόσφερε τὴν γλῶτταν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

σπονδή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρὶν καὶ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ πρὸς τῶν γονάτων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄλλως, ὦ 'τὰν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δή, θεαταί, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τί δ' ἔγωγε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

μαρτύρομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κωδίων,
ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἥδομαι, ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων,
συκέας τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ
δανόταλα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κινῶν,
τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·

ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα, κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυρρίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κῷφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἡνίκ' ἂν ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη·
τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει·
τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδαίνοντ'·
εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χἄμα φήμ', Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθαι 'χοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Αὔριον γ' ἔσθ' ἡ 'ξοδος·

τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι· τοὺς δ' ἐξ ἄστεος
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ μὲν δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.



# ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἰοὺ, ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηΐ·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἐστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ὦ φίλταθ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.

ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα, κἀκερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἐστίν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουῒ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳΐ.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γάρ, ὦ 'τάν, ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστον. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ 'μαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τηδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ' —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῷ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δί', ὦ 'πίτριπτ'· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἴθι δὴ 'ξένεγκε τἀργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
θλίβει τὸν ὄρρον· ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

τί δ' ἐγὼγ' ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

οἴμοι καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

οἴμοι, ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδαμῶς, ἐπεὶ
τούτῳ γ᾽ ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ᾽ ὠνήσομαι.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

πόσον δίδως δῆτ᾽;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ᾽ ἂν αὔτ᾽ ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ ᾽τὰν, ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί᾽, ὡς τὰ παιδία γ᾽ ἤδη ᾽ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ᾽, ἵνα,
ἅττ᾽ ᾄσεται, προαναβάληται, μοι δοκεῖ.
ἀλλ᾽ ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ᾽ ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ ᾽νθαδί.

ΠΑΙΣ Α.

Νῦν αὖθ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ᾽, ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ᾽ εἶ καὶ κατάρατον.

ΠΑΙΣ Α.

Οἱ δ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ᾽ ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;

ΠΑΙΣ Α.

Ἔνθάδ᾽ ἅμ᾽ οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ Α.

ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γάρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαίρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.

ΠΑΙΣ Α.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορεσμένοι.

ΠΑΙΣ Α.

Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ Α.

Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

ΠΑΙΣ Α.

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ μέντοι, νὴ Δί'.

ΠΑΙΣ Α.

υἱὸς Λαμάχου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὲν ἦσθα
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.

ἄπεδρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰόν.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

ΠΑΙΣ Β.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰπ' ἐμοί, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;

ΠΑΙΣ Β.

Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα—

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κατῄσχυνας δὲ τοκῆων.
ἀλλ' εἰσίωμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετε,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν.
οὐδὲ γάρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μάσωνται.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.
εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, κἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·

κἄπειτ᾽ εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
σῦκά τε τρώγειν·
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν·
καὶ τἀγαθὰ πάνθ᾽, ὅσ᾽ ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαι δ᾽ αἴθωνα σίδηρον.
δεῦρ᾽, ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν,
χὤπως μετ᾽ ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ᾽ ἀράμενοι φέρωμεν,
οἱ προστεταγμένοι,
τὸν νυμφίον, ὦ ᾽νδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.

   λείπει.   

ΧΟΡΟΣ.

οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ᾽ ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,

τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.
φήσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.

* * * λείπει. * * *

ΧΟΡΟΣ.

πλακοῦντας ἔδεσθε.

* * * * * * *

---

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.



# ARISTOPHANIS
## *DEPERDITARUM COMŒDIARUM*
## FRAGMENTA.



# CATALOGUS
## *DEPERDITARUM COMŒDIARUM*
## ARISTOPHANIS.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Athen. Poll. Platonius de differentia comœdiarum, qui teſtatur hanc fabulam mediæ comœdiæ formam, & nulla χορικὰ μέλη habuiſſe. Per filium ſuum Ararotem docuit & hoc drama & ΚΩΚΑΛΟΝ Ariſtophanes, ut notatur in argum. *Pluti.* Allegatur etiam in ſcholiis ad *Pacem* 40. Suidæ in ἀγοράσαι, & ab Hephæſtione in Enchir. Acta poſt *Plutum*, adeoque poſt Olymp. XCVII.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ Β. Athen. Lib. IX. p. 372.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. Hephæſt. Harpocr. Poll. Suid. Athen. Apoſtolius, Erotianus in λεβηρίδες. Etymol. M. Ælianus H. A. XII. 9. Schol. ad *Nubes*, *Ranas*, *Pacem.* Hoc drama per Philonidem docuit, ut legitur in argum. *Avium.*

ΑΝΑΓΥΡΟΣ. Vide Pollucem VII. 164. & qui ibi laudatur, Caſaubonum: Athen. Suid. Etymol. M. Schol. ad *Aves.*

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ. Erotianus in Αμβην. Schol. ad *Veſpas* 1020.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ. Suidas & Apoſtolius in Σαμίων ὁ δῆμος, quorum locis adde Meurſium Attic. Lect. III. 21. Laudant & Ariſtoteles Rhet. III. 2. Stephanus Byſant. Poll Athen. Harpocr. Ammonius in χολάδες: Heſych. Etymol M. Zenobius proverb. ἀνθ' Ερμίωνες, Suidas in σιμός: auctor vitæ Ariſtophanis: Schol.

ad *Aves* & *Acharnenſes* & in argum. *Pacis.* Vide & Caſaubonum ad Athen. III. 10.

ΒΟΗΘΟΙ. Priſcianus Lib. XVII.

ΓΕΩΡΓΟΙ. Plutarchus in Nicia, quem hoc dramate perſtrinxerat. Hephæſt. Priſcianus Libro XVIII. Etymol. M. Athen. Poll. Harpocr. Stobæus, & Zenobius in proverb. αὐτῷ μελητέον. Schol. Comici & Theocriti.

ΓΗΡΑΣ. Priſcianus Lib. XVIII. Etymol. M. in μορμολυκεῖον: Suidas in σ]λεγγὶς, ſchol. ad *Equites.* Athen. Poll. Harpocr. Phrynichus in Διονύσειον: Schol. Nicandri Theriac. Laërtius.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ. Erotianus in γαργαλισμοῦ & ἐκλαπήσεται. Heſych. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Schol. ad *Veſpas.* Schol. ad Sophoclis *Electram.*

ΓΛΑΥΚΟΣ. Pollux III. 43.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ. Suid. Athen. Poll. Heſych. Phrynichus in κάκκαβον. Erotianus in ἀνεκάς: Clemens Strom. VI. p. 628. ubi ait Platonem Comicum & Ariſtophanem *Dædalo* ſua invicem ſuffurari.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus & Thomas Mag. in ἀκεστής: Galenus in proœmio Lex. Hippocr. Suidas.

ΔΑΝΑΪΔΕΣ. Pollux tum alibi, tum VII. 199. ad quem locum vide. Athen. Suidas in Κλειταγόρα. Schol. ad *Plutum* & *Pacem:* Etymol. M. in ἀταλαίπωρον.

ΔΗΛΙΑ. Athen. Lib. IX. p. 373.

* ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Pollux X. 33. ubi mendoſe ſcriptum ΔΙΟΝΑΥΑΓΟΣ. Non minus incertus eſt Dramatis auctor quam titulus.

ΔΡΑΜΑΤΑ. Videndus Caſaubonus ad Athen. VII. 14. ubi ſuſpicatur quatuor Comœdias, de quarum auctore Ariſtophane an Archippo (vide Anonymum in Comici vita ſcholiis præfixa) Criticis non conſtabat, *Nioben*, *Centaurum*, *Inſulas* & *Poëſin* ab aliquo in unum corpus conjectas, & titulum ΔΡΑΜΑΤΑ ei in-

ſcriptum fuiſſe ; at enim non de *Centauro*, ſed de Ναυαγῷ dubitant veteres Critici. Apud Heſych. in βύστακ male ἐν ἀράμασι pro ἐν δράμασι.

ΕΙΡΗΝΗ Β. Jam Eratoſthenis ætate non exſtabat, qui dubius hæret, an Ariſtophanes *Pacem*, quæ etiamnum habetur, bis docuerit, an binas hoc titulo conſcripſerit, ut innuit Crates Grammaticus apud auctorem argumenti *Pacis*.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ. Euſtathius in Odyſſeam p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ. Laërtius VIII. 34. Athen. Poll. Suid. Schol. ad *Aves*: Stephanus Byſ. in Ἄργος. Etymol. M. in πίνω.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ſeu ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΣΑΣΑΙ, ut ſecundas *Theſmophoriazuſas* Ariſtophanis inſcribit Demetrius Trœzenius apud Athen. Lib. I. Suidas in λακωνίζω & λύκος ἔχανεν. Clemens Pædag. III. 12. Pollux VII. 95.

* ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ. Poll. Heſych. Athen. Suidas in πρόδικον. Vide & ſupra in ΔΡΑΜΑΤΑ. Solet enim allegari Ariſtophanes ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ. Heſych. in σπείλεαν.

ΚΩΚΑΛΟΣ. Erotianus in φῶδες, Athen. Heſych. Poll. Harpocr. Zenobius in proverb. χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος: Macrobius V. 18. Acta eſt hæc Comœdia poſt *Plutum*, adeoque poſt Olymp. XCVII. & poſt decretum, ne quis nomine tenus in theatro perſtringeretur. Vide Scriptorem vitæ Ariſtophanis, & quæ ſupra in ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Porro Philemonem in Ὑποβολιμαίῳ ſuo hoc Comici drama æmulatum notat Clemens Stromat. VI. pag. 628. Gellio XIX. 13. laudatur hæc fabula, ubi pro Κώκαλος male in libris ſcriptum ΑΚΑΛΗΣ vel ΑΚΑΛΕΣ.

ΛΗΜΝΙΑΙ. Ammonius in τύραννον, Harpocr. Athen. Poll. Etymol. M. Suid. Heſych. in δορυκαλός.

* ΝΑΥΑΓΟΣ. Idem forte quod ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Vide ſupra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΕΦΕΛΑΙ, ſive *Nubes* priores, actæ Archonte Iſarcho, Olymp. LXXXIX. 1. in Lenæorum feſto. Vide Argum. *Nubium*, quæ exſtant.

* ΝΗΣΟΙ. Etymol. M. Poll. Schol. Euripidis: Stobæus, Suid. Hesych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΙΚΑΙ. Schol. ad *Lysistratam*, & ex eo Suidas in σιμός. Sed suspicione non vacat hic titulus.

* ΝΙΟΒΗ. Ab aliis tributa Archippo. Poll. Schol. Euripidis ad Phœniss. ubi allegatur Αριστοφάνης ἐν δράματι Νιόβης. Forte legendum, ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΟΛΚΑΔΕΣ. Schol. Comici, Hesych. Suid. Harpocr. Stephanus Byz. Galenus I. de aliment. facult. T. IV. p. 316.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ. Schol. ad *Plutum* & *Vespas*: Athen. Harpocr. Poll. Thomas Mag. in σημεῖον.

ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Schol. ad *Aves*, ubi male Περιαλγεῖ legitur pro Περιαλγεῖ.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

* ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ. Schol. ad *Aves*. Vide Casaub. ad Athen. III. 27. sed errore illius, qui Scholia descripsit, verum auctoris nomen excidisse videtur, qui fuit Phrynichus. Vide Poll. VII. 23. & X. 159.

* ΠΟΙΗΣΙΣ. Ab aliis tributa Archippo. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ. Etymol. M. Poll. Suid. Stob. Apostolius.

ΠΡΟΑΓΩΝ. Athen. Poll. Suid. in σταθερόν.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ. Athen. Lib. IV. p. 161.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. Athen. Harpocr. Hesych. in τριτοστάτης, ad quem locum vide eruditum interpretem; Poll. Etymol. M. Schol. ad *Equites*. Alii hoc drama Platoni Comico adscripsere. Vide Athen. p. 628. E.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ. Schol. ad *Nubes* 360. *Ranas* 295. & alibi; Athen. Suid. Poll. Harpocr. Etymol. M. Apud Suidam in ἅλις ἀφύης male olim Ανταγωνισταῖς legebatur pro Ταγηνισταῖς, quod e MSS. reposuit Kusterus. Eadem medela sanandus Pollux VII. 168. ubi Αγωνισταῖς in Ταγηνισταῖς mutandum, & auctor Etymol.

M. in αἰδοιέστατος, ubi pro Πλατανιστᾶς idem nomen reponendum.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ. Hesych. in πύλαι, ubi videndus interpres; Poll. Athen. Etymol. M. Aristid. Orat. I. sacra T. I. p. 486. Stephanus Byſ.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ. Athen. Harpocr. Poll. Hesych. Suidas in τῶν τριῶν κακῶν ἕν. Constantinus Porphyrog. c. 23. de administrando Imperio.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ. Athen. Lib. XI. p. 472.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. Athen. Poll. Suid. in ἀκκαλήφη.

ΩΡΑΙ. Hesych. Athen. Poll. Schol. ad *Aves*. Ammonius in διέφθαρται, ubi pro Ωραι male Κέραι legitur.

---

Superior Catalogus ex eo concinnatus est, quem Jo. Alb. Fabricius Bibliothecæ Græcæ inseruit T. I. p. 675. Multa passim accuratius exhibemus, suppressis Dramatum titulis compluribus, quæ sive alios quam Comicum nostrum auctores habuere, sive nunquam exstitere, quibusque comminiscendis occasionem dedere veterum Scriptorum loca aut depravata, aut male intellecta. Sunt autem Dramatum tituli, quos amovimus, isti:

Αγήρως. E Polluce VII. 164. ubi hodie recte legitur ἐν Αναγύρῳ.

Αγωνισταί. E Polluce VII. 168. Vide Catalogum in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ακλαής. E Gellio. Vide Catal. in ΚΩΚΑΛΟΣ.

Αμετροι & Τετράμετροι. E Zenobii Proverbiorum collectione in Ακεσίας ἰάσατο, ubi non definitur utrum laudatus auctor Aristophanes Comicus sit, nec ne. Illum etiamsi intellexisset excerptor, non tamen ἐν Τετραμέτροις accipiendum esset pro Dramatis titulo.

Ανταγωνισ]αί. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ασκληπιός. E perperam intellecto, & ridiculum in modum converſo Pollucis loco II. 59.

Γηρόγχρδος, Γηρίλοςδος, γηρόλοςδος, ſunt voces nihili. Drama unde χςῆσιν profert Ælianus H. A. XII. 9. eſt ΓΗΡΑΣ, quod e Medic. Cod. ſcriptura acute & erudite conjecit noviſſimus Æliani Editor.

Γόητες. Auctorem habuit Ariſtomenem, non Ariſtophanem. Citatur a multis. Vide Fabricium in notitia Comicorum deperditorum.

Διόνυσος. Ejuſdem eſt Ariſtomenis.

Ηνίοχος. E prava in Polluce ſcriptura X. 119. ubi hodie recte legitur ἢ Νιόβῃ.

Κιθαριστής. Eſt Antiphanis, cui etiam tributa in Athenæo p. 681. C. licet ex hoc ipſo loco Ariſtophani in indice adſignetur. Sæpius ob ſcripturæ compendia confuſa adfinia nomina Ariſtomenes, Antiphanes, Ariſtophanes.

Κόραι. Hoc titulo fabulam ſcripſiſſe Ariſtophanem Valckenario ad Ammonium videtur. Ego potiorem ſententiam eorum eſſe exiſtimo, qui titulum illum ex Ωραι depravatum cenſent.

Κότυλος. Reſtitutus ad Codd. fidem Pollucis locus olim corruptiſſimus X. 85. titulum hunc e dramatum Ariſtophanis catalogo amandavit.

Ορειμος. Eſt Antiphanis, cujus nomen e Codd. repoſitum in Pollucis emendata editione X. 22.

Πελασγοὶ, Πελάσταις, Περιαſγεύς. Nihil aliud ſunt quam ſordes librariorum.

Πλαταννισ]αί. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Πόλεις. Eſt Philyllii, cui diſerte tribuitur ab Athenæo p. 104. in fine, & a Polluce ſæpius.

Σέριφοι. Eſt Cratini; nec, ubi laudatur hæc fabula in Schol. ad *Veſpas* 74. Ariſtophani tributa eſt.

Σκηναί. Non eſt dramatis titulus, niſi decurtatus. Integer eſt Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι.

Σκύθαι ἢ Ταῦροι. Eſt Antiphanis, cui tribuitur a Polluce, tam Lib. X. 168. quam VII. 59.

Φιάλαι. Putida in Harpocratione menda v. Ξυστὶς, jamdudum ſublata. *Nubium* reſpexit v. 70.



# ARISTOPHANIS
## *DEPERDITARUM FABULARUM* FRAGMENTA.

### ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

I. Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά γε σοι τέτλαρα
ἥψησα τακερά.

Athen. p. 95. F.

II. Εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ὁ χαρίεις Αριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων, οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτός.

Athen. p. 276. C. In his ex Ariſtophane deprompta ſunt ſaltem iſta διὰ νυκτὸς, quibus interpretationem Grammaticus ſubjungit, δι' ὅλης νυκτός. Comicum autem reliquiſſe ſuſpicor

εἶτα πῶς
δειπνήσομεν διὰ νυκτός;

Sciat autem lector in Regio Athenæi codice εἶτα πῶς ſcriptum eſſe; non, ut vulgo, εἶ πῶς.

III. Αριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ·

τῶν δὲ γηθύων
ῥίζας ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν.

Athen. p. 372. A. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam I. 6.

IV. Αλλ' ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ὡς ἀγοράσω
ἁπαξάπανθ', ὁπόσα κελεύεις, ὦ γύναι.

Suid. in ἀγοράσαι. Jo. Toup. ibidem.

V. Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.

Pollux I. 79.

VI. ὅπερ ἦν λοιπὸν μόνον
ἐν τῇ γνάθῳ διώβολόν μοι γίγνεται.

Poll. IX. 63. emendatus a Jo. Toup ad Suidam I. 7.

VII. Ἐν μέντοι τῷ Αἰολοσίκωνι τὸ μὴ ἔχειν κέρματα ΑΚΕΡΜΑΤΙΑΝ ὠνόμασεν.

Idem IX. 89.

VIII. Ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς τὰς κλεῖδας εὑρήκαμεν· παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι καὶ ΚΛΕΙΔΙΟΝ.

Idem X. 23.

IX. Ἡ δὲ ὀπὴ εἴρηται ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους·
καὶ δι' ὀπῆς, κἀπὶ τέγους.

Idem X. 25.

X. Δοίδυξ, θυεία, τυρόκνηστις, ἐσχάρα.

Idem X. 104.

XI. Κἀγὼ διαστίλβονθ' ὁρῶ μὲν, ὥσπερ ἐν
καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Idem X 116. emendatus a Jo. Toup, ubi ſupra. Ipſa Viri eruditiſſimi verba lectori ob oculos ponam: „Neſcierunt „interpretes quid ſit διαστίλβειν τῆς ἐξωμίδος: quod miror. „Græca ita ſunt vertenda: *Et video quidem omnia per* „*exomidem, ut in nova laterna, pellucentia.* Verba ſunt „nebulonis de muliercula, quæ, quod venale habebat, „lubenter oſtendebat."

XII. Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης ΔΥΟΙΝ ΛΥΧΝΙΔΙΟΙΝ, δῆλον, ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.

Idem X. 118.

XIII. Οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλῶσιν ἑκάστοτ' ἄνδρες.
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Hephæſtion in Enchiridio, de metro choriambico.

## ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

I. Οστις φακῆν ἥδιστον ὄψων λοιδορεῖς.

Athen. p. 158. C.

II. Οσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον, ἥντε κίγκλου, ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Ælianus H. A. XII. 9.

III. Γύναι, τί τὸ ψοφῆσαν ἐστ'; --- ἡ 'λεκτρυὼν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν. --- οἰμώξουσά γε.

Schol. ad *Nubes* 663.

IV. Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;

Idem ad *Ranas* 246. & ex eo Suidas in φλέων, ubi perverse legitur.

V. ἀφ' οὗ
κωμῳδικὸν ἔγνων μορμολυκεῖον.

Idem ad *Pacem* 473.

VI. Τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν, ΑΝΑΦΛΑΝ, καὶ ΑΝΑΚΛΑΝ Αριστοφάνης ἐν Αμφιαράῳ λέγει.

Pollux II. 176.

VII. Επειτ' ἔρειξεν, ἐπιβαλοῦσ' ὅμου πείσας.

Idem VII. 181. quæ ad metri & sensus ductum sic constituenda:

ἔπειτ' ἔρειξεν, ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ
πίσους.

VIII. Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωνιοδόκον, πλεκτὴν σχοῖνον, ἐν Αμφιαράῳ Αριστοφάνης ἔφη.

Idem X. 92.

IX. κνέφαλον ἅμα
καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

Idem X. 40.

X. καὶ τοὺς μὲν ὄφεις, οὓς ἐπιπέμπεις,
ἐν κίστῃ που καλασήμηναι, καὶ παῦσαι φαρμακοπωλῶν.
Pollux X. 180.

XI. Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.
Suidas in του.

XII. Ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνώνδα, καὶ πονηρὲ σύ.
Idem in Φρυνώνδας.

XIII. Νόσῳ βιασθεὶς, ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.
Idem in ἀχηνία, ἀπορία.

XIV. Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.
Harpocration in Λαμπρεῖς.

XV. ΡΟΠΤΡΟΝ — τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ.
Idem in ῥόπτρον.

XVI. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν
οὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.

Hephæſtion in Enchiridio de metro choriambico.

XVII. ΗΝΤΕΒΟΛΗΣΕ, παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ, δύο κλίσεις ὑπέστη. Auctor Etymol. M. in ἀντιβολῶ p. 112.

XVIII. ΛΕΒΗΡΙΔΕΣ. ὑμενώδη ἀποσύρματα, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ.
Erotianus Lexic. Hippocr.

---

## ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

I. πρὸς θεῶν ἐρᾷς
τέττιγα φαγεῖν καὶ κερκώπην,
θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ;

Athen. p. 133. B.

II. οὐχ ἑψητῶν λοπάς ἐστιν.
Idem p. 301. A.

III. Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ᾽ ὀψαρίοις ἑκάστοτε.

Athen. p. 385. F. παραμυθεῖ est 2. perſ. Attica pro παραμυθῇ. Apud Dipnoſophiſtam legitur παραμύθημ᾽.

IV. πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.

Idem p. 650. E. Vide infra in ΓΕΩΡΓΟΙ. XV.

V. Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ·

Μὴ κλαῖ᾽· ἐγώ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι.

καὶ πάλιν --- ψήχει ἠρέμα

τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν.

Auctor Etymol. M. in βουκέφαλος.

VI. Ὡς δ᾽ ὀρθοπλὴξ πέφυκε, καὶ δυσγάργαλις.

Suidas in ὀρθοπλὴξ ἵππος, ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων.

VII. Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ᾽ εὖ.

Idem in ξυννένοφεν.

VIII. Ὄρμου παρόντος, τὴν ἀτραπὸν κατεῤῥύην.

Idem in ὁδοῦ παρούσης.

IX. Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι, καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν.

Idem in παραλοῦμαι.

Ad quem locum ita Kuſterus: *Eſt verſus trochaïcus, ſed cui deeſt ſyllaba.* At fallitur. Inſerta enim ſyllaba brevi poſt χρὴ, quod procul dubio volebat ille, in quinta ſede nihilominus eſſet ſpondæus, quod metri lex non patitur. Reſcribendum itaque:

Ἀλλὰ παραλοῦσθαί τε πάντας, χρή τε τοὺς σπόγγους ἐᾶν.

Huc forte reſpicit Euſtathius ad Odyſſ. p. 1604. l. 18.

X. ΑΜΦΙΑΝΑΚΤΙΖΕΙΝ --- ἐν Ἀναγύρῳ.

Suidas in voce.

XI. Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

Idem in ἀπλήγιος. Obſerva mediam in χλανίδος ſemper corripi. Itaque, ut conſtet metrum, legendum:

χλανίδος δὲ ποιῶν ἐκ τῆς ἐμῆς

ἀπληγίδας τρεῖς.

XII. ΑΡΓΕΙΟΙ ΦΩΡΕΣ. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Αργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Αριστοφάνης Αναγύρῳ.

Suidas in voce.

XIII. Καὶ μὴν χθὲς γὰρ ἦν Πέρδιξ χωλός.

Schol. ad *Aves* 1292. Sic ultimo pede mancum ſenarium habebis:

Καὶ μὴν γὰρ ἐχθὲς χωλὸς ἦν Πέρδιξ —

XIV. ΑΝΑΧΥΡΩΤΟΝ δὲ τὸν πηλὸν Αριστοφάνης ἐν Αναγύρῳ λέγει.

Pollux VII. 164.

XV. Εν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων.

Idem IX. 64.

XVI. Τοῦτ' αὐτὸ πράττω διωβόλῳ. καὶ σύμβολον
ὑπὸ τῷ 'πικλίντρῳ; μῶν τις αὔτ' ἀνείλετο;

Idem X. 72. Ad quem locum operæ pretium erit legiſſe Hemſterhuſii notas.

XVII. Καὶ γὰρ τὸν ΠΝΙΓΕΑ ἐπὶ ἵππου Αριστοφάνης ἐν Αναγύρῳ λέγει.

Idem X. 54.

XVIII. Τὴν δὲ ΨΗΚΤΡΑΝ Αριστοφάνης ἐν Αναγύρῳ εἴρηκεν.

Idem X. 55.

XIX. ΣΤΟΜΙΑ δὲ ΠΡΙΟΝΩΤΑ ἔφη ἐν Αναγύρῳ Αριστοφάνης.

Idem X. 56.

XX. Καὶ ΣΚΑΦΗΝ εἶπεν ἐν τῷ Αναγύρῳ Αριστοφάνης.

Idem X. 76. additis Comici verbis, ſed ita depravatis, ut nihil ſani ex iis elicere queamus. Vide Hemſterhuſii notam.

XXI. Τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, ΥΦΟΛΜΙΟΝ, ὡς Αριστοφάνης ἐν Αναγύρῳ λέγει.

Idem X. 114.



## ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ.

Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας· Ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. Τουτέστι τὰ περὶ τοὺς ἄμβωνας χείλη.

Erotianus in Lex. Hippocr. v. ἄμβην. Quorum partem etiam profert Galenus Comment. in I. Hippocr. περὶ ἄρθρων. p. 584.

Τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς, οἵη κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμμένην κοιλότητα. καί τις τῶν Κωμικῶν ἐπεῖπεν ἐπισκώπτων, τινὰ δὲ τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέχειν.

Lacera hujus fragmenti verba non facile in numeros redigas. Probabile eſt a Grammatico ſcribi debuiſſe: ὦ μοχθηρὲ σὺ, ἔτριβες; πόσῳ μᾶλλον τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέλειξας;

## ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.

I. Ἐστι δὲ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν· ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ μὲν χρυσίου, χρυσιδάριον· ἀντὶ δ' ἱματίου, ἱματιδάριον· ἀντὶ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον· καὶ νοσημάτιον.

Ariſtoteles de Rhetor. Lib. III. Cap. 2. extremo.

II. Ἀνέχασκον εἷς ἕκαστος ἐμφερέστατα
ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων.

Athen. p. 86. extrema.

III. Κἀν τοῖς Βαβυλωνίοις σὺν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσώμεθα ποτήριον ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λέγῃ περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, ὡς αὐτὸν ᾔτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα ὀξυβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγητέον εἶναι, ἢ ὅτι ἐκπώματα ᾔτουν.

Idem p. 494. D.

IV. ΚΟΤΥΛΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.
Athen. p. 478. C. Vide infra XI.

V. Οἱ δῶρ' αἰτοῦντες ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν μετὰ Πεισάνδρου.
Schol. ad *Aves* 1555. Decerpta hæc ſunt e tetrametris anapæſticis, & ſic ordinanda:

αἰτοῦντες δῶρ', ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν
μετὰ Πεισάνδρου.

Eodem reſpexit Schol. ad *Lyſiſtr.* 491.

VI. Ἰστασθ' ἑφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.
Schol. ad *Lyſiſtr.* 282. & Suidas in ἀσπιδηφόροι.

VII. Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ.
Idem ibid. 288. & Suidas in σιμός.

VIII. Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας, οἱ παλαιοὶ ῥιγοσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις ΔΥΣΡΙΓΟΣ εἴρηκε.
Pollux IV. 186.

IX. ΝΑΥΛΟΧΙΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.
Idem X. 28.

X. Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν.
Idem X. 38.

XI. δεῖ διακοσίων δραχμῶν. ---
πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν; --- τὸν κότυλον τοῦτον φέρε.
Idem X. 85. Mallem legi γένοιντ' ἄν.

XII. ΠΟΔΑ ΒΑΛΑΝΤΙΟΥ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἴρηκεν.
Idem X. 152.

XIII. Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρὼν οὑτοσί;
καὶ αὖ πάλιν·
ὡς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.
Idem X. 173. Ad priorem verſum reſpicit Harpocr. in στρωτήρ.

XIV. Ῥοθιάζειν δὲ, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.
κατάγου ῥοθιάζων.
καὶ πάλιν·
ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζει σώφρονι κόσμῳ.
Suidas in ῥοθιάζουσιν.

XV. Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν, ὡς πολυγράμματος.

Hesych. in Σαμίων, ubi vide interpretem.

XVI. ΕΣ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀττικὸς ἐς λιμένα· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς.

Hesych. in voce.

XVII. ΙΣΤΡΙΑΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν φησὶν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσὶν —

Idem in voce, apud quem reliqua vide.

XVIII. Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Harpocr. in ἐπιβάτης. Scripturam per υ confirmant lexicographi omnes in ἐπίγυον. Grammaticus qui hanc χρῆσιν profert, quædam omisit. Apud Comicum forte sic dispositæ erant voces:

Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης —
ὡς ἐπίγυον ἐξοίσων.

XIX. Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐσκινούμενος.

Auctor Etymol. M. in ἐσκινούμενος.

XX. Ἡ βοϊδαρίων τις ἀπέκλεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Ammonius in χολάδες.

XXI. ΑΝΘ' ΕΡΜΙΩΝΟΣ. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.

Zenobius Proverb. II. 22.

XXII. Ἐννεύει με φεύγειν οἴκαδε. Nos quoque similiter: *annuit me fugere domum.*

Priscianus Lib. XVIII. fol. 231. verso Editionis Aldinæ, anni 1527. in 8.

XXIII. Καὶ λακωνίζω, καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΖΩ, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Stephanus Byz. in Λακεδαίμων.



ΒΟΗΘΟΙ.

# ΒΟΗΘΟΙ.

I. Præpositiones est quum abundant, est quum deficiunt; est quum aliæ pro aliis ponuntur, tam apud Græcos, quam apud nos. Abundant — Aristophanes, Βοηθοῖς.

Εὖ γὰρ εἰσπράττειν σε βούλομαι πόσα ἔτη ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνῇς.

Priscianus Lib. XVII. fol. 202. verso Editionis Aldinæ. At in Editione Heliæ Putschii legitur: εὖ γὰρ εὖ πράττειν σε βούλομαι. πῶς λέγεις; ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνέσῃ. quæ sic melius digeri possunt:

Εὖ γάρ σε πράττειν βούλομαι. — τόδε πῶς λέγεις; —
ὅπως; μετ' ἐμοῦ ξυνέσει.

Abundat præpositio μετὰ, quum simplicius dici possit ἐμοὶ ξυνέσῃ.

II. Οτιὴ λέγεις με, pro εἰς ἐμέ. Aristophanes Βοηθοῖς·

Μισῶ σε ὅτιὴ λέγεις μὲ τὰ αἰσχρά.

Huic simile est illud Terentii in *Andria:* Quid me fiat? pro *in me fiat.* Idem Lib. XVIII. p. 1194. Edit. Putschii. Quærenti διὰ τί με μισεῖς; respondebat apud Comicum aliquis:

Οτιὴ λέγεις με ταἰσχρά.

# ΓΕΩΡΓΟΙ.

I. Εθέλω γεωργεῖν. — εἶτα τίς σε κωλύει; —
ὑμεῖς· ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμὰς,
ἐάν με τῶν ἀρχῶν ἀφῆτε. — δεχόμεθα.
δισχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

Plutarchus in Nicia p. 215. Edit. Londinensis.

II. Εἰρήνη βαθύπλουτε, καὶ ζευγάριον βοϊκὸν,
εἰ γὰρ ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο

σκάψαι τ', ἀποκλάσαι τε, καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι
τῆς τρυγὸς, ἄρτον λιπαρὸν, καὶ ῥάφανον φέροντι.

Stobæus in Floril. tit. de *Pace*, edit. Grotii p. 209. Diversam a vulgata lectionem in 3. versu amplexus sum, quam exhibet Mſ. codex.

III. Οτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει; ---
τὸν μολγὸν ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀκήκοας;

Schol. ad *Equites* 959. Ita hos ſenarios emendavi, qui vulgo perquam depravati leguntur.

IV. συκᾶς φυτεύω, πάντα πλὴν Λακωνικῆς.
τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν.
οὐ γὰρ ἦν ἂν μικρὸν, εἰ μὴ μισόδημον ἦν σφόδρα.

Athen. p. 75. A.

V. Εἶτ' ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Idem p. 111. B. ubi male ἄρτων ὀβελιῶν. Emendationem noſtram confirmat ſcriptus cod. e Bibl. Regia.

VI. Ωσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προσπέπταται.

Idem p. 460. E.

VII. Γλιχόμενος, καρτερῶν, ἢ ἐπιθυμῶν. Αριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς·
Τί ὄντα τούτων τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίχει;

Auctor Etymol. M. p. 234. l. 35.

VIII. Ω πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Αττική,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

Hephæſtion in Enchiridio, de metro pæonico; ubi duobus his verſibus tertius ſubjungitur, qui non eſt ex *Agricolis*, ſed *Veſparum* 1273.

IX. Εν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

Idem ibidem.

X. Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον.

Zenobius in Proverb. II 27.

XI. ΚΩΔΙΑ. τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Αριστοφάνης Γεωργοῖς·
Αγαθήν γε κωδίαν. Harpocr. in voce.

XII. ΠΟΡΝΕΥΤΡΙΑΝ δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης τὴν πόρνην εἶπε.

Pollux VII. 201.

XIII. Ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς πάλαι δι' ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἑλκυσάμενον κολάζειν.

Idem IX. 69. Misere corruptum & mutilum hoc fragmentum, quod parum feliciter tentavit Kühnius. Initium sic digerendum erat:

ἐξ ἄστεως
νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς ἐκεῖ πάλαι —

XIV. ὁ ΤΡΑΠΕΖΟΦΟΡΟΣ, ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος, ἣ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυῤῥίναι.

Idem X. 69.

XV. Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν, φωκίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων. τῶν γὰρ ἀπυρήνων Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει, καὶ ἐν Ἀναγύρῳ·

πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.

Athen. p. 650. E.

XVI. ΕΛΑΪΖΕΙΝ. τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης.

Auctor Etymol. M. p. 326. l. 20.

XVII. Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν ΜΕΤΟΡΧΙΟΝ ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς.

Idem in ὄρχατος. Quæ repetit Schol. ad Theocr. I. 48. nisi quod μετόρχμιον male habet. Vox μετόρχιον occurrit etiam apud Comicum *Pace* 568.

XVIII. Εἴ γε Κιλικίας αἷμα ἐξολοίμην, φαίη λέγων.

Priscianus Lib. XVIII. p. 1212. Edit. Putschii.



## ΓΗΡΑΣ.

I. ΚΡΙΒΑΝΙΤΗΣ. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ. ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν, διηρπασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων.

Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; — θερμούς, ὦ τέκνον. —
ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς. — κριβανίτας δὲ πάνυ
λευκούς.

Athen. p. 109. F.

II. Ὦ πρεσβῦτα, πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς
ἑταίρας, ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἀλμάδας,
ὡς ἐλάας στιφράς;

Idem p. 133. A. Forte ſcribendum τὰς δρυπέπεις. Vide Pierſon ad Mœrin p. 121.

III. Ταῖς πολιόχρωσι βεμβράσι τεθραμμένη.

Idem p. 287. D. Piſcis nomen ſcribitur etiam per μ, ut in *Veſpis* 493.

IV. Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Schol. ad *Equites* 577. & Suidas in στλεγγίς.

V. Ὀφθαλμιάσας πέρυσιν, εἶτ' ἔσχον κακῶς,
ἔπειθ' ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ.

Pollux IV. 180.

VI. Ὀξωτά, σιλφιωτά, βόλβος, τεύτλιον,
περίκομμα, θρῖον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον.

Idem VI. 69. Eo reſpexit Diogen. Laërt. IV. 18. addito inſuper verſu qui ex eadem fabula depromptus eſſe videtur:

καταπυγοσύνη ταυτά 'στι πρὸς κρέας μέγα.

VII. Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στᾶσα τῆς ξυνοικίας.

Idem VII. 125. & IX. 39.

VIII. ΚΛΗΡΩΤΗΡΙΟΝ. εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρῆσθαι

τοὔνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν.

Pollux X. 61.

IX. ἐφ' ὑδρίαν δανείζειν πεντέχουν, ἢ μείζονα.

Idem X. 74. Tetrameter trochaicus, cui deeſt primus pes.

X. κοπίδι τῶν μαγειρικῶν.

Idem X. 104.

XI. πτωχικοῦ βακτηρίου.

Idem X. 173.

XII. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἣ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποπλευστέον
ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Schol. Nicandri ad Theriac 295. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam III. 62. A veteri ſcriptura ἀπέπλεις τεὸν, quam minime recedit iſtud ἀποπλευστέον ſagaciter excogitatum. Sed neſcio an bene hoc verbo utatur muliercula curru vecta. Mallem ſane ἀποσπευστέον, vel ἐμοὶ σπευστέον.

XIII. Τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στὶ τὸ Διονύσιον,
ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται;

Phrynichus in Διονύσιον. Eo reſpexit etiam auctor Etymol. M. in μορμολυκεῖον.

XIV. Attici ὀλίγας ἡμέρας pro ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. Ariſtophanes Γήρᾳ. Σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μ' οὖν δὴ ὀλίγας ἡμέρας.

Priſcianus Lib. XVIII. p. 1191. Edit. Putſchii.

XV. Ὅτι δὲ τὸ ΣΚΑΦΙΟΝ εἶδος κουρᾶς, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

Harpocr. in σκαφίον.

XVI. ΤΗΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ ἔτει — Ἀριστοφάνης Γήρᾳ.

Idem in voce. Occurrit hoc adverbium *Nub.* 624. *Acharn.* 15. *Veſp.* 400.

XVII. Λορδοῦ κιγκλοβάταν ῥυθμόν.

Ælianus H. A. IX. 9.

# ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ.

I. ἀκροκώλια
ἄρτοι, κάραβοι.

Athenæus p. 95. F.

II. Θεράπευε, καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν.

Idem p. 99. F.

III. Ηκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Idem p. 112. F. emendatus a Jo. Toup ad Suidam I. 6. & IV. 132. Citantur etiam hi verſus ex *Æoloſicone.*

IV. Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἑψεῖν ἢ φακῆν;

Idem p. 158. C.

V. Ψωμοκόλακες δὲ μνημονεύει Αριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ, οὕτως·
Ψίθυρός τε καλοῦ, καὶ κόλαξ, καὶ Σαννυρίων.
ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες;

Idem p. 261. F.

VI. Αρ' ἔνδον ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία;
ὡς μὲν γὰρ εἰσὶ νηστίδες γιγνώσκεται.

Idem p. 307. F.

VII. Εν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον.

Idem p. 365. B.

VIII. Ην δὲ τὸ πρᾶγμ' ἑορτὴ, περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς· ἐνέχει τε σφόδρα κυανοβενθῆ. — Τὸ βάθος παρίστησιν ὁ Κωμικὸς τοῦ ποτηρίου.

Idem p. 487. B. & Pollux X. 75. Nemini facile viſum fuit Comici verba in numeros redigere.

IX. Αριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοὺς τούσδε καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησὶν εἰς Αδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητὰς, λέγων οὑτωσί·

Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας

ἔτλη κατελθεῖν; — ἕνα γ' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης
εἱλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,
οὓ σώματ' ὄντας, ἀϊδοφοίτας, καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας. — εἰσὶ γάρ τινες
ἄνδρες παρ' ὑμῖν ἀϊδοφοῖται; — νὴ Δία·
μάλιστα δ' οἵπερ Θρακοφοῖται. πάντ' ἔχεις. —
καὶ τίνες ἂν εἶεν; — πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν· ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν,
Μέλιτος· ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων, Κινησίας. —

εἶθ' ἑξῆς φησίν·

ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ἐχεῖσθ' ἄρα.
τούτους γάρ, ἢν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς ἐξοιχήσεται.

Athen. p. 551. B. confer Jo. Toup ad Suidam III. 288. & Bentleium in Phalarid. Differtat. de Origine Tragœdiæ p. 167. verſionis latinæ. In antepenult. v. male vulgo legitur ὠχεῖσθ' ἄρα. Tempus præſens requirit ſententia, ut *Equit.* 1244.

λεπτή τις ἐλπίς ἐσθ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.

X. ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑ. ἐν Γηρυτάδῃ.

Poll. IV. 181. περὶ ἰατρικῶν ἐργαλείων.

XI. Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι· τάχα δ' εὖ οἶδα ὅτι καὶ καταχέσονται.

Idem VI. 111.

XII. ΣΥΝΤΕΧΝΟΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ.

Idem VII. 7.

XIII ΟΙΚΟΔΟΜΟΣ. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους.

Idem VII. 117.

XIV. Τὰ δὲ ΚΑΡΠΕΙΑ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνης εἶπε,

Idem VII. 149.

XV. Πόλος τοῦτ' ἐστίν. — ἑκαστὰ πόστην ἥλιος
τέτραπται;

Idem IX. 46.

XVI. Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον.

Poll. X. 59.

XVII. Ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.

Idem VII. 176. & X. 91. Kühnius ita verſus diſtinxit:

Ἄλλος δὲ πλεκτῷ εἰσέφερε κανισκίῳ.
ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.

Hiatus in primo verſu Ariſtophanem minime redolet. Grammatici Poëtarum χρήσεις excerpentes, brevitatis cauſa ea omittebant, quibus non confirmabatur id quod adſtruere volebant. Inde fit ut plurima Poëtarum fragmenta a Grammaticis ſervata numeris ſuis reſtitui nullo modo poſſint.

XVIII. ΑΣΚΟΘΥΛΑΚΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ.

Idem X. 160.

XIX. Εν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λέγει ΦΟΡΜΩι ΣΧΟΙΝΙΝΩι.

Idem X. 169.

XX. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ ΠΕΡΙΘΕΤΟΝ.

Idem X. 170. Confer *Lyſiſtr.* 258. ubi κεφαλὴ περίθετος.

XXI. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα,
εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ ξηροὺς ἅλας;

Schol. ad *Veſpas* 1303.

XXII. ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΥ. γάργαλος, καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν πασχητιουσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.

Erotianus in voce.

XXIII. ΕΚΛΑΠΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται, καὶ ἐκγεννηθήσεται· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησί· Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι. = Ἅπαξ εἴρηται, καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται μόνων.

Idem in voce. Comici verba trochaicum tetrametrum effeciſſe videntur, cujus in fine vox ipſa erat a Grammatico propoſita. Vide an tibi ſatisfaciat hæc conjectura:

Φημὶ γοῦν ἐγώ· βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπήσεται.

Futurum medium, cui passivam significationem tribuisse videtur Grammaticus, ego active accipio.

XXIV. Χαριεντίζεις, καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, και βωμολοχεύει.
Harpocr. in βωμολοχεύεσθαι, & auctor Etymol. M. in χαριεντιζόμενοι.

XXV. ΕΡΜΑΣ, ὕφαλος πέτρα. ἐν Γηρυτάδῃ Αριστοφάνους.
Harpocr. in voce.

XXVI. ᾖσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου. — ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.
Auctor Etymol. M. in ᾔειν. p. 420.

XXVII. ΑΥΤΟΙ ΘΥΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτοὶ πίνομεν.
Hesych. in voce.

XXVIII. ΣΚΟΜΒΡΟΣ. Αριστοφάνης Γηρυτάδῃ.
Athenæus p. 321. A.

## ΓΛΑΥΚΟΣ.

Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διεπαρθένευσα.

Pollux III. 43. ubi recte docti Viri emendant καλύμματι τριβωνίου. Sed in Comici versibus probabile est sic ordinata fuisse verba:

τριβωνίου καλύμματι
διεπαρθένευσα.

## ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Ο μηχανοποιός, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν
ἐᾷν ἀνεκὰς, λέγε· Χαῖρε, φέγγος ἡλίου.

Erotianus in ἀνεκάς. Trimetri sunt jambici, ut nemo non videt, quod tamen Coddæo illi, qui *Augiæ stabulum* se repurgasse gloriabatur, non subolverat. At ille revera *Augiæ stabulum* repurgandum reliquit.

II. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. — τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν φασὶν, ὡς καὶ Ἀλκίνουν, καὶ Οἰδίπουν — τὸ δὲ πόλυπον λέγειν, Αἰολικόν. Ἀττικοὶ δὲ πολύπουν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.

Ταῦτ' ἔχοντα, πουλύπουν, καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν,

τὸν πουλύπουν

μοι ἔθηκε.

πάλιν·

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

Athen. p. 316. A. Probare vult Dipnofophifta Atticos dixiffe πολύπους & πολύπουν: non πόλυπος & πόλυπον. Sed ubi metri ratio primam produci flagitaret, Comicis etiam licuit πουλύπους dicere, quod multis exemplis ex eodem Athenæi capite confirmatur, licet in plerifque fimplicem vocalem pro diphthongo exhibeant impreffi libri. Alcæi verfum e *Sororibus vitiatis* emendavit Toupius ad Suidam V. 4. Ameipfiæ verfus e *Lurcone* fic legendus videtur:

Πολλῶν μὲν, ὡς ἔοικε, δεῖ μοι πουλύπων.

Diphili tetrameter trochaicus e *Mercatore* fic legendus:

Πουλύπους ἔχων ἁπάσας ὁλομελεῖς τὰς πλεκτάνας.

Prima χρῆσις e Noftro prolata, eft pars tetrametri trochaici; pofteriores duæ funt e fenariis jambicis.

III. Πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου,

ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

Idem p. 367. D.

IV. Θεόπομπος δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα — καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·

Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών.

καὶ πάλιν·

Πολλαὶ δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων

ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις

βίᾳ.

Idem p. 374. C. Confer fupra *Amphiarai* III. Suidas in ὑπη-

νέμια eandem adhibet χρῆσιν duobus integris senariis inclusam:

Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

Quam veram esse lectionem censet Jo. Toupius ad Suidam III. 260. Sed ἐνίοτε & πολλάκις simul stare non possunt; nec mihi bene reddi videtur πολλάκις per *multa*. Aliam itaque rationem inii. In fine primi senarii desunt voces aliquot, quæ, salva sententia, omitti potuerunt: metro suadente, δὲ inserui.

V. ΚΟΓΧΥΛΙΑΣ ΛΙΘΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ. Pollux VII. 100.

VI. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΙΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Δαιδάλῳ. Idem VII. 117. Occurrit etiam hoc verbum, sed tropice adhibitum, in *Pace* 305.

VII. περὶ τοῦ γὰρ ὁ πόλεμος
νῦν ἐστιν ὑμῖν; — περὶ ὄνου σκιᾶς.

Suidas in ὄνου σκιά. Confer *Vespas* 191.

VIII. Εὐρύβατος, πονηρός — καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα, καὶ πλουτοῦντα, καὶ πανουργοῦντα,

Εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία.

Suidas in Εὐρύβατος.

IX. ΔΟΡΥΦΟΝΟΝ, τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. Hesych. in voce.

X. Vide in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

---

## ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ.

I. ΔΑΙΤΑΛΕΥΣ, ὁ ἐπαιχτής· ἀφ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς. Auctor Etymol. M. in voce. Attico more scribendum Δαιταλῆς.

II. Τὸ πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τοὺς Δαιταλεῖς,

ἐν ᾧ σῶφρεν μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. Schol. ad *Nubes* 529.

III. Νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ ἐκ τῶν ΔΕΤΑΛΕΩΝ, ὧδέ πως ἔχοντα. „ Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ομηρε γλώττη τίνι καλοῦσι κόρυμα." προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ΕΚ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΔΕΤΑΛΕΩΝ πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν, τὰ κόρυμα τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι· μετὰ δὲ τοῦτο, „ Τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα." κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τὸν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξωσι γλωττὸν εἰς δίκας διαφέρουσας ὧδί πως. „ Ο μὲν οὖν σὸς, ἐμὸς δὲ οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω, τί καλοῦσιν ἰδοῦσί τε." ἐφεξῆς προβάλλει „ Τί ποτε ἐστὶ τὸ εὖ ποιεῖν;" ----- δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταυτῷ δράματι διὰ τῶνδε. „ Αλις, ὀρέλη, καὶ μῦρον, καὶ ταινίαι." εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων. „ Ηδου σωρέλη. τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου." πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱέως εἰπόντος· „ Ημῶν ἴσως οὐ καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ." καὶ τοῦθ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων ἐρεῖ· „ Τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων." εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάντος· „ Ἀποβήσεταί σοι ταῦτα ποῖ τὰ ῥήματα;" πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει· „ Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποβήσεται." καὶ μέν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντα, φησί· „ Τί ὑποτεκμαίρῃ καὶ κακοὺς ἄνδρας λέγοις καλοκἀγαθεῖον ἀσκοῦντας;" εἶτα ὁ πρεσβύτης· „ Οἶμαι, ὦ Θρασύμαχε, τίς τούτων τῶν ξυνηγόρων τερύεται."

Galenus in Proœmio libelli qui inſcribitur τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις. Multa in his depravata, quorum ad emendationem, quum ſubitaria opera & admodum feſtinans fragmenta hæc recolligam & diſponam, pauca ſunt, quæ in præſens conferre valeam. Legendum: ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας τινὰς ὧδί πως.

Ο μὲν οὖν σὸς υἱὸς, ἐμὸς δ' ἀδελφὸς οὑτοσὶ
φρασάτω, τί καλοῦσιν ---

Quid pro ἰδοῦσί τε reponi debeat, in mentem non venit. Poſtea Ariſtophanis duo verſus ſic legendi:

Αλις στρέλλη καὶ μύρον, καὶ ταινίαι.

Verba sunt adolescentis, cui respondet senex:

Ἰδοὺ στρέλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.

Vide Hesychium in στρέλλη. In duobus sequentibus senariis scribendum καταπλαγήσει. Mox

Παρ' Αλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται.

id est τοῦτο τὸ ἀποβήσεται. Quæ sequuntur facile numeris suis restituuntur, sed eorum sententiam, quæ partim ab iis, quæ suppressa sunt, pendet, non ita proclive est assequi.

Τί δ' ὑποτεκμαίροι' ἂν σὺ, καὶ κακοὺς λέγοις
ἄνδρας καλοκἀγαθεῖον ἀσκοῦντας;
Οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, τοῦτο τῶν ξυνηγόρων
τίς γηρύεται;

Ceterum mendosa est apud Galenum scriptura Δεταλέων: & si genuina sunt ista, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων, aliter accipi debent, quam a Casaubono ad Athen. III. 32. intellecta fuere. Nullus enim adhucdum innotuit Atticæ Pagus, cui nomen Δαιταλεῖς. Aliunde noti sunt Δαιδαλίδαι, a quibus fabulæ titulum inscriptum fuisse conjecit Nunnesius ad Phrynichum in ἀκεστής. Sed conjectura illa jamdudum explosa fuit. Δαιταλεῖς sunt *convivæ*, *epulones*, quorum unus, *homo plebejus*, ἀνὴρ ἐκ τοῦ δήμου, cum duobus suis filiis, moribus & indole diversis, colloquebatur.

IV. Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Athen. p. 119. C.

V. ΧΟΝΔΡΟΝ δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως·

Η χόνδρον ἑψῶν, εἶτα μυῖαν ἐμβαλὼν
ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν.

Idem p. 127. C.

VI. Vide infra in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

VII. Τοῦ ΤΡΙΓΩΝΟΥ, μουσικοῦ ὀργάνου, μνημονεύει Αριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι.

Athen. p. 183. E.

VIII. Οστις δ᾽ αὐτὴν αὐλοῖς καὶ λύραις κατατέτριμμαι χρώμενος, εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

Idem p. 184. F. Luxatum metrum male inſertis voculis δ᾽ αὐτὴν, quarum poſterior ſenſum etiam turbat; & omiſſa alia quavis particula. Sic χρῆσιν conſtituo:

Οστις αὐλοῖς καὶ λύραις νῦν καταστέτριμμαι χρώμενος,
εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

IX. Καὶ λεῖος, ὥσπερ ἔγχελυς.

Idem p. 299. B.

X. Καὶ δελφακίων ἁπαλῶν κωλαὶ, καὶ χναυμάτια πλερόεντα.

Idem p. 368. E.

XI. Απόλωλα᾽ τίλλων τὸν λαγὼν ἑφθήσομαι.

Idem p. 400. A.

XII. Αλλ᾽ οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ᾽ ᾄδειν κακῶς Συρακουσίων τράπεζαν, Συβαρίτιδάς τ᾽ εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν κυλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως.

Idem p. 527. C. & 486. F. E chorico cantico hæc deſumta ſunt, ſed hiulca & corrupta.

XIII. ἐγὼ δέ σοι
πέμψω πλακοῦντ᾽ ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.

Idem p. 646. B. Suidas in ἀνάστατοι & in χαρίσιον, ad quem locum confer Jo. Toup III. 306. e conjectura repoſui ἐγὼ δέ σοι. Vulgo legitur δὲ νῷν.

XIV. ἔγνωκ᾽ ἐγὼ δὲ χάλκιον.
τοῦτ᾽ ἐστὶ κοτλάβειον ἱστάναι καὶ μυῤῥίνας.

Idem p. 667. F.

XV. Φέρ᾽ ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

Idem p. 690. E.

XVI. Αισον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Αλκαίου κἀνακρέοντος.

Id. p. 693. l. ult. κἀνακρεόντος, attica craſi, ut Theſmoph. 161.

XVII. Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ τὰ τείχη.
Suidas in ἀναλίσκειν.

XVIII. Τὸν Ἐρεχθέα μοι, καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.
Idem in Αἰγέα.

XIX. ΡΑΓΔΑΙΟΣ, σφοδρὸς, βίαιος. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους.
Idem in ῥαγδαίους.

XX. Ἔσειον, ἤτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν
ἐσυκοφάντουν.

Idem in σεῖσαι, τὸ συκοφαντῆσαι. Eodem ſignificatu occurrit hoc verbum *Pace* 639.

XXI. Οὐδ' ἔστιν αὕτη στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.
Schol. ad *Equites* 577. & Suidas in στλεγγίς.

XXII. Ταχὺ νῦν πέτου, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.
Suidas in τροπίας οἶνος, emendatus e Photii Lexico inedito. Vide Jo. Toup ad Suidam III. 228. ubi legendum exiſtimat τάχυνον, πέτου. Sed non attendit Vir longe eruditiſſimus huic lectioni obſtare mediæ in τάχυνον ſyllabæ modulum. In Suidæ editione principe excuſum ταχύ νυν.

XXIII. Λυροποιὸς, λυροποιΐα — Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ΑΥΡΩΝΙΑΝ που λέγει. Pollux VII. 153.

XXIV. Ἐψυχρολουτρήσαμεν. Idem VII. 168.

XXV. Εἰ μὴ δικῶν τε γύργαθος, ψηφισμάτων τε θωμός.
Idem VII. 176. & X. 158. Θωμὸν e Comici Babyloniis enotavit Mœris in voce, p. 190.

XXVI. Οὐδ' ἀργύριόν ἐστιν κεκερματισμένον.
Idem IX. 88.

XXVII. ΚΑΙΝΑΡΙΟΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν. Idem X. 32.

XXVIII. Οὔκ· ἀλλὰ ταῦτά γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.
Idem X. 92. & 109.

XXIX. τῆς μυρηρᾶς ληκύθου
πρὶν κατελάσαι τὴν σπαθίδα, γεύσασθαι μύρου.

Idem X. 120. & 119. ἄγγη μυρηρά. Ad quem locum vide Hemſterhuſii notam. Confer eundem Poll. VII. 177.

XXX. ΘΥΛΑΚΙΣΚΟΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν Αριστοφάνης.
Poll. X. 172.

XXXI. Εν ἀλιπέδῳ. Αριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.
Harpocr. in ἁλίπεδον.

XXXII. Ην μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαέτω.
Idem in ἐπίπεμπτον.

XXXIII. Αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι ΚΙΓΚΛΙΔΕΣ ἐκαλοῦντο. Αριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·

Ο δ' Ηλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.

Idem in κιγκλίς. Occurrit hoc nomen *Vesp.* 124. 773. *Equit.* 641.

XXXIV. βάψας τὴν κώπην εὐθὺς ἔπλευσα
πρὸς Ναυτοδίκας, οἳ τῆς ξενίας ἐδίκαζον.

Idem in Ναυτοδίκαι, emendatus e Suida in βάψας.

XXXV. Εστι μὲν ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ ἅπαξ παρ' Αριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ησιόδου ὑποθήκας.

καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι.

Phrynichus in ἀκεστής. Thomas Mag. in eadem voce.

XXXVI. Ω προνοία καὶ ἀναιδεία. Αριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.
Eustathius ad Odyss. H. p. 1579. l. 30.

XXXVII. Τί δαί; κυνίδιον σὺ λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ
εἰς τὰς τριόδους;

Schol. Theocriti II. 12. emendatus partim a Jo. Toupio. σὺ omnino inseri debuit, quia in λεπρὸν prior syllaba corripitur, ut & prima in ἐπρίω.



# ΔΑΝΑΪΔΕΣ.

I. Ο χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ σἰρωματόδεσμα, διαμασχαλίσας αὑτὸν σχελίσιν, καὶ φύσκαις, καὶ ῥαφανῖσι.

Athen. p. 57. A.

II. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον ΚΥΛΛΑΣΤΙΝ καλοῦσι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι·

Καὶ τὸν κύλλαστιν φθέγγου καὶ τὸν πετόσιριν.

Idem p. 114. C.

III. Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους.

Idem p. 323. C. Male vulgo πολύπους. Vide supra in ΔΑΙ-ΔΑΛΟΣ. II.

IV. τραπόμενον εἰς τοὔψον λαβεῖν
ὀσμύλια, καὶ μαινίδια, καὶ σηπίδια.

Pollux II. 76. ubi Ariftophanes nude citatur, fine Dramatis nomine, quod ex Athenæo p. 324. B. notum. ὀσμύλια eft neutrum plurale, & diminutivum formatum ab ὀσμύλη. Vide Hefychii interpretes ad hanc vocem. Male apud Pollucem editum ὀσμυλίδια, quam formam metri lex non admittit.

V. λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν
ὑμῶν ξυναρπάσειεν.

Athen. p. 400. A. In Reg. Cod. fcriptum ξυναρπάσειεν ὑμῶν. Quare voces illas transpofuerim ftatim videt qui metri non prorfus eft imperitus.

VI. Ἤδη παροινεῖς εἰς ἐμὲ πρὶν δεδειπνάναι.

Idem p. 422. F. Male vulgo & contra linguæ indolem εἰς omiffum. Præpofitionem, fine qua verfus ftare non poteft, abforbuit præcedens fyllaba.

VII. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναΐσι καὶ ποιητὴν φησὶν αὐτὸν εἶναι ἐν τούτοις·
Μήθ' ἅρμα εἶναι ἐγκριδοπώλην.

Idem p. 645. E. quæ prorfus corrupta funt. Eo refpexit Pollux VII. 199.

VIII. οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν.

Pollux X. 26. Finis eſt tetrametri trochaici.

IX. Τῶν χειρῶν ἔργα μνοῦς ἐσ͂τίν.

Idem X. 39.

X. Προσωπὶς, καὶ, ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης, ΠΡΟΣΩΠΙΔΙΟΝ.

Idem X. 127.

XI. Κακῶν τοσούτων ξυνελέγη μοι σώρακος.

Idem X. 130.

XII. Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας,
παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.

Schol. ad *Plutum* 1199. & ad *Pacem* 922. & ex eo Suidas, apud quem in χύτραις ἱδρυτέον legitur poſteriori verſu μεθ' ὧν ὁ βωμός.

XIII. Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακωνικὴ, ἧς μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.

Idem ad *Lyſiſtr.* 1239. & ex eo Suidas.

XIV. ΑΡΓΥΡΙΟΝ δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσι.

Suidas in ἀργύρειος σταυρός.

XV. Ἀταλαιπώρως, ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·
Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Suidas & Etymol. M. in ἀταλαίπωρον.

XVI. Πρὸς τὸν στρεφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.

Suidas in αὔλειος.

XVII. Λυγκεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου.

Schol. ad *Plutum* 210. & ex eo Suidas in Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις. Sed ὁμωνύμους heroas confuderunt Grammatici, cujus erroris ſuſpicio in Comicum cadere nequit.

XVIII. Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
τουτί· προσόζειν γάρ κακοῦ του μοι δοκεῖ.

Suidas in τοῦ.



## ΔΗΛΙΑ.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὄρνεις ἔπησαν ταῖς κολοκύνταις καὶ ἄλλοις κνισ͂τοῖς λαχάνοις· οὕτω δ' εἴρηκεν Ἀρισ͂τοφάνης ἐν Δηλίᾳ τὰ σύ[κοπ]λα λάχανα·

Κνισ͂τὰ, ἢ σ͂τέμφυλα.

Athen. p. 373. A.

## ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ.

Καλεῖται δὲ τὸ κλινίδιον, καὶ ΚΛΙΝΤΗΡΙΟΝ, ὡς ἐν Δὶς ναυαγῷ Ἀρισ͂τοφάνης.

ὦ πονηρὲ σὺ,
τί μ' ἐξορίζεις, ὡσπερεὶ κλιντήριον;

Pollux X. 33. emendatus a Jo. Toupio in Præfatione Curarum noviſſimarum in Suidam.

## ΔΡΑΜΑΤΑ.

I. Ἀρισ͂τοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·

Οὐδὲν, μὰ Δί', ἐρῶ λοπάδος ἑψητῶν.

Athen. p 301. B.

II. ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον. Ἀρισ͂τοφάνης ἐν Δράμασι·

πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται.

Idem p. 496. A. Poſterius eſt comma tetrametri anapæſtici. Confer Heſych. in πέτακνον, & in proxime antecedenti gloſſa.

III. Τὴν δ' ΑΠΟΚΙΝΟΝ καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Ἀρισ͂τοφάνης ἐν Κενταύρῳ —

Idem p. 629. C.

IV. Τῶν δὲ περὶ ἀρτοποιΐαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ· πτίσσω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλῶ.

Pollux VII. 24. Locum propoſui, ut ſcribendum eum eſſe cenſeo.

V. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·

Ἐν κωμήτισι καπήλοις τ' ἐπίχαρτον.

Idem IX. 36.

VI. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·

Λίθος δεκατάλαντος.

Idem IX. 53.

VII. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἴρηκεν·

Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας.

Idem X. 79.

VIII. Οἱ ἀνάβασμοι τῆς κλίμακος, ΚΛΙΜΑΚΤΗΡΕΣ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. Idem X. 171.

IX. Οὐ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον, ΠΛΙΝΘΕΙΟΝ καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ Ἀριστοφάνης.

Idem X. 185.

X. Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαριθμεῖν καὶ ΚΑΔΟΝ ΠΙΤΤΙΝΟΝ, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος·

Ἀλλ' εἰς κάδον λαβών τιν' οὔρει πίττινον.

Idem ibidem.

XI. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·

ἀλλ', ὥσπερ λύχνος,

ὁμοιότατ' ἐκάθευδ', ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.

Idem X. 119.

XII. ΚΑΤΤΥΣ, δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ σίδηρος ἀραιὸς ᾖ. καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Idem X. 166.

XIII. Ἐγὼ γὰρ, εἴτι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην

δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.

Suidas in πρόδικον, emendatus a Jo. Toupio V. 118.

XIV. Μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οὓς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς Φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, Μεῖον, Μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (male vulgo Δράματι) δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο· Μεῖον δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοκτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης.

Ἀλλ᾽ εὔχομαι ἄγων᾽ ἑλκύσαι σε τὸν σταθμὸν,
ἵνα μή με προσπράττωσι γραῦν οἱ Φράτορες.

Schol. ad *Ranas* 810. ubi male legitur in fine prioris ſenarii τὸν σφυγμὸν, quod admodum ineptum eſt.

XV. ΒΥΡΣΑΝ, τὴν πόλιν Ἀθηνῶν Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Heſych. in voce.

XVI. ΚΥΛΛΟΥ ΠΗΡΑ. ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον, Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·

Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα.

ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφὲς, καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν, πήραν ἔφη. Idem in voce.

XVII. Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·

χωρεῖ δ᾽ ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Idem in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Tetrameter eſt anapæſticus, cui deficit pes primus.

---

## ΕΙΡΗΝΗ Β.

ΦΙΤΥ, ὃ δηλοῖ φυτὸν, ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ.

Πόθεν τὸ φίτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά;

Euſtath. ad Iliad. p. 129. l. 261. Hic verſus in *Pace* quæ exſtat non legitur, qua in fabula occurrit nomen φίτυ v. 1165.

## ΕΡΕΧΘΕΥΣ.

Εν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ Γραμματικοῦ Αριστοφάνους φέρεται, ὅτι ἀπίχθυες, κατά τινας, οἱ μὴ ἐσθίοντες ἰχθῦς. καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ἐξ Αριστοφάνους ταύτην·

Τοὐνθένδ᾽ ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ.

Euſtathius ad Odyſſeæ M. p. 1720. l. 25.

## ΗΡΩΕΣ.

I. Οὐκ ἠγόρευον; οὗτος ἔστ᾽ οὐκ Αργόλας,
μὰ τὸν Δί᾽, οὐδ᾽ Ελλην, ὅσον ἐμοὶ φαίνεται.

Stephanus Byſ. in Αργος, ubi depravati leguntur hi verſus, quorum cuivis facilis erat emendatio.

II. Τρέχ᾽ εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν,
τὸν ἔνδοθεν, καὶ βύσμα, καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Suidas in ἀμφορεαφόρους: & Pollux X. 75. VI. 99.

III. Αριστοφάνης δὲ, τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς Ηρωσι·

Μὴ γεύεσθ᾽ ἅττ᾽ ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζας ἐντός.

Diogen. Laërt. in Pythagora VIII. 34.

IV. Αριστοφάνης δ᾽ ἐν Ηρωσι ΧΕΡΝΙΒΙΟΝ εἴρηκε.

Athen. p. 409. C.

V. ΠΥΕΛΙΔΑ, τὸ ὑφ᾽ ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Αριστοφάνης Ηρωσιν.

Harpocration in voce.

VI. Πῶς πίομαι;

Αριστοφάνης ἐν Ηρωσι. Auctor Etymol. M. in πίνω.

VII. Εμπόλῳ Διοσκούρῳ.

Pollux VII. 15.

VIII. Ανδραποδώνης.

Idem VII. 16.

IX. Αρτοποιΐα.

Idem VII. 21.

X. Ο μισθὸς, κόμιστρον. Αριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ηρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι ΦΟΡΑΝ, ὅταν εἴπῃ·

ὀβολῶν δ' ἴσως
τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.

Idem VII. 133.

XI. Τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ, λουτρίον, ὡς Αριστοφάνης ἐν Ηρωσι·

Μήτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖται, μηδὲ λουτρίον.

Idem VII. 167. Confer Hesychii interpretem ad λούτριον.

XII. Τὸ σκεῦος, ᾧ τοὺς πόδας ἐναπονιπτόμεθα, καλεῖται ποδανιπτήρ· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, νίπτρον, ἢ λουτρίον, ἢ ΠΟΔΑΝΙΠΤΡΟΝ, ὡς ἐν Ηρωσιν Αριστοφάνης λέγει.

Pollux X. 78.

XIII. Τὸν γὰρ ἧλον, καὶ ΗΛΙΣΚΟΝ ἐν Ηρωσιν Αριστοφάνης κέκληκε.

Idem X. 61.

XIV. Παυσικάπη, ἣν καὶ ΚΑΡΔΟΠΕΙΟΝ ὠνόμαζον, ὡς ἐν Ηρωσιν Αριστοφάνης·

Η καρδοπείῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα.

Idem X. 112.

XV. Ιθι δὴ, λαβὼν τὸν ῥόμβον, ἀνακωδώνισον.

Idem X. 173.



# ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

I. Οτι Αριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. ἐν ταύτῃ ὁ Κωμικὸς μέμνηται Πεπαρηθίου οἴνου·

Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χῖον, οὐδὲ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον,
οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

Athenæus p. 29. A. Eo refpexit Hefychius in ἔμβολον.

II. Ιχθὺς ἐώνηταί τις, ἢ σηπίδιον,
ἢ τῶν πλατειῶν τις καρίδων, ἢ πουλύπους;
ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεὸς, ἢ τευθίδες; —
μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'. — οὐ βατίς; — οὐδὲ φήμ' ἐγώ. —
οὐδὲ χόριον, οὐδὲ πυὸς, οὐδ' ἧπαρ κάπρου,
οὐδὲ σχαδόνες, οὐδ' ἤτριαῖον δέλφακος,
οὐδ' ἐγχέλειον, οὐδὲ κάραβον μέγαν
γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπεκουρήσατε;

Idem p. 104. E. & 324. B. Ad verfum hujus fragmenti 6. refpexit auctor Etymol. M. in ἦτρον.

III. Οτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝ ΤΑΡΙΧΟΣ, μαρτυρεῖ Αριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων·

Η μέγα τι βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρυγῳδοποιομουσική,
ἣν Κράτης γε τάριχος ἐλεφάντινον λαμπρὸν ἐνόμισεν
ἀπόνως παραβεβλημένον, ἄλλα τε
τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετο.

Idem p. 117. C. In 2. v. cod. Reg. habet ἣν Κράτητι τε τάριχος, unde novam lectionem concinnavi, ἣν Κράτης γε τάριχος: & in fine ἐνόμισεν dedi, pro vulgato ἐνόμιζεν, quod refpuit metri trochaici lex. In ἐλεφάντινον penultimam producit, quam alibi corripit, Poëta.

IV. Καὶ τῶν πλισσουσῶν ᾠδή τις, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Athen. p. 619. A.

V. Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἐπνευσεν ὁ μιαρὸς
φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου,
καὶ βακκάριδος.

Idem p. 690. D. Eo respexerunt Pollux, cujus hæc sunt verba X. 137. ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες — καὶ φάσκωλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις: & Erotianus in Βάκχαρις.

VI. Ην δὲ καὶ κισμὸς, καὶ ΟΚΛΑΣΜΑ. οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. Pollux IV. 100. περὶ εἰδῶν ὀρχήσεως. In Thesmophoriazusis quæ exstant, saltationis Persicæ mentio fit v. 1175. sed ibi nomen ὄκλασμα non reperitur. Est igitur e posteriori fabula desumtum.

VII. Αντικρὺς δὲ τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον εὕροις ἂν ὀνομαζόμενον ΑΠΟΔΕΣΜΟΝ, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους·

Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου,
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία.

Idem VII. 66. Male vulgo legitur παραλύσασαν, reclamante metro. Nec melius in fine 2. v. ἐνῆν τιτθίδια. Articulum hîc omnino requirit linguæ ratio. Confer fragm. seq. versum 14.

VIII. Πάνυ γοῦν ἐπιλόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσιν. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ Κωμικοῦ τὰς λέξεις διελέγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας.

Ξύρον, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, νίτρον,
προκόμιον, ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα,
ἄγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,
μύρον, κίσηριν, στρόφιον, ὀπισθοσφενδόνην,
κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα,
τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον,
ζῶσμ', ἀμπέχονον, πόρπημα, παρυφὲς, ξυστίδα,

χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον·
τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων. — εἶτα τί; —
ἕτερά γ', ὅσ' οὐδεὶς μνημονεύσειεν ποτ' ἄν.
δίσπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάκιον, βότρυν,
χλιδῶνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας,
σφραγῖδας, ἀλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα,
πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια,
ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας. ἀλλ' οὐδ' ἂν λέγων
ἀνύσαιμ' —

Clemens Alex. p. 245. editionis Potteri; Pollux VII. 95. Salmasius in Plinianis Exercit. p. 808. Ad 12. hujus fragm. v. respexit Harpocr. in ἀμφιδέαι: ad 11. Hesych. in βοτρυίδια, seu, ut male apud eum legitur, βοτροιδία: ad 14. Mœris in πομφόλυγας.

IX. Αμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Pollux IX. 36. Confer Etymol. M. in Αμφίων.

X. τὸ χαλκίον θερμαίνεται.

Idem IX. 69.

XI. Σακίον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται.

Idem X. 152. Fallitur Jungermannus dicens non constiturum versiculum nisi scribatur uno κ σακίον. Utravis scriptura eligatur, perinde stabit versus: sed codicum lectio præferenda erat. σάκος, unico κ, occurrit *Lysistr.* 1211. *Acharn.* 822. Nec necesse est legere ἐν ᾧπερ. Præcedebat aliud adfinis significationis substantivum, ad quod, ut & ad σακίον, refertur plurale οἷσπερ.

XII. Οσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
κόμαισι περιπέτλουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Scholiastes ad *Plutum* 159. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam III. 38.

XIII. ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἥκειν φέροντας φασὶ τοὺς Πυλαγόρας,
καὶ τὸν Ιερομνήμονα.

Scholiastes ad *Nubes* 623. Eo respexit Harpocration in Πύλαι.

XIV. Διὰ τοῦτο τοὔπος, Οὐ δύναμαι σκεύη φέρειν.

καὶ

τὸν ὦμον θλίβομαι.

Idem ad *Ranas* 3.

XV. Ἅμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος.

Idem ad *Vespas* 1033.

XVI. Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ· Οὗτος ἀλφάνει.

Suidas in ἀλφάνει, εὑρίσκει.

XVII. ΛΑΚΩΝΙΖΕΙΝ, παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.

Idem in λακωνίζω.

XVIII. ΛΥΚΟΣ ΕΧΑΝΕΝ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.

Idem in voce.

XIX. Φασκώλιον, ἱματίων φορεῖον. ΦΑΣΚΩΛΟΝ δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς --- Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Harpocration in Φασκώλιον. Respicit forte ad eos versus, qui supra fragm. V.

XX. ΒΑΡΒΟΣ· μύστρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Hesych. in voce.

XXI. ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ. χιτὼν πλατύσημος --- ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτώνιον ἰσχνόν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Idem in voce. Non aliud est forte καλάσιρις, ac τρυφοκαλάσιρις, quod nomen reperitur supra in fragm. VIII.

XXII. Μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους,
μήτε Χάριτας βοᾶν ἐς χορὸν Ὀλυμπίας.
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

Hephæstion in Enchiridio, de metro pæonico, ubi pro προτέραις Θ. legendum δευτέραις. Vide Hemsterhusium ad Pollucem p. 1336.

## ΚΙΘΑΡΩιΔΟΣ.

ΣΤΕΙΛΕΑΝ, τὴν μακρὰν ῥάφανον. Ἀριστοφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ. Hesych. in voce.

## ΚΩΚΑΛΟΣ.

I. Τὸν μέντοι Κώκαλον, τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱεῖ, Φιλήμων ὁ Κωμικὸς ὑπαλλάξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῳδησεν. Clemens Alex. p. 752. emendatus ab If. Cafaubono, cujus nota legenda.

II. Ἀλλ' ἔστιν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία,
ὁπηνίκα τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών.

Athen. p. 156. C. Male vulgo & profligato metro legitur in pofteriori verfu ἡνίκα καὶ τοὺς —

III. ΚΟΤΥΛΗ. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ·

Ἀλλαι ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.

Idem p. 478. D. quæ partim ita recte emendavit & numeris fuis reftituiffe fibi vifus eft Jo. Toupius ad Suidam III. 72.

ἄλλαι
ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεράμειον
κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον.

Quæ fequuntur, vel Scholiaftæ vel Athenæi verba effe Toupio placet, quod mihi non admodum probabile eft: nec in fcabritie ultimi tetrametri Ariftophaneam facilitatem agnofco.

IV. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν ΚΕΡΑΜΟΝ ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἂν ἐοίκοι καλεῖν, εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ·

Κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευον ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον.

Pollux VII. 162. Quæ ſic in anapæſtos digeſſit Kühnius:

κοφίνους δὲ λίθων
ἐκέλευες ἱμᾶν ἐπὶ τὸν κέραμον.

Sed, ſi bene memini, verbum ἱμᾶν apud Comicum primam ſemper producit, quæ ut obſervetur proſodia, legendum ἐκέλευ' ἱμᾶν. Si vero rite corripi poteſt, mallem ἐκέλευ' ἀνιμᾶν, quod ad corruptam ſcripturam propius accedit.

V. ἐκδότω δέ τις
καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

Suidas in ὧδε, ubi male ψηφολόγον, cujus in locum ψηφολογεῖον a Photio in Lexico inedito ſubminiſtratum, reponendum eſſe vidit Kuſterus. Sed quas paratas habebat opes, iis neſciit uti. Vide enim quam bellum inde verſum ille excudit:

Ἐκδότω τις ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

In quarta ſede iſtius trochaici, ut rebatur, tetrametri, pes eſt amphibrachys, cui in hoc metro nullus eſt locus.

VI. ΠΩΜΑΛΑ. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς — Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ·
Η λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; — πώμαλα.
οὐκ εἶπον οὐδὲν οὐδενί.

Harpocration in voce, emendatus a Jo. Toupio ad Suidam III. 71. Confer Suidam in eadem voce.

VII. ΦΩΔΕΣ — τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησί·

Παρέσο κατέτριβεν ἱμάτια. κἄπειτα πῶς
φῶδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμῶνα ὅλον;

Erotianus in voce. Hæc corruptiſſima eſſe facilius eſt decernere, quam emendare.

VIII. ἤμουν ἄγριον βάρος.
ἔτειρε γάρ τοι μ' οἶνος οὐ μιγεὶς πόμα
Ἀχελώῳ.

Macrobius Saturn. V. 18. Hujus etiam χρήσεως initium medelam flagitat.

IX. ΧΡΥΣΟΣ Ο ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ. Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.

Zenobius Proverb. VI. 47.

X. ΙΠΝΟΣ. —Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν.

Hesychius in voce. Confer Pollucem V. 91.

---

# ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου ὑπογάστριον.

Athenæus p. 299. B. & 302. D. quæ sic in numeros redigi possunt:

οὐκ ἔγχελυν
Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχ ὑπογάστριον
θύννου.

Sed aliter in Poëtæ versibus fuisse puto.

II. Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι.

Idem p. 311. D.

III. Λῆμνος κυάμους τρέφουσα τακεροὺς καὶ καλοὺς.

Idem p. 366. D.

IV. ΝΑΥΦΥΛΑΞ. Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις. Pollux VII. 139.

V. Καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς, ΠΡΩΙΜΟΣ ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνης, καὶ πρώϊα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς εἴρηκε.

Idem VII. 152. πρῴμος occurrit *Vespis* 264. πρῷος, *Pace* 1164.

VI. Τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων, ΣΥΚΙΔΑΣ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Λημνίαις. Idem ibidem.

VII. Ἀλλ᾽ ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πυέλῳ.

Idem VII. 166.

VIII. Τὸ δὲ ῥῆμα, τὸ πενταλιθίζειν, ἔστιν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα, ΠΕΝΤΑΛΙΘΑ, ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Λημνίαις·

Πενταλίθοισί θ' ὁμοῦ λεκάνης παραθραύσμασι.

Pollux IX. 126.

IX. μόχλωσον τὴν θύραν.

Idem X. 25.

X. Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἐστία.

Schol. ad *Acharn.* 3. & ex eo Suidas in ψαμμοκοσιογάργαρα, emendati a Jo. Toupio in Suidam V. 148.

XI. Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Suidas in ἀπεχρήσατο, ἀπέκτεινε. Pollux IX. 153.

XII. Ω ΝΥΝ ΘΕΡΜΟΙ ΒΩΜΟΙ. ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Λημνίαις·

Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν
θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.

Suidas in voce.

XIII. Λέγουσι δέ ποτε καὶ ΧΡΗΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ δεῖ. --- Ἀριστοφάνης Λημνίαις·

Η καρδία τε τις. ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποιεῖν;

Idem in χρή.

XIV. Ενταῦθ' ἐτυράννευέν ποθ' Ὑψιπύλης πατὴρ
Θόας, βράδιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

Ammonius in τύραννον, ubi in priori verſu librarius voculam ποθ' omiſit, & in poſteriori male βραδύτερος pro βράδιστος ſcripſit.

XV. Οτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι, ΑΡΚΤΟΙ καλοῦνται. --- Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ.

Harpocr. in ἀρκτεῦσαι. Reſpicit ad *Lyſiſtr.* 645.

XVI. ΜΕΤΑΥΛΟΣ ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλὴ, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις.

Idem in voce.

XVII. ΔΟΡΙΑΛΛΟΣ. λέγεται καὶ ΔΟΡΙΛΑΟΣ. Ἀριστοφάνης·

Αἱ γυναῖκες τὸν Δορίαλλον φράγνυνται.

Εστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Etymol. M. in voce p. 283. l. 45. omiſſo dramatis titulo, quem ex Heſychio *Lemnias* eſſe

novimus. En illius verba: ΔΟΡΥΑΛΛΟΣ. τὸ τῶν γυναικῶν μόριον --- οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις. Apud Suidam ΔΟΡΙΑΛΟΣ. Et veram eam esse hujus nominis scripturam credo, qua in opinione me confirmat ipsa Aristophanis χρῆσις, quæ pars est tetrametri trochaici:

Αἱ γυναῖκες τὸν δόριλλον ἄρτι φράγνυνται.

quod inserui, ἄρτι a Grammatico omitti potuit, aut librarii culpa excidere.

---

# ΝΕΦΕΛΑΙ Α.

I. Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλήτους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Diogen. Laërt. in Socrate II. 18. ad quem locum ita Menagius: Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Δευτέραις *scilicet: hæc enim in Nebulis prioribus non comparent.* Oscitanter ista scribebat vir ingeniosus & valde eruditus. Sunt enim hi versus e *Nebulis prioribus*, quæ non exstant. Eundem errorem erravit Coddæus, quod magis miror: non quod illum Menagio doctiorem vel diligentiorem fuisse credam; sed quia id, quod aliunde notissimum est, *posteriores* eas esse *Nubes*, quas habemus, *priores* vero intercidisse, ex Athenæo discere poterat, qui diserte ait ἐν δευτέραις Νεφέλαις esse duas χρήσεις, quas profert p. 299. B. & 345. F. quæque in nostris *Nubibus* leguntur v. 559. & 983. quas tamen ille inter deperditi dramatis fragmenta retulit.

II. ΠΗΝΙΟΝ. ζῶον ὅμοιον κώνωπι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·
Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω.

Suidas in voce.

ΝΗΣΟΙ.

# ΝΗΣΟΙ.

I. Ὦ μῶρε, μῶρε, ταῦτα πάντ' ἐν τῇδ' ἔνι.
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοὔτον, ἐν τῷ γηδίῳ,
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,
ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων,
τρυγός τε φωνὴν εἰς λεκάνην ὠθουμένης,
ὄψῳ τε χρῆσθαι, πηνιδίοις τε, καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθυίδια
τριταῖα, πολυτίμητα, βεβασανισμένα
ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτῃ.

Stobæus titulo de *Pace*, editionis Grotii p. 213.

II. τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δέ που
αἰδὶ κατ' αὐτὴν, ἣν βλέπεις, τὴν εἴσοδον.

Schol. ad *Aves* 297.

III. Ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις·
Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.
ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον.

Idem ibid. 440. & ex eo Suidas in διαθήκην διαθώμεθα.

IV. ΕΞΕΧ' Ω ΦΙΛ' ΗΛΙΕ. κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις.
λέξεις ἄρα,
ὥσπερ τὰ παιδί', Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

Suidas in ἐξέχειν τὸν ἥλιον. Vide quam facile erat Poëtæ verba in verſus digerere.

V. Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει.

Idem in ξυννένοφεν. Confer Euſtathium ad Hom. p. 881. l. 42.

VI. Μνημονεύει τῶν ΘΛΑΣΤΩΝ ἐλαιῶν Ἀριστοφάνης·
Θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας —

πάλιν,

Οὐ ταὐτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα.

καὶ μετ' ὀλίγα·

Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττον ἐστὶν ἁλμάδας.

Athenæus p. 56. B. absque dramatis titulo. Sed ex *Insulis* ista esse desumta scimus ex Polluce, cujus hæc verba sunt VI. 45. Θλαστὰς ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους.

VII. Ὡς δ' ἐπὶ τῶν κερμάτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ ἥκιστα τῷ ἑνικῷ ἐχρῶντο, οὕτως δ' ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ, τῷ πληθυντικῷ. Τ' ΑΡΓΥΡΙΑ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἄν τις εὕροι παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δ' εὗρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα, ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. Poll. IX. 89. Quod & profert VII. 104. absque suspicione circa dramatis auctorem. Ἀργύριον, τὸ νόμισμα. εἴρηται δὲ καὶ ΑΡΓΥΡΙΑ ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις.

VIII. Θράνοι, θρανία, ΘΡΑΝΙΔΙΑ ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους. Idem X. 47.

IX. ΕΛΥΜΟΣ. σπέρμα τι, ὃ ἕψωντες οἱ Λάκωνες ἤσθιον. Ἀριστοφάνης Νήσοις. Auctor Etymol. M. in voce.

X. ΕΝΔΗΜΟΣ, ὁ μὴ ἀποδημῶν· ΕΠΙΔΗΜΟΣ δὲ, ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις·

ἀλλ' οὐ τυγχάνει
ἐπίδημος ὤν.

λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ. κυρίως εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμιος ὁ θεὸς, ὡς διαπαντὸς ἐκεῖ διατρίβειν. Idem in voce

XI. Θύρσος. αὐλητὴς ἦν, γυναῖκα ἔχων ἑταῖραν. ΘΥΡΣΟΥ ΚΥΝΗ. Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις, οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. Hesychius in voce.

---

## ΝΙΚΑΙ.

Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν ἀεί.

Schol. ad *Lysistr.* 288. & ex eo Suidas in σιμός.

# ΟΛΚΑΔΕΣ.

I. Δαρδάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου τὸν κάτω σπλάγγην.
Athen. p. 91. C. In Dramatum catalogo nefcio quo cafu omiffum fuit Athenæi nomen, quod juxta Fabricianum exemplar primo loco poni debuit.

II. Καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν, διὰ τοὺν Μαραθῶνι τρόπαιον.
Idem p. 111. A. ubi triplex menda metrum corrupit. Tetrameter eft anapæfticus. κολλύρα fpecies eft panis cujus occurrit mentio apud Comicum *Pace* 123.

III. Μνημονεύει δὲ τῶν ΜΥΛΛΩΝ καὶ Αριστοφάνης ἐν Ολκάσι·
Σκόμβροι, κολιαι, λέβιοι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυννίδες.
Idem p. 118. D.

IV. Ω κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη.
Idem p. 329. B. ubi male κακόδαιμον legitur.

V. Ιὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα;
Schol. ad *Nubes* 699. male defcriptus a Suida in Τήμερος.

VI. Παῖδες ἀγένειοι, Στράτων —.
Idem ad *Acharn.* 122.

VII. Εστι τις πονηρὸς ὑμῖν τοξότης ξυνήγορος,
ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.
Suidas in Εὐάθλους δέκα, quæ haufit ex integrioribus fcholiis ad *Acharn.* 710. & *Aves* 590.

VIII. Ηια, δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην. — Αριστοφάνης Ολκάσι·
Επεὶ δ' ἐγενόμην, οἴπερ ᾖα, ἐπὶ ξύλα.
Idem in voce.

IX. Τὰ πρυμνήσια, ΕΠΙΓΥΑ ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ, Αριστοφάνης Ολκάσιν.
Harpocr. in ἐπίγυον. Confer fupra in *Babyloniis* XVIII.

X. Τὸ δραχμῆς ἄξιον, ΔΡΑΧΜΙΑΙΟΝ, ὡς ἐν Αριστοφάνους Ολκάσιν. Pollux IX. 60.

XI. Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιτο ἂν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ΥΡΧΑΣ ΟΙΝΟΥ.

Pollux X. 73. Occurrit nomen ὗρχαι *Vesp.* 676.

XII. ΜΑΖΟΝΟΜΕΙΑ. Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὀλκάσι.

Idem X. 84.

XIII. Καὶ ΣΚΑΦΙΔΑ δὲ τὴν σκάφην ταύτην (ἤγουν τὴν κάρδοπον) ἐν Ὀλκάσι λέγει, συντάξας οὕτω·

Σκαφίδας, μάκτρας —

Idem X. 102.

XIV. Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.

Idem X. 144.

XV. ΚΩΡΥΚΙΔΑ. ἐν ταῖς Ὀλκάσιν Ἀριστοφάνους.

Idem X. 172. Vide Fragm. incert. CXXXIV.

XVI. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὀλκάσι καὶ ΠΑΤΤΑΛΟΥΣ ΕΓΚΡΟΥΕΙΝ, καὶ ΣΚΥΤΑΛΟΝ ΥΠΟΣΙΔΗΡΟΝ, καὶ ΣΜΙΝΥΔΑΣ, καὶ ΑΓΚΑΛΙΔΑΣ.

Idem X. 173.

XVII. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου, καὶ οἰκίσκος παρ' Ἀριστοφάνει, περδικοτροφεῖον, οἷον·

Τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;

Eustath. ad Odyss. A. p. 1423. l. 4. Initium est tetrametri trochaici. Desumtam autem esse ex Holcadibus, hanc χρῆσιν ostendit Hemsterhusius ad Pollucem X. 159. En Grammatici verba: Καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον (sic ex Eustathio & ad metri legem scribendum; male vulgo ὀρνίθιον) καὶ οἰκίσκον περδικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ἔφη. Si τί δαὶ legeris, integer erit senarius; nec tamen eo minus necesse erit ὀρνίθειον retinere.

XVIII. Ἀράκους, πυροὺς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἴρας, σεμίδαλιν. Galenus περὶ τροφῶν δυνάμεως, T. IV. p. 316. in fine. Tetrameter est anapæsticus, unde liquet male apud Galenum πτισάνην legi.

XIX. ΑΠΕΣΦΑΚΕΛΙΣΕΝ. ἐσάπη. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς

σήψεως μελανίαν, σφάκελον λέγουσι, ἢ ἀντὶ τοῦ παρεσπάσθη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν.

Hesychius in voce. Eodem respexit Suidas in ἀπεσφακέλισεν, ubi Comicum laudat omisso Dramatis titulo: ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

XX. Φᾶσις, πόλις — τὸ ἐθνικὸν Φασιανός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι.
Stephanus Byz. in voce.

XXI. Ἀδαξῆσαι, τὸ κνῆσαι. οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι. καὶ ΑΔΑΧΕΙΝ, τὸ κνηθεῖν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί. Ἀριστοφάνης. Suidas in ἀδαξῆσαι. Confer Hesychii Interpretem in ἀχώρατον, & Etymol. M. in ἀχῶρα p. 182. ubi additæ voces istæ ἐκ τοῦ γενείου. Pro ἐκλέγει Poëtam scripsisse arbitror ἐκλεπίζει, & sic χρῆσιν hanc in versus digeri posse:

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ κἀκλεπίζει τοὺς ἀχῶρας αἰεὶ
ἐκ τοῦ γενείου.

---

# ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

I. Ἢν γὰρ ἕνα ἄνδρα ἄδικον συνδιώκῃς, ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι. Athenæus p. 247. A.

II. Κεφαλάς τ' ἀρνῶν, κωλᾶς ἐρίφων.
Idem p. 368. E.

III. Ἀτλάγας, ἥδιστον ἑψεῖν ἐν ἐπινικίοις κρέας.
Idem pag. 387. F.

IV. ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ φαίης ἂν ἐν μέρει τῶν σκευῶν —— εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Πελαργοῖς·

Χαλκώματα, προσκεφάλαια.

Pollux X. 174. Idem VII. 105. Χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξὶν εἴρηκε. Respicit *Vesparum* versum 1214.

V. Ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, ΟΙΚΙΣΚΟΝ. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.
Harpocration in Οἰκίσκῳ. Confer supra *Holcadum* XVII.

VI. Περὶ Πατροκλέους ἐν Πελαργοῖς εἴρηται· Οςτις ἕνεκεν τῆς Φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἶα, Φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλισχροῦ βίου. Schol. ad *Plutum* 84.

VII. Περὶ Νεοκλείδου ἐν Πελαργοῖς εἴρηται, ὅτι Ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. Idem ibid. 665.

VIII. Ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην·
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.

Idem ad *Vespas* 1231.

IX. ἀπεσημηνάμην
τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.

Thomas M. in σημεῖον.

X. ΒΑΛΑΝΕΥΣ, παρὰ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνῃ ἐν Πελαργοῖς. Mœris in voce. Probabilis est Piersoni conjectura, auctorem scripsisse Βαλανίς.

# ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

Τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν
τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν.

Schol. ad *Ranas* 1125.

# ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ.

I. Ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι
Φαιδράν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἥξειν ἄγων.

Stobæus Tit. LXVI. Floril. Grotii p. 281.

II. Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις;

Pollux IX. 31.

III. ΠΡΟΣΕΜΦΕΡΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Πολυείδῳ.
Idem X. 130.

IV. ΑΝΑΡΙΣΤΟΣ. μᾶλλον δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΗΤΟΣ. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ·

διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀναρίστητος ὢν

τρέχω.

Suidas in voce.

V. ΕΡΗΜΟΝ ΕΜΒΛΕΠΕΙΝ. ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Idem in voce, Etymol. M. in ἔρημος, Zenob. Proverb. IX. 9.

VI. ΘΗΣΕΙΟΘΡΙΨ. ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Etymol. M. in voce.

VII. Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Mœris p. 286.

# ΠΡΟΑΓΩΝ.

I. Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδών ποτε,

ἔτρωγ' ἵνα κάμνοι σῦκα τῆς μεσημβρίας.

Athenæus p. 80. A.

II. Ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος, τέκνον.

πῶς εἰσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον;

Idem p. 95. D.

III. Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;

Idem p. 380. D.

IV. Ὥρα βαδίζειν μοι 'στὶ πρὸς τὸν δεσπότην,

ἤδη γὰρ αὐτοὺς οἴομαι δεδειπνάναι.

Idem p. 422. F.

V. Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεούσας εἴκοσι ἀπολογίζεται.

Idem p. 478. F. Pro εἴκαδε, quod olim editum erat, Casaubonus εἴκοσι reposuit. Utrum sententiæ magis aptum sit,

non facile eſt diſcernere : at metra non conſtant. Scribendum :

ὁ δ᾽ ἀλφίτων τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας πριάμενος, ἀπολογίζεται
εἴκοσι.

Partem hujus χρήσεως profert Euſtathius ad Iliad. p. 1282. l. 52.

VI. Οἴμοι τάλας, τί μου ϛρέφει τὴν γαϛέρα;
βάλλ᾽ ἐς κόρακας· πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;

Pollux X. 44.

VII. Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.

Suidas in ϛαθερόν.

---

# ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ.

Τί, πρὸς θεῶν, οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ,
τοὺς Πυθαγοριϛὰς γενομένους, οὕτως ῥυπᾶν
ἑκόντας, ἢ φορεῖν τρίβωνας ἡδέως;
οὐκ ἔϛι τούτων οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ·
ἀλλ᾽ ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἓν,
τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλὴν,
ὅρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους.
ἐπεὶ παράθες αὐτοῖσιν ἰχθῦς ἢ κρέας,
κἂν μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

Athenæus p. 161. F. In ſecundo verſu lectionem Regii cod. repræſentavi.



# ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

I. Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ΚΑΚΚΑΒΗΝ εἴρηκεν οὕτως·

Τὴν κακκάβην γὰρ κάε τοῦ διδασκάλου.

κἀν Δαιταλεῦσιν·

κἄγειν ἐκεῖθεν κακκάβην.

Athen. p. 169. C. In Reg. cod. fcriptum Σκηνὰς κ. non, ut vulgo perperam, Σκηναῖς. Vide Cafaubonum IV. 20. Præterea ejufd. cod. fcriptura γὰρ κάστου διδασκάλου, propius ad emendatam lectionem accedit, quam e Polluce X. 106. dedi, quo lectorem remitto. Pollux vero apud Comicum non χύτραν, sed λοπάδα fignificare ait τὴν κακκάβην. Ad pofteriorem χρῆσιν forte refpexit Phrynichus in hac nota: κάκκαβον. διὰ τοῦ η κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἀμαθές. καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ (legendum videtur ἐν Δαιταλεῦσι) χρῆται διὰ τοῦ η. Confer Mœrin in hac voce & Ælium Dionyfium apud Euftathium a Pierfono laudatum.

II. Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

Athen. p. 286. l. ult. & auctor Etymol. M. in βῶξ.

III. Ὥσθ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν· ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

Idem p. 628. E. quæ facili opera fic in verfus digeruntur:

Ὥσθ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν. ἀλλὰ νῦν
οὐδέν γε δρῶσ'· ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην
ἑστῶτες ὠρύοντ'.

IV. Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων.

Pollux VII. 157. & X. 144.

V. Τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.

Idem VII. 202.

VI. ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ
ἐπὶ τοῦ κορήματος καθέζομαι χαμαί.

Pollux X. 29. Sed manifeſtum eſt legi debere ὥσπερεὶ Καλλιππίδης, vel ὥσπερ ἐν Καλλιππίδου. At præplacet prius.

VII. τὴν λήκυθον
τὴν ἑπτακότυλον, τὴν χυτραίαν, τὴν καλὴν,
ἣν ἐφερόμην, ἵν' ἔχοιμι συνθεατρίαν.

Idem X. 67.

VIII. Ὥσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται.

Idem X. 114.

IX. Τεῖχον μοχλίσκῳ σαλεύειν.

Idem X. 147.

X. Τὴν δὲ πήραν ΠΗΡΙΔΙΟΝ εἴποις ἂν, ὡς ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνης.

Idem X. 172.

XI. Ἀλλὰ συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας.

Schol. ad *Equites* 422.

XII. Ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ Δήμαρχοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Harpocr. in Δήμαρχος.

XIII. οὐδ' ὡς
ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Heſych. in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Confer Suidam in eadem voce.

XIV. ΤΡΙΤΟΣΤΑΤΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Heſychius in voce.



# ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

I. Ἄλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. ἀλλὰ φέρετ' ἀπόβασιν, ἡπάτιον, ἢ καπριδίου νέου κόλλοπά τινα· εἰ δὲ μὴ, πλευρὸν, ἢ γλῶτταν, ἢ σπλῆνα, ἢ νῆστιν, ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων χλιαρῶν.

Athenæus p. 96. C. 107. F. 110. F. 374. F. Cod. Regius dedit ἢ νῆστιν, quod verum eſt. Eo reſpexerunt auctor Etymol. M. in ἦτρον, qui veram lectionem ἠτριαίαν ſervavit: Schol. ad *Acharn.* 640. *Equites* 642. deſcriptus a Suida in ἄλις, in ἀφύα, in θωπεύει, & in παρατέταμαι.

II. Λαμβάνετε κόλλαβον ἕκαστος.

Athenæus p. 110. F.

III. ΟΨΩΝΗΝ δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων·

Ὡς οὐκ ὀψώνης διατρίβειν ἡμῶν τὸ ἄριστον ἔοικε.

Idem p. 171. A.

IV. Μηδὲ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ τάδ' ἀφυίδια.

Idem p. 285. E.

V. Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ,
παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

Idem p. 410. B.

VI. Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;

καὶ

Τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Idem p. 418. D. Quæ apud Dipnoſophiſtam ſequuntur, ipſius ſunt, vocem καπανικώτερα explicantis, non Comici, cui inepte tributa ab interprete.

VII. ΗΡΙΣΤΑΜΕΝ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem p. 422. F.

VIII. Τί οὖν ποιῶμεν; χλανίδ' ἐχρῆν λευκὴν λαβεῖν·
εἶτ' Ἰσθμιακὰ λαβόντες, ὥσπερ οἱ χοροὶ,

ἄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

Athenæus p. 677. C.

IX. Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν, ἐν Ταγηνισταῖς Ἀριστοφάνης εἶπε ΚΑΡΠΕΥΕΙΝ.

Pollux VII. 149.

X. ΠΑΡΑΛΟΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem VII. 168.

XI. Βάθρα, ΒΑΘΡΑΔΙΑ, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem X. 47.

XII. ΚΥΛΙΧΝΑΣ δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξειεν ἂν Ἀριστοφάνης λέγειν, εἰπών·

Τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τουτὶ παφλάζον.

Idem X. 88.

XIII. Ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ὠνόμασταί τι ΜΕΛΙΤΗΡΙΟΝ ΑΓΓΟΣ.

Idem X. 93.

XIV. Καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο, καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ταγηνισταῖς ΕΣΧΑΡΙΑ.

Idem X. 101.

XV. ΜΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκε τὸ μύρον Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem X. 119.

XVI. Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν, κἀξαίρων τοὺς Δαρεικούς.

Idem X. 151.

XVII. Νεβρίδα, καὶ λίθους πωρίνους, καὶ κηρύκιον.

Idem X. 173.

XVIII. Τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν,
ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

Schol. ad *Nubes* 360. & ex eo Suidas in Πρόδικος. Sic autem legendi ſunt iſti verſus, quos emendando magis adhuc corrupit Kuſterus, in βιβλίον & in ἀδολεσχῶν primam corripiens, quæ in utraque voce longa eſt. Vide *Aves* 1288. *Nubes* 1480, 1485. ſed minimam ille ſui ſtudii partem rei metricæ impenderat, etiamſi Ariſtophanis editorem non deceat cum Strepſiade quærere,

Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;

XIX. Ενιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Εκάτῃ τὴν Εμπουσάν φασιν εἶναι, ὡς Αριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς·

Χθονίας Εκάτης σπεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη.

εἶτα ἐπιφέρει·

Τί καλεῖς τὴν Εμπουσαν;

Idem ad *Ranas* 295.

XX. ΑΠΑΣΚΑΡΙΖΕΙΝ. Αριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Απασκαρίζειν, ὡσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Suidas in voce.

XXI. Αλλὰ στεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

Idem in ἀποχρώντως.

XXII. πάντα θεῖ κἀλαύνεται.

Αριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Idem in παραιξοροῦσιν, ſuppletus & illuſtratus a Jo. Toupio, Emendationum T. III. p. 11. Mich. Apoſtolius Proverb. XV. 60. Integrum autem e Comici *Tageniſtis* verſum quo reſpexerunt iſti Grammatici exſtare arbitror in Scholiis ad *Concionantes* 109. deſcriptis a Suida in θεῖ.

Ω. δ' ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται.

XXIII. Οὐ μὴν ὅγε σὸς ἀδελφὸς οὖ ἀπελάγχανεν.

Harpocr. in ἀπολαχεῖν.

XXIV. ΚΥΠΑΣΣΙΣ. Αριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

Idem in voce.

XXV. Ιν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἁρπαγιστάτου.

Etymol. M. in αἰδοιεστάτος.

XXVI. ΚΩΝΗΣΑΙ, κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. κῶναν γὰρ τὸ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβικας, κώνους λέγουσι. καὶ Αριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν, κωνῆσαι λέγει.

Etymol. M. in voce.

XXVII. Αμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν μὲν τέμνοντα· περιδέξιον δὲ τὸν Αστεροπαῖον Ομηρος, τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὡς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει.

κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ΑΜΦΑΡΙΣΤΕΡΟΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀρίστερον.
Galenus Comment. V. in Hippocratis Aphoriſmos p. 322.

---

# ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ.

I. ΤΕΛΜΙΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. — ὁ πολίτης Τελμισσεύς· καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους, Τελμισσεῖς. λέγεται δὲ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ·

Ὡς ἂν τις ἂν οὖν ὅ τι ποιήσας, ὡς Τελεμισσῆς —

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμισσῆς.

ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος.

Stephanus Byſant. in voce. In Comici verſibus formam Atticam, cujus fuit obſervantiſſimus, Τελεμισσῆς, reſtitui: aliasque ſcripturæ mendas elui. Præterea obſervandum in dramatibus quæ ſuperſunt non unicum reperiri tetrametrum anapæſticum, in quo ſyllaba catalectica ſpondæo ſubjecta ſit.

II. μελανοπτερύγων κορακίνων.

Athenæus p. 308. F.

III. Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον, εὕρημα Μεγάλλου.

Heſych. in Μετάλλειον μύρον, ubi Ariſtophanem laudat, omiſſo dramatis titulo. E Telmiſſenſibus verſum hunc deſumtum eſſe ex Athenæo novimus, qui ſic legendus p. 690. F. ὡς καὶ τὸ Μεγάλλειον. ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου· οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι. Adeat lector Heſychii interpretes, quorum inter notas locus concedi non debuerat ineptæ Heinſii conjecturæ, qui non vidit numeris ſuis omni-

bus absolutum esse hunc versum. Pro optimo tetrametro anapæstico nescio quos ille versus effinxit, in quibus nec pes nec caput. Confer Etymol. M. in Μετάλλειον.

IV. Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Pollux X. 80. quo respicit etiam VI. 83.

V. Ἀριστοφάνης δ᾽ ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμισσεῦσι·

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

Idem X. 82.

VI. Οἴνου τε Χίου σάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

Idem X. 72.

VII. ΠΥΛΑΙ. Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν, ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος, καὶ τὰς φλέβας.

Hesych. in voce.

VIII. Σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς --- Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν.

Harpocration in σιπύα. Occurrit hoc nomen *Pluto* 806. *Equitibus* 1296.

---

## ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

I. Τριφάλης, Τριφάλητος. ὄνομα κύριον παρὰ Ἀριστοφάνει.

Suidas in voce. Confer eruditissimum Toupium in addendis ad Theocritum p. 409.

II. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους
δέδοικα τὰ τρία ταῦτα.

Idem in τῶν τριῶν, ubi contra metri legem ταυτὶ, nisi sic transponantur voces: ταυτὶ τὰ τρία δέδοικα.

III. Ἐπειθ᾽ ὅσοι παρῆσαν, ἐπίσημοι ξένοι
ἐπηκολούθουν, κἠντιβόλουν προσκείμενοι
ὅπως ἄγων τὸν παῖδα πωλήσοι ᾽ς Χίον,

ἕτερος δ᾽ ὅπως ἐς Κλαζομένας, ἕτερος δ᾽ ὅπως
εἰς Ἔφεσον, οἱ δ᾽ ἐς Ἄβυδον· ἦν δὲ πάνθ᾽ ὁδῷ
ἐκεῖνα.

Athenæus p. 525. A. emendatus a Jo. Toupio loco ſupra laudato. Non tamen ille Caſaubono melius, quid ſub πωλήσεις lateret, indagavit; certiſſime reponimus πωλήσοι ᾿ς Χίον. Pars eſt narrationis factæ alicui, qui rei narratæ non interfuerat: proinde tertia perſona requiritur.

IV. Ἐν δὲ τῷ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης καὶ ΑΡΓΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκεν·
Ἤτουν τι τὰς γυναῖκας ἀργυρίδιον.

Pollux IX. 90. Diminutivum illud occurrit in *Lyſiſtr.* 1051. & in *Pluto* 147. 240.

V. Οὗ δὲ ἔγκειται αἱ ἀλάβαστοι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστοθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων, Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΘΗΚΑΣ ἔφη·
Ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσαν ἐκ μιᾶς.

Idem X. 121.

VI. Ἔπειτ᾽ ἐπὶ τοὖψον ἧκε, τὴν σπυρίδα λαβὼν,
καὶ θυλακίσκον, καὶ τὸ μέγα βαλάντιον.

Idem X. 151.

VII. Καὶ ΚΥΡΒΑΣΙΑΝ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι εἴρηκε·
Καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

Idem X. 162. ubi male editum καὶ τὴν κοινήν. Huic lectioni quam metri lex omnino reſpuit, patrocinantur quidem codices, ſed corrupti; ſenſumque in ea fruſtra quærit Hemſterhuſius. Certiſſima eſt Caſauboni & Salmaſii emendatio κυνῆν. Græca autem ſic vertenda: *& galerum hunc, quem geſto, dices me cyrbaſiam habere:* vel, *& impoſitum capiti meo galerum, cyrbaſiam appellabis.* Planus & perſpicuus ſenſus.

VIII. ΙΑΛΩΝ. ἥρως, Ποσειδῶνος υἱὸς, ἀφ᾽ οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ΙΑΛΟΝΑΣ ἔφη ΤΟΥΣ ΦΑΛΗΤΑΣ, μείζονας, ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει· ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυοὺς, ἤ τινας τοιούτους. Heſychius in voce.

IX.

IX. ΕΡΜΗΣ ΤΡΙΚΕΦΑΛΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι.
Hesychius in voce.

X. Μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι.
καὶ
Τοὺς Ἴβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ.
Constant. Porphyrog. de *Adm. Imp.* cap. XXIII.

XI. Τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ Νότιον.
Harpocration in διὰ μέσου τεῖχος.

---

# ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
δι' ἀρετὴν τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα,
ὑπερκαφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην,
προσφέρων ἔδωκεν, οἶμαι, χρηστότητος οὕνεκα,
εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκεν βαπτίσας ἐῤῥωμένως.

Athenæus p. 472. C.

---

# ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

I. Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων ἶφυα φῦναι, ---
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Athenæus p. 62. D. 90. A. Suidas in ἀκαλήφη.

II. Ες Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Αρης κατέσκηψ', οἵ γε μονομάχου πάλης
ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσιν.

Athenæus p. 154. E. ubi vulgatur ἐς Οἰδίπου ΔΕΤΤΑΙ ΔΕ absque ullo sensu. *Felicissime*, ΤΤ *tantum in* Π *mutatis*,

*restituit Adr. Heringa*, laudatus a Valckenario ad Euripidis *Phœnissas* p. 461.

III. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις ΘΕΑΤΡΟΠΩΛΗΣ, ὁ θέαν ἀπομισθῶν.

Pollux VII. 199.

IV. Ὅτῳ δὲ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, ΣΚΕΥΟΦΟΡΙΟΝ μὲν τοῦτο Ἀριστοφάνης καλεῖ τὸ ξύλον --- ἀλλὰ μὲν καὶ ΑΝΑΦΟΡΟΝ εἴη ἂν τοῦτο εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις·

καὶ τὸν ἱμάντα μου
ἔχουσι, καὶ τἀνάφορον.

Idem X. 17. hac voce usus est Comicus *Ranis* 8. *Concion.* 833.

V. Ἀριστοφάνους δ' ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόντος·

Στίλβη θ' ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογάνας ἐρανίζεις ἐπὶ τῷ λυχνίῳ.

οὐκ ἀφανὲς ὅτι καὶ ἡ στίλβη, λύχνου τι εἶδος.

Idem X. 119.

VI. ΓΑΛΕΑΓΡΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. Idem X. 155.

---

## ΩΡΑΙ.

I. Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν, στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα· αὐτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας, πύον, χόρια, χελιδόνα, τέττιγας, ἐμβρύεια· ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρταν· ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν· ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδ' ὁπηνίκ' ἐστὶν τοῦ 'νιαυτοῦ. —— Μέγιστον ἀγαθὸν, εἴπερ ἐστὶ δι' ἐνιαυτοῦ, ὅτου τις ἐπιθυμεῖ, λαβεῖν. ---- Κακὸν οὖν μέγιστον· εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο. — - Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὀλίγον χρόνον φήσας ἀφειλόμην ἄν· κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶν ταῦτα, πλὴν Ἀθηναίων. τούτοις ὑπάρχει ταῦτ' ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέ-

ϐουσιν. —— Απέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ Φής. τίη τί Αἴγυπ]ον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Αθηνῶν;

Athenæus p. 372. B. Vide Caſaubonum p. 644. Χρῆσιν hanc ad numeros revocare ne quidem periclitatus eſt, qua in re profecto operam luſiſſet. Locus eſt enim mutilus & interpolatus. Verſus olim fuerunt jambici tetrametri, e quibus iſti facile agnoſcuntur.

Οψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν,
σ]εφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκ]υφλοῦνθ'· ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ
πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας
ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογυλίσιν ἀροῦσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦτ', ὀλίγον χρόνον Φυσῶν, ἀΦειλόμην ἄν.
κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα, πλὴν Αθηνῶν.
τούτοις ὑπάρχει ταῦτ', ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.
ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ Φής. τίη τί
Αἴγυπ]ον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Αθηνῶν;

Iſtuc reſpexit Athenæus p. 653. F. Οτι δὲ ἐν ταῖς Αθήναις διηνεκεῖς ἦσαν καὶ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Αρισ]οφάνης ἐν Ωραις.

II. ἡμῖν
κράτισ]όν ἐσ]ιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

Pollux VII. 13. ubi editum εἴ μοι κράτισ]ον. Caſaubonus, loco ſupra citato, legit εἰ μή: Kühnio placebat ἦ μήν. Tres illæ lectiones perinde falſæ ſunt. Dederat Poeta ἡμῖν, quod manifeſto oſtendit ultimus verſus, in quo ſcripti & olim impreſſi libri habent ἕως ἂν εὕρωμεν πρᾶσιν. Textum corrupit, non reſtituit Kühnius, e futili conjectura ſupponens εὕρω. Facilis & prompta erat medela, binis vocibus ſedes ſuas commutare juſſis.

III. ΧΟΙΡΟΠΩΛΑΙ. Αρισ]οφάνης ἐν Ωραις.
Idem VII. 187.

IV. ΑΣΚΟΠΗΡΑ. ἐν ταῖς Ωραις Αρισ]οφάνους.
Idem X. 160.

V. Φρυγῶν θεὸς ὁ Διόνυσος. καὶ ἐν Ὥραις,

Τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον.

Scholiastes ad *Aves* 874.

VI. ΑΡΑΣ ΙΕΡΟΝ. Ἀριστοφάνης Ὥραις.

Hesychius in voce.

VII. ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις, τριώβολόν φησιν εἶναι, οὐ μέντοι ἕστηκεν· ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο.

Idem in voce. Judicialis illius mercedis mentio apud Comicum *Vespis* 683. 690. Confer Scholiastem ad *Ranas* 140.

VIII. Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε· ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΔΟΥΛΟΝ.

Idem in ζεῦγος τριπάρθενον.

IX. διέφθορας

τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Ammonius in διέφθαρται, ubi citatur Ἀριστοφάνης Κόραις. Confer Eustathium ad Iliad. p. 191.



# *EX INCERTIS COMOEDIIS* FRAGMENTA.

I. Ο Πραμνεῖος οἶνος οὔτε γλυκύς ἐστιν, οὔτε παχὺς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν· οἵῳ Ἀριστοφάνης οὐχ ἥδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ, λέγων· Τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν, οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν· ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

Athenæus p. 30. C. Facile Comici verba in ſenarios redigas:

Σκληροῖς ὁ δῆμος οὔτε ποιηταῖς ἥδεται
ἀστεμφέσιν τε· κοὐ γὰρ οἴνοις Πραμνίοις
συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν·
ἀνθοσμίᾳ δὲ πέπονι, νεκταροσταγεῖ.

E cujusdam Dramatis Parabaſi χρῆσιν hanc deſumtam eſſe ratus forte Hugo Grotius eam in tetrametros digerere ſic aggreſſus eſt:

Τῶν Ἀθηναίων ὁ δῆμος οὔτε σκληροῖς ἥδεται
οὔτ' ἀστεμφέσιν ποιηταῖς, οὔτε σκληροῖς Πραμνίοις
οἰνίοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν,
ἀλλὰ τῷ ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

Qui ſane verſus peſſimi ſunt. Secundus incipit a ſpondæo, qui ejuſdem & primi quintam ſedem occupat. A ſenſu loci alieniſſimum eſt ὑποκοριστικὸν οἰνίοις. Hiatus quartum deturpat, nec habent quo referantur epitheta duo πέπονι & νεκταροσταγεῖ.

II. Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων, τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

Idem p. 48. C. & Euſtath. p. 1570. l. 5.

III. Τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν· τέσσαρας δὲ μὴ 'χέτω. —

καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Athen. p. 49. C. Confer Euftathium ad Hom. p. 867. l. 23. 1398. l. 17.

IV. Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγαθῶνα φωσφόρους.

Idem p. 701. B.

V. Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄτλα φαίνεται.

Harpocration & Etymol. M. in ἄτλα. Vide quæ notamus ad *Aves* 1514.

VI. Κυρίως μὲν ΚΕΛΕΟΝΤΕΣ εἰσὶν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ.

Harpocration in voce.

VII. ΚΡΑΣΤΙΣ ἐστὶν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Etymol. M. in eadem voce.

VIII. Τοὺς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ΘΕΟΠΛΑΣΤΑΣ εἴποις ἄν, ως Ἀριστοφάνης.

Pollux I. 13.

IX. Λέγοιτο δ' ἂν ταχεῖα ναῦς — καὶ ΔΡΟΜΑΔΕΣ ΟΛΚΑΔΕΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.

Idem I. 83. Ex *Holcadibus* petitum videtur.

X. ΑΝΘΡΩΠΙΖΕΤΑΙ φησὶν Ἀριστοφάνης.

Idem II. 5.

XI. Τὸ δὲ κύημα, καὶ ΚΥΟΣ Ἀριστοφάνης κέκληκεν·

ἥ τις κύουσ' ἐφάνη κύος τοσουτονί.

Idem II. 6.

XII. ΓΕΡΟΝΤΕΙΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΙ. παρὰ Ἀριστοφάνει.

Idem II. 13.

XIII. Παρθένος, ὡραία γάμου. Ἀριστοφάνης δὲ ΚΥΑΜΙΖΕΙΝ τὰς ἀκμαζούσας ἔφη·

Ἀλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν —

ἤγουν

Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν.

Idem II. 18.

XIV. Ἀριστοφάνης δὲ ΝΕΑΝΙΕΥΕΣΘΑΙ τὸ τολμᾷν ἔφη — ἀνδρίζεσθαι δὲ, εἶπεν ἈΝΔΡΟΥΣΘΑΙ.
Idem II. 20.

XV. Λούσησθε, καὶ κλινίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον.
Idem II. 34.

XVI. Καλεῖται δὲ ἡ κεφαλὴ — παρὰ Ἀριστοφάνει ΣΚΑΦΙΟΝ·
Ἵνα μὴ καταγῆς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.
Idem II. 39. ubi perperam omiſſus articulus τό. Media in καταγῆς longa eſt, & prima in σκάφιον brevis. Eodem ſignificatu occurrit hoc nomen *Theſmoph.* 838. *Av.* 806.

XVII. Τὸ δὲ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν, ΚΑΡΗΒΑΡΙΑΝ Ἀριστοφάνης.
Idem II. 41.

XVIII. ΕΤΕΡΕΓΚΕΦΑΛΑΝ. Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν.
Idem II. 42.

XIX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΒΛΕΠΟΣ ἐκάλεσε, καὶ ΒΛΕΠΗΣΙΝ.
Idem II. 56. Occurrit βλέπος *Nub.* 1176. ſed alio ſignificatu. Suidas: ΒΛΕΠΟΣ, ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

XX. ΚΑΧΥΠΟΠΤΟΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem II. 57. In *Ran.* 958. habemus κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι, quæ voces in unam vulgo coaluere.

XXI. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΛΩΤΤΟΝ, τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον.
Idem II. 108.

XXII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ εἶπεν. Idem II. 150.

XXIII. ΝΩΤΟΠΛΗΓΑ, τὸν μαστιγίαν Ἀριστοφάνης ἐκάλεσε.
Idem II. 180. Hac voce ante Ariſtophanem uſus fuerat Pherecrates, e cujus fabula *Crapatallis* verſum hunc profert Suidas:
Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

XXIV. Η μέντοι κωμῳδία ἢ τὴν ἀλετρίδα ΜΥΛΑΚΡΙΔΑ καλεῖ, ἢ ζῶόν τι ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον, ὡς Ἀριστοφάνης λέγει·
Ἵνα ξυνῶσιν ὥσπερ ἥδεσθον βίῳ,
σκώληκας ἐσθίοντε, καὶ μυλακρίδας.
Idem II. 189. Confer VII. 19.

XXV. Τὰ δὲ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, πταίσματα· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΕΠΙΠΤΑΙΣΜΑΤΑ αὐτὰ καλεῖ.
Idem II. 199.

XXVI. ΑΝΟΗΣΙΑ. Ἀριστοφάνης.
Idem II. 228.

XXVII. Ὡς οὐχ ἕτερον ἄνδρα σάρκινον.
Idem II. 233.

XXVIII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΥΝΟΝ, τὸν ἀγύνην.
Idem III. 48.

XXIX. Ἀθλοθεσία, ἣ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΑΘΛΟΘΕΤΙΑ.
Idem III. 140.

XXX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΗΣ εἴρηκε.
Idem III. 146.

XXXI. ΠΥΞΙΔΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνει.
Idem IV. 18. Confer X. 60.

XXXII. Λυρίζειν, κιθαρίζειν, ψάλλειν. καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΒΑΡΒΙΤΙΖΕΙΝ. Idem IV. 63.

XXXIII. ΚΑΛΑΜΙΝΗΝ ΣΥΡΙΓΓΑ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης.
Idem IV. 67.

XXXIV. ΠΡΟΣΧΟΡΟΝ δὲ, καὶ ΣΥΓΧΟΡΕΥΤΡΙΑΝ εἴρηκε τὴν χορεύουσαν Ἀριστοφάνης. Idem IV. 106.

XXXV. Πολλαχόθεν, πανταχόθεν, πάντοθεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ ΠΛΕΙΣΤΑΧΟΘΕΝ. Idem IV. 163.

XXXVI. Ἐστὶ δὲ τὸ ΑΚΡΑΤΙΣΑΣΘΑΙ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει.

Τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κοκκύμηλ' ἠκρατίσω;

Idem VI. 24.

XXXVII. Μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, μῆλα τῶν ὡραίων, ΚΥΔΩΝΙΑ μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης. Idem VI. 47. Papillis tributum hoc epitheton *Acharn.* 1199.

XXXVIII. Τὸν σκαφίδην ἀποτίλαι χρὴ, καὶ καταπλῦναι, καὶ κατεκπλῦναι, καὶ διαπλῦναι.
Idem VI. 49.

XXXIX. Χορδαὶ, φῦσκαι, πάσϊαι, ζωμοὶ, χόλικες.
Idem VI. 56.

XL. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ΠΟΛΦΩΝ μνημονεύει.
Πολφοὺς δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς.
Idem VI. 62.

XLI. Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἅλας.
Idem VI. 65.

XLII. Τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης μὲν ΕΠΙΦΟΡΗΜΑΤΑ καλεῖ. Idem VI. 79.

XLIII. Ὀξυγλυκίαν τ' ἄρα κοκκιεῖς ῥοάν ---
Τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης, οὐκ ἴδιον ὄν, εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου. Idem VI. 80.

XLIV. Ἀριστοφάνης ΛΕΚΑΝΙΣΚΗΝ.
Idem VI. 86. Qui deinde in Onomaſtico ſequitur a Salmaſio & Jungermanno male acceptus ſenarius, eſt in *Acharn.* 1110.

XLV. Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ΚΡΕΩΣΤΑΘΜΗΣ.
Idem VI. 96.

XLVI. Τὸ Ὁμηρικὸν, Ἀμείλικτος. σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀστεμφής. καὶ εὐτελέστερος, ὁ Ἡροδότου Ἀκρομανής. καὶ κωμικώτερον, ὁ Ἀριστοφάνους ΘΥΜΑΓΡΟΙΚΟΣ.
Idem VI. 125.

XLVII. ΣΥΝΘΕΑΤΡΙΑΝ δὲ, καὶ ΣΥΛΛΗΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΣΥΓΚΟΙΤΟΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν.
Idem VI. 158. Συνθεάτριαν exſtat ſupra in Σκηνὰς κατ. VII.

XLVIII. ΗΜΙΦΩΣΩΝΙΟΝ, Ἀριστοφάνης.
Idem VI. 161.

XLIX. ΠΑΓΚΥΦΟΣ ΕΛΑΙΑ, Ἀριστοφάνης.
Idem VI. 163.

L. ΤΡΙΚΑΥΣΤΟΣ, Ἀριστοφάνης. Idem VI. 165.

LI. Ἀριστοφάνης δὲ, ΦΙΛΟΚΗΔΗ ΛΟΓΟΝ.
Idem VI. 167.

LII. Τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας, ΦΑΥΛΟΥΡΓΟΥΣ κατὰ Ἀριστοφάνην λέγε. Idem VII. 7.

LIII. ΑΡΤΟΣΤΡΟΦΕΙΝ Ἀριστοφάνης λέγει.

Idem VII. 22.

LIV. Τὴν χύτραν ἐν ᾗ τὰ κρεάδι' ἧψεν ἐζωμευμένα.

Idem VII. 26. Tetrameter eſt trochaicus. Mendoſe vulgo editum ἕψεις. Pollucis interpres ſenarios ſibi habeat, in quos χρῆσιν hanc digeſſit.

LV. ΕΞΑΙΝΕ ΤΩΝ ΕΡΙΩΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη.

Idem VII. 30.

LVI. ΣΤΗΜΟΝΑ ΕΞΕΣΜΕΝΟΝ, τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει. Idem VII. 32.

LVII. Τὸν δὲ ΧΟΡΤΑΙΟΝ (χιτῶνα) τοὺς προπώλας φορεῖν, ὡς ἀγοραῖον, Ἀριστοφάνης ἔφη. Idem VII. 60.

LVIII. ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένην.

Idem VII. 64.

LIX. Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον --- καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ ὠνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης·

ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθέν,
τὰ κάρυά μου 'ξέπιπτεν.

Idem VII. 67. Vide *Lyſ.* 931. *Theſm.* 139. 255. 638.

LX. Τοὺς δὲ μεταλλέας ΘΥΛΑΚΟΦΟΡΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη.

Idem VII. 100.

LXI. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γέλοιά τινα καταρτᾶν, ἢ ἐπιπλάττειν, ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ ΒΑΣΚΑΝΙΑ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη·

Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος,
ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.

Idem VII. 108. ubi tranſpoſitis vocibus metrum luxatum.

LXII. ΝΕΙΝ ΕΞ ΥΠΤΙΑΣ, μάθημα κολυμβητῶν, Ἀριστοφάνης εἶπε. Idem VII. 138.

LXIII. Ναῦται. οἷς προσήκει καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ΝΑΥΤΡΙΑΙ.

Idem VII. 139.

LXIV. ΒΩΛΟΚΟΠΕΙΝ Ἀριστοφάνης εἴρηκε.

Idem VII. 141.

LXV. Τὴν δὲ σμινύην, ΣΜΙΝΥΔΙΟΝ Ἀριστοφάνης καλεῖ.
Idem VII. 148.

LXVI. Ἀριστοφάνης δὲ γυναῖκα ΘΕΡΙΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΦΡΥΓΑ-ΝΙΣΤΡΙΑΝ. Idem VII. 150.

LXVII. λεπρᾶν
κεράμιον ὀξηρόν.
ἀντὶ τοῦ μυδᾶν, Ἀριστοφάνης λέγει. Idem VII. 162.

LXVIII. ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem VII. 177. In *Concion.* mentio fit mulierum μυροπωλίδων, v. 841.

LXIX. ΒΟΗΛΑΤΕΙΝ, καὶ ΟΝΗΛΑΤΕΙΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν.
Idem VII. 187.

LXX. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝΑΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης.
Idem VII. 190.

LXXI. Κερνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖσι πένησιν.
Idem VII. 195.

LXXII. ΛΙΒΑΝΩΤΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem VII. 196.

LXXIII. ΒΙΒΛΙΔΑΡΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνει.
Idem VII. 210.

LXXIV. Ἀλλ' ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης, μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ μικρᾶς, μικροπολίτης. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ.
Idem IX. 25. Recte H. Stephanus Thes. T. III. col. 474. nomini μικροπολίτης auctorem Ariſtophanem adſignat: exſtat enim *Equit.* 817.

LXXV. Διστάζειν. ἐπὶ τούτου δὲ ἴσως καὶ τὸ ΕΙΚΟΒΟΛΕΙΝ, Ἀριστοφάνους εἰπόντος·
Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες.
Idem IX. 154.

LXXVI. Εὐπετῶς, καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ΕΥΚΟΠΩΣ. Id. IX. 162.

LXXVII. Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις.
Idem X. 63. Nomen ἀρύταινα occurrit *Equit.* 1091,

LXXVIII. ΚΑΛΑΜΙΝΟΥΣ ΑΥΛΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη. Idem X. 153.

LXXIX. Ἀριστοφάνης δὲ χρησμόν τινα παίζει·

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνοῖτ᾽ ἄν· μολγοὶ ἔσονται.

Idem X. 187. Confer Schol. ad *Equit.* 959. unde χρῆσιν inter fragmenta *Agricolarum* protulimus, ad quod drama hic versus etiam pertinere videtur.

LXXX. Ἐστι δὲ ΑΓΚΥΡΑ καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. Ἀριστοφάνης. Suidas in ἀγκύρισμα, emendatus ex Hesychio in ἄγκυρα.

LXXXI. ΑΝΑΣΗΚΩΣΑΙ. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀνταλλάξειν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Suidas in voce.

LXXXII. Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι᾽ ἐπιδεικνύναι,

πάντ᾽ ἀπ᾽ ἀκροφυσίων, κἀπὸ κιναβευμάτων.

Idem in ἀπ᾽ ἀκροφυσίων. Versus sunt pæonici.

LXXXIII. ΑΠΕΣΚΟΤΩΜΕΝΑ. ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα — οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

LXXXIV. ΑΥΑΙΝΕΤΑΙ. ξηραίνεται. Ἀριστοφάνης·

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.

καὶ ἑτέρωθι·

ὥστ᾽ ἔγωγ᾽ ηὐαινόμην

θεώμενος.

LXXXV. ΑΦΑΙΡΕΙΝ ΚΡΟΚΙΔΑΣ. ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. Ἀριστοφάνης·

Εἴ τις κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν.

Idem in voce.

LXXXVI. ΤΥΦΛΟΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ. Ἀριστοφάνης. Zenobius Proverb. II. 95. Suidas in γυμνότερος Ιαλέμου. Confer *Amphiarai* fragm. ultimum. Ad unum eundemque Comici locum pertinent forte diversorum Grammaticorum notæ, & proinde ad *Amphiaraum* fragmentum hocce referri possit.

LXXXVII. Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρον. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

Suidas in voce. Nomen ποδάνιπτρον exstat supra in Heroibus, p. 247.

LXXXVIII. Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι, ΚΑΤΑΧΥΤΡΙΣΑΙ, ὡς Ἀριστοφάνης. Suidas & Etym. M. in ἐγχυτρίστριαι.

LXXXIX. Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιοτροφημένα.

Suidas in ἐσκιοτροφημένα, ubi nugas agit Kusterus. In σκύταλον, quam vocem hic obscœno sensu adhibuit, primam aliis in locis corripit Comicus. *Concion.* 78.

Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.

Corripitur etiam in σκυτάλη. Vide *Lysistr.* 991. 992. Quoad sensum autem hujus fragmenti, ut a librariis perversum fuit, sane nihil certi definiri potest: vide tamen quid sub hac corruptela latere possit. Conjicio,

ἐσκιατραφημέναι
σκυτάλων ἀπομάκτριαι.

XC. ΕΥΘΕΤΗΣΑΙ. κοσμῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Forte addendum τὰς τρίχας, ut apud Pollucem II. 31.

XCI. ΛΟΓΑΡΙΑ, οἱ λόγοι· Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Pollucem II. 122.

XCII. ΜΕΤΡΕΙΤΩ, παρασχέτω. Ἀριστοφάνης·

πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

Idem in voce.

XCIII. ΜΗΛΩΣΑΙ. τὸ καθεῖναί τι εἰς βάθος. καὶ τὴν φάρυγα μηλῶσαι, τὸ διαχρῖσαι τῷ δακτύλῳ. καὶ Ἀριστοφάνης·

Τὸν φάρυγα μηλώσας, δύο δραχμὰς ἕξει μόνας.

Idem in voce.

XCIV. ΝΥΚΤΙΛΟΧΟΙ, λῃσταί. καὶ νυκτὶ περιπλανῆς, παρὰ Ἀριστοφάνει. Idem in voce.

XCV. ΟΝΥΧΙΖΕΤΑΙ, ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

XCVI. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι.

Idem in πρόσισχε.

XCVII. ΣΧΕΔΙΟΝ. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. καὶ Ἀριστοφάνης·

ταῦτα δὲ

σχεδίοις ἔοικε.

Idem in voce.

XCVIII. ΑΛΕΙΣΟΝ. λέγεται ἀρσενικῶς. οἷον· Γίνωσκε τὸν ἄλεισον καὶ τὰ γράμματα.

Auctor Etymol. M. in voce. Comici verſus ſic forte olim legebatur:

Γίγνωσκ' ἄλεισον τόνδε καὶ τὰ γράμματα.

XCIX. ΑΝΑΖΥΓΩΣΑΙ, τὸ θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Pollucem X. 26.

C. Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μιστητός.

Idem in βάβαξ.

CI. ΒΕΛΕΚΟΙ. ὄσπρια. Καὶ τῶν βελέκων. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

CII. ΒΡΟΤΑΧΟΣ. τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

CIII. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου, ΓΕΙΣΑ εἶπε.

Idem in γεισίποδες.

CIV. ΓΛΥΣΣΩΝ, ὁ γλυκύτερος παρὰ Ἀριστοφάνει ---- Γλύσσονα συκα. Idem in voce.

CV. ΔΙΑΣΑΥΛΟΥΜΕΝΟΣ, ἁβρυνόμενος, καὶ διαθρυπτόμενος. Ἀριστοφάνης·

Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον.

Idem in voce. Ariſtophanis χρῆσις perperam vulgo ſubjicitur explicationi præcedentis vocis.

CVI. Καταστιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπλωκότες --

Ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.

Idem in διώκετον.

CVII. Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων.

Idem in εἵλη.

CVIII. Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων.

Idem in ἴκτινα.

CIX. ΚΟΛΛΟΠΕΣ -- ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νωτιαῖον δέρμα, διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη· Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι.

Idem in voce Sed luxatum metrum, quod ſic conſtare poteſt:

Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεικέναι.

CX. ΚΡΟΑΙΝΩ, τὸ κλυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν. Idem in voce.

CXI. Ποῖ κῆχος; --- εὐθὺς Σικελίας.

Idem in ποῖ κῆχος. Confer Heſych. in voce.

CXII. ΤΑΡΡΩΜΑ, τὴν καπηλατίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in ταῤῥοί.

CXIII. ΤΕΤΡΑΧΙΖΕΙΝ, οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τι ποιεῖν. Ἀριστοφάνης. Idem in voce. Confer Heſychium.

CXIV. ΥΠΟΖΥΓΙΩΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ. Ἀριστοφάνης.

Idem & Suidas in ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος.

CXV. ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ, ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης.

Idem in ὑπόγραμμα. Confer Heſych. in ὑπογράμματα.

CXVI. ΥΠΟΞΥΛΟΣ, ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Idem in voce. Confer Pollucem III. 56.

CXVII. ΦΑΥΣΙΓΓΕΣ, οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπῖλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in φαύστιγγες, ut perperam excuſa hæc vox. Confer Pierſonum ad Mœrin p. 397.

CXVIII. ΧΕΙΡΟΝΙΠΤΡΟΝ, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Ἀριστοφάνης. Idem in voce. Uſum hujus nominis confirmat ex Eupolide Pollux VI. 92. & X. 90.

CXIX. Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησί·

Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ.

Plutarchus de *audiendis Poëtis* p. 30. D.

CXX. Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾶν τὸ νοεῖν.

Clemens Alex. p. 749.

CXXI. Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον δίκαιος ὤν,
χωρίς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς.

Idem p. 751.

CXXII. Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Idem p. 745.

CXXIII. Πολλαὶ γὰρ, φασὶν, εἰσὶ συνήθειαι. καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιά· ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης·

Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως,
οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν,
οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.

Sextus Empiricus adverſus Grammaticos p. 264.

CXXIV. Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

Euſtathius ad Homerum p. 73.

CXXV. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ ΣΤΡΟΥΘΙΖΕΙΝ, τὸ εὐτελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός.

Idem p. 228. & 1411. l. 15.

CXXVI. Φέρει δὲ καὶ ἀπὸ χρήσεως τοῦ Κωμικοῦ τὸ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ ΤΡΙΠΡΑΤΟΣ, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος.

Idem p. 725. l. 32. Confer Etymol. M. & Heſychium in παλίμβολος.

CXXVII. Τὸ δὲ ΣΩΣ εὕρηται, φασὶ, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης·

Οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

λέγουσι δὲ καὶ ΣΑ, τὰ σῶα, οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ ΣΑ, ἡ σώα. Ἀριστοφάνης·

Ἡ μάζα γὰρ σᾶ, καὶ τὰ κρέα, χῷ κάραβος.

Idem p. 959. l. 41.

CXXVIII. Ὅτι Χάριτος ἐρᾷν ὁ Ὕπνος λέγεται. --- ἄλλοι δὲ αἰνίττεσθαί φασι τὸ συμβαῖνον ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ τοὺς τυχόντας χαρίτων. καλὰ γὰρ τὸν Κωμικὸν, παρά τισιν

Ἅμα τετέλεσται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

ἢ καὶ

ἢ καὶ οὕτως,

Αμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

Idem p. 982. l. 43.

CXXIX. Εκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ΑΘΡΟΥΣ. οἷον· Αθρους ἐπελθὼν ὁ σἶρατηγὸς, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ σἶρατεύματι. καὶ Αρισἶοφάνης·

Εσἶῶτας, ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

Idem p. 1387. l. 4. Confer Mœridis interpretes p. 19.

CXXX. Πόθεν δ' ἐγὼ σοὶ συγγενὴς, ὦ φαρμακέ;

Idem p. 1415. l. penult.

CXXXI. Δικασἶήριον ἱσἶοροῦσιν Αθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Αρισἶοφάνης·

Ακων κἶενῶ σε, τέκνον.

ὁ δ' ὑπεκρίναἶο·

Επὶ Παλλαδίῳ, παρ' ᾧ, πάτερ, δώσεις δίκην.

Idem p. 1419. l. 52.

CXXXII. Οτι τὸ ἀντίον ηὖδα, ταυτόν ἐσἶι τῷ ἀντικρὺ καὶ ἄντην πρὸς ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος. καὶ ἔσἶι πως ὅμοιον τῷ ΥΠΑΝΤΑΞ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος, λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξεναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Αρισἶοφάνους τὸ,

Εφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.

Idem p. 1442. l. 2.

CXXXIII. Εκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες. ταύτῃ γὰρ φασι θύονται· ἣν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάτἶονται. Αρισἶοφάνης,

καὶ κύων ἀκράχολος

Εκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Idem p. 1467. l. 35.

CXXXIV. Κώρυκον, τὸν θύλακον λέγει — οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ ΚΩΡΥΚΙΔΑ τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, παράγοντες καὶ Αρισἶοφάνους χρῆσιν ταύτην·

Σπυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς ἡ τοὺς μάτἶοντας ἐγείρει.

Idem p. 1534. l. 47. Confer *Holcadum* fragm. XV. qua ex fabula hæc χρῆσις desumta videtur.

CXXXV. Εἰ δὲ τοῦ ἄρκἶου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ τ, οὐ γέγονε σημασία;

ἐναλλαγή, οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμός, ἀλλ' ὁ Κωμικὸς τὸ κ ἐξελὼν, γέλωτα ἐκίνησεν, εἰπὼν οὕτω·

ψελλόν ἐστι, καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον, ἄρτον· τὴν δὲ Τυρὼ, τροφαλλίδα·
τὸ δ' ἄστυ, σῦκα.

Idem p. 1535. l. 20.

CXXXVI. ΣΤΙΓΩΝ, καὶ ΠΕΔΩΝ, δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης, παρὰ Ἀριστοφάνει. μετ' ὀλίγα λεγει ὅτι τριπέδων, ὁ τρίδουλος.

Idem p. 1542. l. 48. ubi depravata eſt ſcriptura, quam emendavimus. Vide Heſychii interpretem ad στιγὼν, a quo docemur hac voce uſum fuiſſe Comicum in *Babyloniis*.

CXXXVII. Τὴν δὲ ἐκ ξύλων τετμημένων σύνθεσιν τοῦ, εἴτε φανοῦ, εἴτε λύχνου, δηλοῖ, φασι, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ·

τῶν ἀκοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα.

Idem p. 1571. l. 17. ubi poſthabita metri ratione legitur λυχνίῳ.

CXXXVIII. Καὶ τὸ ἐπικοκκάζειν ὕβρει, ἢ, κατά τινας, ἐπιμηκάζειν· ὅθεν παρ' Ἀριστοφάνει τὸ, ΑΟΙΔΟΣ ΕΠΙΚΟΚΚΑΣΤΡΙΑ.

Idem p. 1761. l. 26.

CXXXIX. εἶτα δὴ
σύ γ' εἰς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

ὄνομα βοτάνης ἡ ΟΝΩΝΙΣ, δι' ἧς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ Κωμικός τινα σκώπτει καὶ ῥαθυμίᾳ.

Idem p. 1788. l. 21.

CXL. Ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως ΟΑΙ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ Κωμικοῦ, τὸ,

Οτε τὰς ὀὰς ἐποιήσατο.



# ΠΟΙΗΣΙΣ.

Nihil apud veteres Grammaticos enotatum ex Ariſtophanis Dramate, cui titulus fuit ΠΟΙΗΣΙΣ, quod tamen a Priſciano citatum reperio, cum χρήσει ex eo prolata. Multum in eo loco differt H. Putſchii editio ab Aldina, qua uti ſoleo, & in qua nihil horum comparet: in poſteriori autem hæc leguntur p. 1198. Attici παρά σε pro παρά σοι, quomodo & nos, *apud te.* Ariſtophanes ΠΟΙΗΧΕΙ· (ſcr. ΠΟΙΗΣΕΙ.) *Γυναῖκα δὲ ζητοῦντες, ἕνα δ᾽ οἶκον, νυνὶ ἐᾷς, ἵνα εἶ παρά σε.*

Sunt hæc corruptiſſima, quæ ideo tantum profero, ut qualicunque auctoritate hæc fabula Ariſtophani adſeratur.



# IN ARISTOPHANEM VARIÆ LECTIONES, NOTÆ ET EMENDATIONES.

# IN EQUITES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem tres codices, quorum ſyllabus præmiſſus eſt notis in Aves.

ARGUMENTUM ad fidem membranarum emendavi, quibus accepta refertur optima lectio lin. 11. τῶν συſκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, quod ad parabaſis ultimam partem ſpectat. Vulgo vox præcipua ἵππων omiſſa, & ſimplex eſt κινδυνευόντων.

L. 21. εἴκει θατέρῳ τῆς. Vulgo ἐκβάλλεται τῆς —

P. 2. l. 10. κύπτει φοβούμενος. In membr. κρύπτει. Mox ex eis adſcivi προφανεὶς αὐτὸς, pro vulgato προφανῶς αὐτό.

L. 11. ἔοικεν. Reliqua pars argumenti ab hac voce in membr. non exſtat.

In Argumento metrico minus bene vulgo legitur v. 4. διαφοροῦντ'. V. ſeq. copulam addidi, quam metri lex omnino requirit. Quippe in σκατοφάγον prima corripitur.

Titulus dramatis Attico more ſcribi debuit ΙΠΠΗΣ, non, ut vulgo, ΙΠΠΕΙΣ. Sic ſequentis fabulæ titulum recte vulgati etiam libri exhibent ΑΧΑΡΝΗΣ, non ΑΧΑΡΝΕΙΣ. Vide Hemſterhuſium ad Plutum p. 274.

---

V. 2. Παφλαγόνα. Huc reſpicit Euſtathius ad Iliad. pag. 360. Παφλαγόνες μὲν οὖν, ἀπὸ Παφλαγόνος ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε, παρὰ τὸ οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις.

9. ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ολύμπου νόμον. Sic certiſſime verſum hunc Toupius e Suida emendavit, apud quem, metro reclamante, exſtat:

ξυναυλίαν πενθήσωμεν Ολύμπου νόμῳ.

Gloſſa verbo πενθήσομεν adpoſita, κλαύσωμεν, genuinæ vocis locum

invasit: quapropter, quum syllaba ad versus integritatem deficeret, primam nominis Ολύμπου produxerunt, scribendo Οὐλύμπου, cujus Jonicæ formæ voces quasdam tragicus quidem admittit sermo, comicus vero prorsus respuit. ἵνα cum futuro indicativi passim ab Atticis construitur eleganter. Glossator usitatiorem sua ætate constructionem indicavit in interpretatione κλαύσωμεν. Non heri nec nudius tertius transvectio illa glossæ in textum facta. Nam præterquam quod vetustissimæ nostræ membr. κλαύσωμεν exhibent, non aliam lectionem cognovit Eustathius, qui hunc versum laudat ad Iliad. p. 1175. extrema. Ολυμπος καὶ κύριον ὄνομα ἦν αὐλητοῦ τινος, οὗ νόμος ὀδυρτικὸς περιῄδετο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ολύμπου νόμῳ. Ubi observes non magis illum quam Suidam Jonicam formam Οὐλύμπου agnoscere. Videndus Toupius ad Suidam T. III. p. 155. & in Curis nov. p. 101. Olympus Marsyæ fuit amasius & discipulus, quem idcirco *carum* magistro dixit Ovidius Metam. VI. 392. ubi cum Heinsio lego:

Illum ruricolæ, silvarum numina, Fauni,
& Satyri fratres, & tu quoque carus, Olympe,
& Nymphæ flerunt.

Apollodorus Olympum Marsyæ patrem facit: alii, quorum potior auctoritas, Marsyam Hyagnidis filium fuisse perhibent, quos sequitur Antipater Thess. Epigr. XXIX. ubi Hyagnis filii mortem flevisse innuitur.

10. Hic versus perperam vulgo Demostheni continuatur. In tribus codd. præfixam habet personam Niciæ.

11. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; Gl. in C. θρηνοῦμεν ματαίως.

14. Membr. & C. ἵνα σοι μὴ μάχωμαι. Istud σοι e glossemate est. In fine versus vulgo legitur 'γὼ μὲν οὔ. In C. μὲν οὖν. Oportuit οὐκ, ob vocalem initio sequentis versus.

16. πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἁμὲ χρὴ λέγειν; Versus est Euripidis in Hippolyto 346.

17. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. Juxta Scholiastam ΘΡΕΤΤΕ vox est barbara θαῤῥεῖν significans. Videtur potius ἐπιφώνημα esse, seu

adverbium incitandi, ut ἀρῦ, σίττε vel σίττα, aliaque, quorum nonnulla recenſet Euſtathius ad Iliad. p. 855. l. 19. Hac voce θρέττε utebantur forte agaſones, muliones, iique qui jumenta ſarcinaria & plauſtra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare ſolent *hardi!*

18. κομψευριπικῶς. Sic bene tres codd. Vulgo, ſyllaba extra numerum excurrente, κομψευριπιδικῶς. Nominis Εὐριπίδης ſecunda ſyllaba ſemper producitur, quod librariis vel editoribus ignoratum corrumpendis verſibus ſæpius occaſionem dedit. Vide ad Ran. 771. Nub. 1371.

19. μὴ διασκανδικίσῃς. *Ne mihi futilia loquere, inſulſa, & tam nullius pretii, quam ſunt ſcandices.* Scandix quoque in olere ſilveſtri a Græcis ponitur. Hæc eſt, quam Ariſtophanes Euripidi poëtæ objicit jculariter, matrem ejus ne olus quidem legitimum venditaſſe, ſed ſcandicem. Verba ſunt Plinii T. II. pag. 278. reſpicit ad Acharn. v. 478.

σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

Ubicunque ſe offert occaſio, Euripidi Comicus noſter humiles natales exprobrat, oleraque agreſtia, quibus vendendis mater illius victum quærebat. Vide Theſm. 456. 910. Ran. 840.

20. ἀπόκινον, id eſt φυγὴν, ἀποχώρησιν. Peculiariter ſic appellatur ſaltatio quædam laſciva, de qua vide Meurſii Orcheſtram in ἀπόκινος.

26. ἦν, οὐχ ἡδύ; Sic bene ſcriptum & diſtinctum in B. Vulgo non interpoſita diſtinctione, ἦν οὐχ ἡδύ. ἦν hic valet ἰδού, ut bene exponit Scholiaſtes. ἦν, ἠνί. Poſterius occurrit Pl. 75. Sæpe aggregantur ἦν ἰδού: hocque modo ſcribendum eſſe exiſtimo, potius quam ἤν' ἰδού, ut excudi paſſus ſum Ran. 1390. & Pace 327.

29. Vulgo ſic legitur numeris prorſus corruptis hic verſus:

ὅτι τὸ δέρμα τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Conjeceram primum:

ὅτι τὸ δέρμα τὸ δεφόμενον ἀπέρχεται.

Poſtmodo in B. lectionem reperi, quam exhibui:

τὸ δέρμ᾽ ἔτι ἡ τῶν δεψομένων ἀπέρχεται.

Menda hujus verſus interpretes latuiſſe videtur, quorum a nemine quicquam obſervatum reperio.

32. Sic vulgo legitur hic verſus:

ποῖον βρετέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

Lectio eſt ineptiſſima. Iſtud βρετέτας ne græca quidem vox eſt, nec audiendus eſt fatuus Græculus, qui eam tuetur. In membr. & in C. ſcriptum, ut edidit Bern. Junta, ποῖον βρέτας; ἐτεὸν — Quum ſic toto pede defectus eſſet verſus, medelam huic malo excogitavit ſciolus aliquis, vocemque auxit ſyllaba. At veram lectionem, eamque venuſtiſſimam, quam forte nemo conjectura adſecutus fuiſſet, ſervavit B.

βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

Jam ſæpe obſervavimus ſolemnem librariorum culpam, quum vocem bis in uno verſu poſitam ſemel tantum ſcriberent. Loca indicata ſunt plurima in nota ad Conc. 998.

35. προσβιβάζεις, id eſt πείθεις, παραινεῖς. Vide ad Av. 425.

36. θεαταῖσιν. Male vulgo omiſſum ν paragogicum. Vide not. ad Theſm. 450.

41. ἀκράχολος. Sic bene C. ut eſt in Aldina. In membr. ἀκρόχολος, metro reclamante, ut edidit Bern. Junta. In B. ἀκρήχολος. Attica forma eſt ἀκράχολος, ſecunda producta, ut in θηβαγενής, νοθαγενής, ἰθαγενής. Euſtathius ad Iliad. p. 1243. l. 21. κοινότερον δὲ τοῦ κυνάμυια, τὸ κυνόμυια. καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο· καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μεσοπόλιος, ὁ μεσαπόλιος, καὶ ἐκ τοῦ τιθοβώσσειν, τὸ τιθαβώσσειν· ἐξ ὧν τὸ τιθαιβώσσειν, καὶ ὁ μεσαιπόλιος. ἔτι δὲ καὶ καθὰ ἀκρόχολος, ἀκράχολος παρ᾽ Ἀττικοῖς. Male etiam apud Suidam in ἄγροικος, ubi hic verſus profertur, eſt ἀκρόχολος, & pro κυαμοτρὼξ, gloſſema φιλόδικος.

42. Πυκνίτης. Sic recte ſcriptum in B. C. ut Bern. Junta edidit. Perperam in membr. ut in Aldina Πυκνίτης. Vide not. ad Theſm. 658. Δῆμος hic accipitur pro nomine proprio viri, & Πυκνίτης pro gentili, tanquam ſi Πνὺξ pagus eſſet: *Demus Pnycenſis.*

46. καταγνούς, id eſt καταμαθών. Vel abundat præpoſitio, vel

ſimplicis ſignificationem intendit. Sic Æſchylus Eumen, 576.

σιγᾶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς
πόλιν γ' ἅπασαν ἐς τὸν αἰανῆ χρόνον,
καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καλαγνωσθῇ δίκη.

*& ut horum accurate probeque cognoſcatur cauſa.* Ad quem locum vide quæ Abreſchius obſervavit L. III. p. 85.

49. Suidas: κοσκυλμάτια, τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα. Dixit autem Comicus ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροις ad Cleonis irriſionem, cui perpetuo ſordidam artem objicit, quam exercuerat, antequam ad rem publicam acceſſiſſet: & hoc præter exſpectationem eſt. Nam conſentaneum erat, ut obſervat Scholiaſtes, dicere, ἐξηπάτα λογαρίοις αἱμύλοις.

50. ἐκδικάσας μίαν. Supple δίκην, cognatum verbo ſubſtantivum: non, ut Scholiaſtæ placet, ἡμέραν. ἐκδικάσας autem nihil hîc magis notat, quam ſimplex δικάσας. Veſp. 594.

κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστῆρ' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας.

59. βυρσίνην. Salſus jocus. μυρσίνην, *myrti ramum* exſpectaſſes: ſed de coriario loquens, βυρσίνην, vocem a βύρσα fictam, dixit. In conviviis famuli frondoſis ramis muſcas a menſa abigebant. Ad hunc morem reſpiciens Comicus ſcutica Cleonem armatum rhetoras ait abigere, innuens eum ægre pati, ſi quis alius rhetor ad populum verba facere velit.

61. σιβυλλιᾷ: χρησμῶν ἐρᾷ. χρησμοὺς φαντάζεται. μανικῶς ἔχει. Plures vide apud Suidam expoſitiones, e quibus illæ potiores ſunt.

62. μεμακκοακότα. Suidas: τὰ τῆς Μακκοῦς φρονοῦντα. Μακκὼ γὰρ καὶ Λαιμὼ ἐγένοντο ἐνεαὶ, τουτέστι βραδέως νοοῦσαι. Heſych. μακκοᾶν (male vulgo μακοᾶν) παραφρονεῖν. Ad quam gloſſam vide interpretes. Infra 396.

καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.

ubi exponitur ἀνοηταίνει, ἐνεόν ἐστιν. Vide infra ad v. 198.

66. λέγων ταδί. Vulgo τάδε. Illud magis Atticum eſt, & hiatum lenit.

68. εἰ μή μ' ἀναπείσετ' — Solœce vulgo ἀναπείσητ'. Invitis codd. mendam illam ſuſtuleram : poſtea in C. ſinceram reperi, quam repoſueram, lectionem, ἀναπείσετ'. Vide not. ad Veſp. 190. 437. τήμερον adfirmant membr. Vulgo, contra Comici uſum, σήμερον. Vide Pierſonum ad Mœrin p. 364.

72. ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον. Vulgo νὼ, manifeſta menda. νῷν repoſueram, quod poſtmodum reperi in C. ubi tamen minus accurate ſcriptum νών. Emendationem a Pierſono ad Mœrin p. 265. præceptam fuiſſe nunc primum comperio. In membr. hic & ſequens verſus in textus ſerie omiſſi fuere librarii oſcitantia, qui eos in margine repoſuit, ſcripſitque νῦν pro νῷν.

78. ἐν Χαόσι. Alluſio ad verbum χαίνω, quia ſic divaricatis cruribus podex hiat. In Veſp. 1493.

πλήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ,
σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

Forte etiam his verbis Cleonem ut impudicum traducere voluit Comicus.

79. τὸ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς. Alluſio ad verbum αἰτεῖν. Similis jocus eſt in Marci Argentarii Epigrammate :

Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὡς δ' ἐγενήθης
Αἰτωλὴ, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα.

ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. Vulgo minus concinne ὁ νοῦς δ' ἐν — Subauditur δήμῳ. Pagus erat Atticæ Κρωπία dictus : gentile Κρωπίδης, cujus ad imitationem Comicus finxit nomen Κλωπίδαι, tanquam a Κλωπία. Alludit autem ad κλὼψ, κλέπτης, innuitque Cleonis furacitatem. E fictis pagorum nominibus ſæpe jocum petit. Vide not. ad Av. 1126. Hujus loci meminit Euſtathius ad Odyſſ. p. 1764. l. 30. μήποτε δὲ καὶ εὐθυῶς καὶ ἀστείως τὸ τοιοῦτον ἐθνικὸν, ὁ Αἰτωλὸς, ἐπελέγη ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῷ ποιητῇ, ἵνα τὸν ἐπαίτην δηλώσῃ. κἀντεῦθεν καὶ ὁ Κωμικὸς, εἴτε καὶ ἄλλως ἡ παροιμία, ὠφέληται εἰπεῖν· Τὼ μὴν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κρωπιδῶν. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖς χερσὶ μὲν αἰτοῦντα, καὶ οἱονεὶ καὶ αὐτὸν λαλοῦντα, Ἔμβαλε κυλλῇ· (1083.)

τῷ δὲ νῷ κλέπ]οντα. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν τραυλισμοῦ ἐκωμῴδουν, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Κλωπιδῶν. Κρωπιδῶν γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς ἀπὸ γένους ἢ τόπου. δηλοῖ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Κωμικῷ καὶ τὸ, Ὁ λᾶς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Vefparum verfus eft 45. in quo mirum acumen captat Euftathius, ὁλᾶς pofitum pro ὁρᾶς interpretando per ὁ λίθος.

81. ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν. Sic optime membr. ut edidit etiam Bern. Junta, ἂν hic potentiale eft, & cum optativo conftrui debet. Perperam vulgo ἀποθάνωμεν. *Sed vide, quonam modo mori poffimus quam maxime viriliter.*

89. Poft οὗτος fignum interrogationis poni debuit. κρουνοχυτρολήραιον. Schol. ἀντὶ τοῦ φλύαρος. κρουνὸς, τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον· λῆρον δὲ τὸ μάταιον. συνέθηκεν οὖν ἐκ τοῦ κρουνοῦ, καὶ ληρεῖν, καὶ τῆς χύτρας ἀναισθήτου οὔσης. ἵνα τὸ ὅλον δηλώσῃ τὸν ἀναίσθητον καὶ ἀνόητον καὶ περιτ]ολόγον.

90. εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν. Verbum hoc de vitiis folet adhiberi rebusque probrofis, non vero de iis quæ laudi vertuntur. εἰς ἐπίνοιαν ἐγκωμιάζειν, εἰς ἀπονοίαν λοιδορεῖν. Inde eft, quod vir quidam doctus hic ἀπόνοιαν, *amentiam, dementiam*, legendum effe cenfuerit. Sed nihil mutandum. Senfus perfpicuus eft, nec interpretes latuit. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπίνοιαν eft *vino convicium dicere circa folertiam*, feu *vino exprobrare quod folertiam non adferat.*

100. Notanda conftructio καταπάσω ταῦτα βουλευματίων, pro βουλευματίοις. Quo exemplo adftrui poteft fimilis phrafis apud Galenum, H. Stephano fufpecta, Thef. T. III. col. 57. προσπάτ]ειν λουτρὰ ἁλῶν.

101. ὅτι οὐκ ἐλήλυθεν. Sic recte membr. & C. Vulgo ὅτ' οὐκ. Vide ad Lyf. 611.

105. Hefych. ἐγκάναξον, ἔγχει. Ad quam gloffam vide interpp. Etymol. M. ἐγκανάξαι, τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου· ὅ ἐστι πολὺ, ὥστε ἠχεῖν.

111. ταῦτ' ἀτὰρ — Hic locus vulgo male interpunctus, & ab interpretibus male acceptus. Ordo eft: ἀτὰρ δέδοικα ὅπως μὴ ταῦτα

τὰ βουλεύματα τεύξομαι τοῦ κακοδαίμονος δαίμονος. Verbum τυγχάνω cum quarto casu construitur. Exempla vide in notis nostris ad Eurip. Or. 686. Med. 759. Vel, subaudita præpositione κατὰ, δέδοικα ὅπως μὴ κατὰ ταῦτα τεύξομαι τοῦ δαίμονος κακοδαίμονος.

115. ῥέγκεται καὶ πέρδεται. Hic verborum ordo est in membr. Vulgo πέρδεται καὶ ῥέγκεται.

123. Bacis antiquissimus fuit vates Bœotius, κατάσχετος ἐκ Νυμφῶν, ut ait Pausanias pag. 828. qui ejus vaticinia legisse se testatur. Præterea duo alii fuere cognomines vates, de quibus videndus Ælianus V. H. XII. 35. & ejus interpretes.

129. στυππειοπώλης. Etymol. M. ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι καννάβινα λίνα. δηλοῖ δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Εὐκράτη, ὃς Στύππαξ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι.

132. προβατοπώλης. Hesych. οὕτω κωμῳδεῖται Λυσικλῆς προβατοκάπηλος, γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Ad quam glossam vide Interpp.

133. δύο τώδε πώλα. Etiamsi Atticis usitatum esset δύω, quod pernegavimus in nota ad Ran. 1405. hic tamen per metri legem stare non posset. δύο est in primariis editt. Imperite Ant. Fracinus prætulit δύω, quod e subsequentibus editt. prima adscivit Frobeniana, unde in alias transiit, nemine reclamante. Mendose in membr. ut in Fracini cod. scriptum est δύω.

135. γένηται. Sic C. Vulgo γένοιτο. Illud magis ad loquendi normam exactum arbitror.

136. ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών. Sic optime membr. In C. etiam ὁ Παφλαγών. Vulgo ἐπιγίνεται, & omissus articulus cum versus labe. Nam nominis Παφλαγὼν primam semper corripit Comicus.

153. αὐτὸν ἀναδίδαξον. Is est vocum in membr. ordo, vulgato concinnior ἀναδίδαξον αὐτόν.

157. τί ἐστιν; Sic tres codd. Perperam vulgo ἐστι.

159. ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων. Sic optime Dawesius. Vulgo Ἀθηναίων pessundato versu. Nam in ταγὸς prima semper producitur, quod exemplis multis ostendit catus Britannus. Alibi Ἀθηναίων

male a librariis positum pro Ἀθηνῶν occurrit, ut Nub. 401. Mirum autem videri poterit ταγὸς, ταγεύω prima producta efferri, quæ corripitur in ταγὴ, ταγοῦχος, ut observatum fuit nobis ad Lys. 105. Si præter usum ratio aliqua diversitatis petatur, in derivatione quærenda est: dixerimque ταγὸς ortum ducere a præterito medio τέταγα: ταγὴ, ab aoristo secundo ἔταγον.

162. δευρὶ βλέπε. Sic membr. Vulgo δεῦρο, quod ad metrum æque bonum est. Illud magis Atticum.

164. ἀρχέλας. In membr. metro reclamante ἀρχέλαος.

165. τῆς Πνυκός. Sic A. B. Perperam vulgo Πυκνός.

166. κλαστάσεις, a themate κλαστάζω, quod ideo monendum duxi, quia in hoc verbo gravis est error Henr. Stephani, Thes. T. II. col. 223. B. Suidas: κλαστάσεις, κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Male in membr. κλαστήσεις, ut memoriæ falsus Stephanus citavit: haud enim arbitror illam lectionem in ulla editione eum reperisse.

167. λαικάσεις. παρ' ὑπόνοιαν. Exspectabas σιτήσεις.

174. εἰς Χαλκηδόνα. Certissimam Palmerii emendationem hîc & v. 1303. recepi. Libros qui nunc exstant invasit menda Καρχηδόνα librariorum stupore, quorum omnis turba rationi cedere debet.

175. In Av. 177. ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι;

182. ἰσχύσαι. Sic B. C. Vulgo ἰσχύσειν.

190. ὅτι καὶ κακὰ κακῶς. Sic tres codd. & primariæ editiones omnes. In Frobeniana primum operarum errore καὶ omissum fuit; exinde claudicavit versus in sequentibus editt. nemine mendam animadvertente. Farreanum oraculum consulere dedignatus est Berglerus.

195. πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμός; Vulgo minus concinne φήσ'.

196. σοφῶς ἠνιγμένος. Sic recte Suidas in ἠνιγμένος. Vulgo σαφῶς. Vide Toupium Cur. nov. p. 57. σοφῶς & σαφῶς facile a librariis permutari potuerunt. Idem contigit Acharn. 401.

198. κοάλεμον. Suidas: κοάλεμος, ματαιόφρων· κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. καὶ ὁ ἠλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἠλέματον, ἤγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν· ὁ οὖν ἀνόητος καὶ μάτην

νοῶν, κοάλεμος λέγεται. κοάλεμοι παρ᾽ Ἀριστοφάνει οἱ ἠλέματα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Eustath. ad Il. p. 636. l. 54. ἐκ τοῦ ἀλῶ ὁ ἠλεὸς γίνεται, ὅπερ ἐστὶ μάταιος, καὶ ὁ ἠλέματος· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμος, ἤγουν ἐν τῷ κοεῖν, ἤτοι νοεῖν, ἀλώμενος. ὁποίου σημαινομένου ἐστὶ καὶ ἡ Ακκώ, τὸ παροιμιῶδες κύριον, καὶ τὸ κωμικῶς εἰπεῖν μακκοᾶν, ἴσον ὂν τῷ μὴ νοεῖν. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου κοαλέμου, ὃς τὸν εὐήθη δηλοῖ, καὶ Κοάλεμός, φασιν, ὁ τοῦ Κίμωνος πρόπαππος, δι᾽ εὐήθειαν. Ionicum est κοῶ pro νοῶ. Vide Bentleium ad Callimachi fragm. LIII.

207. Vulgo sic legitur hic versus:

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ἀλλᾶς τ᾽ αὖ μακρόν.

ubi admodum invenuste vox μακρὸν bis posita, variata prioris syllabæ quantitate, idque contra prosodiæ legem: nam semper & ubique apud Comicum corripitur illa syllaba. Præterea, ut recte observavit Dawesius, postulat sermonis ratio, ut nomini ἀλλᾶς articulus, non secus atque antecedenti δράκων, comes adjungatur. Certissima est acutissimi viri emendatio:

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ᾽ ἀλλᾶς αὖ μακρόν.

210. αἴκε μὴ — Sunt ipsa oraculi verba, idcirco non sollicitanda, licet alias αἴκε in comico sermone locum non habeat. Proclive esset reponere ἤν γε μὴ —

211. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. Sic perspicue & distincte A. B. In C. λογίακαλεῖ. Vulgo λόγι᾽ αἰκάλλει με, quæ lectio non prorsus spernenda. Nostra tamen verior est, quam exhibet etiam Cod. Vat. Kustero adhibitus.

219. Sic legitur hic versus in primariis editt. integro saltem metro:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Kusterus, non inspectis veteribus illis editionibus, quarum ad fidem ipse suam se recensuisse professus est, Genevensis mendam recoxit, in qua sic depravatus fuerat versus:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Sicque in notis commentatur: *In versu hoc quædam redundant. Quare sic eum numeris suis restitues:*

ἔχεις τὰ πάντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

*Et ſic poſtea in cod. Vat. Palat. ſcriptum reperi.* At nos in tribus noſtris codd. ſine ulla varietate ſcriptum reperimus:

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Quæ procul dubio vera lectio eſt. Melius enim in hac phraſi articulus omittitur.

220. τὸ Πυθικὸν, ſubauditur μαντεῖον.

221. τῷ Κοαλέμῳ, tanquam ſtultitiæ Deo.

230. ἐξῃκασμένος. Sic bene tres codd. Vulgo ἐξεικασμένος. Vide Pierſonum ad Mœrin pag. 182. & Valckenarium ab eo laudatum ad Phœniſſas p. 54.

242. παραγένεσθε. Sic ſcribi debuit, flagitante metro, cujus ad legem non adtenderunt, qui turpiter mendoſum παραγίγνεσθε hic remanere paſſi ſunt.

244. κἀναστρέφου. Repone κἀπαναστρέφου. Non typothetæ, ſed meum flagitium eſt, qui ſic oſcitanter deſcribens poſui, quod olim librariis ſæpiſſime accidit.

254. Εὐκράτης ille eſt, qui innuitur ſupra v. 129. Stupas ille, aut ſtupea texta primum vendebat: poſtea ditior factus moletrinam habuiſſe videtur, unde etiam κυρηβιοπώλης Comico noſtro dicitur in verſu quem ex deperdita fabula profert Scholiaſtes:

καὶ σύ γε κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ.

261. Aliquid turbatum hic eſſe nemo non animadvertere poteſt, male cohærentibus ſententiis ob duorum verſuum transpoſitionem, qui loco ſuo ſic reponendi ſunt:

ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων,
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πράγματα·
κἄν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χεῤῥονήσου, διαλαβὼν ἠγκύριστας,
εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας.

Huncque ſententiarum ordinem in verſione ſecutus ſum. — ἀμνοκῶν. Suidas: προβατώδης, μωρός, εὐήθης. Vel, ut Euſtathius exponit ad Iliad. p. 962. l. 19. νοῶν ὡς ἀμνός.

264. διαλαβὼν ἠγκύρισας. Sic flagitante sensu & sermonis ratione legendum. Male vulgo διαβαλὼν, ἀγκυρίσας. διαλαμβάνειν est *medium prehendere*, quod luctatores facere solent, ut Casaubonus observavit. In διαβαλὼν manifestus est error ex frequentissima in hoc verbo literarum transpositione. ἠγκύρισας est secunda persona aoristi ab ἀγκυρίζω, quod verbum etiam palæstricum est.

265. αὐτὸν ἐνεκολήβασας. Mendosissime vulgo ἐνεκολάβησας, barbare & pessundato metro. Lapsi sunt in hoc verbo librarii omnes. In membr. scriptum ἀνεκολάβησας. In C. ἐνεκολώβησας. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. κοληβάζει significat περαίνει, βινεῖ, *pædicat*, *præcidit*, a κόλον & βαίνω: vel καταπατεῖ, ut exponit Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior significatio κωμικωτέρα. Non unius assis sunt Casauboni & Kusteri interpretationes. Eadem forma mox occurrit κυρηβάσει. κοληβάζω, κυρηβάζω.

268. ἀνδρίας. Sic B. C. Vulgo ἀνδρείας.

269. μάσθλης. Suidas: ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης ἄνθρωπος, ὁ μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις. τὸ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ γλοιός. Respicit ad Nub. 449. μάσθλη, μάσθλημα, *alutam* significat, *pellem confectam & subactam.* — ὑπέρχεται ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς. Male vulgo post ὑπέρχεται distinguitur, & versu seq. ἐκκοβαλικεύεται legitur, quo cum verbo, intransitive significante, γέροντας ἡμᾶς construunt: hi vero accusativi ad ὑπέρχεται pertinent. Proinde copulam quæ librarii errore exciderat, bene reponit Toup. ad Suidam III. 258. Non autem κ' ἐκκοβαλικεύεται scribi debuit, verum ex Atticismi usu, κἀκκοβαλικεύεται. Nam in omnibus vocibus ex καὶ ἐκ crasis fit in κἀκ. Sic Ran. 201. κἀκτενεῖς. 426. κἄκλαε, κἀκεγράγει. Conc. 603. κἀκτήσατο. Av. 1108. κἀκλέψουσι. Vesp. 444. κἀξωμίδων.

277. Thesm. 94. τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

287. καταχεκράξομαί σε κράζων. Perperam vulgo σου pessundato metro. Ut superiori versu καταβοήσομαι cum accusativo construitur,

ita hîc καλακεκράξομαι cum eodem caſu, non aliter ferente trochaico verſu. In Acharn. 711.

κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους.

κατὰ cum verbis compoſitum tres caſus promiſcue adſciſcit. Non aliter Comicum ſcripſiſſe ſola evincit metri ratio, cui accedit Priſciani auctoritas, Kuſtero laudati. Locus eſt in Aldina editione, qua utor, fol. 234. verſo.

292. βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος. Sic omnino legendum. In vulgata lectione verſus claudicat ſyllaba redundante, βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτος. In A. βλέψον μ' ἀσκαρδάμυκτος, numeris itidem corruptis, qui facile reſtituuntur repoſita præpoſitione εἰς.

294. εἴ τι γρύξεις. Sic recte B. ut edidit Bern. Junta. Perperam Aldus γρύζεις. Facillime permutantur literæ ξ & ζ. quod & in hoc verbo acciderat Pl. 598.

312. ἐκκεκώφηκας. Sic tres codd. Suidas, ſi huc reſpexit, memoriæ falſus ἀνακεκώφηκας citavit, quod compoſitum græcæ linguæ genio adverſari cenſet ſummus Hemſterhuſius ad Luciani Timon. pag. 104.

318. πρὶν ἡμέραν φορῆσαι. Id eſt πρὶν τινὰ αὐτὸ φορῆσαι ἡμέραν.

319. Vulgo legitur fœde corruptis numeris:

καὶ νὴ Δία, κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταὐτὸν, ὥστε καταγέλων.

Verſus eſt tetrameter jambicus acatal. quo metri genere ſiquis unquam e Græcis alius uſus eſt, Comicus ſane noſter nuſpiam; neque ſic medios inter trochaicos ejusmodi verſum immiſiſſet. Certiſſime emendat Kuſterus:

κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταὐτὸν, ὥστε καταγέλων.

320. τοῖς δημόταις. Perperam vulgo, metro jugulato, δημόταισι. Verſus labem animadvertit Kuſterus, ſed pravam adhibuit medelam, articulum τοῖς ante φίλοις delendo.

321. Pagus Atticæ Περγασή. Vide Meurſium in hac voce.

327. ὁ δ' Ἱπποδάμου. Sic codd. Subaudiendum videtur υἱὸς, quæ frequentiſſima eſt ellipſis. Illone autem modo legas, an Ἱππόδαμος, ad leporem hujus loci perinde eſt.

330. καὶ πάρεισι. Sic optime membr. & C. Inepte vulgo πάρεσιι. *Vincet te nequitia.* πάρεισί σε πανουργία. Pro αὐτόθεν perperam in membr. & in margine codicis B. pro varia lectione, eſt ἐνταῦθα.

331. Hic & ſequens verſus in unum conjuncti ſic vulgo leguntur:

ἐν πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει, καὶ κοβαλικεύμασιν.

Quodnam ſit illius verſus metrum, exſpecto qui me doceat. Præpoſitionem ἐν membr. non agnoſcunt, nec C. verſusque in hoc diſtincti, ut eos exhibui.

πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει,
καὶ κοβαλικεύμασιν.

Prior dimeter eſt jambicus: alter trochaicus catalect. Alibi monui in κόβαλος α longum eſſe, quam proſodiam ſervant derivata. Vide & dimetire verſum ſupra 270.

333. ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες. Vulgo ὅθεν περ εἰσιν, invenuſte repetita in eodem verſu particula περ. Similis erat menda in Veſp. 1050.

340. καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω. Sic ſcriptum oportuit. Vulgo corruptis numeris καὶ μὴν ἐγώ σ' οὐ παρήσω. Diſyllabum eſt ἐγὼ οὐ. Vide addenda ad Ran. 508. Non recte collineaverat Kuſterus, infelix plerumque conjector, ſuadendo κἀγὼ μὴν σ' οὐ παρήσω.

341. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν. Sic tres codd. ſicque jamdudum ediderat Bern. Junta. In Aldina, e qua ceteræ omnes editt. derivatæ, imperativus πάρες a poëta geminatus, ſemel tantum poſitus erat. Facilis erat medela, ea ratione quam tetigi ſupra ad v. 32. Diverſam tamen quæſivit Kuſterus, meliora poſtmodum edoctus a Vat. cod. qui noſtris concinit. Vide quanti erat optimam illam Juntinam editionem conſuluiſſe.

342. Vulgo ſic legitur hic verſus:

τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἐναντία;

Tetrameter eſt acatalecticus, quo metri genere Comicum nuſpiam uſum fuiſſe modo dixi. Certiſſime emendo λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ.

343. καρυκοποιεῖν. Sic in membr. ſcriptum, unico κ, ut & apud Suidam, aliosque ſcriptores. In καρύκη per ſe longum eſt υ.

352.

352. Participium κατεγλωττισμένος occurrit Theſm. 131. ſed diverſa ac in hoc loco ſignificatione, cognata ſcilicet nomini καταγλώττισμα, quo utitur Noſter Nub. 51. Hic καταγλωττίζειν valet *obtundere, loquacitate attonitum reddere.*

355. καταλαικάσω. Schol. λοιδορήσω.

358. Hunc verſum citat Plutarchus in Nicia p. 210. edit. Bryani. λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα αὐτῶν ἐκτεμῶ. In præc. v. comma poni debuit ante ἀναπόνιπτος, quod nomen cum λαρυγγιῶ conſtrui debet, non vero cum ἐκπιών.

362. σχελίδας. Attice pro σκελίδας. Vide Pierſonum ad Mœrin in σχινδαλμός. Heſychius utramque formam enotavit. σκελὶς, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου. σκελίδες, τὰ περιμήκη τμήματα. σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα· οἱ δὲ, πλευρίδες.

365. τῆς πυγῆς. Vulgo τῇ πυγῇ. Genitivum adfirmant membr. in quibus ſcriptum τῆς πυγμῆς. Non ſuismet ipſius natibus impulſum iſiciarium ſe ejecturum minatur, qua ratione dativus τῇ πυγῇ locum haberet: ſed ait ſe prehenſis iſiciarii natibus eum extracturum foras, vel ſe iſiciarii nates impellendo eum ejecturum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguæ indole. Sic infra 772.

καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

366. κἀμέ γ' ἆρ'. Male vulgo κἀμὲ γάρ. Quod alibi dixi, γὰρ ſæpe in γ' ἄρ' vel γ' ἄρ' mutandum eſſe, id palam oſtendit metri in hoc verſu lex, quæ librorum γὰρ prorſus reſpuit.

369. θρανεύσεται. Suidas: ἐκταθήσεται. θράνον γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται.

385. οὐκ ἄρ' ἦν. Mediam voculam, in impreſſis omiſſam, exhibent tres codices, omninoque recipi debuit, quum absque ea verſus ſtare non poſſit. Trimeter eſt, ut præcedens, conſtans e tribus creticis.

389. ὡς ἐὰν νυνί. Perperam vulgo, verſu ruente, ὡς ἂν νυνί.

400. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον. *Niſi te odi,* FIAM *una de pelliceis ſtragulis Cratini.* ΓΕΝΟΙΜΗΝ optativus eſt, eam ſignificationem habens, a qua denominatur, qua quum

pollet, particulam ἂν nunquam adſciſcit, quæ optativum potentialem ſemper comitatur. Ajax apud Sophoclem filio ſuo dicit:

ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος.

Optat. Si diceret γένοι' ἂν, longe diverſus eſſet ſenſus, neque is ſic abſolutus: *Fieres patre fortunatior*, ſi tale quid, vel tale, contingeret. Hoc norunt tirones, qui primoribus labris græcam eruditionem adtigerunt. Quis igitur Kuſterum non miretur, tam diverſas modi illius ſignificationes confundentem? Sic ille ad hunc verſum: *Ceterum miror illud ἐν non ſolum in omnibus editt. vulgatis, ſed etiam apud Pindari Scholiaſtem ad Pyth. IV.* 410. *& Suidam v.* κώδιον *occurrere: cum tamen corruptum ſit, & Mſ. Vat. Pal. ejus loco recte exhibeat* ἄν. Tres Regii codd. recte habent ἕν: & ſi centum forent, omnesque haberent ἂν, id nihilo minus rejiciendum eſſet. Mox v. 412. ἢ μὴ παραγενοίμην, optat, nec ἂν comitem habet. Similis locus eſt infra 767. Acharn. 151. exemplaque paſſim obvia. Vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 514.

401. Quam malus poëta Morſimus fuerit facete innuit, quod etiam facit in Ran. v. 151. ubi in ſtercoream paludem demerſos ait Hercules, qui Morſimi orationem aliquam deſcripſerint:

ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

In eum & fratrem Melanthium acerrime invehit in fine parabaſis Pacis. Erat autem par illud fratrum tragico etiam poëta natum, Philocle, cui non magis quam filiis pepercit Comicus noſter. Vide Theſm. 168. Veſp. 462.

408. ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ βακχέβακχον ᾆσαι. Sic optime apud Suidam legitur in ὦ περὶ πάντα. Nec multum abſcedit membr. & C. ſcriptura, ἡσθέντ' ἰὴ παιῶν' ᾆσαι καὶ βακχέβακχον ᾆσαι. Librariorum error manifeſtus eſt, & ad metri normam ſane quam facile corrigi poterat. Impreſſorum lectio inficeta eſt:

ἡσθέντα, καὶ παιῶνα δὴ, καὶ βακχέβακχον ᾆσαι.

412. μαχαιριδίων τε πληγάς. Reponendum μαχαιρίδων, mollius ſic fluente verſu. Quin vera ſit ea lectio dubitationem omnem eximit Pollux. Sic ille X. 104. μαγειρικὰ δὲ, καὶ κοπίδες, καὶ δορίδες,

καὶ μαχαιρίδες. Ἀριστοφάνους γοῦν ἐν Ἱππεῦσιν ὁ μάγειρος λέγει, Μαχαιρίδων τε πληγάς.

414. ἀπομαγδαλίας σιτούμενος. Sic recte Suidas in ἀπομαγδαλία. Vulgo divisim & mutata constructione ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Sed verbum σιτεῖσθαι cum quarto casu jungitur, quod perite observavit Kusterus, in eo reprehendendus, quod sinceram lectionem in textu non reposuerit. Vulgatam agnoscit duobus locis ad Odyss. Eustathius, prava codicis sui scriptura deceptus, pag. 1887. l. 51. τοῦ δὲ ἀπομάσσειν παράγωγον καὶ ἀπομαγδαλία, ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ μαγδαλιά. & p. 1857. l. 17. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσειν καὶ ἀπομάγματα, καὶ ἀπόμακτρα, τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ Κωμικῷ. παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλία καὶ ἀπομαγδαλὶς, ψωμὸς, εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον, ἐρρίπτουν κυσί.

416. μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ. In membr. scriptum μάχει σὺ κεφάλῳ, duabus, seu potius, ut reor, tribus deficientibus syllabis. Non enim video quî in κυνοκεφάλῳ penultima produci possit. Scripserat Comicus: μάχει σύ γε κυνοκεφάλῳ, qua ratione constant versus numeri, siquidem tribrachys loco jambi ante syllabam catalecticam ponitur.

422. Urticas esitabant veteres, quæ ad mensas adhibebantur, dum adhuc teneræ essent, id est ineunte vere. Inde jocus Chori: ait enim isiciarium adventum veris observasse in furtis faciendis, sicut illi observant, qui urticis vescuntur. *E notis Casauboni.*

424. Vulgo legitur sine ulla metri forma:

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυον.

Recte in B. scriptum εἰς τὰς κοχώνας, ut vulgati etiam libri habent infra v. 484. At male idem cod. ut reliqui, ἀπώμνυον, pro quo, flagitante metro, reponi debuit Attica forma ἀπώμνυν. Vide ad Aves 520.

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν.

428. καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν. Obscœnus est jocus, quem intelliges, si contuleris notata ad Ran. 1070.

430. καὶ μέγας καθιείς. Si Scholiastæ vim hujus participii non

adſecuti ſunt, in eoque interpretando ridicule lapſi ſunt, non ideo ſollicitanda eſt ſincera poëtæ manus, quam temere mutatum ivit Daweſius. Cum καθιεὶς ſubaudi ἐμαυτὸν, *demittens me*, nempe terram verſus & mare. Vento ſe comparat, qui ſummo in aëre gignitur, ibique aliquamdiu ſubſiſtit, poſtea deorſum vergit, & in terram ruit. Hanc venti naturam pulcherrimis verſibus deſcribit Apollonius Argon. II. quos, quia nonnihil huc faciunt, adponam.

Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἄηναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο.
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος.

Quid valent ultima iſta? nonne? νυκτὶ δὲ μέγας καθῆκε ἑαυτὸν πόντονδε. His ſcriptis video locum hunc fere ad eundem modum vindicaſſe doctiſſimum virum Jo. Toupium ad Suidam II. 45. cujus miror non meminiſſe Thomam Burgeſſium in Appendice novæ Miſcellaneorum editionis.

437. ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Venti nomen eſt Καικίας, quod cuivis notum. Illud, Scholiaſte præeunte, perite reponendum monuit Kuſterus. In primariis editt. erat: ὡς οὗτος ἤδη κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Sciolus neſcio quis e noviſſimis editoribus ineptum verſui fulcrum addidit, ὡς οὗτος ἤδη γε κακίας — Codices veterum editt. lectionem exhibent: in ſolo B. ſuperſcripta varia lectio καικίας.

440. ὡνήρ. Vulgo minus bene ἀνήρ. — ἂν ἡδέως λάβοι. Solœce in membr. λάβῃ. — τοὺς δὴ θρίους. Sic omnino ad metri legem ſcribi debuit. Perperam vulgo τοὺς δὲ θρίους. tanquam ſi δὲ ante literas θρ produci poſſet. Pejus adhuc in duobus codd. τοὺς τεθρίους: in tertio τούς τε θρίους, & ſic eſt in primariis editionibus. θρίοι vox eſt nautica. Schol. οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται· οὓς, ὅταν ἐνδιδῷ τὸ πνεῦμα, πρώτους ἐκ πρώρας χαλῶσι. Eſt etiam vox nautica πούς, quarto ante verſu; ſed ea magis obvia & nemini non nota. Vide Apollonium modo laudatum II. 932.

443. σὺ δ' ἀσʈρατείας γ' εἴκοσιν. Male vulgo εἴκοσι. In dimetris ultima ſyllaba non eſt indifferens, quod obſervatum fuit ad Ran. 984.

449. Βυρσίνης τῆς Ἱππίου. Subauditur γυναικός. Hippiæ uxor erat Myrrhine Calliæ filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat Comicus, ut ſupra v. 59. a βύρσα, Cleoni coriariam artem objiciens. Vide Meurſii Piſiſtratum cap. XVII.

454. Vulgo γάσʈριζε καὶ τοῖς ἐντέροις, ubi inſerta copula pro metri fulcro invenuſtum correctorem ſapit. Legendum, γάσʈριζε τοῖσιν ἐντέροις.

456. χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα. Tanquam a κολάομαι, ficto verbo a præcedente nomine κόλοις. Sic quidem poſt Scholiaſtem novi interpretes, quibus accedo ἑκὼν, ἀέκοντι δὲ θυμῷ. Quin lectionem mutarem obſtitit codd. conſenſus. Credo tamen ſcripſiſſe Comicum κολᾷς, a κολάζω, ſervata eadem adluſione ad præcedens nomen κόλοις. Futurum κολάσω Attici contrahunt in κολῶ, ut ἐλάσω in ἐλῶ, σκεδάσω in σκεδῶ, aliaque paſſim in his fabulis obvia. κολᾷς, ut ἐλᾷς. Videat jam eruditus lector, an ſatius fuiſſet librarios plorare jubere, illudque in textu reponere.

464. ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις. Nulla in his alluſio eſt ad proverbium ἐξ ἁμάξης λέγειν, quod ſatis inepte ſomniatur Berglerus. Uſus erat verbis Cleo fabrorum lignariorum propriis, τεκʈαίνειν, γομφοῦν, κολλᾷν. Idcirco iſiciario dicit Chorus: *Tu vero ne unicum quidem verbum a carpentario mutuaberis, quo in hunc invehas?* Poſtea autem, quum iſiciarius verbis uſus eſſet fabrorum ferrariorum propriis, συμφυσᾷν, χαλκεύειν, laudat eum Chorus, εὖ γε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων, quia, ut ferrum validius eſt ligno, ita ille fortius Cleonem aggrediebatur.

465. οἷα πράτʈει. Vulgo πράτʈεις manifeſto errore.

478. ξυνώμνυʈε. Sic membr. Vulgo ξυνόμνυʈε.

483. νυνὶ δὲ δείξεις. Vulgo νυνὶ διδάξεις. Illud pro varia lectione adſcriptum margini cod. C. — τότε, *olim*. Vide ad Lyſ. 1023. Male in verſione redditum *tunc*.

486. ὡς οὗτος. Sic codd. etiam, ut impressi. Mallem ὥσθ' οὗτος. Similem mendam correximus in addendis ad Thesm. 395.

490. τουτωΐ. In B. τωδεΐ.

492. ταυταγί. Male vulgo ταῦτά γε. Idiotismus hic Atticismi sæpe a librariis neglectus fuit. Vide Corinthum de Dial. Att. §. LXVI.

496. δάκνειν, καταδάλλειν. Sic recte membr. Ad gallinaceorum commissiones adludit Comicus. Vulgo διαδάλλειν, cui in B. superscripta etiam nostra lectio.

503. ἡμῶν. Vulgo ἡμῖν, manifesta menda. Ordo est: ὑμεῖς δὲ προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις ἡμῶν. Male etiam vulgo digesti sunt ultimi anapæsti.

510. τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ. Sic legendum esse, non, ut vulgo, ὑμῖν, sententia ipsa ostendit; sicque perspicue scriptum est in membran. & in C.

511. τὴν ἐριώλην. Hesych. ἐριώλαι, ἀνέμων συστροφαὶ, αὖραι, πνοαί. De hac voce aliquid dicam ad Acharn. 1177.

514. φησὶ γὰρ ὡνήρ. Minus bene vulgo ἀνήρ.

518. διαγιγνώσκων. Sic bene scriptum in membr.

520. ἅπαθε, id est ἃ ἔπαθε. Prima syllaba ob crasin literarum α ε longa est. Recte in veteribus editionibus, juxta codd. scripturam omnium, excusum est ἅπαθε. Kusterus vero imperitissime edidit ἃ 'παθεν, quo pacto pro dactylo pes est Creticus, corruptis versus numeris.

534. ὥσπερ Κοννᾶς. (scr. Κόννας) Fueritne tibicen hic vel citharœdus idem cum eo, qui proverbio originem dedit Κόννου θρῖον seu ψῆφος, de quo vide ad Vesp. 675. an diversus, non plane liquet. Duos fuisse censet Kusterus ad Suidam in Κόννου ψῆφος. Scholiastæ vero ad Vesp. unus fuisse creditur. μήποτε δὲ οὐδέ ἐστι Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὃν προσενεκτέον ὡς Μίδας. Et sane huic opinioni favet loci sententia. Nam Κόννας, de quo hic agitur, pauper erat, cui, licet ob præstantiam artis ab omnibus laudaretur, victoriasque publicas reportasset, nemo nihil quicquam dabat. Quapropter Bdelycleo patri

in Veſp. ait: *Te quidem non pluris faciunt, quam pauperem Connam, cui nemo nihil dat: in iſtos vero munera conferunt.*

σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν.

— δίψει δ' ἀπολωλώς — Notam Cratini bibacitatem perſtringit, ut & Pace v. 700. Horatius Epiſt. I. 19.

Priſco ſi credis, Mæcenas docte, Cratino,
nulla placere diu, nec vivere carmina poſſunt,
quæ ſcribuntur aquæ potoribus. —
Vina fere dulces oluerunt mane Camœnæ.

Hanc in rem elegans exſtat Nicæneti, vel alius Horatio antiquioris poëtæ epigramma, cujus meminiſſe videtur Mæcenatis amicus, quum illos verſus ſcriberet.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.
ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου.
τοιγάρτοι σἱεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιτ]ῷ
μέτωπον, οἷα καὶ σὺ, κεκροκωμένον.

544. τούτων γοῦν οὕνεκα πάντων. Voculam γοῦν inſerendam eſſe vidit Kuſterus, quam abſorpſerat ſequens ſyllaba cum verſus labe.

545. σωφρονικὸς — ſubaudi ἐσἱί. Vulgo σωφρονικῶς, quod cum ἐφλυάρει inepte connecteretur. Defendi tamen poterat, aliud verbum ſupplendo, ἐποίει, ἔλεγε, προσῆλθεν, quæ Caſauboni eſt ſententia. Sed facile librarius hîc labi potuit.

546. Hunc verſum profert illuſtratque Euſtathius ad Odyſſ. p. 1540. l. 42. τὸ δὲ ῥόθιον, ἐπίθεἱον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕσἱερον Ατἱικοὶ τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασί. καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα παυσάμενοι, ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαξ ἀνεφώνουν, ὡς καὶ νῦν ποτε γίνεται. καὶ ἔσἱι τοιοῦτον παρ' Αρισἱοφάνει, τὸ,

αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις.

τουτέσἱιν, εὐφημήσατε τὸν δεῖνα, ῥοθιάζοντες ναυἱικῶς. Allegorice theatri

plausum innuit; sensus enim est: *Enixo poëtam favore, plausuque secundo prosequimini.* KUSTERUS.

547. θόρυβον ληναΐτην. Quia acta fuit hæc fabula in Lenæis, seu Anthesteriis. Vide eruditam Ruhnkenii disputationem laudatam in not. ad Ran. 216.

566. ἄξιοι τοῦ πέπλου. Vide Meursii Panathenæa cap. XVIII.

578. τοσουτονὶ μόνον. Sic tres codd. Vulgo μόνως.

580. μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, id est ἀποξυομένοις, *strigili detersis*, seu potius, ut id de coma etiam intelligatur, λιπαρὰν καὶ διακεκριμένην τὴν κόμην ἔχουσι, ut fere loquitur Plutarchus in Lycurgo, laudatus Sam. Petito ad Leg. Att. pag. 662. Possit etiam accipi pro ἐστεφανωμένοις, siquidem στλεγγὶς coronamenti genus quiddam, seu capitis ornamentum appellatur, de quo vide Casaubonum ad Athenæum p. 952.

602. ἱππαπαί. Nautica est acclamatio, seu celeusma, quo se remiges invicem adhortabantur, ῥυππαπαί. Ran. 1073.

οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ Ῥυππαπαὶ εἰπεῖν.

Inde in Vesp. 909. tota navalium sociorum multitudo hoc nomine appellatur:

δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κᾀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί.

Hîc autem, quia ipsos equos remigasse ait, celeusma eis tribuit ab illorum nomine fictum, ἱππαπαί.

603. οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα. Iisdem his verbis, sed diverso sensu, usus est rursus in Nub. 1298.

605. καὶ μετῆσαν στρώματα. Sic recte membr. pro μετήϊσαν. Perperam vulgo, redundante syllaba, μετῄεσαν.

606. πτίας. Sic bene tres codd. Mendose in impressis πόας.

608. ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν. Sic bene membr. ut etiam Bern. Junta edidit, non aliter ferente nec sensu nec metro. Inepta est Aldina lectio ὥστ' ἔφθη. Illud in novissima Batava reponi debuit ex Bergleri sententia, quod non animadvertit ille qui editionem curavit.

610. μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ. Sic ad metri legem scribi debuit. Perperam vulgo, claudicante metro, μήτ' ἐν γῇ. Sic Acharn. 533.

ὡς χρὴ Μεγαρέας ΜΗΤΕ ΓΗι, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

Ubi eodem librariorum errore, corruptis verſus numeris, vulgo legitur μήτ' ἐν γῇ. Superiore verſu male vulgo legitur μήτ' ἐν βυθῷ, ubi ſermonis indoles μηδ' flagitat. Sic Av. 987.

καὶ Φείδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.

618. εἰργασμέν' — Sic bene membr. Perperam vulgo ſine eliſione εἰργασμένε.

622. θαῤῥῆτας. Sic recte membr. Vulgo θαρσῆτας, qua forma Comicus uti non ſolet.

627. τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν Ἱππέων, κρημνοὺς ἐρείδων. Sic quidem magno conſenſu librarii, ſed putida menda. Quis idem verbum in duobus continuis verſibus tam invenuſte Comicum adhibuiſſe credat? Kuſterus conjicit eum ſcripſiſſe: τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν Ἱππέων κρημνοὺς, ἐρίζων. Quod neſcio an alii ſe probaverit; mihi ſane haud magis quam vulgatum placet. Minore mutatione, eaque leviſſima, & poteſt, & debet, niſi me fallit opinio, ſanari hic locus. Lego κρημνοὺς ἐρείπων. Homerus Ιλ. ό. 355.

προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
ἐς μέσσον κατέβαλλε.

Scholiaſtes Comici: κρημνοὶ δέ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀπεσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί. Cleo rupes avellit, dejicit, & in Equites jaculatur. Quam facile, quum præceſſiſſet ἤρειδε, librarii ex ἐρείπων fecerint ἐρείδων, res ipſa oſtendit coram oculis poſita.

628. πιθανώταθ' ἡ Βουλὴ ὅ' ἅπασ' — Hæc eſt membr. ſcriptura. Vulgo πιθανώτατα δ' ἡ Βουλή γ' ἅπασ'. Sic etiam C. niſi quod particulam γε omittit.

630. ψευδατραφάξυος. Sic membr. ut apud Suidam & Scholiaſtem in Aldina edit. legitur. ψευδατραφάξυος πλέα. ἀντὶ τοῦ πλήρης ψευσμάτων. ἀτράφαξυς δὲ εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται.

ἐπεὶ οὖν ὁ Κλέων ψευδῆ κατὰ τῶν Ἱππέων κατηγόρησε, καὶ ἡ Βουλὴ πείθεσθαι ἐδόκει, ψευδατραφάξυος πλέαν εἶπε τὴν Βουλὴν γεγονέναι, διαβάλλων μὲν ὡς ψεύστην τὸν Κλέωνα· τῆς δὲ Βουλῆς καθαπτόμενος, ὡς τοῖς ψευδομένοις καὶ διαβάλλουσι πειθομένης εὐχερῶς καὶ ῥᾳδίως, ὥσπερ τὸ λάχανον αὔξεται. Sic etiam Eustathius ad Iliad. p. 539. φασὶ δὲ καὶ τὸ ἀδράφαξυς δασύνεσθαι. ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου, τὸ κοινῶς χρυσολάχανον, ὅπερ ἡ πλείων χρῆσις διὰ τοῦ τ ἀτράφαξυν λέγει, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν τῷ, ψευδατραφάξυος πλέα. Vulgo per ι legitur ψευδατραφάξιος.

633. τοῖσι φενακισμοῖσιν. In A. C. τοῖς.

635. Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων. Vulgo καὶ Μόθωνες, quod librariorum stupiditati debetur, qui quum præcedentia nomina pluralia viderent, nefas esse duxerunt, si eis singulare subjungeretur. In B. sic scriptus est hic versus:

β α καὶ
Βερέσχεθοί τε καὶ Μόθωνές τε Κόβαλοι,

Superscriptæ literæ α β commatum transpositionem indicant: καὶ superscriptum varia, seu potius vetus est lectio ab inepto emendatore mutata. Unice vera est lectio quam reposuimus, quamque adfirmat Scholiastes, ut acute animadvertit Kusterus, in cujus sententiam demum concessit Toupius Cur. nov. in Suidam p. 121.

637. γλῶτταν. Sic bene membr. Vulgo γλῶσσαν, quod a Comici consuetudine alienum est.

641. ἐξήραξα. Male vulgo augmento omisso ἐξάραξα.

659. διηκοσίησι. Sic membr. Vulgo διηκοσίοισι. In C. διακοσίοισι.

660. Notandus est elegans usus præpositionis κατὰ in phrasi illa κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, quod simpliciter significat, *mille hircos vovere.* Sic enim optimi quique scriptores loqui solent. Pollux I. 27. inter reliquas voces & phrases ad sacra pertinentes etiam hanc habet, εὔχεσθαι κατὰ βοὸς, *bovem vovere.* Eustathius quoque ad Odyss. p. 1454. l. 29. modum hunc loquendi veteribus usitatum fuisse monet. Ait enim: ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. Proverbium est μὴ

ἀεὶ κατὰ βοὸς εὔξῃ. *Noli semper vota concipere.* Plutarchus in Quæst. Græc. p. 294. B. καὶ διέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. *Et effugit, postquam Apolloni hecatombam vovisset.* Schol. Eurip. ad Phœniss. 1416. καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο. *E notis Kusteri.* Confer Valckenarium ad superiorem Scholiastæ Euripidis locum pag. 769.

661. ἐπαύριον pertinet ad γενοίατο, non autem ad ποιήσασθαι. Male vulgo distinctus est hic locus.

664. ἐφλήναφα. Sic bene A. C. ut impressi. In B. ἐφληνάφει. Vide ad Nub. 1475.

673. In Lys. 129. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

674. ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι. Scilicet τὴν Βουλήν. *Senatum dimittere.* Inepte libri omnes ἀπιέναι, quod fideliter vertit Berglerus, *& cum clamore jubebant Prytanes abire.* Interpretes non fugisset menda, si prosodiæ paulo peritiores fuissent. ἀπιέναι metrum aversatur, quum secundam syllabam corripiat, ut ex hoc Avium versu liquet, qui est 188.

εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα.

At ἀφιέναι, *dimittere*, secundam producit. Vide ad Lys. 157. & ad Av. 946.

683. πέπραγας. Sic bene tres codd. ut edidit etiam Bern. Junta. Ceteri πέπραχας. Mœris: πεπραγὼς ἐν τῷ γ, Ἀττικῶς. πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς.

687. ῥήμασίν θ' αἱμύλοις. Sic emendate scriptum in B. Dimeter est pæonicus constans e duobus creticis, ut strophicus versus, qui est 620. Perperam vulgo ῥήμασι. Male etiam in A. C. αἱμυλίοις, quod in B. quoque a secunda manu repositum.

695. πανταχῆ. Glossa in C. ὅλως.

696. ψολοκομπίαις. Suidas: ψολοκομπεία, ἀλαζονεία. Scripturam per diphthongum, quæ proba etiam per se est, metrum hujus versus non admittit. Verbum γελᾷν cum dativo hîc construitur, ut ab Euripide in Bac. 830.

πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾷν Βάκχας ἐμοί.

& Iphig. Taur. 277.

ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασὺς,
ἐγέλασεν εὐχαῖς.

697. ἀπεπυδάρισα. Etymol. M. πυδαρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ἤτοι ποδαρίζειν, ὡς ὄνομα ὄνυμα Αἰολικῶς· ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγήν. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν. Suidas & Euſtathius exponunt etiam per ἀπέπαρδον.

707. ἐπὶ βαλαντίῳ. Sic A. B. Vulgo βαλλαντίῳ. Vim præpoſitionis ἐπὶ non ſatis bene reddidit Berglerus vertens: *Super quanam re ederes libentiſſime? an ſuper crumena?* ἐπὶ hîc ſignificat *cum* & jungitur ei rei quæ præter obſonium, aut obſonii loco, ad veſcendum datur, ut Pace 123.

ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

& Acharn. 835.

παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.

Qui verſus neſcio qua mea vel typothetæ oſcitantia perperam in hac editione excuſus fuit.

716. καθ' ὥσπερ. Perperam vulgo καθώσπερ. Daweſii emendationem, quam jam antea receperam, poſtmodo confirmavit cod. C. in quo eodem, quo edidimus, modo ſcriptum eſt.

717. ἐντιθεῖς. Membr. ἐντίθης. Vide ad Lyſ. 895.

726. Vulgo legitur claudicante verſu:

ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φίλτατον.

Una transpoſita vocula numeros reſtitui:

ἔξελθε δῆτα, δημίδιον ὦ φίλτατον.

Orvillius ad Charit. p. 238. minore mutatione, ſed neſcio an melius, emendabat:

ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φιλτάτιον.

733. ἐτεόν. Eſt ἰδίωμα phraſis Atticæ, continens ironiam venuſtiſſimam. Ad verbum ſonat *vere*. Sed latine non ſic loquimur. CASAUBONUS. Invenuſte itaque Berglerus: *Tu vero quis es? dic verum*. Melius Friſchlinus: *Tu vero quis es obſecro?*

739. λυχνοπώλησι. Hoc propter Hyperbolum, quem sæpissime exagitat Comicus. Vide modo Nub. 1065. & Pac. 690.

742. Vulgo legitur: ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκδραμὼν τὸν ἐκ Πύλου. In A. C. scriptum: ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑπεκδραμὼν τῶν — Glossa participio superscripta in C. πάνυ δραμών. In B. ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑποδραμὼν τὸν — Neutra lectio ex omni parte bona est: sed ex utraque optima & sincera elicitur:

ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ.

ἐν Πύλῳ, ut 55. 76. & alibi. Verum est omnino ὑποδραμών. Sic infra 1161. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. Ubi Scholiastes exponit ὑποτρέχειν, ὑποσκελίζειν, καὶ ἐμποδὼν ἵστασθαι. Hesychius huc forte respiciens: ὑποδραμὼν, ὑφαρπάσας.

751. Vulgo legitur: ἀλλ' εἰς τὸ πρόσθε χρῆν παρεῖν' εἰς τὴν Πνύκα. FRISCHLINUS: *Nam & antehac oportebat adesse in Pnyce.* Sed sequi potius debebat interpretationem Scholiastæ veteris, secundum quem εἰς τὸ πρόσθε significat εἰς τὴν αὔριον, *crastino die.* KUSTERI hæc observatio est: sed fallitur, transversumque egit Berglerum, qui vertit: *Sed in Pnycem oportet quamprimum adesse.* Scholiastæ interpretatio falsa & inepta est. εἰς τὸ πρόσθε neutiquam significare potest εἰς τὴν αὔριον. Et revera non in insequentem, sed in hunc ipsum diem indicitur concio, quæ statim habetur. Corrupta est lectio, quæ sic emendanda erat:

ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι 'ς τὴν Πνύκα.

*Sed, ut antea, in Pnycem adesse oportet.* χρὴ est in membr.

755. κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας. Quæ ad hunc versum in scholiis leguntur, sunt sane quam absurda, ut vere judicavit Casaubonus, qui locum bene exponit, ita ut mirer Bergleri judicium, qui unius e Scholiastis explicationem prætulit, eamque longe ineptissimam. Magni Animadversoris verba lectoris in gratiam describere non pigebit. « Sciendum est magnum Athenis proventum fuisse » ficuum: has soli expositas siccabant, & vocabant ἰσχάδας. Ut sic- » carent, pede sive petiolo alligabant, seu filo, seu subtili vimine: » sed nimis maturis ficubus accidebat sæpe, ut petiolus frangeretur:

" tum erat magna difficultas alligandi ficus. Festive igitur comparat " populum anxium, & ex imprudentia consilii inopem, cum eo qui " ficus alligens petiolis fractis hæret. Petitum e re rustica Athenis no- " tissimum proverbium." πόδιον est *petiolus*, sive *pediculus*, ut est in glossis, nempe pomorum, a ποῦς ποδὸς: unde ποδίζειν & ἐμποδίζειν *pedem implicare laqueo*: ἐμποδίζοντες ἰσχάδας, *laqueum pediculo*, sive *petiolo ficuum aptantes*. Schol. περιτιθέντες τοῖς σύκοις βρόχον. Nam ita legendum ibi pro παρατιθέντες. Hucusque bene Berglerus vim verbi declarans, sed quod ad rem ipsam opinionis falsus.

759. κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων. Sic quidem libri, & ferri potest ista lectio. At longe elegantius esset κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν. Sic Æschylus de Prometheo:

δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.

Ut ille δεινὸς εὑρεῖν, sic Noster εὐμήχανος πορίζειν.

760. ὅπως ἔξει. Sic Scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, ὅπως ἐξελεύσῃ. Et sic perspicue scriptum est in A. C. In B. ἕξεις ex librarii imperitia, qui futurum esse credidit verbi ἔχω, quum sit secunda persona verbi ἔξειμι, quod apud Atticos plerumque futuri significationem habet. Supra 430.

ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς.

Perperam hîc in impressis ἔσει.

762. τὴν ἄκατον παραβάλλου. Hoc loco παραβάλλεσθαι non significat *ad litus appellere*, ut Ran. 180. & 269. Sed *navem impellere in navem hostilem*, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem dejicerent. Perperam Scholiastes interpretatur ἑτοίμην ποιεῖν. δελφῖνες autem quid sint, his verbis declarat Schol. σιδηροῦν κατασκεύασμα, ἢ μολίβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατέδυον τό. δηλοῦται δὲ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγρίοις, ὅταν λέγῃ·

ὁ δὲ δὴ δελφὶς ἐστὶ μολυβδοῦς, δελφινοφόρος τε κεροῦχος,
ὃς διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν, ἐμπίπτων καὶ καταδύων.

Sic hos versus emendat Salmasius in Plin. Exerc. p. 402. Confer Eustathium ad Iliad. p. 1221. l. 25.

765. De Lyside vide supra ad v. 132. Cynna & Salabaccha, famosa illius ætatis scorta.

767. ἀντιϐεϐληκώς. Sic libri omnes. Tertia syllaba ante literas βλ corripitur licentia in anapæstis haud infrequenti, cujus exempla multa observavimus. Sic in Vesp. 570.

τὰ δὲ συγ|κύπτονθ' |ἅμα βλη| χᾶται· |κἄπειθ' | ὁ πατὴρ | ὑπὲρ αὐ| τῶν.

Hunc versum in numerato non habuit Dawesius, cujus si meminisset, nescio quo se misero modo torsisset, ut medelam ei faceret, qua nullo pacto indiget. Minime ergo quod ad prosodiam & metrum adtinet, participio ἀντιϐεϐληκὼς substituendum est ἀμφιϐεϐηκώς, quod ille censet Miscell. p. 204. Quod autem ad phrasin spectat, ἀντιϐεϐληκὼς nude adhibetur, ut millena alia verba, quæ neutralem induunt significationem, vel ellipsi pronominis ἐμαυτόν.

776. εἰ σοὶ χαρισαίμην. Libri omnes χαριζοίμην, metro reclamante.

781. Vulgo legitur:

σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας ἐν Μαραθῶνι.

Hocque modo versus est tetrameter acatalectus, quod metri genus Comico nostro, ut aliis, plane est incognitum. Præpositio ἐν, glossæ loco olim superscripta, & ab imperito librario in textum invecta, delenda erat. Similem mendam eluimus supra in v. 610. Promiscue dicitur ἐν Μαραθῶνι & Μαραθῶνι. Exemplis prolatis ad Lys. 1299. adde Thesm. 806.

πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι.

Et Critiæ versum apud Athenæum p. 28. C.

ἣ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

In Acharn. 755. eadem est ellipsis præpositionis ἐν cum nomine πόλις.

ἄνδρες Πρόϐουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει.

Versus labem perspexit Kusterus: sed pravam medicinam faciebat, articulo τῆς eximendo.

783. ἐπὶ ταῖσι πέτραις. Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo,

ταῖς πέτραις cum verſus labe. Prima enim in πέτραις corripitur. Vide ſupra 754. — οὐ φροντίζει σε καθήμενον. Subauditur ὁρῶν, cujus ellipſin illuſtrat Valckenarius ad Hippol. p. 309. ad iſta Tragici :

τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
θνήσκοντας οὐ χαίρουσι.

Sic in Suppl. ejusdem poëtæ 328.

ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα.

Participium ὁρῶσα, quod eſt in altero verſu, in priore etiam ſupplendum, εὖ ταρβῶ ὁρῶσά σε ὁρμώμενον σὺν δίκῃ. Quod ad illum locum confert Sophoclis e Trachin. exemplum Muſgravius, ejus plane diverſa eſt ratio.

785. ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Facile ex ipſa ſententia & præcedente verſu ſuppletur, τετριμμένην πυγήν. *Ne nates atteras, quæ, quum in prælio ad Salaminem remum agebas, ſatis jam attritæ fuerunt.*

786. ἔκγονος. Sic recte B. C. Vulgo ἔγγονος. Perperam iſta ſæpe miſcentur. In Eurip. Or. 484. ubi vulgatum erat ἔγγονος, e duobus codd. dedi ἔκγονος. In Hippol. 450. bene jam Valckenarius ediderat ἔκγονοι. Homerus unice ἔκγονος agnoſcit, quod Euſtathius obſervat p. 611. ad iſtum verſum, qui eſt in V. Iliadis 813.

Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.

Addi hæc poterunt obſervatis ad Heſychii gloſſam, ἔγγονα, τὰ τέκνα τῶν τέκνων.

791. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. Vide ad Nub. 644. Sic gallice dicimus, *je parie ma tête.* Acharn. 772. περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν.

792. ἐν ταῖς πιθάκναισι. Sic perſpicue membr. ut emendavit Daweſius Miſcell. crit. p. 196. In C. ἐν ταῖσι πιθάκναισι. Vulgo ἐν ταῖσι πιθάκναις, minus numeroſe, & contra artem, cui nulla hic erat cauſa cur poeta vim faceret, & licentia uteretur. Diverſa ratio eſt exempli, quod vindicavi ſupra 767. — Haud temere factum eſſe credo, quod in ſcholiis ad hunc verſum occurrat mentio formæ alius antiquioris :

antiquioris: οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Sic olim in Aristophanis textu scriptum fuisse verba Scholiastæ ostendunt, qui illius formæ non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. Non enim solent veteres illi Grammatici, si quam vocem interpretentur, aliarum ejusdem significationis, sed quæ obsoluerint, mentionem injicere. Res in aperto esset, horum si commentaria integra haberemus. Nam quædam ante illa, quæ protuli verba, excidisse manifestum est. Mœris: Φιδάκνη, Ἀττικῶς· πιθάκνη, Ἑλληνικῶς. Atticam nominis formam cum in hoc versu, tum in *Pluti* 546. Comico restituet, quicunque librariorum stoliditati mancipatus non fuerit. De nomine φιδάκνη docte & copiose, ut solet, egit Piersonus, cura nostra eo dignior, qua levem corrigemus errorem, quem non commisisset, si Pollucem, quem laudat, paulo diligentius inspexisset. Piersoni verba sunt: *φιδάκνιδα usum Aristophanem in* Δημιοπράτοις *auctor est Pollux X.* 74. Quis non credat Pollucem Aristophanis fabulam citasse, cui titulus fuerit Δημιόπρατα? Nihil tale apud Onomasticum, qui ait ὑδρίαν etiam φιδακνίδα appellari, ὡς ἐν τοῖς δημιοπράτοις, subauditur γέγραπται, vel simile quid: *Ut in columnis publicatorum bonorum inscriptum legitur.*

794. Ἀρχεπτολέμου, Laconis, qui Athenas legatus missus fuerat de pace facienda, & liberanda obsidione Sphacteria. Vide Palmerii notam. Nugatur hic Scholiastes, cujus tamen ineptias, ut supra ad v. 755. recoxit Berglerus.

796. ῥαθαπυγίζων. Sic tres codd. Hesych. ῥαθαπυγίζειν, ὅ τινες, σκομβρίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν. Ad quam glossam videndi interpp.

798. πεντώβολον ἡλιάσασθαι, id est, πεντώβολον ἐκ τῆς Ἡλιαίας λαμβάνειν. In Nub. 863.

ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικόν.

Perinde ac si dixisset, ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἡλιασάμην. Codd. omnes πεντώβολον exhibent. At Kusterus: *Scribendum procul dubio est*, πεντωβόλου ἡλιάσασθαι, *subintelligendo* ἀντὶ, *i. e. pro quinque obolis jus dicere in Heliæa.* Miror profecto Kusterum hic impegisse, quem

minus quam quemvis alium fugere debebat hujus locutionis ratio. Scripfit enim ille doctum & elegantem libellum DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM APUD GRÆCOS. Nempe ἡλιάσασθαι hîc valet *judicando acquirere*, *pro judicii mercede accipere*; ut apud Homerum κάμνεσθαι *labore acquirere*. Ιλ. σ'. 341.

ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ ΚΑΜΟΜΕΣΘΑ.

& ληΐζεσθαι, quod alias *prædari*, *depopulari* fignificat, quandoque etiam valet *prædando acquirere*. Ιλ. σ'. 28.

δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ΛΗΙΣΣΑΤΟ.

802. ἁρπάζῃς. Sic recte B. Vulgo, claudicante verfu, ἁρπάσῃς, menda contraria ei quam eluimus in v. 776.

805. εἰ διατρίψει — ἀναθαῤῥήσει — ἔλθοι. Sic fcriptum oportuit. Soloece vulgo tria verba in fubjunctivo funt. In membr. perfpicue ἔλθοι. Scriptum primo fuerat διατρίψῃ, ἀναθαῤῥήσῃ, fed emendatum fuit fcriptura ambigua: nefcio utram diphthongum voluerit librarius, ει an οι. In C. διατρίψῃ, ἀναθαῤῥήσει, ἔλθῃ. Nullibi frequentius lapfi funt librarii, quam in his terminationibus.

806. καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι. Vulgo στεμφύλων, violata & conftructionis & metri lege. Nam primo quidem græce non dicitur ἐλθεῖν εἰς λόγον τινός: fed ἐλθεῖν εἰς λόγον τινί. Tum στεμφύλων pes eft creticus, quem verfus refpuit. Certiffime itaque Kufterus στεμφύλῳ legendum effe pronuntiavit, quod nifi in textum repofuiffem, dignus effem qui quovis bardo ftolidior haberer. Vitio originem dedit ι olim ad latus adfcriptum, στεμφυλωι, quod in ν degeneravit, ut decies millies contigiffe notum eft. Ifta omnia & alia multa, licet ad artem, quam exercet, pertineant, ignorat novus profodiæ magifter, qui e corrupta hujus verfus fcriptura probatum ivit vocalem corripi ante literas μφ, & στεμφύλων pedem effe anapæftum. Vide not. ad Thefm. 56. Hominem illum, cujus prorfus oblitus fueram, in memoriam mihi redegit hic locus, advertitque me & admonuit, ut indiculum infpicerem, quem vir in primis doctus, amicitia mihi

conjunctiſſimus, in gratiam meam confecit verſuum omnium Comici, quos feſtivus ille Profeſſor in notis ad Sophoclem citavit. Mihi enim cor nondum ſatis induruit, ut tædium ſubire queam, quod, ut ſuum erga me ſtudium mihi probaret, familiaris meus devoravit, non ſine magno ſuo malo. Nam poſtquam diem totum noctemque conſumſit lutulentis iſtis chartis legendis, febri correptus eſt. Absque hoc indiculo credo me diu adhuc ignoraturum fuiſſe CLARISSIMUM PROFESSOREM ſymbolam etiam ſuam contuliſſe ad emendationem verſus hujus Fabulæ 430. quem ſatis, ut opinor, oſtendi omni mendæ ſuſpicione vacare. Aliter ille ſentit, ſicque commentatur in nota ad Trach. 780. *Leviſſima mutatione ſcribi velim κατιεὶς, quoniam & λαμπρὸς epithetum venti graviter ſpirantis; & non ſolum Plutarchus κατιόντος ἀνέμου ἐν πελάγει, GRASSANTEM IN MARI VENTUM, dixit, teſte Stephano in voce κάτειμι, ſed Thucydides eodem modo, ſenſu, epitheto, ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, & idem Ariſtophanes in eadem fabula v. 517. (520.) ἅμα ταῖς πολίαις κατιούσαις, CANITIE INGRUENTE.* Sed, ô bone, quæ ipſe advocas exempla ſubmonere te poterant, ſcrupulum ſaltem tibi & dubitationem quampiam injicere, an vox illa κατιεὶς proba eſſet, nec ne. Nec Plutarchus, nec Thucydides dixit ἀνέμου κατιέντος. Non Comicus noſter dixit πολίαις κατιείσαις. Nimirum ſcis *IN EMENDANDO PRUDENTER NON AFFERRI VOCEM QUÆ NULLIBI COMPARET.* Sunt ipſiſſima tua verba, quibus ſubjecta ſunt illa, quæ paulo ante propoſui. Dic mihi, amabo te, ubinam vidiſti formam κατιεὶς pro κατιών? Gratum mihi feceris, ſi græcum ſermonem ea locupletaveris. Commodam forte alicubi ſedem nanciſci poterit. Nam quod ad noſtrum verſum adtinet, etiamſi probæ monetæ illa vox eſſet, eo tamen ne reciperetur, Lex Pedia intercederet. Qui poëtam emendare aggreditur, ni ſyllabarum quantitates calleat, ni metrorum diverſa genera, quotque & qualibus ſingula conſtent pedibus, næ ille oleum & operam perdit. Iſta, ſi mihi credis, prius probe diſces, quam Ariſtophani medicam manum admoveas. Verſus noſter octonarius eſt jambicus, cujus pes ſeptimus neceſſario eſt jambus, raro in tribrachyn

ſolutus. Si κατιεὶς græca vox eſſet, ſi participium illud rite formaretur a κάτειμι, ſyllaba media brevis eſſet plane ut in κατιὼν, ut prima in ἰέναι. Proinde admiſſo tuo κατιεὶς, turpiter claudicaret verſus, quem in pedes ſuos diviſum oculis tibi ſubjiciam:

– – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – ⏑ ⏑ –

εξει | μι γαρ | σοι λαμ | προς η | δη και | μεγας | κατι | εις.

Malis avibus *EXSURREXIT OCCASIO*, quam tam avide arripuiſti, *LOCUM ILLUM TENTANDI*. Sperabas glorioſum de Daweſio triumphum te acturum. Vide quam ridiculo caſu de ſpe decideris.

809. περὶ σαυτοῦ. Perperam vulgo σεαυτοῦ.

813. ὦ πόλις Αργους. Vide ad Plut. 601. Θεμιστοκλεῖ. Vide ad Theſm. 56.

814. ὃς ἐποίησεν. Sic emendate ſcriptum in B. ut alii hunc verſum laudantes, e metri præſcripto legerunt. Vulgo ἐποίησε. — ἐπιχειλῆ. Recte, ni fallor, Pollux pluribus in locis τὸ ἐπιχειλὲς exponit ἐνδεές. Videſis II. 89. IV. 169. V. 133. Similiter Suidas: ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Αριστοφάνης· τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν ἐποίησεν εὑρὼν ἐπιχειλῆ. Heſychius: ἐπιχιλές, (L. ἐπιχειλές) τὸ ἐλλιπές. ad quam gloſſam vide interpretes, quorum obſervatis nollem abuſum fuiſſe Jo. Toupium in Ep. crit. ad Epiſc. Gloceſtr. p. 141. Manifeſtum eſt ex oppoſitione inter ἐπιχειλῆ & μεστὴν, priorem vocem Comico notare *non prorſus plenam*, quod & vis verbi oſtendit & ſententia manifeſto flagitat. Quod vero ſequioris ævi ſcriptores Syneſius & Themiſtius diſcrimen harum vocum non obſervarint, & ἐπιχειλῆ adhibuerint pro ὑπερχειλῆ vel ἐπίμεστα, id nihil ad Comicum facit. Acumen autem, quod captat Toupius exponendo ἐπιχειλῆ, *quod labra ſuperfluit*, neſcio an ſit *falſiſſimum*: eſt ſane παρὰ προσδοκίαν. Id enim a nemine, nedum a viro longe doctiſſimo, exſpectaſſem.

815. τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν. Plutarchus hunc locum reſpiciens vel Comici verba mutavit, vel ipſe a mala librariorum manu laborat. Sic enim in Themiſtocle p. 268. legitur: Θεμιστοκλῆς δ' οὐχ, ὡς Αριστοφάνης ὁ Κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμιξεν,

ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης. Nostram lectionem perite tuetur Kusterus.

819. Proverbium est Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, *hordeaceis Achilleis vescitur*, nempe *placentis*. CASAUBONUS. Galenus in Lexico Hippocr. Ἀχιλληΐάδας κριθὰς, τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας. — Ἀχιλλεΐδες, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Odyss. pag. 1445. l. 59. Ἀχίλλεια μάζα, ἔχουσά τι, ὡς εἰκὸς, ἐξαίρετον, ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα, ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν Κωμικὸν ἐν Ἱππεῦσι φασί τινες. Dicitur autem Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι, ut πίνειν οἴνου, ξαίνειν τῶν ἐρίων, κατέαγα τῆς κεφαλῆς, paulo infra μυστιλᾶται τῶν δημωσίων, aliaque hujus generis infinita.

821. Corruptus est hic versus in libris omnibus, qui eum sic exhibent:

ὅτιὴ σε φιλῶ. Παῦ' οὑτοσὶ, 'καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.

Siluerunt interpretes: ego vero certa emendatione numeros restituo:

ὁτιή σε φιλῶ. Παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.

In primariis editt. ut in codd. est παῦ' οὑτοσί. Versum persanatum fore credidit Kusterus, si legeretur οὑτωσὶ, quod ille furtim supposuit: sed quod ad sententiam est hoc ineptum. σκέρβολλε. Suidas: λοιδόρει. μὴ σκέρβολλε πονηρά. τουτέστι, μὴ λοιδόρει πικρὰ, μὴ ποίκιλλε. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ κερτομεῖν.

822. ἐλελήθης. Vulgo ἐλελήθεις. Vide not. ad Nub. 329.

826. χειροῖν. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Perperam vulgo χεροῖν.

827. μυστιλλᾶται. In A. C. μυστιλᾶται unico λ, recte, ut opinor. Vide not. ad Pl. 627. Sic etiam apud Pollucem VI. 87. μυστίλη μὲν οὖν ἐστι ψωμὸς κοῖλος, εἰς ἔτνος ἢ ζωμὸν βαθυνθείς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ μυστιλήσασθαι λέγουσιν.

832. τὸν Ἀθηναίων. Sic recte primariæ editt. tres. In Cratandriana primum operarum errore excusum fuit τῶν, quæ menda tantum non per omnes deinceps propagata fuit. In altera Basileensi, quæ primariarum tertiam expressam refert, τὸν repositum fuit.

834. Hic & sequens versus sic bene digesti sunt in A. B.

Perperam vulgo coalescunt. Ultimus, ut in anapæsticis observari solet, parœmiacus est.

836. ἀνθρώποισι. Sic membr. Minus numerose vulgo ἀνθρώποις.

838. καὶ μόνος καθέξεις. Sic tres codd. & primariæ editt. omnes. In novissimis καὶ νῦν μόνος, inepte inserta a nescio quo mangone particula νῦν. Hic versus, ut præcedens, asynartetus est e dimetro jambico & trochaico ithyphallico.

851. μὴ 'κγένηται. Sic tres codd. ut impressi. Promiscue dicitur ἐγγίγνεται & ἐκγίγνεται, *licet*. Priore hic non usus est Comicus, quia aures non ita gratum accideret μὴ 'γγένηται.

855. βριμήσαιο, a verbo βριμάομαι, quod auctoritate caret in H. Stephani Thesauro.

862. ξυνωμότας, & v. seq. ξυνιστάμενον scribi debuit e Comici usu, non, ut vulgo, cum sibilante litera. Posterius illorum est in membr.

864. ἐγχέλεις, ab ἔγχελις. Vide ad Nub. 559.

867. αἱροῦσι. Sic recte membr. ut scribendum esse monuit Kusterus. Vulgo αἴρουσι.

869. Vulgo sic legitur hic versus ex Aldina editione:

ἔδωκας ἤδη τουτωΐγε κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ.

Mirum est tam putidam mendam tot editores fugisse. Quid, malum, sibi vult hic particula γε? Qui illam inseruit librarius ignorabat scilicet jota paragogicum, Atticis tam frequens, semper longum esse, & syllabas ωϊγε pedem tribrachyn esse credebat. In malam crucem abeat & suum γε secum auferat. In membr. ut in edit. Bern. Juntæ legitur τοῦτο κάττυμα. In C. scripserat primum librarius τούτων κάττυμα, postea ν delevit. In B. comparet tandem particula γε sic, τωδεΐγε κάττυμα.

870. ταῖς ἐμβάσιν. Sic recte B. Vulgo, claudicante versu, ἐμβάσι.

877. τοὺς βινουμένους. Vulgo κινουμένους. Non multum interest utro modo legatur. Illud prætuli, quia membran. auctoritate nititur tum in hoc, tum in secundo abhinc versu. In C. a prima manu

utrobique ſcriptum fuerat per κ, quam literam delevit librarius & ei ſuperſcripſit β. Nobis etiam conſentit Suidas, apud quem bis hic verſus citatur, in βίνειν & in Γρύτλος.

880. ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται. Sic libri omnes, absque mendæ ſuſpicione. Senſus enim eſt, *ut nulli in poſterum oratores exiſtant:* non vero, ut eſt in verſione, *metuens ne cinædi illi oratores fierent.* Ad hanc enim ſententiam oportuiſſet omnino ἵνα μὴ ῥήτορες γένοιντο.

881. Depravatum eſt hujus verſus metrum in libris omnibus, cujus emendandi neſcio quo modo me fugerit ratio, quæ tamen facillima & in aperto poſita erat. Editiones habent:

τοῦτον δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικουτονί.

In membr. eſt τονδὶ διορῶν, pro τονδὶ δ' ὁρῶν, quod ſincerum eſt. Sed verſus tetrameter eſt acatalectus, quo metri genere Comicum nuſpiam uſum fuiſſe jam ſæpius monui. Quis non videt τηλικοῦτον ſcriptum oportuiſſe, & jota paragogicum libidini librarii deberi, qui metrorum naturam ignorans, optime de Comico mereri ſe arbitrabatur, ſi atticiſmum iſtum ei donaret. Reſcribe itaque:

τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον.

Voces ὄντα τηλικουτονὶ ſenarium recte claudunt Nub. 819.

882. Heſychius: ἀμφιμάσχαλος. χιτὼν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων, δύο χειρίδας ἔχων, ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν.

885. σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς. Sic libri omnes optime. Scilicet σοφὸν καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐπινόημα (vel, ut habet gloſſa in C. τὸ ἔργον) ὁ Πειραιεὺς προσμεμαγμένος τῇ πόλει. Reſpicit enim Demus ad Iſiciarii verba ſupra 815. Neſcio quid Jo. Toupio venerit in mentem reponenti σοφὸς & vertenti, *in hujusmodi artibus excellebat Themiſtocles.* Nihil falſius. Anne ergo ὁ Πειραιεὺς, ſi pro gentili, ſeu δημότου nomine accipiatur, Themiſtoclem notare poteſt? Non erat ille *Piræates*, ſed *Phrearius*, qui duo diverſi pagi ad diverſas pertinebant Tribus. Maneat igitur inconcuſſa illa lectio, temere ſollicitata in Emendatt. ad Suidam III. 250.

887. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. *Me exagitas.* Perperam

in membran. παρελαύνεις, reclamante & ſenſu & metro. Significaret id *me ſuperas*. Atqui nondum ſe victum confitetur Cleo.

889. τοῖσιν τρόποις. Perperam vulgo τοῖσι. Vide not. ad v. 36.

890. οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις. Sic tres codd. ut legendum eſſe evicit Daweſius. Vide ſupra 409. 413. 758. Nub. 1035. Neutrum ὑπερβάλλειν occurrit Pl. 109.

ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Sed ſignificatio activa *ſuperare aliquem* ſoli formæ mediæ competit.

893. καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ. Sic optime ſcriptum in B. In C. περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ. Vulgo, claudicante verſu, περιήμπισχ', ἵνα σ' — Bene hîc ſe habet ſubjunctivus ἀποπνίξῃ, quia præcedens verbum licet ſit in imperfecto, rem tamen præſentem notat. *Et de induſtria tibi iſtam vult induere, ut te ſuffocet*. Sic verti debuit. Mox v. 896. ubi de re dudum præterita agitur, recte eſt ἔσπευδ', ἵν' ἐσθίοιτ' — κᾆπειτ' ἀποκτείνειαν.

899. Sic vulgo legitur hic verſus, numeris fœde corruptis:

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τουτί γ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος.

Et ſic C. niſi quod τοῦτό γ' habet. In B. τουτί γ' εἶπεν ἀνὴρ κόπριος. In membr. vero τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος. Corrige ad metri legem κόπρειος, & ſinceram lectionem habebis:

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος.

Legitima eſt utraque forma κόπριος & κόπρειος, ut ἄγριος & ἄγρειος, aliaque hujus generis bene multa. Vide infra ad v. 1033. In Conc. 317. tertia forma occurrit κοπρεαῖος.

901. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο. Vulgo ἦν καὶ τοῦτο. In A. C. ἦν γε καὶ τοῦτο. Alterutra harum particularum ejicienda erat. Verſum hunc, Iſiciario vulgo continuatum, membr. Demo adſcribunt.

903. ἡ γὰρ θεός. Sic recte vett. editt. ut eſt etiam in codd. Male in recentioribus impreſſis ἦ γὰρ —

919. παῦ' ὑπερζέονθ'. Vulgo παῦ' ὑπερζέων, quod bene græcum eſſet, ſi Chori verba ad Cleonem directa eſſent. Nam παῦε ſæpe pro παύου, ſeu παῦσαι adhiberi notum eſt. Sed Chorus hic iſiciarium adloquitur, & ut Cleonem compeſcat hortatur. Proinde ſcribendum

fuit ὑπερζέονϑ'. — ὑφελκτέον τι τῶν ξύλων. In A. C. ὑφελκτέον τῶν δᾳδῶν ἀπαρυστέον τε. In B. ut vulgo, ὑφελκτέον δὲ τῶν ξύλων: ultimæ voci superſcriptum δᾳδῶν. Eſt hoc gloſſema, quod pro ſolito more in textum intulit alius librarius. Eſt autem a mala manu particula δὲ, cujus in locum ſincerum repoſui τι.

924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Sic recte B. C. ut impreſſi. At perperam in membr. ἰπτούμενος ταῖς συμφοραῖς. Poſtremum pro εἰσφοραῖς legitur etiam apud Suidam, Pollucem VII. 41. Auctorem Etymol. M. loco quem protuli ad Pl. 805. e Cratino: ſed Comicus noſter illius verba ſua faciens, ea ſenſui ſuo accommodavit, & εἰσφοραῖς poſuit pro συμφοραῖς. Quod autem ad ἰπτούμενος adtinet, librarii eſt error, qualem fere in Æſchyli Prometheo corrigere me debuiſſe confeſſus ſum in nota ad Lyſ. 291. ἰπτούμενος non magis græcum eſt, quam ἰπνούμενος. Nam ἴπτω verbum eſt barytonum, cujus participium eſt ἰπτόμενος, quod metri lex huc non admittit.

939. Qui hunc & ſequentem verſiculum ita digeſſit, ut eos libri impreſſi & B. exhibent, is procul dubio arbitratus eſt ſyſtema hoc jambicum claudi monometro, cui ſubjectus eſſet dimeter catalect. ut anapæſtica ſyſtemata claudi ſolent baſi, quam ſequitur parœmiacus. Hoc ſi ex Comici ſententia eſt, ſecundam in ἀποπνιγείης produxit, præterquam facere ſolet. Satius eſſet forte duos verſus in unum concludere, qui trimeter eſſet brachycatal.

βουλομε | νος εσθ | ιων | αποπνι | γειης,

quales verſus occurrunt apud Comicum bene multi. Aut eadem manente diſtinctione, ultimum verſiculum dimetrum brachycatalect. eſſe dicas, niſi Comico licentiam condonare malis. Nihil enim hîc librariis imputari poteſt, quorum in frequentem errorem conferri debuit non abſimilis menda in Lyſ. v. 384. Vide not. ad Pl. 453.

941. εὖ γε νὴ τὸν Δία. Sic tres codd. & edit. Bern. Juntæ. Vulgo εὖ νή γε τὸν —

943. κᾀμοὶ — Sic B. C. Vulgo καί μοι. Illud magis ex Atticorum more.

946. ἐσκορόδισας. Suidas: κλαῦσαι ἐποίησας, ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων. ἢ ἀήδισας, ἐπίκρανας, ἢ ἐδρίμυξας.

955. οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί; Recte in membr. hæc verba Demo tribuuntur, ut in utraque Juntina, & in Frobeniana. In aliis incongrue verba οὐ τὸ θρῖον isiciario continuantur.

963. μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Locus obscurus, ab antiquis enarratoribus minime intellectus. Quæ enim explicandæ voci μολγὸς comminiscuntur, sunt omnia perinde absurdissima. Quod primum se offerebat in versione secutus sum, de ratione seu analogia non satis sollicitus, qua ex μέλγειν, unde μολγὸς, derivari posset cæcitatis significatio. Quod suspicabatur Kusterus, verum est, *obscœnitatem hîc latere:* id ostendit antagonistæ responsio. μολγὸς *fellatorem* notat. Sensus est: *huic si creduas, ita in te illudet, ut ei ore etiam morigerari cogaris.*

964. ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου. *Nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum*, sive *pilos*: id est, *a summo usque ad imum.* Nam μύῤῥινος hîc accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est. Sic bene KUSTERUS verba interpretatur. His autem significat isiciarius Demum, si Cleoni fidem habeat, coactum iri eum pædicare, idque *sine fraude*, sed, ut ait ille, *usque*

*ad pubem, capulumque coleorum.*

Ista si pudor explicare vetabat, ne vel græce legenda erant.

969. Σμικύθην καὶ κύριον. Smicythes fuit Thracum Rex. Quia nominis terminatio feminina est, tanquam si femina esset, præter exspectationem addit καὶ κύριον, *& maritum.* Atticis enim κύριος, si ad mulierem referatur, maritum notat. Librariorum errore apud Suidam scriptum est Σμηκίθην, apud Eustathium, Σμικίθην. Recte in B. C. Σμικύθην. In membr. vero μικύθην, quia præcedens σ id quod sequi debebat absorpsit.

971. καὶ σὺ δὴ φέρε. Sic B. In C. καὶ σὺ φέρε. At in membr. καὶ σὺ νῦν φέρε. Scribi debuit καὶ σύ νυν φέρε. Quod alter cod. juxta impressos habet δὴ, glossema est. Præterea in membran. hæc verba isiciario melius continuantur. Sic distinctæ sunt personæ in optimo

cod. hujus fidem ſequi præſtabat:

ΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἔνεſκ' αὐτοὺς ἐσιὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

πάνυ γε· καὶ σύ νυν φέρε.

ΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί'. οὐδὲν κωλύει.

Poſtrema illa verba νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει Demo vulgo tribuuntur. In C. Cleoni adſignatur ἰδοὺ ἰδού. & Iſiciario νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει. In B. vero eadem eſt plane perſonarum diſtinctio, quæ in edit. Bern. Juntæ.

ΔΗ. καὶ μὴν ἔνεſκ' αὐτοὺς ἰὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ. ΚΛ. πάνυ γε καὶ σὺ δὴ φέρε.
ΑΛΛ. ἰδού. ΚΛ. ἰδοὺ νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.

Hinc vides Aldinæ editioni codicem nullum adſtipulari. In v. 970. membr. & C. habent αὐτοὺς εἰσιών. In B. eſt ἰὼν & ſuperſcriptum εἰς. In Bern. Juntæ editione ἰσιών. Scribendum ἐσιὼν, *domum ingreſſus*.

983. δύο. Sic recte membr. ut & metri ratio flagitat. Perperam vulgo δύω. Verſus conſtat ex epitrito quarto & dijambo, ut tertius ſuperioris periodi.

ἐν τῷ δείγμα | τι τῶν δικῶν.
σῆν σκεύη δύ | ο χρησίμω.

989. μόνην ἁρμόττεσθαι. Vulgo inſeritur particula ἂν, quam, quia eam neſciunt codd. A. C. expunxi. Factum nollem. Requiritur enim ad metri integritatem; nec in phraſi otioſa eſt: vim ejus in verſione expreſſi: *aptare conſueviſſe*. Conſtat hic Chorus ſex periodis: ſingularum tres primi verſus dimetri ſunt acatalect. quibus ſubjicitur dimeter catalect. Dimeter hic quoque verſus eſſe debet, & eſt revera acatalect. ut illi, quorum dimenſionem ſupra repræſentavi, iisdem conſtans pedibus:

τὴν Δωρισϊὶ | μόνην ἂν ἀρ —

996. Δωροδοκησϊί. Sic tres codd. & primariæ editt. In recentioribus δωροδοκισϊί.

1000. ἐμοί 'σϊι. Vulgo ἐμοῦ 'σϊι.

1001. ξυνοικία δύο. Sic bene edidit Bern. Junta. Perperam vulgo δύω. Ammonius: οἰκία, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου κατοικουμένη· συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη. Scholiaſtes Æſchinis Valckenario laudatus: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. Unde intelligitur pauperiorum hominum συνοικίαν eſſe.

1003. οἱ 'μοί. Perperam vulgo οὑμοί. Vide ad Ran. 461.

1005. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ; Male vulgo εἰσὶ —

1006. περὶ ἁπάντων πραγμάτων. Neſcio quid cogitarit Kuſterus, cui *metri fulciendi gratia ſcribendum eſſe* videbatur περί γ' ἁπάντων. Fulcro non indiget verſus, qui rectis integriſque pedibus incedit. Ultima in περὶ nunquam eliditur, nec ſequente quavis alia vocali ingratum facit hiatum, cui vitando inſeri debeat, vel ſoleat particula γε. Exempla ſuppeditant ſingulæ paginæ.

1007. οἱ σοὶ δὲ περὶ του; Sic veteres editt. omnes. In recentioribus abeſt particula δὲ verſui omnino neceſſaria. Eam typothetæ incuria in neſcio qua officina omiſſam, nec Kuſterus nec Berglerus repoſuit, qui veteres editt. non ea, qua par erat, curioſitate conſuluerunt.

1010. περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι. Sic optime ſcriptus eſt hic verſus in membr. In aliis minus ſinceris codd. v. 1006. librarii errore hîc integer repetitus eſt: huicque ſubjectus eſt in C. hic, ſi Dìs placet, verſus, τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι. In B. vero, ut in impreſſis, τὸ πέος ἂν οὑτοσὶ δάκοι. Inepte inſerta fuit particula ἂν a ſciolo, qui verba illa per ſe verſum conſtituere ratus, ad formam jambici metri eum redigere voluit. Verba autem illa ne Berglerus quidem intellexit, ut ex ejus verſione liquet: *iſtud penem facile momorderit.* οὑτοσὶ non valet *iſtud.* Quin ſinceram poëtæ manum reſtituiſſe cenſeamur non obſtare debet metrici Scholiaſtæ auctoritas,

qui verſum, prout in impreſſis fertur, pro *dimetro jambico* agnoſcit. Nugatur enim hîc, ut fere ſolet, græculus ille, nec cuiquam paulo adtentiori fucum feciſſet. Non ſolet Comicus noſter medios inter ſenarios ſic dimetros inſerere. Præterea in melioribus codd. verſiculus ille nec *dimeter*, nec *jambicus* eſt. Particula ἂν, quam mala manus inferſit, ſententiæ prorſus repugnat. Imprecatur iſiciarius Cleoni: proinde modus *optativus*, non *potentialis* adhiberi debet: *penem iſte ſibi mordeat.* Iſta addere neceſſarium duxi, ne quem transverſum ageret Kuſteri nota.

1018. λάσκων. In membran. ut in edit. Bern. Juntæ, δάκνων, quod in C. pro gloſſa ſuperſcriptum eſt. Melius in hoc cod. ſine ν paragogico, quod in cæſura neſciunt antiqua oracula heroicis verſibus concluſa, ὃς πρόσθε λάσκων. Heſych. λάσκουσι κύνες, ὑλάκτουσιν. — ὑπὲρ σέο. Vulgo minus bene ὑπὲρ σοῦ.

1020. κατακρώζουσι. Sic tres codd. Vulgo κατακράζουσι. Recte in impreſſis mox v. 1051. ἐπικρώζουσι.

1031. σαίνων σ', ὁπόταν. Sic recte membr. In B. pronomen, quod in textu omiſſum fuerat, librarius ſuperne repoſuit. Male abeſt in impreſſis.

1033. εἰς τοὐπτάνιον. Male in membr. τοὐπτανεῖον. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 252. & 497.

1039. ὃν σὺ φύλασσε. Sic perbene membr. Vulgo φύλαξαι, reclamante ſententia, quam Cleo mox declarat, verbum illud interpretatus per σώζειν. Valent itaque iſta ὃν σὺ φύλαττε, *quem tu cuſtodi, obſerva, ne quid mali ei fiat.*

1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον. Adludit ad oraculum Athenienſibus tempore Perſici belli datum, quod refert Herodotus L. VII. p. 568.

1042. ἔφραζεν ὁ θεός. Liquido patet ſic legendum eſſe, quod ipſe adfirmat Comicus v. 1048. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός; Hic in duobus codd. ut in impreſſis, eſt ἔφρασεν, claudicante verſu. In B. e prava librarii emendatione ἔφρασσεν. Emendaveram primum paulo liberius: σαφέστατ' ὁ θεὸς ἔφρασέ σοι σώζειν ἐμέ.
Sed genuinum eſt id quod repoſui, ἔφραζεν.

1044. ἐλελήθης. Vulgo ἐλελήθεις. Vide ſupra ad 822.

1046. καὶ ξύλον. In membran. ξύλων. Sic etiam in C. a prima manu, emendatum poſtea in ξύλινον. In B. ξύλον, & ſuperſcriptum ξύλινον. Librarios turbavit recordatio lectionis in v. 1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον.

1056. καί κε γυνὴ φέροι. Sic recte B. ut impreſſi: ſolœce in A. C. φέρει.

1067. φράσσαι. Perperam in codd. ſcriptum φράσαι. In B. alterum σ ſuperſcriptum, recte. φράσσαι heroicis poëtis frequens. Quod impreſſi exhibent φρᾶσαι, nauci non eſt.

1069. οἶσθ' ὅ τι γ' ἐστὶν τοῦτο; Perperam vulgo οἶσθ' ὅτι τοῦτο τί ἐστί; In membr. ut in edit. Bern. Juntæ οἶσθ' ὅ τι τοῦτο; — Φιλ — toto deficiente pede. In C. οἶσθ' ὅτι τί ἐστι τοῦτο; — Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ. Quia monitus fuerat in oraculo ſibi cavere a Cleone, quem κυναλώπεκα appellatum audiverat, quum quærat Iſiciarius, num perceperit, quid hoc nomine ſignificetur, reſpondet Demus Philoſtratum eſſe; quia famoſo illi lenoni cognomen fuerat impoſitum κυναλώπηξ, quo indigetatur in Lyſ. v. 957. Nihil hic commune habuit cum aliis, quibus cognomen inditum fuit χηναλώπηξ.

1074. ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χὡ κύων, ταχύ. Sic recte membran. Perperam in aliis libris ὅτιὴ τριήρης, manifeſta menda. Poſtulat enim ſermonis indoles, ut nomini τριήρης perinde ac ſequenti κύων articulus adjungatur, non ſecus ac in v. 207. quem ſimilis invaſerat corruptela:

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν.

Reformandus eſt ad codd. fidem locus in Ran. 455. ubi pravam retinui lectionem, περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, quum ad Atticiſmi normam itidem ſcripſerit Comicus, περί τε τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας. Sed de hoc alibi.

1076. ἤκασεν. Sic C. ut impreſſi. Perperam in A. B. εἴκασεν. Vide ſupra ad v. 230.

1086. ἐστὶν ἐμοί. Vulgo ἐστίν μοι. In A. C. ἐστι μοι.

1088. ἐρυθρᾶς γε. In B. ἐρυθρῆς γε. In A. C. ἐρυθρᾶς τε.

1093. ἐκ πόλεως. *Ex arce.* Vide not. ad Lyſ. 245.

1094. ἀρύβαλλος, ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν. Athenæus in Fragm. a Caſaubono edito Animadverſ. p. 783. Ad balneorum inſtrumentum pertinent ἀρύβαλλος & ἀρύταινα, quod teſtatur Pollux VII. 166. hicque pro vaſis accipi debent, quibus balneatores aquam in lavantium corpus infundebant, quorum ἀρύβαλλος altero capacius fuiſſe videtur.

1099. κἀναπαιδεύειν πάλιν. Quia ſcilicet, ut eſt in Nub. 1417. δὶς παῖδες οἱ γέροντες.

1110. Pars verſus prior Iſiciario vulgo tribuitur, poſterior Cleoni. Perſonas in ordinem repoſuimus, ut ſunt in A. B.

1131. οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς. Sic bene C. Vulgo ποιῇς. Cum indicativo particulam ἂν conſtrui oſtendimus ad Pl. 885. Nub. 465.

1136. δημοσίους, quos Ran. 733. φαρμακοὺς appellat, quo nomine utitur etiam in fine hujus fabulæ v. 1405.

1146. οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν. *Videre me diſſimulans.* Vide not. ad Pl. 837.

1158. εἴ γε μὴ, nempe οἶδα, φράσεις γε σύ. Sic in Pace 1061. quærenti Trygæo, ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; reſpondet Hierocles, ἢν φράσῃς. De formula οἶσθ' ὃ δρᾶσον vide ad Av. 54.

1161. In membr. & in C. perſonæ notatæ ſunt, ut in impreſſis, quos inconſiderate & male ſecutus ſum. Loquendi vices in B. aliter & prout perſonis convenit, diviſæ ſunt. Prior, ut par eſt, Cleo Demi conſilium probat, eique exſequendo ſe accingit, dicens ἰδού. Poſtea iſiciarius e ſcena erumpens ait, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. His in verbis, Cleoni ſi tribuantur, parum eſt acuminis; ſin iſiciario, plurimum. Gloriatus fuerat Cleo v. 742. ſe duces exercitus ad Pylum *ſupplantaviſſe*: τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ. Idcirco iſiciarius ei nunc dicit: *haud ſane me in hoc curſu, ut alios facere ſoles, ſupplantabis.* ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. *Supplantari me non ſino.* Eadem eſt ſignificatio verborum ὑποδραμεῖν & ὑποθεῖν: eſtque iſtuc eo facetius, quod ſimul adludit ad Demi verba θέοιτ' ἄν.

1163. ἢ 'γὼ θρύψομαι. *Nisi delitias faciam.* Gallice : *ou il faudra que je sois bien difficile.* Vel *ou je ferai bien le rencheri.* Vim verbi non reddiderat Berglerus vertens, *aut profecto obtundar.*

1178. ὀβριμοπάτρα. Sic bene membran. & edit. Bern. Juntæ. Vulgo ὀμβριμοπάτρα. Insititiam literam μ in ὄβριμος & compositis non agnoscit genuinus sermo græcus. Librariorum vel Grammaticorum sequioris ævi commentum est. Quod autem ad prosodiam adtinet, cujus lex violata videri possit ob productam hujus vocis primam syllabam, eam sequitur Comicus, qua Epici poëtæ, a quibus ridiculi causa illa Palladis epitheta sumsit, eam vocem efferre solent, in qua licentiæ est locus, quia extra communis & comici sermonis usum est. Apud Athenæum etiam pag. 94. E. ubi hi versus proferuntur, exstat ὀβριμοπάτρα.

1182. ἐλατὴρ genus est placentæ; Suidæ, πλακουντῶδες πέμμα πλατὺ, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία· παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς. Posterioris generis est placenta illa in Dionysiaco sacro offerenda, Acharn. 245.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουί.

Ludit autem Comicus in adfinibus vocibus ἐλατὴρ, ἐλαύνειν.

1185. ἐντερονείαν. Suidas: τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται, οἱ δὲ, τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος· οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. *Costæ*, seu *statumina.* Similis est præcedenti jocus : neuter latine exprimi potuit. Eum qui sequitur leviter adumbravimus.

1214. Vulgo sic legitur :

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔστ'; — ἀλλά γ' οὐχ ὁρᾷς κενήν;

At membr. exhibent : φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν; — ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς κενήν. Optima lectio, modo negatio eliminetur, ita ut phrasis affirmativa sit, non interrogativa :

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν; — ἀλλ' ὁρᾷς κενήν.

Aptius

Aptius est verbum ἔνεστιν, & versus est longe modulatior. In C. scriptum: φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔστιν; — ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς κενήν.

1218. ἔστων πλέα. Sic tres codd. Vulgo ἔστον. Genitivus τῶν ἀγαθῶν pendet ab admirandi adverbio οἴμοι.

1220. τυννουτονί. Sic emendate scriptum in codd. Vulgo τυνουτονί. In hac voce sæpe peccarunt typothetæ.

1222. σμικρόν. Vulgo μικρόν.

1225. Objicit Cleoni δωροδοκίαν; & quoniam adfines sunt voces δῶρον & δωριστὶ, e quibus jocum supra jam arcessivit v. 987. hîc δωρίζει Comicus, ut eandem rem innuat. Vel, quod probabilius videtur, sumptus est hic versus e poëta aliquo Dorico.

1230. Vulgo legitur metro pessundato:

φράζων, ὑφ' οὗ δεήσει μ' ἡττᾶσθαι μόνου.

Nihil variant codd. nisi quod in membr. non melius scriptum est δεήσειν ἡττᾶσθαι, omisso pronomine. Numeros, quorum depravationem non animadverterant interpretes, facile restitui:

φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ ποθ' ἡττᾶσθαι μόνου.

1235. ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Absolute etiam intelligi possit: *an, puer quum esses, frequentasti ludum aliquem?* Sicque scribendum esset ἔς τινος, ut est in B. sensu haud deteriori.

1239. κλέπτων ἐπιορκεῖν. Sic B. C. Vulgo κλέπτειν, ἐπιορκεῖν — Supra 428. ὅτιη 'πιώρκεις θ' ἡρπακώς.

1240. Versus est ex Euripidis Telepho, teste Scholiaste.

1242. κἀβινεσκόμην. Sic scriptum oportuit. Vulgo καὶ βινεσκόμην. Berglerus apostrophum, elisi augmenti indicem, interposuit. Vide not. ad v. 270.

1249. Versus est ex Euripidis Bellerophonte, teste Scholiaste.

1251. Parodia versuum Euripidis in Alcestide, 179.

θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκλήσεται,
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

1256. Φανὸς proprium viri nomen est, quod occurrit etiam in Vesp. 1220. quo ex loco conjicere possis scribam illum fuisse Cleonis familiarem. Si nomen fictum non est, nulla hîc esse possit adlusio ad verbum φαίνειν, delatorum & sycophantarum proprium, cujus

ſignificationis in exemplum hunc locum citat Euſtathius ad Odyſſ. p. 1607. l. 16. ὅτι δὲ οἱ ὕστερον Ἀττικοὶ οὐκ ἀγαθὴν λέξιν εἶχον τὸ φαίνειν, δηλοῖ καὶ ὁ συκοφάντης, καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.

1258. ἐν τῇ 'γορᾷ. Iſtone modo, an ἐν τῇ ἀγορᾷ ſine eliſione ſcribatur, nihil intereſt. Sed prava eſt codd. ſcriptura ἐν τἀγορᾷ.

1259. τοίνυν ἐμαυτόν. Sic tres codd. Vulgo particula γε inſeritur.

1263. Κεχηναίων. Salſe & irriſorie pro Ἀθηναίων, formato nomine a κέχηνα quod de ſtultis & imprudentibus ſæpe uſurpat Comicus.

1264. Sumta ſunt hæc e Pindaro, teſte Scholiaſta, qui Lyrici verba profert:

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ
καὶ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεῖσαι;

1271. θαλεροῖσι δακρύοισιν. Vulgo δακρύοις, deficiente ad metri integritatem ſyllaba, ut e comparatione antitheticorum verſuum liquido patet. πεινῇ θαλε | ροῖσι δακρύ | οισιν.
τοὺς δ' ἀντιβο | λεῖν ἐᾶν ὁ | μοίως.

In A. C. etiam ſine paragoge θαλεροῖς.

1275. ὅστις εὖ λογίζεται. Sic tres codd. Nec ſollicitanda videtur illa lectio, quæ ſic reſolvitur: ἀλλὰ τιμὴν τοῖς χρηστοῖς εἶναι λογίζεται, ὅστις λογίζεται εὖ. *Quicunque recte judicat.* Daweſio Miſc. crit. p. 280. legendum videbatur εἴ τις, quod bonum, forte etiam uſitatius, nec tamen ideo contra codd. fidem reponi debuit.

1285. Heſychius: κασαύρα, κασωρὶς, πόρνη. κασαυρείοις, οἴκοις, ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθέζοντο· ὅθεν καὶ τὴν πόρνην, κασαυράδα ἔλεγον. Licet in poſteriore gloſſa ad hunc Comici locum reſpexiſſe videatur Grammaticus, non tamen neceſſe erat, ut ſcriberet κασαυρίοις. Utraque enim forma legitima eſt κασαυρεῖον & κασαύριον, ut ὀπτανεῖον & ὀπτάνιον, de quibus ſupra.

1286. Nomen ἐσχάρα hic τὸ γυναικεῖον μόριον ſignificat, ut Euſtathius declarat ad Odyſſ. p. 1323. l. 29. δῆλον δ', ὅτι ἐσχάραν καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον. Hancque præſtabat expoſitionem ſequi, præ illa Scholiaſtæ, τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων.

1289. οὔ ποτ᾽ ἐκ ταὐτοῦ μεθ᾽ ἡμῶν — Sic legi debere metri lex oſtendit. Vulgo οὔτε ποτ᾽ ἐκ ταὐτοῦ. Melius quod ad phraſin in B. οὐδέποτ᾽. Sed utrumque perinde verſus abnuit.

1290. Vide ad Ran. 931.

1297. τοὺς δ᾽ ἀντιβολεῖν ἐᾶν ὁμοίως. *At illos eum orare, ut ſibi æque edendi veniam det.* Tum ſequitur divitum oratio, quæ una eſt & unius modi. Vulgo legitur τοὺς δ᾽ ἀντιβολεῖν ἀνομοίως. Berglerus vertit: *At illos eum orare variis modis.* Ubinam vero ſunt illi varii modi? lectio depravata eſt. In membran. pro ἀνομοίως ſcriptum eſt ἀλλ᾽ ὅμως. In C. contextus vulgatum exhibet: margo autem, γρ. ἐὰν ὁμοίως. Peccavit in accentu librarius: id quod repoſuimus debebat ſcribere, ἐᾶν ὁμοίως.

1303. εἰς Χαλκηδόνα. Vulgo inepte Καρχηδόνα, eodem librarii errore, qui correctus fuit ſupra v. 174. Genuinæ ſcripturæ indicium exſtat in ſcholio ad hunc verſum, ubi nunc legitur, Καρχηδὼν δὲ, πόλις Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον. Manifeſtum eſt autem veterem enarratorem ſcripſiſſe, ut & apud Comicum legebat, Χαλκηδὼν πόλις Θρᾴκης.

1311. ἢν δ᾽ ἀρέσκῃ ταῦτ᾽ Ἀθηναίοις. Vulgo εἰ δ᾽ ἀρέσκοι ταῦτ᾽ Ἀθηναίοισι, redundante ſyllaba. In membr. eſt ἂν δ᾽ ἀρέσκῃ: in C. εἰ δ᾽ ἀρέσκει. Poſtea ſolœce vulgo legitur, καθῆσθαί μοι δοκῶ εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσαις. Syntaxeos ratio flagitabat πλεούσῃ, vel potius πλεούσας. Sed locum hunc corruperunt librarii. Quid Comicus ſcripſerit, ipſemet ſecum collatus liquido oſtendet. In Veſp. v. 270. Chorus ſenum ait:

> ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ᾽, ὦνδρες,
> ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

Ad eundem modum Triremis hic dicit: καθῆσθαι μοι δοκεῖ εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας. Pronomen μοι ad unam refertur, quæ ſententiam ſuam effatur, πλεούσας ad ceteras omnes quibus conſilium datur. Perſpicua eſt in verſione ſententia: *Videtur mihi optimum nobis eſſe, ſi in Theſei aut Eumenidum ſanum navigemus, ibique ſupplices ſedeamus.* At Berglerus qui græca intellexerit, ex ejus verſione haud facile eſt divinare; ſic enim vertit inſulſiſſime: *Conſtitui ſedere ſup-*

*plex in Thefeum aut in templum Eumenidum pro navigantibus.* Hunc locum tentaverat Sam. Petitus ad Leg. Att. p. 79. vir quidem eruditus, fed in fanandis librorum corruptelis induftriæ parum felicis, & poft eum Dawefius, qui & ipfe operam lufit, acuminis tamen laude non fraudandus, ob perceptam lectionis mendam, quæ priorum interpretum, Cafauboni & Kufteri, ftomachum non moverat. Sic autem ille refcribendum effe cenfuit:

εἰ δ' ἀρέσκοι ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθ' ἂν μοι δοκῶ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεοῦσ' ἂν, ἢ 'ς τὸ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.

Vulgatam lectionem, quam codices omnes adfirmant, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν θεῶν perite vindicavit Th. Burgeffius, cujus notam eo minus defcribere mihi convenit, quo digniorem cenfeo illum librum, qui omnium has literas colentium manibus teratur.

1319. Vulgo fic legitur hic verfus:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν Ἀθήναις.

Numeros innumeros reftituere fic periclitatus eft Kufterus:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ φέγγος Ἀθήναις.

Metro quidem tulit opem, fed lutulenta phrafis eft. Alteram prætuliffem, licet numeris folutam, exemta modo præpofitione ἐν, quam non agnofcunt A. C. Bona Comici fortuna, peritam huc admovit manum Valckenarius nofter, cujus e felici conjectura, ad Euripidis Hippol. 1122. prolata, quod præcipuum erat, adfcivi:

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις καὶ φέγγος Ἀθήναις.

Exciderat librariorum culpa participium φανεὶς, quo fic alibi Nofter utitur, & hac ipfa in fabula v. 149.

ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

& 836. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα.

ad quem locum Berglerus opportune citavit Æfchyli verf. in Prom. 618. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς.

1321. ὑμῖν. Sic recte B. C. Vulgo ἡμῖν.

1322. ποῦ 'στιν νῦν; Male vulgo ποῦ 'στι νῦν;

1324. Vulgo fic legitur hic verfus:

πῶς ἂν ἴδωμεν, ποίαν ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖος γεγένηται;

Corrupti funt fœde numeri, nec forma tetrametri anapæftici apparet.

Præterea solœcum est ἴδωμεν cum πῶς ἄν. Vide not. ad Lys. 912. Pl. 374. 438. Av. 164. Certa, ni fallor, conjectura poëtæ manum restituo:

πῶς ἂν ἴδοιμεν, τίν᾽ ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖός τις γεγένηται;

Mox v. 1339. ποῖός τις ἦ; In vulgata lectione ποίαν ultimam corripit contra prosodiæ legem, & vox σκευὴν in duo commata dispertita cæsuram post quartum pedem facit, quod nullibi Comicum admisisse fidenter nunc affirmo. Vide not. ad Av. 600. & Acharn. 645.

1327. φαινομένῃσιν. Sic optime membr. Pessime vulgo φαινομέναις. In B. superscriptum minio ιν. In C. φαινομέναισι. Venustior est Jonica forma, Atticis etiam scenicis frequentata.

1329. Parodia e Pindaro, cujus verba profert Schol. ad Nubes 298. sic ex hoc loco legenda:

ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι

Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι.

Voces ὦ ταὶ sunt etiam Pindari: alioquin poëtico ταὶ usus non fuisset Noster.

1331. τῷ ᾽ρχαίῳ. Sic procul dubio scripserat Comicus: perperam libri omnes ἀρχαίῳ sine articulo, & cum versus ruina.

1339. ποῖός τις ἦ; In A. C. ἦν. In B. εἶ, quod ex ἦ depravatum. Vide ad Av. 1363.

1344. Suidas: ἀνορταλίζειν. καὶ ἀνωρτάλιζες, κούφως ὤρχου, ἐπήρου· καὶ ταχέως ἐπίστευες, πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀρχουμένων ἀναπτερουσθαι ὀρνέων. Hesych. ἀνορταλίζειν, ἅλλεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοὶ, ὀρτάλιχοι. Idem κεροντιᾷ, γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων.

1348. σκιάδειον. Sic membr. Vulgo σκιάδιον. Priorem nominis formam frequentat Comicus. Vide Av. 1508. 1550. Thesm. 823. 829.

1350. Vulgo legitur:

καὶ, νὴ Δία γ᾽, εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε.

Satis jam inculcavi δύω ultima longa Atticis usitatum non fuisse. Emendate scriptum est hoc vocabulum in A. C. δύο. Sed versus claudicat deficiente syllaba: nec metro tantum, sed sententiæ etiam aliquid deest. Expressum enim oportuit cuinam ista dicerent, quæ sequun-

tur, duo oratores. *Populo*, ſcilicet, cujus perſonam ſuſtinet *Demus*, cui Agoracritus imprudentiam exprobrat. Reponendum itaque pronomen male omiſſum *σοι*.

*καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε.*

Dixerat paulo ante *ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ — εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ᾤχετο.* Unde liquet, quod & absque eo notiſſimum eſt, perinde eſſe *λέγειν τῷ δήμῳ* & *λέγειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.* Emendatio iſta, qua nihil certius, jam prolata fuerat in nota ad Ran. 1405.

1351. *ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς.* Sic optime membr. Inſulſa eſt vulgata lectio, *εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε, ὁ μεν ποιεῖσθαι ναῦς λέγων.* Putida eſt verbi repetitio *λεγοίτην*, *λέγων*. At vero exprimi debuit de quibusnam navibus ageretur. Naves longæ erant illæ, quæ ad bellum parabantur, *naves bellicæ.* Infra 1366.

*πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς.*

1352. In membranis ſcriptum : *ὁ δ' ἕτερος αὖ*
*καταμισθοφορῆσαι τοῦθ' · ὁ τὸν μισθὸν λέγων —*

Duo alii vulgatam exhibent: ſed in B. *τοῦθ'* ſuperſcriptum. Neſcio an præferri debuerit illa lectio: *καταμισθοφορῆσαι τοῦτο*, ſcilicet *τὸ δαπάνημα εἰς τὰς ναῦς.*

1355. *ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.* Sic, ut impreſſi, B. C. Male in membr. *ταῖς προτέραις.*

1357. *νῦν δὴ φράσον.* Perperam vulgo *νῦν δὲ —*

1362. *ἐς τὸ B.* Sic tres codd. Vulgo *εἰς*.

1363. Collo rhetoris in Barathrum dejiciendi Hyperbolum ſaxi loco appendendum eſſe ait, ut in Ran. 1437. Cleocrito Cineſiam pro alis applicandum eſſe :

*εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ.*

Ridiculum Suidæ errorem in *ὑπέρβολον* correxit Kuſterus.

1368. Remiges *ὑπόλισπα πυγίδια* appellat, quia in tranſtris diu ſedendo, crebroque inter remigandum ſuccuſſu, nates eis deterebantur : ob eamque cauſam, nempe quia maximam vitæ partem in navibus tranſigebat plebs Attica, depyges erant plerique, cujus vitii originem Mythographi referunt ad Theſeum, qui natium partem in ſaxo reliquit, unde ab Hercule abſtractus fuit. Ceterum idiotiſmum

Atticæ dialecti librariorum culpa obliteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus ὑπολίσφοις. Mœris: λίσφους, Ἀττικῶς· ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum. Hesychio λίσπη exponitur λεῖα, καὶ ἐκτεθριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν. Prior interpretatio pertinet ad Ran. 826. ubi λίσπη γλῶσσα, neglecto Atticismo, bene in chorico cantico adhibetur. Sed in senariis alia res est, in quibus non solet Comicus ab usu suæ dialecti recedere.

1370. οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται. Sic tres nostri codd. ut Vatic. & Suidas in καλάλογος. Perperam vulgo, claudicante versu, μεταγραφήσεται.

1372. τοῦ Κλεωνύμου. Ignavus enim erat, & ῥίψασπις appellabatur. Multis in locis timiditatem ei Comicus exprobrat.

1374. Clisthenes & Strato molles erant & impudici, qui pilos sibi vellebant & barbam radebant. Vide Thesm. 571. Ran. 422. Ach. 117.

1377. Vulgo sic legitur hic versus:

σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε.

Quæ lectio vitii suspecta est, ne manifestam dicam. Ei, præter Suidam, apud quem etiam aliqua varietas est, nullus antiquus suffragatur liber. In B. scriptum est:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπέθανεν.

In C. δεξιός γ' ὁ Φαίαξ σοφῶς τ' οὐκ ἀπέθανε.

Importune & insulse in hoc adolescentium sermone, quem Demus refert, injicitur mentio capitalis judicii, quod effugerit Phæax: commentum hoc esse videtur Græculorum, qui, ne nihil ad mendosam lectionem adferrent, historiolam illam excogitaverunt. Nihil tale in membr. quarum longe diversa est lectio:

σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε.

Unde meliorem, &, ni fallor, veram reconcinnavi:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.

Quæ sequuntur, sunt pleraque ambiguæ significationis, & ad obscenum sensum auditorum mentem deflectebant.

1381. καταδακτυλίζειν verbum est nequam. Hesychius: σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι. Idem: σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι.

Suidas: καταδακτυλικὸς, συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ. Hic verſus perperam vulgo Choro tribuitur, ut & præcedentes omnes a 1375. Agoracrito male continuantur.

1385. ἐνόρχην. In membr. ἔνορχιν. Vide ad Av. 569.

1386. τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει. *Jube eum flexis innixum genubus procumbere*, ita ut figuram referat, quam Lyſiſtrata his verbis deſcribit:

οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

1391. κατατριακοντουτίσαι. Facete fictum a Comico verbum, cujus ſenſum facile quivis adſequitur.

1392. πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν; Hanc ſcripturam flagitat & metrum & ſententia. Male in tribus codd. ἔλαβες ταύτας contra metrum; in impreſſis ἔλαβε ταύτας, contra ſententiam.

1393. ἵνα μὴ σὺ λάβοις. Solœce vulgo λάβῃς. In membr. ultima ſyllaba ambiguo ſcripturæ compendio notata. Sed fœda e prioribus editt. menda me imprudente hic remanſit. Medias voculas in ordinem repone, ἵνα σὺ μὴ λάβοις. Sic collocatæ ſunt illæ in B. σὺ μὴ — Sic e Vat. cod. ſcribendum eſſe jam monuerat Kuſterus.

1398. ἐπὶ ταῖσι πύλαις. Vulgo ταῖς. Illud modulatius.

1401. λουτρὸν, ſeu, ut alii ad ſignificationis differentiam ſcribunt, λοῦτρον aquam ſordidam a lavatione ſignificat, quae etiam λούτριον appellatur. Vide *Heroum* fragm. XI. Heſych. λούτριον, τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ, καὶ λελουμένον, ἤγουν ἀπόνιμμα. λοῦτρον, τὸ αὐτό. In A. B. ſcriptum λοῦτρον.

1406. βατραχίδα. Schol. εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα.

---

*FINIS NOTARUM IN EQUITES.*

# IN ACHARNENSES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem codices, quorum ſyllabus præmiſſus eſt notis in Aves.

ARGUMENTUM exſtat in A. C. Uterque lin. 1. habet πολεμοποιοῦντας pro vulgato προπολεμοῦντας. In membr. pro ὑφέστηκεν eſt ἐφέστηκεν.

L. 2. pro ἐξάπτοντας melius legeretur ἐξαπατῶντας.

L. 3. Ἀμφιθέου καλουμένου. Ultimam vocem addunt bini codd.

L. 6. τοῖς πολεμιωτάτοις. Sic membr. In C. πολεμικωτάτοις.

L. 8. τὰ δίκαια λέγων. Hæ voces in binis codd. additæ.

L. 11. Vulgo Περικλέους περὶ τοῦ M. Præpoſitionem neuter agnoſcit cod. Proinde copulam addidi, Περικλέους, τοῦ τε M.

L. 12. Voces ἐξ αὐτῶν in binis codd. additæ.

L. 21. τινὰς pro vulgato τινὰ e binis codd. adſcivi, licet revera unus tantum ſit ſycophanta, quem aufert Bœotus. Iidem l. ſeq. προσταγόντων dant pro vulgato προσαποστελλόντων. In reliquis ordo etiam vocum ad codd. fidem immutatus fuit.

Argumenti metrici v. 2. vulgo legitur:

παρὰ Περσῶν, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν.

Sine codicum ope repoſui, quod metri lex flagitat:

παρά τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν.

V. 4. δὲ ſubſtitui vulgato τε.

V. 8. Μεγαρικὸν ἱκανῶς. Inſertam vulgo particulam ὡς deleri juſſit metri ratio. Ceterum miſeros illos ſenarios codices mei neſciunt.

---

Verſ. 3. Egregie ad hunc locum Macrobius Saturn. V. 20. „ Ariſtophanes Comicus compoſito nomine ex arena & Gargaris, „ innumerabilem, ut ejus lepor eſt, numerum conatur exprimere. „ In fabula enim Acharnenſium ait:

ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.

„ ψαμμοκόσια autem pro *multis* Varro ſæpe in Menippeis ſuis po-
„ ſuit: ſed Ariſtophanes adjecit *Gargara* ad ſignificationem numero-
„ ſitatis innumeræ. „ Dixerat Eupolis ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκοσίους.

6. τοῖς πέντε ταλάντοις. Schol. ἐζημιώθη ὁ Κλέων πέντε τάλαντα, διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς Ἱππέας. παρὰ τῶν νησιωτῶν γὰρ ἔλαβε πέντε τάλαντα, ἵνα κουφίσαι πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς. αἰσθόμενοι δὲ οἱ Ἱππεῖς ἀντέλεγον, καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν. μέμνηται Θεόπομπος. — οἷς Κλέων ἐξήμεσε. In Equit. 1147. ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν, ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου.

10. ὅτε δὴτ' ἐκεχήνη. Male vulgo, omiſſo augmento, ὅτε δὴ κεχήνη. Auctor Etymol. M. hunc verſum citans p. 386. l. 32. ἐκεχήνη habet. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ποιοῦσιν εἰς η, πεποίηκη λέγοντες. ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει — ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.

12. Libri omnes habent:

πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;

quo modo Comicum ſcripſiſſe nemo animum inducet. Optime Valckenarius ad Eurip. Hippol. 446. librarii errorem corrigit:

πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;

Elegantius eſſet μοι quam μου.

13. ἐπὶ μόσχῳ. Recte unus e Scholiaſtis: ὅτι ὁ νικήσας ἆθλον ἐλάμβανε μόσχον. Altera interpretatio, qua pro viri nomine μόσχος accipitur, falſa eſt & inepta. Quemadmodum poëtæ dithyrambici *tauro*, ſic qui cithara canebant, κιθαρῳδοὶ, *vitulo* certabant. Verba ſunt Bentleii in Diſſert. Phalar. de Origine Tragœdiæ p. 170.

14. Βοιώτιον. Schol. μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εὗρε Τέρπανδρος, ὥσπερ καὶ τὸ Φρύγιον.

19. κυρίας ἐκκλησίας. De ſtatis concionum diebus vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 276. De rubricato fune, quo ſegnis turba in concionem cogebatur, p. 285.

23. ἀωρίαν. Sic B. C. In membr. ὡρίαν, male omiſſa privativa litera. Sed in terminatione unanimis eſt codd. conſenſus. ἀωρίαν

elliptice pro κατ' ἀωρίαν ὥραν ponitur, hancque lectionem, qua hiatus vitatur, prætulerim illi quam Suidas agnoscit ἀωρία.

26. ἀθρόοι. Suidas: ἄθροι καταῤῥέοντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Idem paulo ante: ἀθρόους καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως. At codd. nostri cum impressis ἀθρόοι unanimiter exhibent, quæ forma Comico usitata est. Altera nescio an apud eum occurrat præterquam in versu ex Eustathio prolato, Fragm. inc. CXXIX. Nugatur sane Mœris, aut ejus verba inverterunt librarii, quorum fidem temere, ut mihi videtur, sequutus est Piersonus. Qui Aristophanem fere ubique respiciebat, ex unico Comici loco Atticismi normam statuere non debuit, ad quam longe plures alii se cogi non patiuntur. Adeo falsum est minus Atticam esse formam trisyllabam, ut in plerisque locis, ubi apud Comicum occurrit, altera per metri legem ne locum quidem habere possit. Nam certo certius est, primam in ἄθροι corripi, quod tum ex analogia liquet, tum ex unico illo, quod modo dixi, exemplo:

ἑστῶτας, ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

Proinde melior erat priorum Mœridis editionum lectio, cui concinit Thomas M. ἀθρόος, Ἀττικοί· οὐκ ἄθρους.

27. προτιμῶσ' οὐδέν. Vide ad Ran. 638.

35. οὐδ' ᾔδη ΠΡΙΩ. Atticam formam ᾔδη, in aliis codd. obliteratam, retinuit B. Vulgo ᾔδει. Pejus apud Suidam ᾔδειν, quia ν paragogicum non additur sequente consonante. Vide not. ad Pl. 696. 709. maxime vero ad Nub. 329.

36. χῷ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν. Venustatem hujus loci latinus sermo non adsequitur. Jocus est in vocum similitudine, πρίω *eme*, & πρίων *serra*.

43. ἐντὸς τοῦ καθάρματος. Pertinet hoc ad ritus concionum. Vide not. ad Conc. 128. & Harpocrationem in καθάρσιον.

49. τήθην ἐμήν. Atticis τήθη vocatur *avia*, patris vel matris mater. Hoc nomen imperiti librarii sæpe per ι scripserunt, τίθην, ut est apud Thomam M. Quin etiam permutarunt cum τίτθη, quod nutricem significat. Menander apud Stobæum Floril. Grotii p. 303.

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει

ἅπαντας, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα·
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς·
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάζειν, μήτ' ἰδεῖν.

Vulgo legitur v. 4. τίτθη δὲ τίς. In Reg. cod. propius ad verum accedit scriptura, τιθή. Scribendum τήθη. Grotius bene verterat:

Quis avus, quis avia fuerit nupturæ in domum.

At ſtolidus Menandri fragmentorum editor vertit: *quis fuerit avus, quæ vero nutrix*, addita inepta obſervatione, *voce τίτθη intelligi, non quæ ubera præbuerit, quæ ſæpe ſervula erat, ſed quæ educaverit, quum præſertim conjungatur cum avo.* Sed ex eo maxime, quod *cum avo conjungitur*, ſubodorari poterat *aviam* intelligi, nec ignorare debebat, quid inter τίτθην & τροφὸν interſit. In Lyſ. 549,

ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν.

quo ex verſu adſeritur vera hujus nominis ſcriptura, de qua ſatis aliunde conſtat. Nam τιθῶν prima brevi metri lex ibi non admitteret.

53. ἀλλ' ἀθάνατος ὤν. Sic libri quidem, ſed male. Eadem eſt menda, quam Ran. 629. & Av. 1224. corrigendam eſſe monui. Repone ἀλλ' ὢν ἀθάνατος.

54. οἱ τοξόται. Scholiaſtæ mos gerendus erat, vere & ad decori rationem monenti, hæc verba ab uno e Prytanibus dici: τοῦτό φησιν εἷς τῶν Πρυτανέων, κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν. In B. perſonam ſcripſerat primo librarius Κῆρυξ, ſe ipſe poſtmodo correxit, repoſuitque Πρύτανις, quod verum eſt. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 294. Nec hoc ſolum loco Præconis perſona male poſita fuit pro Prytani. Supra v. 46. verba illa τίς ὤν; & οὐκ ἄνθρωπος; & v. 59. κάθηστο σῖγα. male Præconi tribuuntur, & in Prytanis partes transferenda ſunt. Debet etiam hujus nomen inter dramatis perſonas reponi.

62. ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι. Sic B. In A. C. ἄχθομαι γὰρ ὡς πρέσβεσι. Vulgo ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι.

63. τοῖς ταῶσι. *Et pavonibus*, qui ſingulis noviluniis ſpectandi

exhibentur, quorum me jam cepit satietas. Vide Petiti Leg. Att. p. 277. & not. ad Av. 102. in addendis.

67. ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος. Id est anno 2. Olymp. LXXXV. decimo tertio antequam ageretur hæc fabula, quæ commissa fuit anno 3. Olymp. LXXXVIII.

68. ἐτρυχόμεθα. Perperam vulgo ἐτρυχόμεσθα. Prima in τρύχω longa est.

69. ὁδοιπλανῶντες. Sic membr. Vulgo ὁδοιπλανοῦντες, cui lectioni altera in B. superscripta. Nunc vero agnosco formam in impressis receptam retineri debuisse. Ab ὁδοιπλάνος fit neutrum verbum ὁδοιπλανέω. Simplex πλανάω active tantum significat, quod & in compositis observatur. Kusterus tamen in indicem Aristophaneum retulit ὁδοιπλανᾶν ex hoc versu.

70. ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι. Ridiculus est legatus labores memorans, quos in itinere exhausit, molliter cubans in carpento; cumque sic ridicule loquentem de industria inducit Comicus. Hoc si Kusterus animadvertisset, de emendatione non cogitasset loci facetissimi, cujus periret lepor omnis, si legeretur οὐ μαλακῶς κατακείμενοι. Vide Orvillium ad Charit. p. 443.

71. σφόδρα γ' ἄρ' — Vulgo σφόδρα γὰρ —

73. πρὸς βίαν ἐπίνομεν, *coacti bibebamus*, *cogebamur bibere.* Non, ut vertit Berglerus, *omni vi potavimus.* Vide not. ad Ran. 1457. & Orvillium ad Charit. p. 554.

78. καταφαγεῖν καὶ πιεῖν. Sic recte B. Vulgo καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν, syllaba in versu redundante. Alioqui legere oporteret:

τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.

82. ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν. *In aureis montibus.* Male in membr. ὁρῶν, in duobus aliis ὄρων, in impressis ὄρων.

95. Hæc Dicæopolis ad Pseudartabam dicit. Quia autem hic *Regis oculus* appellatur, ridiculi causa larva ornatus erat cum ingenti oculo, quem Dicæopolis comparat cum foramine navis, per quod remus exeritur. Hinc dicit eum prospicere tanquam navigantem, quo cursum flectere debeat & dirigere. *E notis Bergleri.*

98. Hæc & ſequentia vulgo Præconi tributa, melius in B. Legato adſcribuntur.

100. Haud multum referre arbitror quonam modo barbaræ illæ voces ſcribantur, modo conſtent numeri. In A. C. eſt ἐξάρξαν ἀπίσσονα σάτρα. In B. ἀπίσσομαι σάτρα.

102. ὑμῖν. Sic tres codd. & primariæ editt. Male Fracinus edidit ἡμῖν.

105. Hîc & in ſequentibus perſonas diſtinxi ad fidem cod. B. quæ vulgo ſunt admodum perturbatæ. Minime tamen probo verba illa τί δ' αὖ λέγει Præconi tribui. Contra morem eſt concionum, in quibus præconem verba facere non decet, niſi ſi quid proclamandum ſit. Ironica eſt percontatio, quæ in Legati partes transferri debet, ſcribendumque τί οὖν λέγει; Dicæopolis indignabunde dixerat: *Hei mihi miſero! quam clare!* Legatus ægre ferens aliquem ſibi obſtare quin populum decipiat, eum rogat: *Quid ergo dicit, quandoquidem ejus verba tam probe intelligis?* Et ſic quidem, ut nunc exſtare vellem, in apographo, quod exprimendum typothetæ dedi, ſcripſeram: poſtea vero, quum folia corrigerem, neſcio quæ ſuperſtitio me mei mancipii eſſe non ſivit, librariorumque addixit ſtupori.

106. ὅ τι; cum interrogatione. *Rogas quid dicat? dicit* &c. Perperam vulgo ὅτι cum λέγει conjunctum, quod tantumdem valet ac λέγει ὅτι λέγει, quod ineptum eſt. Sic ſcribendum eſſe monuerat jam Reiskius.

109. σὺ μὴν ἀλαζών. Perperam vulgo σὺ μὲν — claudicante verſu.

111. πρὸς τουτονί. *Huic viro* δεικτικῶς. ἐμοὶ & πρὸς τουτονὶ poſita ſunt ἐκ παραλλήλου. *Dic mihi, mihi inquam.* Latinis Comicis *hic homo* itidem ſæpe nihil aliud valet quam *ego*. Terentius Heaut. II. 3. 115.

Tibi erunt parata verba: huic homini verbera.

112. βάμμα Σαρδιανικόν. A. B. σαρδανιακόν. C. σανδανιακόν. Primariæ editt. σαρψεινικόν. Aliæ σαρδινιακόν. Mendoſe omnes, quod perite oſtendit poſt Palmerium Kuſterus, qui ſinceram lectionem

primus Ariſtophani reddidit. Exſtat etiam ea apud Suidam in *βάμμα κυζικηνικόν*, exhibentque eam vulgati libri in Pace 1174. Valent autem iſta, *ἵνα μή σε φοινίξω*, vel *ἐρυθρὸν ποιήσω*, vel, ut ipſe infra v. 320. loquitur Comicus, *ἵνα μή σε καταξανῶ εἰς φοινικίδα*. *Ne ita te verberibus cædam, ut totus cruenteris.* Plautus Pſeud. I. 2. in fine:

Niſi hodie mihi ex fundis tuorum amicorum omne huc penus affertur,
cras, Phœnicium, Phœnicio corio inviſes pergulam.

& Rud. IV. 3. 61. fiet tibi puniceum corium.

119. *ἐξευρημένε.* Sic recte tres codd. ut impreſſi. Mendoſe apud Suidam legitur *ἐξυρημένε*. Eſt autem juxta Scholiaſtam parodia verſus Euripidei qui olim in Medea legebatur, at hodie, ſi bene commemini, in hoc dramate non comparet:

*ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον ἐξευρημένη.*

Sed alia ſunt apud Euripidem hujus generis, ut verſus hic in Oreſte:

*ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη.*

Præterea *ἐξυρημένε* per ſe lectio inepta eſt. Vide ad Theſm. 215.

121. *ἐσκευασμένος.* Hic etiam mendoſi ſunt Suidæ libri, apud quem in *Στράτων* legitur *ἐξυρημένος*: at in *Κλεισθένης* recte *ἐσκευασμένος*.

125. *ἐς τὸ Πρυτανεῖον.* Ut nempe ibi hoſpitio & convivio exciperetur. Solebant enim Athenis legati publici in Prytaneo *ξενίζεσθαι*. Pollux VIII. 138. *τὸ δὲ κηρύκειον, φόρημα ἦν τῶν πρέσβεων, καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον ἐπὶ ξένια ἐκαλοῦντο.* Ubi hoc Comici loco uſus eſt Kühnius. Conferatur Pollux IX. 40. *E notis Kuſteri.*

126. *ἐνθαδὶ στρατηγεύομαι.* Peſſime libri omnes *στρατεύομαι*. Illud reponendum eſſe monuit in notis Kuſterus. Vide ad Nub. 131.

127. *οὐδέποτ᾽ ἴσχει γ᾽ ἡ θύρα.* Sic optime Suidas in *ἴσχειν*. *τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ᾽ ἴσχει γ᾽ ἡ θύρα. ἀντὶ τοῦ κωλύει, ἀποκλείει. ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων.* Vulgo *οὐδέποτέ γ᾽ ἴσχ᾽ ἡ θύρα.* Qua in lectione male *οὐδέποτε* cum verbo præteriti temporis jungitur *ἴσχε*. Vide Pierſonum nobis jam ſæpe laudatum ad Herodiani Fragm. p. 461. In C. ſcriptum *οὐδέποτ᾽ ἴσχ᾽ ἡ θύρα.*

132. *τῇ πλατίῳ.* Schol. *τῇ γυναικί· παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ*

κατὰ τὴν κοίτην. Ejusdem originis eſt ἐμπελάτειρα, quo uſus eſt Callimachus pro *concubina:*

τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν.

Vide Gatakerum Opp. T. I. p. 78. & Toupium Epiſt. crit. p. 99. Euripid. Androm. 24.

ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον
πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί.

& Æſchyl. Prom. 904.

μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ
τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ.

140. In Theſm. 170.

ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

144. ἔγραφ'. Sic A. C. In B. a prima manu ἔγραφεν, ſuperſcriptis binis lectionibus ἔγραφ'; ἔγραφεν.

146. Φαγεῖν ἀλλᾶντος. Sic Membr. Vulgo ἀλλᾶντας. — ἐξ Απατουρίων. Quia primo hujus feſti die ad epulas conveniebant curiales & cognati, in quibus ἀλλᾶντας, quos Galli *andouilles* appellant, probabile eſt apponi ſolitum fuiſſe. In Xenophontis Hellenicorum I. p. 43. edit. Lipſ. male legitur: μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένετο Απατούρια, ἐν οἷς οἵ τε ΠΑΤΕΡΕΣ καὶ οἱ ξυγγενεῖς ξύνεισι σφίσιν αὐτοῖς. Legendum ΦΡΑΤΟΡΕΣ.

152. Verſum hunc in omnibus impreſſis omiſſum, exhibent tres Regii codd. ut & Vat.

153. Θρακῶν ἔθνος. Sic Membr. Vulgo γένος.

154. σαφές. Sic C. ut impreſſi. In A. B. σαφῶς. At in hoc ſuperſcriptum σαφές.

156. Οδομάντων στρατός. Theoro recte tributum eſt hoc in B. vulgo Præconi.

158. τίς τῶν Οδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε; τίς; Sic ſcriptum in C. Vulgo τίς τῶν Οδομάντων τὸ πέος ἀπετέθρακεν ἄν; Iſtud ἂν in fine verſus a ſciolo inepte additum membr. non agnoſcunt, in quibus perſpicue etiam ſcriptum ἀποτέθρακεν. Hunc verſum ter citat Suidas, & ubique habet,

τίς

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακε;

Quæ lectio, vulgata ſane melior, an noſtræ præſtet, dubito. Probabile eſt Comicum verbo ἀποτέθρακε uſum fuiſſe per jocum, adludendo ad nomen Θρᾶκες.

162. ἄν γ' ὁ — Sic recte B. Vulgo omiſſa particula, quæ inſeri debuit fulciendo verſui.

163. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι. Sic etiam, ut impreſſi, tres codd. Vide notam ad Av. 1494. in Addendis.

165. Peſſime in hoc verſu notatæ vulgo perſonæ, quas ad codd. fidem in ordinem reſtitui. — οὐ καταβαλεῖτε. In membr. οὐκ ἀποβαλεῖτε.

166. ἐσκοροδισμένοις. Guſtato enim allio acrius pugnaturi erant, gallinaceorum more, quorum ad pugnas hic adluditur. In Eq. 493. Chorus iſiciario allium dat, cui percontanti quamobrem id comedere debeat, reſpondet ille:

ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.

171. διοσημί' ἐστί. Schol. διοσημία, ὁ παρὰ καιρὸν χειμών. Congregato in concione populo, ſi tempeſtas ſubita ingrueret, vel omen aliquod inauſpicatum ſe offerret, ſolvebatur illico concio, & in alium diem indicebatur.

172. παρεῖναι δ' εἰς ἕνην. Male Bergleri verſionem retinui, & *adſint die triceſimo.* Vertendum, & *adſint poſt tertium diem.* Heſychius: εἰς ἕνην, εἰς τρίτην. Schol. οἷον εἰς τρίτην, quam ejus interpretationem alteri, εἰς τριακάδα, præferendam eſſe oſtendit Sam. Petitus Leg. Att. p. 277.

174. μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα. *Quantum moretum perdidi.* Quia perſonati illi Thraces allia, quæ ſecum adtulerat, abripuerant & comederant. Alliorum autem præcipuus uſus in moreti confectione, ut oſtendit Virgilii carmen.

176. μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων. Mendoſe in omnibus libris, μήπωγε, πρὶν ἂν στῶ τρέχων.

178. Vulgo ſic legitur hic verſus parum concinnis numeris:

τί δ' ἐστί; — σοὶ μὲν δεῦρο 'γὼ σπονδὰς φέρων.

In A. C. τί δ' ἐςἰν; — ἐγὼ μέν σοι δεῦρο σπονδὰς φέρων. Inde sponte sua emergit venustus versus:

τί δ' ἐςἰν; — ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων.

180. ςιπςοί. Male in A. B. ςυπςοί.

181. Μαραθωνομάχαι. In membr. minus bene Μαραθωνομάχοι. De his formis in ης loco vulgarium in ος, vide Valkenario notata ad Eurip. Phœn. p. 42. & nobis ad Æschyli Perf. 554. Vulgatam adfirmat Juliani locus a Kustero prolatus.

189. ἀρέσκουσιν. Sic emendate scriptum in B. Vacillat in impressis versus ex omissione ν paragogici.

197. καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Quia ad bellum profecturi milites edicto jubebantur cibaria sibi parare & efferre in tres dies. Vide Pac. 312. Ad hunc morem lepide adludunt senes in Vesp. 243. mandatum sibi a Cleone dicentes, ut mature in forum veniant Lachetis causam cognituri, ἔχοντες ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν.

198. ὅποι θέλεις. Sic A. C. Vulgo ὅπη.

200. Hic versus & duo sequentes recte Dicæopolidi continuati sunt in B. Cujusnam essent ipsa sententia ostendebat. In tribus codd. scriptum est κελεύων, non, ut vulgo, κελεύω. In C. hic versus etiam Dicæopolidi continuatus: at duo sequentes Amphitheo tribuuntur, tertius alteri absurde. In membr. personæ literis non sunt notatæ, sed lineolis mutatas vices indicantibus. Juxta hujus codicis librarium versus 201. & duo sequentes Amphitheo essent tribuendi, quod perinde absurdum est.

202. ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια. Non quod ruralia Dionysia eadem fuerint cum Lenæis, ut falso tradit Scholiastes. Namque illa ruri agebantur in singulis pagis mense Posideone: hæc vero, Lenæa scilicet, in urbis parte Λίμναι dicta, mense Anthesterione. Quia vero stato suo tempore Dicæopolis ruralia Bacchanalia celebrare non potuerat, quia pago suo profugus, agrum omnem tenentibus hostibus, in urbem confugerat, nunc, postquam sibi inducias pactus est, ait se in pagum quamprimum reversum, Dionysia illa quæ ruris & pagorum propria erant, celebraturum. Quod mox sequitur ἐπεισόδιον

fabulæ, Bacchiaci ruralis ſacri deſcriptionem continens, nihil ad temporis notationem confert quo acta fuit fabula; nec proinde ex illis locis, ubi ruralium Bacchanalium mentio fit, colligi debet τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια & τὰ Ληναῖα idem feſtum fuiſſe. In clara luce id poſuit elegantiſſimi Ruhnkenii diligentia.

209. οἴμοι τάλας. Ante hæc verba, quæ vulgo priori Semichoro continuantur, recte in B. poſita perſona ημιχ. in C. χορος. In membr. vacuum relictum ſpatium recipiendæ perſonæ.

214. De Phayllo vide ad Veſp. 1206.

216. Vulgo legitur: σπονδοφόρος οὗτος ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος. Voces οὗτος & τότε ſunt plane otioſæ & invito metro a mala manu huc illatæ. Faceſſere eas debuiſſe manifeſto liquet ex antitheticorum verſuum collatione, qui dimetri pæonici ſunt:

σπονδοφόρος | ὑπ' ἐμοῦ δι —
ὀξὺς ὁδὸν | νηρὸς ἐπί —

218. οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο. Sic tres codd. venuſte repetita particula ἂν, quam poſteriore loco omittunt impreſſi. Verſus eſt trimeter pæonicus. Juxta vulgatam lectionem ſecunda in ἀπεπλίξατο producenda eſt, ut pes medius ſit creticus: in noſtra vero, ſervato Comici more, corripitur, pesque medius pæon eſt primus, cui in antiſtrophico reſpondet creticus.

οὐδ' ἂν ἐλα | φρῶς ἂν ἀπε | πλίξατο.
πατῶς ἔτι | τὰς ἐμὰς | ἀμπέλους.

ἀπεπλίξατο, ἀπέδρα, ἀπέφυγεν. De geminata particula ἂν vide not. ad Theſm. 196. Nub. 1396.

221. διωκτέος. Hæc vulgo eidem Semichoro continuantur. μὴ γὰρ ἐγχάνοι. Perperam vulgo ἐγχάνῃ. Optativum requirit ſermonis indoles. Recte vertit Berglerus, *nunquam irrideat.*

222. μηδέπερ γέροντας ὄντας. Participium ὄντας hauſit præcedens vox in A. C. Eſt in contextu cod. B. ſed linea ſubducta delendum eſſe indicat. Falſo. Absque enim illo ὄντας non conſtant verſus numeri.

228. τῶν ἐμῶν χωρίων. Subauditur ἕνεκα cujus frequens eſt ellipſis.

230. τοῖσιν ἀντεμπαγῶ. Sic recte Suidas in σχοῖνος. Perperam in Comici exemplaribus omnibus ἅτ' ἐμπαγῶ, dactylo cretici sedem tenente, & proinde claudicante versu.

233. πατῶσ' ἔτι. Pæon secundus. Male libri omnes πατῶσιν ἔτι, syllaba redundante.

234. βλέπειν Βαλληνάδε. Sic in B. e correctione: nam primo scriptum fuerat Παλληνάδε, ut est in duobus aliis. At nostram lectionem exhibent primariæ editt. unde prudenter a Berglero revocata fuit. Schol. Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον, κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ λιθολευστεῖν αὐτόν.

236. οὐκ ἂν ἐμπλήμην. Sic bene Dawesius. Vulgo ἐμπλείμην. Vide ad Lys. 235. & 253.

238. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ', ἄνδρες, ἆρα τῆς εὐφημίας; Hic versus in impressis duobus mendis inquinatus est, e quibus intelligere est, quam levem curam Comico impenderint editores, utque metri leges susque deque habuerint. Primo σίγα ediderunt, imperativum pro adverbio σῖγα, quo modo primus octonarii pes est spondeus, qui trochæus esse debet; postea ἄρα pro ἆρα, pyrrhichium pro trochæo. Minutias has esse si quis forte dicat, is mea quidem causa poëtis numeros & rythmum adimat. Ceterum in distinguendis personarum vicibus consentiunt impressis codd. Ante verba σῖγα πᾶς posita Chori persona, quæ, meo judicio, ante ἠκούσατ' poni debebat. Priora verba Dicæopolidi continuanda.

240. ὡνήρ. Vulgo minus bene ἀνήρ.

242. ἐς τὸ πρόσθεν, ut supra v. 43. πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν. Hic perperam libri omnes ὡς τὸ — Promiscue non adhibentur εἰς & ὡς, quorum de differentia operæ pretium fuerit legisse eruditam præstantissimi Valckenarii notam ad Eurip. Phœn. p. 474.

244. Hic versus in tribus codd. Dicæopolidi continuatus. ἵν' ἀπαρξώμεθα. in membr. omissa præpositione, ἵν' ἀρξώμεθα.

247. καὶ μὴν καλόν γ' ἐστ'. Hæc verba in membr. puellæ continuata. Patri melius tribuuntur. Sed ab interpretibus male accepta

fuere, tanquam si ab his penderet infinitivus ἀγαγεῖν. Post illa verba maxima distinctio poni debuit. Infinitivi autem ἀγαγεῖν & ξυνενεγκεῖν pendent a suppresso verbo εὔχομαι, δὸς, vel quovis simili, quæ precum & votorum formula est usitatissima. Vide initium Supplicum Euripidis & Marklandi notam.

253. καλὴ καλῶς. Vide ad Conc. 730. Plautus Rud. II. 4. 12.

Non licet te sicce placide bellam belle tangere?

254. βλέπουσα θυμβροφάγον. Vide ad Av. 1169. 1671.

262. θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus ædium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impedireturque. Vide, si tanti est, uberem animadversorem, Spanhemium, ad initium Callimachei Hymni in Cererem.

263. Totum hoc phallicum canticum dimetris & trimetris jambicis constat. Proinde male vulgo legitur ἑταῖρε Βακχείου.

264. ξύγκωμε. Sic tres codd. & primariæ editt. In novitiis, nescio cujus libidine, σύγκωμε.

271. πολλῷ γὰρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς. Sic in A. C. perspicue scriptum. In B. a prima manu ἐστὶν, & superscriptum ἐσθ'. In impressis mendosissime:

πολλῶν γάρ ἐστιν ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς.

Media syllaba in ἥδιον semper longa est: proinde ἐστὶν versum crurifragio mulcat. πολλῶν ortum est ex antiqua scriptura πολλῶι, ut in Equit. 806. σιμβύλω ex σιμβύλωι, ad quem locum vide quæ notavi. Ut autem ad veterum librorum fidem edidi, ita jamdudum e perspecta linguæ indole & Atticæ prosodiæ peritia scribendum esse monuerat Dawesius, cujus hanc emendationem, ut alias bene multas, lubens confirmo.

275. καταγιγαρτίσαι. Sic scriptum in A. C. & v. seq. ὦ Φ. Metri rationem habuit interpolator in B. ubi, ut in impressis, καταγιγαρτίσ', ὦ. & v. seq. Φαλῆς — Sed prava est hæc emendatio. Vocandi adverbium ὦ, e glossa subnatum, prorsus eximendum erat.

Eſt autem καταγιγαρτίσαι verbum a Comico facete fictum. Suidas: καταγιγαρτίσαι, συνουσιάσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ καταμηρίσαι. — ἢ καταθλίψαι. γίγαρτα δὲ τὰ τῆς σταφυλῆς ὀστώδη.

283. οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς; Sic A. C. recte. Dimeter eſt pæonicus conſtans e duobus creticis. Vulgo οὐ βαλεῖς ἄν; οὐ βαλεῖς;

291. ἔπειτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. In A. C. ἔπειτα δύνασαι νῦν πρὸς — In B. εἶτα δύνασαι πρὸς — ut vulgo: ſed voci εἶτα ſuperſcriptum ἔπειτα. Hoc librariis relinqui poterat: melior eſt vulgata lectio, quam reponi velim:

σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

Dimetri ſunt pæconici, qui ſi ad hunc modum digerantur, ſecunda in ἀποβλέπειν producitur juxta proſodiæ canonem.

295. κᾶτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις. Trimeter pæonicus conſtans e tribus creticis. Sic quidem perſpicue & optime ſcriptum eſt in B. In membr. vero & in C. κᾶτά τε χώσομεν τοῖς λίθοις, claudicante verſu in primo pede. At in impreſſis mendoſiſſime absque ulla metri forma legitur κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις. Sæpe jam obſervavi κᾶτα & κατὰ facile permutari.

296. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ' — Sic ſcribi debuit ad metri trochaici legem. Vulgo peſſumdatis numeris:

μηδαμῶς, πρὶν ἂν ἀκούσητέ γ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθοί.

Vides tertium pedem anapæſtum eſſe, qui in eam ſedem non recipitur. Particula γε, quæ loco ſuo mota verſum vitiavit, incertæ ſedis eſt, nec codd. conſenſu nititur. Nullibi agnoſcit eam C. In membr. μηδαμῶς, πρίν γ' ἂν ἀκούσητε. ἀλλ' — ſcribere potuit etiam poëta: μηδαμῶς, μὴ, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. Sed præſtat quod dedimus.

301. γωγε κατα † τεμῶ τοῖ | σιν ἱππεῦ | σίν ποτ' ἐς |

Tetrameter pæonicus, cujus medii duo pedes bacchii ſunt. Vulgo ſine metri forma legitur: γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε. In B. ποτὲ καττύματα, omiſſa præpoſitione ἐς, quam ſecunda manus inter lineas minio ſcripſit: in A. C. ποτ' ἐς καττύματα, quod mihi ob

vitatum hiatum adrisit. Nam quod ad metrum adtinet, bene scribi possit:

γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτὲ
ἐς κατλύματα.

Ultima syllaba est indifferens, & hîc pro longa habetur, ut mox v. 340. Et sic revera hos versus scribi debere nunc video, quia vox unica κατλύματα metrum non implet. ἐς κατλύματα monometer est anapæsticus.

318. Versum hunc sic exhibent libri omnes:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

Malam librariorum manum metri depravatio ostendit. Quî ferri potuit dactylus in quinta trochaici sede? Vox κεφαλὴν glossema est: nec falso ariolari mihi videor poëtam scripsisse:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.

Infra 492. ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα.

322. οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' — Sic legendum esse sensus ostendit & metrum, alterumque οὐδ', quod in omnibus impressis abest, etiam sine codice reponi poterat. Nec tamen id auctoritate caret. In tribus codd. scriptum οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ'. Eadem particula vel οὐδ', vel οὐκ geminari debuit.

325. Sic vulgo legitur hic versus, numeris prorsus corruptis:

ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε. — δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.

In membr. est νυνί. In C. νῦν. Iidem codd. pro γ' ἄρ dant γάρ. Metrum facili opera restituo cum Dawesio:

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. — δήξομ' ἆρ' ὑμᾶς ἐγώ.

337. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε; Sic optime B. C. Pronomen ὑμεῖς in membr. ut in impressis omnibus omissum, quod reponendum esse Reiskius viderat.

341. τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε. Sic libri omnes, manifesta menda, ad quam non magis ego quam ceteri editores, adtendi. Rescribe ocius:

τοὺς λίθους νύν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

342. κατάθου πάλιν τὸ ξίφος. In B. κατάθου τὸ βέλος. Ad

clausulam versus 345. deflexit librarii oculus. Sed postea voces πάλιν & ξίφος superne reposuit. Idem cod. in v. 346. variam lectionem nullius pretii ad vocem στροφῇ dat, στρόφιγγι.

347. Vulgo legitur imperfecto sensu & metro:

ἐμέλλετ᾽ ἄρα πάντες ἀνασείειν βοῆς.

In C. scriptum ἄρ᾽ ἅπαντες. Præpositionem autem μετὰ e Scholiaste reposui.

348. Παρνάσιοι. Sic tres codd. Vulgo sibilans litera geminatur.

350. τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ἐνετίλησεν. Elegans Atticismus, pro συχνήν μοι μαρίλην ἐνετίλησεν. Sic Pl. 694. τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. Pac. 167. κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν. Præter Kusterum, qui hæc loca observavit, alii docti viri multi idiotismum hunc illustrarunt. Vide Hemsterhusium ad Lucianum T. I. p. 117. Orvillium ad Charit. p. 135. Abresch Dilucidat. Thucyd. p. 662.

362. πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος. Sic membr. In B. vulgata lectio est, πόθος γὰρ πάνυ με. Sed alteram, quam sequimur, margo exhibet. In C. πόθος γὰρ πάνυ ἐμέ γε.

363. ὅ τι φρονεῖς. Sic tres codd. Perperam vulgo ὅ τι φωνεῖς, quod ab emendatore est: nam in primariis editt. exstat φονεῖς, quod in φρονεῖς, non vero in φωνεῖς mutari debebat.

367. τυννουτοσί. Sic bene membr. Vulgo τυνουτοσί.

376. ψήφῳ δακεῖν. In A. C. ψηφοδακεῖν. In B. ψηφηδακεῖν. Genuinum esse videtur ψήφῳ δάκνειν.

378. τὴν πέρυσι κωμῳδίαν. Nempe Babylonios, quæ edita fuit an. 2. Olymp. LXXXVIII. Archonte Eucle, Dionysiis urbanis, quæ mense Elaphebolione, id est ineunte vere, celebrabantur, sub quod tempus socii Athenas confluere solebant, ut tributa penderent. Videndus Sam. Petitus Miscellan. Lib. I. cap. 3.

381. κἀκυκλοβόρει. Finxit Comicus verbum κυκλοβορεῖν, a torrentis nomine. Equit. 137. ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

385. τεχνάζεις τε. Sic tres codd. Vulgo τεχνάζει. Activa hujus verbi forma alibi Comicus utitur. In Thesm. 94.

τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Sed non constant hujus versus numeri. Est, vel saltem esse debet, trimeter pæonicus. Duplici autem laborat vitio: claudicat in secundo pede, quia syllaba τεχν brevis est, & in tertio antibacchium habet. Rescribe levi mutatione:

τί ταῦτα σ]ρέφει, καὶ τεχνάζεις

Sic versus constat tribus bacchiis.

390. τιν' Αΐδος κυνῆν. Sic legendum, non, ut vulgo, τὴν, metro pessumdato. Dimeter est pæonicus catalect. cujus pes primus pæon, vel alius ἰσόχρονος esse debet. τὴν nullo modo sedem tueri potest. Erat autem Hieronymus tragœdiarum malus poëta, ἀνοικονόμητος, ut ait Scholiastes, διὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι. Eum perstringit hic Comicus ad aliquod ejus drama adludens, ubi formidabili larva ornatus sive Pluto sive quis alius in scenam prodierat. Quæ in scholiis adduntur de Hieronymi hirsutia ἀπροσδιόνυσα sunt.

400. τραγῳδίαν. Sic tres codd. ut Suidas in ἀναβάδην. Perperam in impressis τρυγῳδίαν. Nullum hic cum Bentleio, alioquin vere statuente tragœdiam nunquam τρυγῳδίαν appellatam fuisse, quærendum acumen est, tanquam si Comicus innuere vellet, Euripidis dramata nihil tragicæ majestatis habere, & pro comœdiis habenda esse. Hic jocus personæ, cui tribuitur, Cephisophonti, Euripidis famulo, minime convenit.

401. οὑτωσὶ σοφῶς. Sic lego cum Marklando ad Eurip. Suppl. 639. Vulgo σαφῶς. Vide not. ad Eq. 196.

411. οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς. Euripidem in Ran. 845. χωλοποιὸν appellat Æschylus, adludens ad Philoctetam, Telephum & Bellerophontem, quos ille claudos exhibuerat. Hic autem facete Dicæopolis ait mirum non esse si fracto crure incedant Euripidis heroës, quum e sublimi machina, in qua ille tragœdias scribit, decidant.

413. οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς. Sic legendum esse ipsa sententia ostendit. Perperam vulgo χωλοὺς in hujus versu clausula repetitum. Allusio est ad Euripidis Telephum. Æschylus in Ran. Euripidem sic compellat:

καὶ πτωχοποιέ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη.

In membr. v. 411. omissus est, & v. 413. sic scriptus est:

ἐσθῆτ' ἐλεεινήν. χωλοὺς ποιεῖς.

In C. v. 411. itidem omissus fuerat, & margini ab eodem librario repositus fuit. Duo proximi versus in eadem fere verba desinentes aberrationi occasionem dederunt.

421. οὐ Φοίνικος, οὔκ. Vulgo in fine versus οὔ.

423. ποίας ποθ' ὡνήρ — Vulgo minus bene ποίας ποτ' ἀνήρ.

425. τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. In membr. semel tantum posita vox πολὺ, cum versus labe, & venustatis detrimento. Sed frequens id est librariorum peccatum.

433. κεῖται. In membr. κεῖνται.

435. διόπτα & κατόπτα sunt Jovis epitheta: sed adludit etiam ad pannorum foramina & scissuras, quibus perlucebant, ut Plautus ait, *quam cribrum, crebrius*.

436. ἐνσκευάσασθαι. Subaudi δός, quod glossæ vice superscriptum est in membr. κατάνευσον, vel simile quid. Vide supra ad v. 247. Hunc versum habuimus jam supra post 383. Si ex alterutra sede ejiciendus esset, hic aliquo modo carere eo possemus: at priore in loco omnino relinquendus est. Hoc credo voluisse Valckenarium ad Hippol. 1029. Sed utroque in loco sedem suam bene tuetur. In Equit. versus 96. ne uno mutato apice iterum occurrit post 113. Et sunt alii, si bene commemini, sic repetiti versus in eadem fabula.

437. Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδί. Libri omnes ἐχαρίσω μοι ταδί. Pronomen glossematis manifestum est. In B. pejus adhuc: 'πειδήπερ γ' ἐχαρίσω μοι ταδί.

440. Duo versus ex Euripidis Telepho sumti. Male vulgo in altero legitur ὥσπερ εἰμὶ, quod frustra tuetur codd. consensus, itidem mendosorum in v. 437. & in 442. ubi omnes dant, invito metro, ὅστις εἴμ' ἐγώ.

444. σκιμαλίτω. ἐξουδενώσω, χλευάσω. Quæ metaphorica significatio est, ut adhibetur etiam hoc verbum Pac. 549. Proprie signi-

ficat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι, εἰ ᾠοτοκοῦσιν: unde fluxit obſcena ſignificatio. Vide ad Equit. 1381.

446. εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ. Euripidis verſus in Telepho, quem ſincerum exhibet Athenæus p. 186. Apud Scholiaſtam ſic interpolatus eſt:

καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

In Comici autem libris omnibus ad hunc modum:

εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

448. ἐμπίμπλαμαι. Sic ſcriptum in B. Vulgo ἐμπίπλαμαι. εὖ γ'. Facetiſſimus Soſia apud Comicum noſtratem: *Bien répondu*. Et paulo poſt:

*Peſte, où prend mon eſprit toutes ces gentilleſſes?*

452. Male vulgo ſic legitur hic verſus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδην.

Ego vero duorum codd. auctoritate nixus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι —

Sic perſpicue ſcriptum & diſtinctum in B. C. Liquido patet participium λιπαρῶν abſolute poni debuiſſe, etiamſi alioquin græce dicatur λιπαρεῖν τινα, quod ex hoc loco in indicem ſuum intulit Kuſterus, dubia, vel potius nulla auctoritate. Sed apud Æſchylum Prometheus in cognomine dramate v. 1012. ait:

καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε.

453. σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ. Schol. ὅτι οἱ πρεσβῦται, διὰ τὸ μόλις βαδίζειν, ἐν σπυρίδι κρύπτουσι τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

454. Hic verſus, ſi Scholiaſtæ fides, ex Euripidis Telepho per parodiam translatus, ubi erat:

τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

458. μὴ, ἀλλά. Duæ ſyllabæ in unam coaleſcunt, ut Theſm. 288. 476. & paſſim.

459. Vulgo legitur, conſentientibus in menda codd.

κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

Vere obſervat Toupius ad Suidam II. 109. mali commatis eſſe voces κυλίσκη, κυλίσκιον, pro quibus græcus ſermo agnoſcit κυλίχνη, κυλίχνιον. Noſter Eq. 906.

ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τε σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι.

unde optimo jure hic reponi potuiſſet κυλίχνιον. Lectionem tamen prætuli, quam adfirmant Athenæus & Euſtathius. Apud illum p. 479. B. ſic citatur verſus noſter:

κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον.

ubi ultima vox genuinæ gloſſema eſt, quam ſervat alter ad Iliad. p. 1282. l. 58. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παράγωγον κοτύλης κοτυλίσκη τε καὶ κοτυλίσκιον, οὗ μνεῖα παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τῷ,

κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

463. χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον. Sic tres codd. optime, ut primariæ editt. Eſt vero unicus hic locus, ubi ſinceræ Atticæ formæ, σφόγγιον, ubique, me judice, reponendæ, pepercerit librariorum temeritas. De Atticorum more tenues π κ in aſperatas φ χ mutantium, maxime poſt literam σ, videndus Pierſonus ad Mœridem in λίσφους & σχινδαλμός. Quæ autem ad explicationem hujus loci adferunt veteres critici, inſulſa mihi videntur pleraque: id ſolum ex iis vix probare poſſim, ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι τοῖς σπόγγοις. Mirum profecto, ſi vel pauperrimi hominum nihil melius habuerint obturandis ollis. Equidem crediderim Dicæopolidem ollam utendam petere, qua, galeæ vice, caput ſuum tegeret. Notum eſt autem, veteribus in more fuiſſe, galeæ cavitatem vel lana vel ſpongia implere, ne graviter percuſſa galea caput læderet.

464. ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν. Perperam in membran. ἀφαιρήσεις, eadem menda qua Pl. 1140. ὑφέλοις.

465. ταυτηνὶ λαβών. Scilicet τὴν χύτραν, quod e præcedenti χυτρίδιον adſumendum. Scribere etiam poterat: ἄπελθε τουτοδὶ, vel τουτογὶ λαβών.

468. τουτὶ λαβών. Sic excudi debuit, ut eſt in libris omnibus. Me nolente & imprudente intruſit ſe ταυτί.

479. ὠνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πακτὰ δωμάτων. Minus bene vulgo ἀνὴρ & πηκτά. Doricam formam πακτὰ frequentarunt Tragici; eſtque hoc ipſum ex Euripide deſumtum, apud quem contrario ſenſu erat λῦε πακτὰ δωμάτων. Auctor eſt Pollux X. 27. τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ πακτοῦν, καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστίν· ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταὐτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, Λῦε πακτὰ δωμάτων· ὡς τοὐναντίον Ἀριστοφάνης (Lyſ. 265.) προπύλαια πακτοῦν· ἢ πάλιν καὶ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, ἢ, ὡς Ἀρχίλοχος, πακτῶσαι, τὸ κλεῖσαι. Heſychius: πακτὰ, ἡρμοσμένα, πεπορπημένα. Quod priores Sophoclis interpretes prætermiſerunt, vellem ſuſcepiſſet noviſſimus Pariſinus, docuiſſetque quid ſibi velit apud eum Ajax, quando Tecmeſſæ ait:

ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

Mallent forte Sophoclis ſtudioſi eum nec Longi, nec Euripidis, immo nec Ariſtophanis meminiſſe, quodque illis impendit curæ, illuſtrando verbo ἀπακτοῦν tribuiſſe, quod ego in lingua græca prorſus peregrinum eſſe credo. Sed de hoc alias. Non aliter autem hunc verſum legimus, quam Valckenarius ad Hippol. 808.

480. ἐμπορευτέα. Mendoſe in membran. εὐπορευτέα. Neſcio cur Daweſio placuerit ἐκπορευτέα.

486. κἆτα τὴν — In A. C. κατὰ τὴν — Vide ſupra ad v. 295.

487. ἐπεὶ ἂν αὐτῇ σοὶ δοκῇ. Solœce vulgo δοκεῖ. In B. eſt δοκοῖ.

488. ἄγ', ἐμὴ καρδία. Sic optime vulgatam ſcripturam emendat Daweſius, quæ ſic habet, ἄγαμαι καρδίας. Invenuſtam eam eſſe, & proinde Comico indignam, ad liquidum perduxit vir acutiſſimus, hic, ut ſæpe alias, paulo calidior, quam par fuit. In eo enim falſus eſt, quod *dubiæ fidei eſſe* dicat *exempla*, *quæ in lexicis afferuntur verbi* ἄγαμαι *cum ſolo genitivo conjuncti.* Contra Tyrwhittus noſter ἄγαμαι λήματος in Rheſo v. 245. advocavit, & loca Pierſono laudata ad Mœridis notam, ἄγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς· ἄγαμαι Ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς. quibus addo Comicum ipſum in Av. 1744.

ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων.

Ceterum ἄγ' ἐμὴ facile potuit in ἄγαμαι a librariis mutari. In v. 485. pro ἐπήνεσ' · ἄγε νῦν, in A. C. ſcriptum eſt ἐπήνεσά γε νῦν. Non tamen forte deerunt, qui criminabuntur vulgatam lectionem immutatam fuiſſe, quam defendi poſſe me non latet. καρδία accipiatur pro *robore*, & ſic totus locus vertatur a v. 485. *Placet conſilium. Age nunc ærumnoſum cor meum, illuc abi; deinde caput illic præbe, & dic quæcunque tibi videbuntur: aude, i, procede. Euge! miror animi mei robur.* Sic utcunque ſententia procedit. Sed abruptum illud ἄγαμαι καρδίας nihil habet Veneris.

495. εἶά νυν. Male. Excudi debuit, ut eſt in libris omnibus, εἶα νῦν. Dimeter eſt pæonicus hypercatalectus, ut v. 490. Talis etiam eſſe deberet proxime præcedens, cujus corrupti ſunt numeri, facile reſtituendi, modo legatur:

ἀνὴρ σὺ τρεῖ τὸ πρᾶγμα.

Nec dubito, quin hoc ſincerum ſit: τρέμει gloſſema eſt.

497. Parodia verſuum Euripidis in Telepho:

μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

499. τρυγῳδίαν. Hanc ſcripturam perſpicue exhibent B. C. ut etiam in ſeq. v. Utrobique membr. mendoſe τραγῳδ— Perperam vero libri omnes οἶδε καὶ τρυγῳδία, omiſſo articulo, quem ex indole linguæ repoſui: οἶδε χ' ἡ τρυγῳδία.

509. ἔγωγε. Vulgo ἐγὼ δὲ, quorum frequentiſſima eſt permutatio.

516. ὅτι οὐχὶ — Sic emendate ſcriptum in C. In membr. ὅτι omiſſum. Vulgo ὅτ' οὐχί. Vide ad Lyſ. 611.

519. ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια. Quia eos inſimulabant ſub palliis, vel lænis, aliquid mercis abſconditum habere.

520. κεἴ που σίκυον ἴδοιεν. Sic perſpicue ſcriptum in membr. ut e Suida legendum eſſe monuerat Daweſius. Vulgo mendoſiſſime κεἴ που σίκυον εἶδεν. In B. ſuperſcripta emendatio εἴδειεν.

526. Μεγαρῆς. Perperam vulgo Μεγαρεῖς. Vide ad Nub. 210.

530. οὑλύμπιος. Male in membr. omiſſo articulo, Ὀλύμπιος.

532. ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους. Quia psephisma Periclis rogatu contra Megarenses latum simile erat scolio Timocreontis Rhodii:

ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακ' ἐστί.

533. μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ. Perperam libri omnes μήτ' ἐν γῇ, cujus lectionis vitium ipsa lex metri arguit. Vide ad Eq. 610. Nec ullus dubito, quin in Timocreontis scolio sic etiam legi debeat, μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, prætereaque in primo versiculo, ὤφελές γ' ὦ τυφλὲ Π. Sunt enim scolii versus omnes dimetri trochaici acatalecti, præter penultimum, qui catalectus est.

535. οἱ Μεγαρῆς. In B. scriptum primo fuerat Μεγαρεῖς, ut est in ceteris libris: postea emendatum Μεγαρῆς.

540. Hic versus juxta Scholiastam ex Euripidis Telepho integer translatus est.

543. ἐκάθησθ' — Vulgo καθῆσθ', quæ scriptura æque bona est ac ea quam reposui, quumque sit in libris omnibus, servari debebat. Vide not. ad Thesm. 479. Conc. 302. Av. 495. Versus clausula ἦ πολλοῦ γε δεῖ, ex Euripidis Telepho sumta.

552. κωπέων πλατουμένων. Scholiastes exponit κωπέων, τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐπιτηδείων, recte: nec quidquam commeruerat, cur a Kustero corriperetur, qui ipse nec formam nec proprietatem hujus vocabuli perspectam habuit. κωπέων non est a κώπη, sed a κωπεύς. Sunt autem κωπέες *ligna remis faciendis apta*. Hesychius: κώπεις, (scr. κωπεῖς) τὰ εἰς κώπας εὔθετα ξύλα. Vide summum Valckenarium ad Herodotum p. 383. πλατουμένων, quod minime sollicitandum, valet *quæ in palmulas exasciantur*, a πλάτη, *palmula remi*, unde πλατόω. Conficiendorum remorum maximus labor est palmulæ dedolatio: multo minor opera reliquæ parti impenditur; præcipua est palmula: inde est quod πλάτη per συνεκδοχὴν *remum* significat:

ſed proprie eſt pars remi inferior. Heſychius: κώπης τὸ ἄνω, κώπαιον· τὸ δὲ κάτω πλάτη.

553. θαλαμιῶν. Sic recte poſitus accentus in membr. Sic etiam in B. ſed a ſecunda manu. Male vulgo θαλαμίων. Eſt enim a recto feminino θαλαμία. Heſychius: θαλαμίαι κῶπαι, αἱ κατωτάτω. καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι λέγονται. Erudita eſt ad hunc locum Kuſteri nota.

554. νιγλάρων. Vocem raro obviam male mulcarunt librarii. In A. ſcriptum γεράνων: in C. νιγλαμίων. Eſt autem νίγλαρος modus quidam in tibiarum cantu. Vide Pollucem IV. 83. Scholiaſtæ μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν. Heſychius: νίγλαροι, τερετίσματα, περίεργα κρούσματα. Appellabatur etiam νίγλαρος peculiaris quædam tibiæ ſpecies. Pollux: νίγλαρος δὲ, μικρός τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μοναυλίᾳ πρόσφορος. Forte non multum abſimilis fuerit tibiæ, cujus in militia noſtra uſus, quam *fifre* vocamus.

555. τὸν δὲ Τήλεφον — Translata verba ex Euripidis Telepho.

564. εἰ θενεῖς, in futuro. Sic bene membr. Vulgo θένεις.

567. γοργολόφας idem valet, quod Homericum κορυθαιόλος.

568. ὦ φίλ᾽, ὦ φυλέτα. Sic B. Vulgo ὦ φίλε, ὦ φυλέτα.

569. εἴτε τις ἔστι. Sic A. C. Vulgo εἴτ᾽ ἔστι τις.

570. ἢ τειχομάχος. Sic tres codd. & primariæ editt. In noviтиis εἰ τειχ —

571. ἔχομαι μέσος. Sic A. C. Vulgo ἴσχομαι. Divinare nequeo quemadmodum metricus Scholiaſtes hos ſex verſus legerit, quos in octo digeſtos habuit.

575. Verſum hunc Semichoro, qui Lamachi opem imploraverat, par erat tribuere. Perperam in libris omnibus Dicæopolidi adſcriptus eſt.

577. Poſt hunc verſum Lamacho iſtum tribuunt libri omnes,

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

Paulo poſt tamen ipſe Lamachus Dicæopolidem percunctatur, τί δ᾽ εἶπας ἡμᾶς; Manifeſta eſt abſurditas. Nihil revera Lamachus eorum ſcire poterat, quæ Dicæopolis dixiſſet. Verſum illum e ſuperioribus concinnatum,

concinnatum, ab inepto librario infertum, eo abire juffi, unde malum pedem intulerat.

582. τὸν μοςμόνα. Corrige typothetæ errorem, qui perperam expreffit, quod debebat: τὴν μοςμόνα. Dicitur μοςμὼ, μοςμοῦς: μοςμὼν, μοςμόνος. Intelligit autem fcutum Gorgonis infignitum capite. Supra 574.

τίς Γοςγόν' ἐξήγειςεν ἐκ τοῦ σάγματος;

In Pace 474. Chorus eidem Lamacho, qui adeffe fingitur, dicit:

οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μοςμόνος.

584. Φέςε μοι τὸ πτεςόν. Suidas in Φέςε νῦν: τὸ πτεςὸν ζητεῖ, ἵνα ἐξεμέσῃ. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμοῦντες, πτεςῷ χςῆσθαι πςὸς τὸ εὐχεςῶς ἐμέσαι. Pollux X. 76. e Cratini fabula infcripta Ὧςαι fragmentum hoc profert:

μῶν βδελυγμίας ἔχει;
πτεςὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω.

*βδελυγμία naufeam* fignificat, & *βδελύττομαι, naufeo.* Mox βδελύττομαι γὰς τοὺς λόφους: *naufeam mihi movent criftæ.* λεκάνης vomiturientibus dari folitæ meminerat Comicus in Pace 855. ubi finceram lectionem revocabimus.

585. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ. Plautus Rud. II. 6. 26.

Perii, animo male fit. contine, quæfo, caput.

589. κομπολακύθου. Fictum avis nomen a κόμπος & λακεῖν, διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον.

590. οἴμ', ὡς τεθνήξει. In tribus codd. recte fcriptum eft οἴμ', id eft οἴμοι. Perperam in impreffis οἶμ'. Tum τεθνήξει vel τεθνήξῃ eft in duobus codd. Solus C. τεθνήσει, ut impreffi, exhibet, quod barbarum effe dixi ad Vefp. 654. Et eft hoc veriffimum. Nullum enim exftat græcum thema, feu verbum, unde rite deduci poffit futurum τεθνήσω. Analogice vero a verbo τεθνήκω, quod ipfum formatum eft a præterito τέθνηκα, nafcitur futurum τεθνήξω, medium τεθνήξομαι. Vide Oudendorpium ad Thomam M. in τεθνήξεται. Sed concedamus utramque characterifticam σ & ξ perinde locum habere in futuro verbi τεθνήκω, quid, quæfo, alterutra difcrimen afferet in

uſu & poteſtate illorum futurorum? Num forma tantum media licebit dicere τεθνήσομαι, & activa ſolummodo τεθνήξω? Num, ſi τεθνήξει unice *morietur* ſignificat, τεθνήσει ſignificare poterit *morieris*? His nugis abſtinuiſſe vellem Th. Burgeſſium. Nimia Bentleii carpendi libido extra oleas Daweſium abripuit. Sic enim occaſione verſus in Nubibus 1436. pag. 96. novæ edit. commentatur. *Virum porro Cl. non ſecus atque editores feſellit atrox ſolœciſmus, σὺ τεθνήξει: id quod perinde eſt ac ſi latine dicas* TU MORIETUR. *Futurum utique iſtud forma non niſi activa uſurpatur; ſicuti in ſubjectis exemplis: Acharn.* 325.

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. δήξομ' ἆρ' ὑμᾶς ἐγώ.

*Æſchylus Agam.* 1288.

οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.

Quibus ex verbis ſatis liquido patet, voluiſſe eum in Nubium verſu legi:

μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐσχανὼν τεθνήξεις;

Et, ſi audiretur, hic etiam ſcriptum oportuiſſet, οἴμ', ὡς τεθνήξεις. Sed fruſtra eſt. Utramque formam τεθνήξω & τεθνήξομαι agnoſcit græcus ſermo. Quin media uſitatior. Vide Thomæ modo laudatum interpretem, Grævium ad Luciani Solœciſtam p. 91. & Dukerum ad Thucydidem p. 549.

595. σπουδαρχίδης. σπουδάζων περὶ ἀρχῆς.

596. στρατωνίδης. ἀντὶ τοῦ στρατευόμενος, στρατιώτης.

597. μισθαρχίδης. ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. Epitheta ſunt a poëta confiсta ad patronymicorum formam.

598. κόκκυγες. Schol. ἀντὶ τοῦ ἄτακτοι καὶ ἀπαίδευτοι. καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ ἄμουσόν τι φθέγγεται.

603. Schol. ὁ Τισάμενος ὡς ξένος καὶ μαστιγίας κωμῳδεῖται. ὁ δὲ Φαίνιππος, ὡς ὑώδης καὶ ἡταιρηκώς. ὁ δὲ Χάρης ἐπὶ ἀμαθίᾳ διεβάλλετο. τούτους κωμῳδεῖ, ὡς πανούργους, τόν τε Τισάμενον, καὶ τὸν Φαίνιππον, καὶ Ἱππαρχίδην, καὶ Γέρητα τὸν φαλακρὸν, καὶ Θεόδωρον, τὸν Διομειᾶ τὸν δῆμον ὄντα. τὸ δὲ ΕΝ ΧΑΟΣΙ πέπαικται παρὰ τὸ ἐν

Ἱππεῦσι (78)

ὁ πρωκτὸς ἐστὶν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσιν.

ἐπειδὴ καὶ εἰς μαλακίαν διεβάλλετο Γέρης καὶ Θεόδωρος, καὶ ὅτι ἐκ δούλων.

606. κἀν Καταγέλᾳ. Fictum urbis nomen, manifesta adlusione ad καταγελᾶν.

608. ἀμηγέπῃ. Sic membr. Vulgo ἀμηγέπου. In B. diphthongo superscriptum η. Suidas vero in ἀμηγέπῃ hunc versum citans, habet ἀμηγέπει. Quam prætulimus, sincera forma est, præ illis frequentata scriptoribus Atticis, ut & ἀμωσγέπως, quo utitur Comicus Thesm. 429. Vide Ruhnkenium ad Timæi glossam ἀμηγέπῃ, ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν.

610. Vulgo legitur: ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἕνη. Depravatissima lectio est, quam tamen festivi Græculi explicant, sed ita inepte, ut eorum verba transcribere pigeat. In membr. scriptum ἓν ἢ, duabus sic perspicue distinctis vocibus: sic etiam in C. immo interposito, ut in primariis editt. commate, ἓν, ἢ: in B. interposito interrogationis signo, ἕν; ἤ. Excidit librariorum culpa negatio οὐκ, quæ cum ἢ in unam syllabam coalescit:

ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἕν, ἢ οὔκ;

614. ὁ Κοισύρας. Megacles Cœsyræ filius. Vide ad Nub. 48.

616. ἀπόνιπτρον, τὸ ὕδωρ, ᾧ πόδας νίπτονται. Eustathius ad Odyss. p. 1867. l. 25.

617. ἐξίστω. Sic tres codd. Perperam in primariis editt. ἐξίστων.

618. In Avibus v. 1570.

ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε;

621. καὶ ταράξω. Sic optime A. C. Inepte vulgo καὶ κατάξω.

623. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις. Sic optime in B. In A. C. κηρύττω γε καὶ Π. In impressis vero κηρύττω καὶ Π. retenta e duabus particulis ipsa illa quæ ejicienda erat. Quod reponebat Orvillius ad Charit. p. 239. τε, id neutiquam congruere nemo non videt. Particula illa nomini aut verbo semper subjungitur. τε Πελοποννησίοις pro Πελοποννησίοις τε, græcus sermo aversatur.

626. ὡνὴρ νικᾷ. Vulgo minus bene ἁνήρ.

628. ἐφέστηκεν. Perperam vulgo ἐφέστηκε. — τρυγικοῖς. Sic etiam duo codd. Mendose in membr. τραγικοῖς.

633. πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος. Vulgo ἄξιος. Illud flagitat sententia, & vere reponendum censuit Dawesius. Iisdem verbis mox poëtæ meritorum enumerationem concludit Chorus v. 641.

ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται.

636. πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες. Sic scriptus est hic versus in libris omnibus, nec quidquam in numeris turbatum est, ut Kustero videbatur, cui tamen adsentior concinniores fore, si transpositis vocibus sic legatur:

πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες.

637. ἰοστεφάνους. Vide Equit. v. 1329. κἄπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ. Sic optime B. In A. C. κἄπειδὴ — εἴποι. Vulgo solœce, κἄπειδὴ — εἴπῃ.

638. ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε. Eodem fere sensu in Eq. v. 1344. ἀνωρτάλιζες. Schol. οἱ ἐπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινομένων ἀκούοντες, εἰώθασι τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξαίρειν.

640. εὕρετο πᾶν ἄν. Sic bene Dawesius ex linguæ ingenio. Vulgo εὗρε τὸ πᾶν.

645. ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια. Corrupti sunt hujus versus numeri, in quibus non poëtæ manum, sed librariorum temeritatem agnoscas. Non unicus est, vel saltem in posterum non unicus erit, apud Comicum tetrameter anapæsticus, quem deturpet cæsura post quartum pedem. Huc spectat quod dixi in nota ad Av. 600. Et sane facillima est numerorum hujus versus restitutio. Rescribe:

ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

647. ὅτε καὶ — Sic tres codd. & editt. veteres. In Kusteriana perperam excusum typothetæ errore, ὅτι καὶ —

648. ἠρώτησεν. Perperam vulgo ἠρώτησε.

650. γεγενῆσθαι. In B. γενήσεσθαι ex glossemate. In C. ἀνθρώπους ποτὲ βελτίους γεγενῆσθαι.

653. ἀπαιτοῦσιν. Sic emendate in B. Perperam vulgo ἀπαιτοῦσι.

655. Sic vulgo legitur hic verſus:

ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφῆσθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια.

Redundat ſyllaba: ſed facile eſt numeros integrare, eximendo inutilem particulam τοι. Non ita vero facile eſt bonum aliquem ſenſum ex iſtis elicere. κωμῳδεῖν τὰ δίκαια nihil aliud ſignificare poteſt, quam *jura, leges, fas in comœdia irridere.* Quod ſi Chorus dicat facturum eſſe poëtam, utique abſurde loquatur. Id ipſum enim erat caput accuſationis in poëtam a Cleone intentatæ, ob fabulam *Babylonios*, quam præcedente anno docuerat. Præterea μήποτ' ἀφῆσητε, ſive ad Æginam inſulam, ſive ad poëtam referatur, ineptum eſt. Lacedæmonii non flagitabant Ariſtophanem ſibi dedi: Æginam ſibi concedi petebant, idque Chori ſententia, Ariſtophanis ulciſcendi cupiditate, nempe ut ei prædia adimerent, quæ in illa inſula poſſidebat. Quî vero prædiis iſtis exutus minus Athenis comœdias docuiſſet? Nihil iſtis ineſt ſani. Sinceram lectionem ſervavit codex C. in quo ſcriptum:

ἀλλ' ἡμεῖς τοι μήποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια.

Inde proclive erat Comici manum reſtituere.

664. δειλὸς καὶ λακκαταπύγων. Sic optime tres codd. Vulgo λακοκαταπύγων, quæ vox eſt nihili. In compoſito λακκαταπύγων epitaticum λα longum eſt, ut in Λάμαχος aliisque vocibus.

665. φλεγυρὸν hîc refertur ad μένος. At in tribus codd. ſic ſcriptum & diſtinctum eſt: δεῦρο μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ, πυρὸς — In Bern. Juntæ edit. φλογερόν.

670. ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι. Sic recte ſcriptum in tribus codd. Vulgo ἡνίκ' ἐπανθρακίδες, omiſſo ἂν cum verſus ruina, qui tetrameter eſt pæonicus, ut antiſtrophicus 697. conſtans tribus pæonibus primis & cretico.

671. Θασίαν. Scilicet ἅλμην. — ἀνακυκῶσι. Sic bene Suidas in Θασίαν. Libri omnes noſtri ἀνακυκλῶσι, manifeſta menda. Facete utitur Comicus dithyrambico epitheto λιπαράμπυκα, quod nihil aliud illi ſignificat, quam λιπαράν. Præter jocum nihil hîc quærendum: ejusmodi ſunt pleraque epitheta, quæ feſtivus Matro piſcibus in

convivio tribuit. λιπαράμπυξ Mnemoſynes epitheton eſt in nobilibus Pindari verſibus, Nem. VII.

ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πῖρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὕροι τις ἄποινα μόχθων
κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

672. οἱ δὲ μάτἴωσιν. Sic bene membr. Solœce vulgo μάτἴουσι. Pendet enim hoc verbum, ut duo præcedentia, ab ἡνίκ' ἄν.

674. ἀγροικότερον. Sic membr. Vulgo εὔτονον, ἀγροικότονον.

683. τονθορύζοντες. Sic tres codd. Scholiaſtes in Ald. edit. Suidas, & Grammatici plerique: ſi apud quosdam per ι ſcriptum reperitur, ut hic impreſſi exhibent, τονθορίζοντες, id librariorum errore factum; nam genuina ſcriptura eſt per υ, quæ exſtat etiam vulgo Ran..747. Veſp. 614. τονθορύζειν, *chuchoter.*

689. μασἴαρύζει. Schol. συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων παίδων, ἃ τὸν μασἴὸν ἕλκοντα τῷ σἴόματι, συνάγει τὰ χείλη. Perperam in membr. μασἴαρίζει, eodem errore, de quo in ſuperiore nota.

702. Μαρψίας. Schol. οὗτος φιλόνεικος, καὶ φλύαρος, καὶ θορυβώδης ῥήτωρ κωμῳδεῖται.

709. τὴν Ἀχαιάν. Excerptam ex Orionis Etymologico notam cum lectore communicabo, ex Animadverſionibus eruditi mei amici deſumtam, quarum memini in nota ad Conc. 987. Ἀχαιὰ, ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ. τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μετασἶᾶσιν ἐκ τῆς Ταναγρας ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ φανεῖσα αὐτοῖς, ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένου περὶ τὴν Ἀτἶικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. In edito autem Etymologico Comici verſus exſtat cum diverſa lectione minime contemnenda: οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν.

Perplacet iſtud ἂν in fine verſus repetitum, eſtque ex eo elegantiarum genere, quas ſæpius obliterarunt librarii, nedum eas alicubi *de ſuo* addiderint.

710. κατεπάλαισεν ἂν μὲν — Sic bene Kuſterus in notis. Vulgo claudicante verſu: καἰεπάλαισε μὲν ἄν.

712. περιετόξευσεν. Vulgo cum metri labe omiſſum ν paragogicum.

718. τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ. *Eſt locus ſalebroſus. Non apparet enim, unde dativi illi*, γέροντι *&* νέῳ *pendeant.* KUSTERUS. Bergleri explicatio, quam deſcribere piget, longe eſt ineptiſſima, quod & ipſe fatetur: proinde quum nihil melius ſciret, *verſionem Friſchlini retinuit, quamvis a verbis Comici alienam.* Verſio autem ſic ſe habet: *Quin etiam hinc expellere oportet, &, ſi fugiat quispiam, multare: atque iſtud juvenem a juvene, ſenem a ſene perpeti.* Rem non nimis proclivem, planam me feciſſe confido. Phraſis eſt conciſa, in qua ſi ſuppreſſas voces, expreſſis cognatas, ſuppleas, ſenſum, & conſtructionis rationem manifeſtam habebis. ἢν φύγῃ τις, *ſi quis reus agatur*, χρὴ ζημιοῦν, *oportet eum multare*, ſed ad hunc modum, τὸν γέροντα τὴν ζημίαν ἐπάγοντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ ἐπάγοντα τῷ νέῳ: vel, ut Comici ipſius verbis in Pl. 480. utar, τὸν γέροντα τὸ τίμημα τῆς δίκης ἐπιγράφοντα τῷ γέροντι, τὸν νεὸν δὲ τῷ νέῳ. Non male me vertiſſe opinor: *Et judicio quidem malos perſequi oportet deinceps: at, ſi quis agatur reus, multam irroget ſenex ſeni, juvenis autem juveni.*

723. ἀγορανόμοι erant magiſtratus, ad quos pertinebat rerum venalium cura. De his vide Menagium ad Laërtium VI. 90. Quando munus ſuum obibant in foro, ſcuticam gerebant. Schol. ἱμᾶντας, λώρους, φραγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Cur vero Dicæopolis agoranomos ſui fori loris inſtruat ἐκ λεπρῶν, ad verbum *ex leproſis*, ejus rei diverſas rationes excogitarunt veteres Critici, quorum expoſitiones admodum conturbavit, qui eas excerpſit. Sic autem tranſpoſita verba in ordinem reponi debent. λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. οἱ δὲ, ἀπὸ Λεπρέου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ καὶ ἐν Ορνισι μέμνηται· (149)

τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον;

καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις· (H. in Jovem 39.)

Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται.

οἱ δὲ, ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι· οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. Ceterum nomen græcum ἀγορανόμος jure Latii donavit Plautus, qui eo utitur cum alibi, tum Capt. IV. 2. 43.

Eugepe! edictiones ædilitias hic habet quidem;
mirumque adeo eſt, ni hunc fecere ſibi Ætoli Agoranonum.

726. Φασιανός. Adluſio ad verbum φαίνειν.

732. αἴ χ' εὕροιτε. Sic ex indole linguæ legendum: *Si forte poſſitis alicubi invenire.* Vulgo εὕρητε.

739. φασῶ φέρεν. Sic ex dialecto ſcribi debuit, ut infra 788. vulgo etiam τράφεν.

742. οἴκαδις. Sic tres codd. & primariæ editt. Vulgo οἴκαδες. Illud retinuerunt novitii editores in v. 779.

743. τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Ridiculus eſſet, ſi quis contenderet, eundem horum ſenſum futurum eſſe, ſi, omiſſo articulo, legeretur πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Vide not. ad Ran. 421.

747. χοιρίων μυστηρικῶν, quos Latini *porcos ſacres* appellant. Plaut. Men. II. 2. 15.

Adoleſcens, quibus hîc pretiis porci veneunt
ſacres ſinceri? —

Idem Rud. IV. 6. initio: — adorna, ut rem divinam faciam — Laribus familiaribus. — Sunt domi agni & porci ſacres.

748. καριξῶ γα. Minus bene vulgo γε. Illud e dialecto reponi debuit.

751. αἰεί. Obliteratum a librariis idiotiſmum revocare debebam, αἰές. Sic Lyſ. 1267. φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη.

753. οἱ Μεγαρῆς. Sic recte B. Vulgo Μεγαρεῖς.

754. Sic in impreſſis legebatur hic verſus:

ἀλλὰ γὰρ ὅκα μὲν γὰ τηνόθεν ἐμπορευόμαν.

In B. ſuperne inter μὲν & γα repoſitum ἐγών. In A. C. non comparent voces ἀλλὰ γάρ. Prior habet, ὅκα μὲν ἐγὼν τηνόθεν ἐμπορευόμαν: alter vocem etiam ἐγὼν omittit. Ex his variis lectionibus ſinceram venuſtamque erui:

ὄκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐπορευόμαν.

755. τῇ πόλει. Saltem oportuiſſet τᾷ.

757. σὰ μάν; Sic diviſim in membr. & in margine cod. B. cujus in contextu eſt τί μάν. In C. σὰ μέν. Auctor Etymol. M. p. 157. l. 48. σὰ, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά. Vulgo conjunctim σαμάν; Schol. σαμὰν δὲ, ἀντὶ τοῦ τί μήν; τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο;

758. τί δ᾽ ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Omnia hæc in A. B. Dicæopolidi tributa. In impreſſis τί δ᾽ ἄλλο Megarenſi continuatur.

762. ἐσβάλητε. Sic tres codd. Vulgo ἐσβαλεῖτε.

766. ὡς παχεῖα καὶ καλά. Sic A. C. recte, ut etiam Corinthus de Dial. Dorica hunc verſum citat §. LXIII. ubi acute obſervabat Kœnius ſingularem numerum præferendum eſſe, quum e v. ſeq. & 769. manifeſtum ſit Megarenſem alteram filiam poſt alteram Dicæopolidi oſtendere. In impreſſis eſt ὡς παχεῖαι καὶ καλαί.

771. Perpetuus eſt in hoc diverbio luſus ex ambiguitate nominis χοῖρος, quod *porcum* ſignificat, & *pudendum muliebre*. Poſteriore ſignificatu occurrit apud Comicum ſæpe, ut Theſm. 289. 538. Conc. 724. alibi. Eadem ambiguitas in latina verſione ſervari poterat. Teſtis eſt Varro, cujus adponam locum e L. II. de Re Ruſt. pag. 73. edit. H. Stephani. « Ab ſuillo enim genere pecoris immolandi initium » primum ſumtum videtur: cujus veſtigia, quod initiis Cereris porci » immolantur, & quod initiis Pacis fœdus cum feritur, porcus oc- » ciditur; & quod nuptiarum initio antiqui reges ac ſublimes viri in » Hetruria in conjunctione nuptiali, nova nupta & novus maritus » primum porcum immolant. Priſci quoque Latini & etiam Græci in » Italia idem factitaſſe videntur. Nam & noſtræ mulieres, maxime nu- » trices, naturam, qua feminæ ſunt, in virginibus appellant *porcum*, & » græce χοῖρον: ſignificantes eſſe dignum inſigni nuptiarum.»

772. περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν. Sic optime Kusterus in notis: hancque lectionem in textum recepit Berglerus optimo jure. Antea legebatur θυμιτιδᾶν, pessumdato metro. In codd. est θυματιδᾶν. Emendationem confirmat ipse Comicus infra 1099.

ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

A θύμος fit θυμίτης, secunda longa. Sincera forma apud Suidam prostat, ubi male proposita vox ex allato exemplo emendari debebat. Sic enim apud eum, manifesta menda, legitur: Θυμιτίδων ἁλῶν. οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. Ἀριστοφάνης· περίδου μοι περὶ θυμίτων ἁλῶν.

774. καὶ τὸν Διοκλέα. Per Dioclem heroëm jurabant Megarenses, cujus in honorem festum agebant, τὰ Διόκλεια. Hujus meminit Theocritus in fine Idyll. XII.

775. τὺ δὲ — Vulgo σὺ δέ. Mox altero abhinc versu Kusterus edidit φάνει δὴ τὺ — ubi codd. & primariæ editt. habent δὴ σύ. — ἥμεναι. In tribus codd. scriptum εἵμεναι, quod ob illorum consensum recipi debebat. εἶμεν, ἦμεν, εἵμεναι, ἥμεναι, formæ sunt infinitivi communis εἶναι, quibus promiscue utuntur Dorici poëtæ.

777. χοιρίον. Perperam vulgo, pessumdato metro, χοιρίδιον. Diminutivum χοιρίον exstat supra 740. 747. & obsceno sensu Vesp. 1353. Emendationem præceperat Orvillius ad Charit. p. 239.

778. σιγᾶς. Editori nescio cui debetur Dorica forma non male, ut videtur, reposita. Tres codd. & primariæ editt. habent σιγῆς. Sed neutrum sincerum est, nec σιγᾶς, nec σιγῆς. Quin postremum hoc, quod habent libri omnes veteres, ad genuinam scripturam propius accedit, quam repræsentat Corinthus de Dial. Dor. §. XLI. οὐ χρῆσθα σιγῆν. Infinitivus Doricus σιγῆν, non ita frequenter obvius, librarios fefellit. Eadem forma est in Lys. v. 171. πλαδδιῆν. 1077. ὁρῆν. & in hac ipsa fabula v. 734. πεινῆν.

782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e Varronis modo citatis verbis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adultarum feminarum, quas aliquamdiu jam exercuit Veneris palæstra. Idcirco Comicus in Ran. 430. Calliam dicit, non χοίρου, sed

κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

Hanc tamen differentiam non religiose observant, & alibi promiscue fere adhibentur hæc nomina.

784. αὐτηγί. Sic tres codd. Vulgo αὐτηΐ.

790. τωυτῶ. Vulgo ταὐτοῦ. In A. B. τωυτοῦ. Sincerum & ad dialecti normam exactum est, quod dedimus.

791. κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχί. Vulgo κἀναχνοανθῇ γ' ἐν τριχί. In tribus codd. κἀναχνοανθῇ τριχί. Ob oculos habuisse videtur librarius κἀναχνοανθῇ τῇ τριχί. Articulum hausit similis sonus præcedentis syllabæ. Sed scriptum oportuerat τᾷ.

792. Observes θύειν prima brevi, sed in Megarensis ore. Nam Attici eam syllabam semper producunt.

794. μόνᾳ γα. Vulgo μόνᾳ γε. In distinctione, quam meliorem reddidimus, nobis consentiunt codd. B. C.

796. ἂν τὸν ὀδελόν. In B. ἐς τὸν —

798. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœde corruptis:

ναὶ τὸν Ποτείδαν ἄν, κἄνευ γα τῶ πατρός.

Veram lectionem exhibet cod. B.

ναὶ τὸν Ποτειδᾶ, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.

Vulgatum Ποτείδαν retineri debuit. In membr. scriptum ναὶ τὸν Ποτεῖδα κἄνευ γα τῶ πατρός. Sic etiam in C. nisi quod pro ποτεῖδα habet ποτίδα.

799. πάνθ' ἃ κἂν διδῷς. Vulgo ἃ καὶ δίδως.

800. ἐρώτη. Glossa in membr. ἐρώτησον. Forma imperativi Dorica verborum in αω. Vide ad Lys. 990.

801. Vox κοΐ triplicata est in codd. omnibus, ut metrum flagitat. Geminant eam tantum impressi. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; nequitia est, & jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρέβινθος, quod *penem* etiam significat, qua potestate occurrit Ran. 545.

803. Sic vulgo legitur hic versus:

τί δαὶ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν; — κοΐ, κοΐ.

Pessumdatum est metrum, & sententia ineptissima. Prius vidit Kusterus, alterum ne subodoratus quidem est. Sic enim ille: *Metri tenorem interpellat vocula δαί: qua deleta & versus recte se habebit,*

*nec ſenſui quidquam decedet.* Immo, ô bone, ſenſus nullus erit niſi inſulſiſſimus. Nam primo quidem nulla *ficuum* mentio hîc fieri poteſt. Jam ſignificaverat puella ſe *caricas* lubentiſſime comeſuram. Curnam quæreret Dicæopolis, num *ficus* etiam comederet? Fac tamen eum ita rogaſſe: poſtquam rurſus puella ſignificavit, ſe *ficus* etiam comeſuram, qui dicere poſſit ille? ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον. Nonne eſt iſtuc abſurdum? Poſtea vellem mihi dici, utra puella hoc rogetur. Eane, quæ præcedenti verſu jam reſponderat? Si una & eadem ſemper rogatur & reſpondet, cur mox κεκράγατον dicit Dicæopolis, quum debuiſſet κέκραγε? Denique quorſum refertur, & quid ſibi vult αὐτός? Solœcum eſt: debuiſſet enim eſſe αὐτά. Non animadvertit Kuſterus Dicæopolidem nomen χοῖρος, quo ille *porcellam* intelligit, ſemper feminino genere efferre: itidemque Megarenſem, niſi tribus in locis, ubi manifeſto *cunnum* intelligit; nempe v. 771. 773. & 792. Quid multa? locus depravatiſſimus eſt. Puellam alteram poſt alteram percontatur Dicæopolis. Poſtquam prior ad quæſtionem illam τί δαί; φιβάλεως ἰσχάδας τρώγοις ἄν; reſpondit, alteram puellam, quam editores nondum diſtinxerant, rogat:

τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;

Quæ poſtquam etiam comedendarum illarum cupiditatem ſignificavit, jure & ex rei veritate Dicæopolis ait:

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.

Vere πρὸς τὰς ἰσχάδας, quarum proxime præceſſit mentio; vere κεκράγατον, quia clamaverat utraque puella. Venuſtatem hujus loci codd. ope reſtitui, quorum ſigillatim ſcripturam exhibebo:

A. τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός;

B. τί δαὶ σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἄν;

C. τί δαὶ σὺ κατατρώγοις ἂν αὐτός;

Si in vulgata lectione præter verſus labem nihil offenderet, quam facile eſſet, mutato δαὶ in δὲ, quorum alterum in alterius locum ſæpe illatum videtur, metrum reſarcire!

τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν; — κοΐ, κοΐ.

Quæ medicina Kuſteriana longe eſſet melior. Hisque jam ſcriptis,

demum animadverto ſic excuſum eſſe in primariis editt. duabus; quas ſequuntur utraque Veneta, Baſileenſis prior & Pariſina. τί δαὶ e Fracini editione in Frobenianam migravit, & inde in alias. Sed abſurdum hoc eſſe, ſatis, opinor, ad liquidum perduxi. αὐτὰς ſcriptum oportuit: nempe τὰς Φιβάλεως ἰσχάδας, & in puellæ reſponſione priori loco κοῖ, μονοσυλλάβως, non κοΐ.

804. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον. Hæc ſecum mirabundus ait Dicæopolis. Male vulgo, tanquam ſi puellas alloqueretur, κεκράγατε.

808. Τραγασαῖα. Alluſio ad verbum τραγεῖν. Tres codd. ſine eliſione χοιρία; ὡς —

810. τάνδε μίαν ἀνειλόμαν, quippe qui fame urgebatur: vel latet hîc obſcenior aliquis jocus. In tribus codd. neglecto doriſmo, ἀνειλόμην.

813. τὸ μὲν ἕτερον — τὸ δ' ἅτερον. Sic quidem libri omnes, ſed male. ἅτερος Atticis idem eſt quod ὁ ἕτερος, quod exemplis oſtendi in nota ad Veſp. 841. At Dorienſibus ἅτερος ſimpliciter eſt ἕτερος. Formam hanc illuſtrat Kœnius ad Corinthum de Dial. Dor. §. CXVII. Nullus video cur doriſmus in duorum continuorum verſuum altero ſervatus fuerit, in altero neglectus, niſi quod ſic imperitis librariis libuerit. Scribi debuit:

τὸ μὲν ἅτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδος·
τὸ δ' ἅτερον —

816. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε. Sic excudi debuit. Vulgo mendoſiſſime Ἑρμ' ἐμπολαῖε. Vocativi Ἑρμῆ, vel Dorice Ἑρμᾶ, ultima elidi non poteſt. ἕρμ' valet ἕρμα, ἕρματος, quod quid ſit ſi neſcias, conſule lexica, & videbis quam ab hoc loco ſit alienum. In B. ſcriptum Ἑρμῆ 'μπολαῖε.

817. ἐμαυτῷ. Male vulgo ἐμαυτοῦ.

819. τοίνυν ἐγώ. Vulgo τοίνυν γ' ἐγώ. Inſertam particulam neſciunt A. C.

820. ἵκει. Sic A. C. Vulgo ἥκει.

824. φαντάζομαι ὑπό του. Id eſt, ὑπό τινος, *a neſcio quo.*

In A. C. pofita Dicæopolidis perfona ante τίς ὁ φαίνων. In B. ὑπὸ τοῦ, ut in impreffis, Dicæopolidi tributa fuere primum, fed poftea ad aliorum inftar emendata fuit perfonarum notatio. — ὦ 'γορανόμοι. In B. ὦ ἀγορανόμοι, fine elifione. In duobus aliis ἐστὶν; ἀγορανόμος, vel ἀγορανόμοι. Vulgo οἱ δ' ἀγορανόμοι. Recte autem in A. B. ifta ædilium compellatio Dicæopolidi continuatur. In C. vox unica ἀγορανόμοι Megarenfi tributa. Similis eft in perfonarum diftinctione editionum variatio.

826. τί δὴ μαθών. Sic faltem edere debebant: nam pravum eft, quod vulgo legitur τιὴ μαθών. Sed alius hîc eft librariorum error. Scriptum oportuit τί δὴ παθών — In hac formula μαθὼν prorfus e Comici textu expulfum velim. — Φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος. Jocus latine exprimi non poteft, qui confiftit in ambiguitate verbi φαίνειν, *deferre*, & *lucere*.

828. εἰ μὴ 'τέρωσε. Sic fcriptum in tribus codd. Mallem fere εἰ μή γ' ἑτέρωσε.

833. πολυπραγμοσύνης νυν. Male vulgo νῦν. Hîc particula illa valet οὖν. Concifa formula eft, quam fic fupplere poffis: πολυπραγμοσύνης οὖν ἕνεκεν εἰρήσθω.

834. κἄνις. καὶ ἄνις. Hoc autem ex dialecto eft pro ἄνευ.

835. Typothetæ corrige errorem: παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν. Vide ad Eq. 707. Schol. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον, διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου. Ut ἐρείδειν, quo utitur Nofter Pac. 25. ita παίειν fignificat συντόνως ἐσθίειν: & generatim adhibetur hoc verbum ἐπὶ πᾶν ὅτιοῦν συντόνως τις ποιεῖ, ut obfervat Schol. ad Chori verba fupra 686. ἐς τάχος παίει. — Perite & optimo jure Doricam formam μάδδαν e v. 732. ubi eam exhibent libri omnes fcripti & impreffi, huc revocavit editor e recentioribus nefcio quis. Male in codd. & in primariis editt. habetur μάζαν, quod Tranffilvanus fungus repofuit, hac confirmatum nota. *Ita omnes Edd. priftinæ, non μάδδαν, quod quidem Doricum eft; fed nihil temere mutandum.* Cur vero, ô dulciffime, editiones veteres non adis, nifi ut pravas ex iis lectiones revoces: eisque non uteris, ubi earum ope menda fuftolli poterat?

Nihil adnotasti ad v. 803. cujus tamen e *Farreana* tua metrum saltem redintegrare poteras. μάζαν certo certius est hic Comicum non reliquisse: errore librariorum invectum fuit.

836. ὤνθρωπος, & v. seq. ὡνὴρ vulgo carent articulo.

842. ὑποψωνῶν. Schol. προστιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι.

843. ἐξομόρξεται τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι. Schol. ἐναποψήσεται, ἐναπομάξει. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνέξῃ τῆς κιναιδείας Πρέπιδος. Perperam in membr. pro σοι scriptum σου. Euripides Bac. 340.

μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί.

849. κεκαρμένος μοιχόν. Schol. μοιχὸς, εἶδος καὶ ὄνομα κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδώδους. Eadem forte, vel adfinis tonsura erat, quam κῆπον appellabant. Hesychius: κῆπος, εἶδος κουρᾶς, ἣν οἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο, ὡς ἐπίπαν ἐν μιᾷ μαχαίρᾳ. Idem: μιᾷ μαχαίρᾳ. τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο. Photii Lex. Mſ. ab Hesychii interprete citatum: μίαν μαχαίραν, τὴν ψαλίδα. Ἀριστοφάνης. Cratinus autem, de quo hic agitur, diversus fuit a Comico poëta.

853. Τραγασκίου. Allusio ad τράγον, *hircum*. Perperam in A. C. ὄζων κακῶν.

855. Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ. Sic B. C. nisi quod τάγορᾷ, ut semper, habent. Vulgo omisso articulo, & claudo versu, Λυσίστρατός τ' ἐν ἀγορᾷ. Populus Atticæ, Χόλαργος, de quo vide Meursium.

860. ἴττω Ἡρακλῆς. In unam syllabam coalescunt ω η. Sic etiam η ω in hoc Æschyli versu, Prom. 634.

μή μου προκήδου μᾶσσον ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

866. Χαιριδῆς, Attica forma a Χαιριδεύς. Male vulgo Χαιριδεῖς. Chæridis, pravi tibicinis Thebani, discipuli, cujus meminit v. 16.

867. νεὶ τὸν Ἰόλαον. Bœoticæ dialecti idiotismum servarunt membran. in quibus scriptum νεῖ τὸν — Vulgo νή. Bœotii η in ει vertebant. Sic Θεῖβαι pro Θῆβαι. Dialectorum discrimina parum curabant librarii, quod observavimus supra ad v. 835. Paullo supra pro Θείβαθεν, scriptum est in B. Θήβαθεν, & mox Θήβαθι. Eustathius ad Odyss. pag. 1442. lin. 49. δι' ἔθους Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι

ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι.

867. ἐπιχαρίτως γ' ἂν — Vulgo prava collocatione, ἐπιχαρίτως ἄν γ' — In tribus codicibus particula ἂν omissa. Subauditur ἀπέλοιντο, repetendum a proximo participio ἀπολούμενοι.

868. φυσᾶντες. In membr. φυσῶντες, neglecto dialecti idiotismo, quem duo alii juxta impressos exhibent.

869. τἄνθεια τᾶς γλάχωνος. Sic optime B. In A. C. τἄνθεα, omissa in omnibus copula, quam inepte præpositam exhibent impressi. — ἀπέκιξαν. Huc respexit Hesychius, apud quem male scriptum ἀπέκειξαν, ἀποπεσεῖν φυσῶντες ἐποίησαν. Simmias Rhodius in *Ovo*:

τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κᾶρυξ.

χαμαί. In membr. χαμούς. Forte est e dialecto χαμοῦς, adverbium genitivi forma, a χαμώ *humus*: χαμοῦς *humi*. Hoc alii viderint.

870. τῶν ἐγὼ φέρω. Articulus præpositivus τῶν hic positus pro ὧν, quod exemplum obmoveri non debet iis quæ dixi ad Conc. 275. Est enim hoc in Bœotii ore.

873. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθά. Sic membr. Duo alii, ut vulgo, ὅσ' ἔστ' ἂν ἀγαθὰ, quod non minus bonum est. Vide ad Pl. 885. Eq. 1131. Si e librorum numero æstimanda sit lectio, hæc utique retinenda erat. Alteram ut faciliorem prætuli. Vulgata forte doctior videbitur, quam ut librariis tribui debuerit.

875. κολοιώς, τροχίλως, κολύμβως. Doricam formam reposui, quam in istis nominibus obliteraverant stolidi librarii, licet eam mox servarint in ἐχίνως, αἰελούρως.

877. Suidas: ὀρνιθίας χειμὼν παρὰ Ἀριστοφάνει. ὁ σφοδρὸς χειμὼν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας, ὁ αὐτὸς, ἤτοι ψυχρὸς, ὁ ἐπὶ γῆν τὰ ὄρνεα στρωννὺς ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς.

879. Vulgo sic legitur hic versus:

σκάλωπας, ἐχίνως, αἰλούρως, πυκτίδας.

Quibus verbis nullam inesse jambici metri formam Kusterus quidem animadvertit, sed nullibi se turpius, quam hic, dedit. En ejus notam: *Metrum manifesto luxatum est, quod integritati suæ restituetur, si transpositis duabus vocibus versus ita legatur:*

σκάλωπας,

σκάλωπας, αἰλούρως, ἐχίνως, πυκτίδας.

*Ceterum ad hunc locum videtur respexisse Etymologus v.* Σκάλοψ, *ubi scribitur* σκάλοπας *per* ο: *sed quam lectionem ratio versus hic non patitur.* Itane, ô bone? at vero patiturne ratio linguæ, ut σκάλωπας scribatur per ω? Recte Etymologus: σκάλοψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει. Suidas itidem: σκάλοπας, μύας τινὰς, οὓς φαμὲν ἀσπάλακας. Hesychius: σκάλοψ, ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρύχον, τυφλόν. Nullibi exstat σκάλωπας, nisi in mendosa Aristophanis editione, quam alias res plerumque agens, & nulla adhibita crisi expressisti. Potius quam conjiciendo te cruciares, quidni primarias illas consulebas editiones, quarum ad fidem tuam te recensuisse jactitas? Septem primæ sinceram lectionem exhibent:

σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας.

Eadem est signate exarata in tribus codd. nisi quod A. C. habent πικτίδας. Primus in hunc versum mendam intulit Frobenius, αἰελούρως in αἰλούρως mutando: alii deinceps corruptelam tetriorem fecere. Quid vero de Bergleri stoliditate dicas, qui sicco pede hunc locum transgressus est? Satis diligenter Kusteri textum ad Farrei editionem contulisse videtur, nec eum latuit diversa hujus versus scriptura. Sed quid prosunt libri veteres, scripti, impressi, nisi quis sciat eis uti? Nonne de his etiam vere dici potest, quod Terentius de Fortunæ bonis?

Atque hæc perinde sunt ut illius animus, qui ea possidet.

Vide omnino Piersonum ad Mœridis observationem: αἰέλουρος, Ἀττικῶς· αἴλουρος, Ἑλληνικῶς. Quod in egregia nota ait eruditus Batavus, magnam esse in nostro versu lectionum diversitatem, αἰλούρως, αἰκλούρως, αἰελούρως, id e Dawesio tanquam verum imprudens adsumsit. Ostendi unanimem esse veterum librorum consensum: nec pro variis lectionibus obtrudi debent typographorum errores. In Aldina scholiorum editione σκάλοπας recte excusum, cujus vice Frācinus σκάλωπας dedit, licet in textu σκάλοπας exhibuisset. Est hoc etiam nihil aliud, quam typographica menda, quæ per alias

ſcholiorum editiones propagata fuit, demumque corrumpendo textui anſam dedit.

880. ἐνύδρως. Male vulgo ἐνύδρους.

883. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν. Parodia verſus Æſchyli in *Armorum Judicio*, quem profert Scholiaſtes:

δέσποινα πεντήκοντα Νηρήδων χοροῦ.

884. κὴπιχαρίττα. Plene καὶ ἐπιχαρίττα. Auctor Etymol. M. p. 367. l. 19. ἐπιχαρίττα, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει. Imperativus verbi ἐπιχαρίττομαι Dorienſibus eſt ἐπιχαρίττω. ω in α mutatur, quod Æoliis ſolemne eſt, ἐπιχαρίττα. Sic ſupra 888. φυσᾶντες pro φυσῶντες, & apud Theocritum ἐπάξα, pro ἐπάξω.

χά σύριγξ εὐρῶτι πλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξα.

Mox v. 913. ἤρα, pro ἤρω.

In membr. aliter ſcriptum & diſtinctum: ἔκβαθι τᾶνδε. κὴπιχαρίττα — quod vero proximum eſt. Scripſerat Comicus, ἔκβαθι τᾶδε. Scilicet σπυριδίου. δεικτικῶς. Vel ἔκβαθι τᾶσδε, nempe σπυρίδος. In Pac. 1005.

καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας.

Sed verum eſt prius τᾶδε in genitivo.

886. τρυγῳδικοῖς. Perperam in membr. τραγῳδικοῖς.

889. τὴν ἀρίστην. Confer Lyſ. 700. ubi anguillam Copaidem mulier παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν appellat. Hunc verſum citat Athenæus p. 299. B. ubi pro ἀρίστην habet κρατίστην, & ſic ex eo Euſtathius p. 1240. l. 19.

893. μηδὲ γὰρ θανὼν πότε — Parodia ex Euripidis Alceſtide, ubi v. 374. Admetus uxori hæc ait:

μηδὲ γὰρ θανὼν ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

ἐντετευτλανωμένης. Athenæus p. 300. B. ὅτι δ' ἥσθιον τὰς ἐγχέλεις καὶ μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες, πολὺ μέν ἐστι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς. Horum χρήσεις aliquot profert, inter quas hæc eſt Eubuli in Ione:

αἵ τε λιμνοσώματοι
Βοιώτιαι παρῆσαν ἐγχέλεις θεαί,
τεῦτλ' ἀμπεχόμεναι.

895. πεῖ γενήσεται; Sic ſcribendum e dialecto. πεῖ pro πῆ, ut ſupra v. 867. νεὶ pro νή. In membr. ſcriptum παῖ.

898. ἰώνγα. Vulgo ἰῶγα. In membr. ἰῶγε. Bœoticum eſt ἰώνγα. Corinna Bœotia in fragmento quod exhibent Excerpta Voſſiana ex Apollonii Dyſcoli Grammatica: μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδα ἰώνγα, ὅτι βάνα φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

899. ἐνθένδ' ἐκεῖσ'. Sic bene diſtinctæ voces in C. Male vulgo ἐνθένδε κεῖσ'. — ἄξεις ἰών. Sic duo codd. ut impreſſi. At in B. diverſa lectio eſt haud invenuſta. Athenienſis ſermo deſinit in ἄξεις. Tum Bœotius infit: ἰώ; ὅ τι γ' ἔσθ' Ἀθάναις —

905. νεὶ τὼ σιώ. Hoc rurſus e membr. in quibus νεῖ. Vulgo νή.

910. τῶδ' ἐμοῦς. Vulgo τῶδ' ἐμὰ, quod valet *mei mea*, & inſulſum eſt. τοῦδε adhibetur δεικτικῶς pro hujus hominis, id eſt, *mei*. Si pronomen addatur, perſonale eſſe debet, non poſſeſſivum. ἐμοῦς ex dialecto eſt, quod quum quid eſſet librarii ignorarent, imperite mutarunt in ἐμά. Paulo plus ſapere ſibi viſus eſt librarius cod. C. qui ſcripſit τάδ' ἐμά. Ad quæſtionem τίνος ἐστὶ τὰ φορτία; reſpondere debuit, τοῦδε, ὃν ὁρᾷς, ἐμοῦ. Vel conciſe & ex uſu ſuo loquendi τῶδ' ἐμοῦς: quo refertur id quod proximo verſu regerit Sycophanta ἐγὼ τοίνυν ὁδί. Sic enim ſcriptum eſt in tribus codd. Vulgo τοίνυν γ' ὁδί.

911. Θείβαθεν. Sic etiam hic in membr. recte ſcriptum. Supra 862. dant Θείαθεν, ut C. qui hic habet Θήβαθεν, ut B. Mira in obſervandis dialectorum proprietatibus librariorum negligentia.

912. τί δαὶ κακὸν παθών. Sic excudi debuit, ut in apographo ſcripſeram, quod male expreſſit typotheta.

913. πόλεμον ἧρα. Sic perſpicue membran. & hæc eſt genuina lectio. Vulgo ἥρω. Vide not. ad v. 884.

916. πολεμίων εἰσάγεις. Particulam γε inſerunt A. B.

917. ὄντα διὰ θρυαλλίδας. In A. C. media præpoſitio omiſſa eſt cum verſus labe. Eam exhibet B. Sitne a Comici manu, an ab aliquo librario inſerta fuerit fulciendo verſui, non decernam. Profecto plus ſalis haberet hic locus, ſi legeretur:

ἔπειτα φαίνεις δῆτα τὰς θρυαλλίδας;

Sic, ut ſolet, luderet in ambiguitate verbi φαίνειν, qui jocus latine non poteſt exprimi. *Itane vero φαίνεις ellychnia, quorum ipſorum τὸ φαίνειν proprium eſt?* τὰς excidere potuit propter affinitatem præcedentis ſyllabæ.

922. δι' ὑδρορόας. Sic more antiquo ſcriptum in B. Vulgo ὑδρορρόας. Geminatio illa literæ ρ, quæ hodie in vocibus compoſitis ubique fere obtinet, recentioris ævi commentum eſt. Veteres literam illam in ſcriptura non geminabant; ſed pro duplici habebatur, aſperiusque pronuntiabatur, ſicubi præcedens vocalis producenda eſſet.

924. σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς. Certiſſima eſt eademque elegantiſſima Pierſoni emendatio, quem vide ad Mœridem p. 266. Vulgo σελαγοῖντ' ἂν αἱ νηῦς. Jonicum νηῦς in Attico ſermone locum non habet. ναῦς plurale adhibent Attici ſolummodo in accuſativo: pluralis nominativus eſt νῆες, quem etiamſi metrum admiſiſſet, non tamen repetiiſſet Comicus. Quanta enim, quæſo, eſſet iſta ſermonis invenuſtas? εἴπερ ἅπαξ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ, σελαγοῖντ' ἂν αἱ νῆες. Saltem dixiſſet σελαγοῖντ' ἂν αὐταί. Depravatum eſt ΑΙΝΗΥΣ ex ΕΥΘΥΣ, quod adverbium in textu olim fuiſſe, liquido oſtendit veteris Grammatici interpretatio. ἐὰν ἅψηται, φησὶ, μόνον, ΕΥΘΥΣ καίονται — ΣΕΛΑΓΟΙΝΤ' ΑΝ. αἱ νῆες δηλονότι. Quis animum inducat, poſtrema illa verba ſupplendæ ſententiæ additurum eum fuiſſe, ſi legiſſet in textu σελαγοῖντ' ἂν αἱ νηῦς?

926. μαρτύρομαι. Quia quum poſtrema verba diceret, percuſſit eum Dicæopolis.

927. φέρη. Sic in B. ex emendatione vulgato φέρω ſuperſcripta: recte. Non enim Dicæopolis, ſed Bœotius ſycophantam in humeros ſublaturus erat. Priora autem verba δός μοι φορυτόν, ad famulum quempiam in ſcena adſtantem dicit. Obſervandum tamen in B. præfixam fuiſſe huic verſui perſonam Bœotii, cui ſi cum ſequente tribuatur, bene ſe habebit φερῶ. Sed quæ mox Chorus ait ſuadent, ut bini illi verſus Dicæopolidi continuentur, ut & quæ dicit ipſe Dicæopolis infra v. 952. Et hoc agnoviſſe videtur illius codicis librarius;

nam duplici litura personam induxit: quamque versui 929. præposuerat personam Δικ. mutavit in Χορ. prioris scripturæ vestigiis etiamnum exstantibus.

928. ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος. Sic scriptum oportuit. Male vulgo & pessumdato metro φερούμενος. Media in καταγῇ longa est. Noster in versu ex incerta comœdia (Fragm. XVI.)

ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.

Infra 944. in dimetro jambico:

οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἰ —

930. Hic versus & sequens perperam vulgo in unum conjuncti sunt. Sic etiam versus 933. & 934.

933. πυρορραγές. In B. περιρραγὲς, quod depravatum est ex πυρορραγές. Vide Pollucem & interpretes VII. 164. Auctor Etymol. M. p. 697. πυρορραγές. ὁ ἦχος τῶν κεραμικῶν σκευῶν ἐν τῷ πυρὶ κατεαγότων, ἀπὸ τοῦ πῦρ καὶ ῥήγνυμι.

945. Hic versus perperam vulgo in duos divisus. Senarium autem istum cum duobus præcedentibus dimetris citatum video a nupero Sophoclis explanatore ad Philoc. 648. ubi solito suo more nugatur. Sic ille: *Cum enim versus omnes sint jambici, necesse est, si vera sit scriptura, aut κατεαγείη scribatur, aut καταγείη secundam quasi ex crasi producat.* Si καταγείη, ô bone, vera *sit* scriptura, minime necesse est, ut κατεαγείη scribatur. Nam ex eo quod καταγείη verum *sit*, necessario consequitur κατεαγείη falsum esse. Hoc primum. Deinde tuum κατεαγείη barbarum est. Audisis Thomam Magistrum. καταγῆναι, καὶ κατεαγέναι, καὶ κατάξαι. οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι. βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. Nihil verius. Aoristorum verbi ἄγνυμι augmentum η solvitur in εα, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullum est, solutio fieri non potest. Itaque græce dicitur κατεάγην, καταγείην, καταγῶ, καταγῆναι, καταγείς. Barbara sunt κατεαγείην, κατεαγῶ, κατεαγῆναι, κατεαγείς. Sicubi formæ illæ occurrunt, librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylorum, virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam,

p. 157. edit. Reiskii, ubi quæ e Comico noſtro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam κατεάγη in indicativo dici & κατέαξε, nec Thomas negat, nec quispiam alius: ſed aoriſtum primum activum, & aoriſtum ſecundum paſſivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum eſt. Ut Thomæ fides elevaretur, adferendum erat exemplum aliquod ex Attico poëta, ejus decreto contrarium, quod a nemine adhuc factum fuiſſe exiſtimo. Nam ſolutæ orationis auctores nihil moror, quorum in ſcriptis tam libere graſſati ſunt librarii. Jam vero ſi in optativo καταγείη nullum eſt augmentum, ſi nulla ſolutio, qui poſſit in eo eſſe *craſis?* Secunda in καταγείη ex indole ſua longa eſt, quod oſtendi ad verſum 928. Sed age, cetera præclaræ illius notæ expendamus. *An autem ἀγῇ pro ἐαγῇ dici poſſit, merito dubitat Cl. Musgrave. Nondum enim exemplum certum reperi. Quanquam in Æſchyli S. Th. ex ἑάλων legitur: ὧν ἁλῷ πόλις, quod analogia ex ἔαγεν daret ἀγῇ.* Neſcio ubi Musgravius dubitare ſe profeſſus fuerit, an ex indicativo ἐάγη, vel Homerico ἄγη, rite deducatur ſubjunctivus ἀγῇ. Quin potius eum crediderim dubitaſſe, an ſubjunctivum ἐαγῇ græcitas agnoſcat, qui ſane nullibi reperitur. Ut verbi ἁλίσκομαι aoriſtus in indicativo eſt ἑάλων, in aliis vero modis, amiſſo augmento, & proinde augmenti ſolutione, ἁλοίην: ἁλῶ, ἁλῷς, ἁλῷ: ἁλῶναι, ἁλούς: non vero ἑαλοίην, ἑαλῶ, ἑαλῶναι, ἑαλούς: ſic ἐάγην, ἀγείην, ἀγῶ, ἀγῆναι, ἀγείς. Hæccine Musgravium ignoraſſe? Væ tibi, ſi manes præſtantiſſimi viri læſeris. Mirum ſane, ſubjunctivum ἁλῷ apud Æſchylum occurrere! Ecquis vero eo non uſus eſt? Comicus ſupra 662. κοὐ μή ποθ' ἁλῶ δειλός. Ran. 594. ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς. Pl. 481. ἐὰν γ' ἁλῷς. & alibi compluries. Quid autem tibi vis cum tuo ſemibarbaro ſermone? *Quod analogia ex ἔαγεν daret ἀγῇ.* Non ita Græcum Profeſſorem loqui decet: non ſatis accuratum hoc eſt. Aoriſtus ſecundus activus verbi ἄγνυμι nullus eſt. Si eſſet, ab ἔαγεν formaretur ἄγῃ, ut ab ἔτυπον, τύπῃ. Ab aoriſto paſſivo ἐάγην formatur ἀγῇ, ut ab ἐτύπην, τυπῇ. Viden? Profeſſor es linguæ græcæ, & tibi quærendus eſt aliquis, qui te rudimenta linguæ illius doceat.

947. θερίδδεν. Male vulgo θερίδδειν. Vide ſupra ad v. 739.

954. Hujus verſus loco in impreſſis leguntur hæc verba:

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, ὦ Ισμήνιχε.

Neſcio an ea pro verſu habuerint interpretes, quorum altum hîc ſilentium. In B. ſcriptum:

ἴθι δὴ ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ισμήνιχε.

Pro δὴ ſcriptum oportuit δῆθ᾽, quod repoſui.

956. Hic & duo ſequentes verſus, qui Bœotio vulgo continuantur, recte in B. Dicæopolidi tributi ſunt.

970. ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων. Schol. μιμεῖται τὸ μέλος. Verba ſunt per parodiam tranſlata e noto quopiam cantico. Male Scholiaſtes ὑπαὶ hic accipit pro μετά.

971. Chori ſermo ſeu canticum conſtat XVII. verſibus, pæonicis omnibus, præter ultimum, qui tetrameter eſt trochaicus. Hic male vulgo medios inter pæonicos locatur, quorum ſyſtema claudere debet, ut ſequentem Dicæopolidis ῥῆσιν, itidem e pæonicis verſibus conſtantem, tetrameter trochaicus concludit.

973. οἷ᾽ ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. Verſus eſt pentameter, & ſic ſcriptus eſt in B. In duobus aliis, ut in impreſſis, deeſt pes primus οἷ᾽ ἔχει: at codd. omnes habent σπεισάμενος, quæ ſcriptura, male duas priores voces abeſſe, argumento eſt. Abſque iis enim nec ſententia nec conſtructio conſtat, quæ cum iis eſt elegantiſſima: εἶδες τὸν ἄνδρα, οἷα σπεισάμενος ἔχει διεμπολᾶν ἐμπορικὰ χρήματα. Vulgo legitur σπεισάμενον.

975. χλιαρὰ prima longa. Vide ad Lyſ. 386.

976. Hic & ſequens verſus, quos hoc, quo eos exhibui, loco a poëta poſitos fuiſſe, orationis ſeries & res ipſa clamat, neſcio quo librariorum errore ad finem ſyſtematis rejecti fuere, unde non aliter fieri potuit, quin oriretur magna abſurditas. Hoc non animadverterunt belli interpretes, quibus ni metrorum confuſio, ſaltem hiatus in ſententia luxationem indicare poterat. Ridiculus eſt Berglerus cum ſua parentheſi. Nec ſolum tranſpoſiti fuere hi verſus, ſed etiam fœde corrupti. Sic vulgo leguntur:

τᾶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα, καὶ μεγάλα γε φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πλερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

In B. C. priori verſu pro τᾶδ' ſcriptum eſt τάδ', quod e ſcholiis Aldinæ editionis repoſuit Berglerus, non perſentiſcens, pro ea qua erat rei metricæ peritia, verſum ſic peſſumdari, cujus primus pes pæon primus eſſe debet, vel ſaltem pes ἰσόχρονος. Pro γε in B. eſt δή: in C. neutra, nec ulla alia exſtat particula. At ſinceram ex omni parte lectionem exhibent membr. in quibus ſic ſcriptus & interpunctus eſt verſus:

τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ.

In altero verſu conſentiunt impreſſis codd. ſed ſunt omnes mendoſi. Verſus eſt pentameter incipiens a cretico, ut v. 973. Excidit pronomen demonſtrativum τάδε, quod vidiſſe mediocris laus eſt; ſed certiſſima eſt emendatio:

τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πλερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Nunc poſtquam duo illi verſus in ſuam ſedem repoſiti ſunt, vide quam apte ſententiæ cohæreant partes, quam tota venuſta ſit, quæ quam ſcabra, hiulca, & abſurda antea fuerit, ſi e Græcis non ſatis percipis, legas modo Bergleri verſionem.

981. ξυſκατακλινείς. Sic B. cum Attica litera.

984. προκαλουμένους. In A. B. male προσκαλουμένους. Pejus in C. προσκαλουμένου, juxta vulgatum προκαλουμένου. Sincerum eſt προκαλουμένους in accuſativo plurali, ut paullo ante ἔχοντας. ὃς ἐπικωμάσας ἐφ' ἡμᾶς πάντ' ἀγαθὰ ἔχοντας, εἰργάσατο πάντα κακὰ, καὶ προσέτι πολλάκις προκαλουμένους αὐτὸν, καὶ λέγοντας αὐτῷ ὧδε· Πῖνε —

997. ἡμερίδος ὄσχον. Inepte vulgo ὄρχον, quum præceſſerit ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι. Iſtud ὄρχον in hoc verſu nullus agnoſcit codex. Omnes habent ἡμερίδος κλάδον, verſu jugulato. Gloſſema niſi deprehendiſſem, genuinæ vocis in ſedem invectum, pro librariorum more, ſtipes fuiſſem. Conjectura non minus quam in ſuperioribus felici, poëtæ manum reſtituo, ἡμερίδος ὄσχον. Emendationem hanc laudabunt alii: immo, ni falſa opinione auguror, eruditi omnes. Eſt vero aliquis, cui certo ſcio probatum eam non iri. Nam licet ineptum ſit

ὄρχος, etiamsi κλάδος metrum perimat, alterutrum retineri debuisse inquiet, quia utrumque nititur veterum librorum fide: meum autem ὄσχος, quod a vulgato unica tantum literula differt, nihil aliud tueri quam sententiæ, venustatis & metri rationem, quas res esse nullius momenti. Et ista a stultis Diariorum lectoribus, quorum vilissima est annona, maximo plausu excipientur.

1000. λεῷ. Sic tres codd. & primariæ editt. Male Kusterus λεώς. — τοὺς χόας. Sic A. B. Vulgo τὰς χοάς.

1002. ἀσκὸν Κτησιφῶντος. Facete pro grandi utre. Erat enim Ctesipho obesus & ventriosus. De bibendi certamine in Choum festo vide Meursium Gr. Fer. in Ανθεστήρια.

1012. ὀπλωμένας ἴδητε. Sic codd. omnes. Perperam vulgo ἴδητ'. Versus est dimeter catalect. ut 1010. & sequentium complures.

1017. αὐτῷ διακονεῖται. Sic bene A. C. Vulgo αὐτῷ γε διακονεῖται. Istud γε non habet B. in contextu: superne repositum fuit a secunda manu. Abesse debet. Est enim hic quoque versus dimeter catalect. In διακονεῖται secunda longa est, cujus rei ignoratio sciolum impulit ut γε inferciret. Vide not. ad Pl. 1170.

1019. Est hic versus iisdem verbis in Nub. 1263. Ultimam ejus partem male Berglerus vertit: *Ad te ipsum convertere jam.* Plautus Rud. IV. 3. 88. *Tu abi tacitus tuam viam*, κατὰ σεαυτὸν τρέπου.

1023. πόθεν; — ἀπὸ Φυλῆς. Sic tres codd. In impressis πόθεν γ'; Male sedulus nescio quis particulam inserfit, hoc fulcro metrum indigere ratus. Prima in Φυλὴ longa est. Pl. 1146.

μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

Est autem Φυλὴ pagus Atticæ, de quo vide Meursium.

1025. ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην, scilicet τὼ βόε, quos memoravit v. 1022. Sic recte scriptum in B. C. Inepte vulgo ὥσπερ. In membr. ὥσπερ μ' ἐτραφέτην. Facete autem ἐν πᾶσι βολίτοις pro ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

1032. πρὸς τοὺς Πιττάλου. Supple οἴκους, vel μαθητάς. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat.

1035. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ. Id est οὐδὲ ῥανίδα, οὐδὲ ἐλάχιστον μέρος σοι δοίην ἄν.

1037. ἀνεύρηκεν. Vulgo corruptis numeris ἀνεύρηκε.

1040. κατάχει σὺ — Sic tres codd. & veteres editt. Kusterus nescio unde, sed male, κατάχεε. Illud etiam e Farreana revocare poterat Berglerus.

1049. Vulgo sic legitur hic versus:

ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα.

Articulum abesse non patitur Atticismi indoles. Proinde melior est ad loquendi normam lectio codd. A. B. ταυτὶ τὰ κρέα. Sed peccat illa in metrum, quod sartum tectum foret, si legeretur ταῦτα τὰ κρέα. Sed scaber sic esset versus, cujus molliores & poeta dignos numeros reddas, si singulas voces in suam sedem reponas:

ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος.

1050. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν. Sic optime A. B. In C. καλῶς ποιῶν, ὅστις ἦν, deficiente syllaba. In hanc lectionem incidisse videtur Aldus, fulciendoque versui e conjectura dedisse, καλῶς ποιῶν, ὅστις περ ἦν.

1053. ἐς τόνδ' ἀλάβαστρον. Suidas in ἀλαβαστοθήκας hunc versum citat, & præfert ἐς τὸν ἀλάβαστον, ut perspicue scriptum est in A. C. Formam hanc reponere debebam. Nihil verius est Thomæ M. observatione: ἀλάβαστον δίχα τοῦ ρ, Ἀττικοί· μετὰ δὲ τοῦ ρ, Ἕλληνες. Qui eam impugnant, futili utuntur argumento. Nam quod ἀλάβαστρον in exemplaribus quæ versamus Atticorum Scriptorum reperiatur, id minime probat, eos formam illam frequentasse; id solum ostendit eam librariis altera notiorem magisque familiarem fuisse. Thomæ opponitur hic Comici versus, in quo tamen duo codd. præter Suidam, Atticam formam adfirmant. Opponitur ei etiam alius versus in Lysistrata 947. ubi ἀλάβαστρον vulgo, & in hac etiam editione, legitur. Sed male. Testor in Regio cod. MMDCCXVII. liquido scriptum esse ἀλάβαστον, quod & reponendum. Vide Maussacum ad Harpocrationem in ἀλαβαστοθήκαι. Eustathius, quem ille laudat, p. 1161. l. 27. εἰσὶ λέξεις ἐπένθεσιν παθοῦσαι τοῦ ρ, διὰ τραχύτητα ἐπιτετηδευμένην σεμνῶς — ὁμοιοπαθὲς δὲ καὶ τὸ ἀλάβαστρον, ἡ μυροθήκη. παρὰ γὰρ

Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. καὶ παρ' Ἀθηναίῳ δὲ κεῖται Ἀλέξιδος τό·

οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου.

Stultum esset arbitrari, testimonia tam diserta & præcisa convelli posse librariorum libidine. In hoc autem nostro versu legendum, flagitante sententia, ἐς τόνδ' ἀλάβαστον, scilicet δεικτικῶς, *in hunc, quem tibi porrigo*, *alabastrum*, non vero, ut est in aliis libris, ἐς τὸν ἀλάβαστον. Recte vertit Berglerus ex vi sententiæ *in hunc alabastrum:* sed ut græca fideliter sua redderet, debebat, *in alabastrum.*

1068. ἐς τοὺς χόας. Excudi debuit χοᾶς, ut Nub. 1238. ἐξ χοᾶς χωρήσεται. Accusativus singularis, qui sæpius occurrit, est χοᾶ, contractum ex χοέα, a recto χοεύς: accusativus pluralis χοέας, χοᾶς. Nescio quid Dawesio persuadere potuerit scribendum esse χοης. Supra v. 1000. excudi etiam debuit τοὺς χοᾶς πίνειν. Χόες nomen est festi, cujus accusativus Χόας occurrit v. 961. 1076.

1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα. Duæ sunt voces, male vulgo in unam coalitæ.

1082. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ. Hæc dicens ostendit Lamacho τετραπτερυλλίδα, id est *locustam*, a quatuor alis ita dictam, ad quam vocem alludit voce τετραπτίλῳ, quam ponit pro τετρασωμάτῳ aut τετρακεφάλῳ, quasi Geryon quadricorpor aut quadriceps fuerit, quem alias perhibent fuisse tricorporem aut tricipitem: simul respicit ad πτίλον in Lamachi galea. Hæc Berglerus e scholiis. Ceterum apud Suidam hunc versum citantem perperam legitur, βούλει διαμάχεσθαι. Est hoc ex librariorum libidine, simplicia pro compositis, & composita pro simplicibus identidem supponentium.

1086. τὴν κίστην. Sic tres codd. In impressis, ut & apud Suidam in χοᾶ, τὴν κίστιν, quod perinde est. Hanc formam metri ratio respuit mox v. 1098. quam hìc admittit, per se alioqui probam. Infra 1138.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.

1093. Ἁρμοδίου hìc positum pro *festivo convivio*, cujus sub finem cani solebant scolia: simulque adludit ad notissimum Harmodii scolion,

φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔτι που τέθνηκας. Nullum hic agnoſco hyperbaton: ὀρχηστρίδες καλαὶ, αἵ εἰσι τὰ φίλτατα τοῦ δείπνου.

1097. Schol. γύλιος, σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Perperam apud Heſychium legitur, γύλλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν. Vera ſcriptura per unicum λ adſtruitur hoc Comici verſu, infra 1137.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

1101. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ. Sic optime A. B. In C. inverſo vocum ordine, οἶσε παῖ σαπροῦ δεῦρο. Impreſſorum lectio mendoſa & inconcinna eſt: θρίον ταρίχους οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι. Qui metrum vacillare non animadverterunt, proſodiæ imperiti fuere. Primam in σαπροῦ nunquam produxiſſet Comicus.

1102. κἀμοὶ σὺ δὴ, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Sic rurſus optime codd. A. B. Rurſus in C. transverſis vocibus, κἀμοὶ δὴ σὺ παῖ— In impreſſis vero mendoſiſſime: κἀμοὶ δὲ δὴ σὺ, παῖ, θρίον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Prudenter facere ſibi viſi ſunt, quod θρίον excudi curarent παροξυτόνως. Sed accentus, quomodocunque ſcribatur, ſyllabæ quantitatem non mutat. ΘΡΙΟΝ primam ſemper producit, Eq. 954.

δήμου βοείου θρῖον ἐξωπτημένον,

Conc. 707. in anapæſtis:

ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαβόντας.

Verſus labem vidit Kuſterus, ſed conjiciendo a ſcopo aberravit. Vocem σὺ, quam codd. omnes retinent, delebat.

1105. ἡ στρουθὸς hic manifeſto τὴν στρουθοκάμηλον notat. Heſychius: στρουθός. ὁ καταφερὴς, καὶ λάγνος. Ἀττικοὶ δὲ, τὰς στρουθοκαμήλους. Omitti ad hanc gloſſam poterat Fulleri neſcio cujus obſervatio. Liquido patet ex hoc Comici loco, *Atticos στρουθοκαμήλους ſimpliciter vocaſſe στρουθούς*: tum *imperfecta & decurtata* non *eſſe Heſychii verba*, oſtendunt iſta Euſtathii ad Odyſſ. p. 1411. l. 11. οἴδασι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ ἑτέρας στρουθοὺς, οὐ μικρὰς ἐκείνας, ἀλλ' ἀληθῶς μεγάλας, ὡς δηλοῖ τὸ μεγάλας στρουθοὺς, ὧν γνῶσις ἦν καὶ τῷ Κωμικῷ· ἐλέγοντο δὲ αὐταὶ, καὶ Λιβυκαὶ στροῦθοι, καὶ στρουθοὶ δὲ καταμόνας. Confer not. ad Aves 874. quo in verſu στρουθὸς etiam

Ἐρυθοκάμηλον notat, absque adjuncto Μεγάλη, quod ad præcedens ſubſtantivum non pertinet.

1111. Heſychius: τριχόδερως. θηρίδιον, κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων. — ἀλλ' ἢ ſignificat *ſane*, *profecto*. ἀλλ' ἦ interrogativum eſt, & valet *num?* Vide Valckenarium ad Hippol. 932.

1112. μίμαρκιν. Hoc me nolente & imprudente e prioribus editt. remanſit. Excudi debuit μίμαρκυν, ut in tribus codd. ſcriptum eſt. Heſychius: μίμαρκυς. κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὁτὲ δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Pollucis codices eandem ſcripturam cum υ in ultima ſyllaba tuentur, VI. 56. μίμαρκυς δὲ, κοιλία καὶ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγῴων. Gallice appellari poſſit *le civet*.

1121. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου. Hæc dicens veru famulo porrigit, infixas carnes extracturus. Ita Scholiaſtes. Aliud quid tamen poſſit intelligi.

1129. ἐνορῶ γέροντα. Sic B. C. In membr. ὁρῶ.

1130. γέρων κλάειν κελεύων. Sic optime B. Vulgo ineptiſſime, poſt γέρων poſita maxima diſtinctione, κελεύω legitur. Dixerat Lamachus ſe in polita & nitida ſuperficie clypei ſenem videre timiditatis cauſam dicturum. Huic Dicæopolis in placentam, tanquam in ſpeculum, intuens refert: *Ego etiam hîc video ſenis imaginem, plorare jubentis Lamachum.* Facetum hoc eſt: at vide quam inſulſum ſit in Bergleri verſione: *Et hîc apparet ſenis imago. Plorare jubeo Lamachum.* Abſque codicis ope hic locus facile ſanari poterat. Quod dedimus, id ipſum conjectura adſecutus fuerat Reiskius.

1146. τοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν. Sic optime membr. Sic etiam B. niſi quod ῥιγῶν habet, quod perinde eſt. Hoc quoque voluit librarius cod. C. qui ſcripſit τοὶ δὲ ῥιουγνῶν καὶ πρ — Peſſime in impreſſis, σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν. De Dorica forma ῥιγῶν Atticis etiam uſurpata vide not. ad Av. 935. Mirari ſubit Daweſium, de proprietate literæ ρ agentem Miſcell. Crit. p. 160. hunc verſum, prout vulgo legitur, citaſſe, nec animadvertiſſe ultimam in ῥιγῶντι contra

canonem, quem ipſe fixit, male produci ante literas πρ. Alio laborabat hic verſiculus incommodo, a quo ſtudioſe, & quantum potis eſt fieri, cavere ſolet Comicus, ne cæſura in dimetris anapæſticis poſt ſecundum pedem ſit.

1147. Sic legitur hic locus in libris, quos vidi, omnibus.

τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα.

His ſi ſenſus ineſt aliquis, eſt ſane ineptiſſimus. Rem æſtimes ex Bergleri accuratiſſima verſione: *Ille dormiet cum puella pulcherrima, quæ ei fricabit illud membrum.* Itane? cum puella concumbet, nec puellam ſubiget, nec viri patrabit opus, & contentus erit, ſibi *membrum illud* ſi perfricetur? Stultum mehercle nebulonem! Ut appareat, quod Chorus vult oſtendere, quam diverſa ſit illorum conditio, neceſſe eſt, contrarias hîc duas res ſibi opponi, ut ſupra in illis verſibus:

τῷ μὲν πίνειν ςεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.

Quænam autem magis ſunt contraria, quam alterum, ut Comici verbis utar, βινεῖν, alterum vero δέφεσθαι? Vide Conc. 705. Ran. 541. ubi eadem eſt oppoſitio. Juſſis itaque plorare librariis omnibus, editoribus, criticaſtris, confidenter repono:

τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

Vulgo male ſcribunt τῷ δὲ, novam partitionem inchoantes, cui deeſt membrum alterum. Oportet τῷδε, *huic*, cui opponitur in altero exinde verſu σοὶ δέ. Sæpius ſic δὲ infertur, abſente in priori membro correlativa particula μέν. In unica hac voce diverſum quid e codd. enotavi. Pro τῷ δὲ in C. ſcriptum eſt ὧδε. In ceteris, ut duo alii, cum impreſſis concinit. τὸ δεῖνα quid valeat, per ſe ſatis intelligitur. Veteris critici commentaria ad hunc locum deſcripſit Suidas in hac nota: εὐθυῤῥήμων, εὐθυλόγος, ἐτυμολόγος. καὶ ῥῆμα εὐθυῤῥημονῶ. ὅτε

λέγει Ἀριστοφάνης ΤΟ ΔΕΙΝΑ, τὸ ῥηθησόμενον ἀνδὲς ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ. Vide Hemſterhuſium ad Pl. p. 405. & nos ad Lyſ. 921.

1150. Ψακάδος. In B. Ψεκάδος, uti ſcriptum eſt etiam hoc nomen in Schol. ad Nub. 1018.

1151. τὸν μελέων ποιητήν. Sic bene tres codd. Impreſſi, τὸν μελέων τὸν ποιητήν: inepte repetito articulo, cum verſus etiam labe. Trimeter eſt choriambicus catalect. ut v. 1163. in antiſtrophe:

τὸν ξυγγραφῆ | τὸν μελέων | ποιητήν.
καθ' ἕτερον | νυκτερινὸν | γένοιτο.

Similes ſunt verſus 1155. & 1167. quorum prior male vulgo habitus. Vocis Ἀήναια prima ſyllaba ad præcedentem verſum pertinet, At bene in impreſſis eſt ἀπέλυσ', præ quo ſperni debuit trium codd. lectio ἀπέλυσεν.

1156. ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος. Vulgo ὅν γ' ἔτ' ἐπίδοιμι. In codd. ὃν ἔτ' ἐπ — Mendoſe, ut ex antiſtrophici verſus collatione liquet.

1168. ὁ δ' αὖ. Vulgo ὁ δέ. Sæpiſſime commutari δ' αὖ & δέ, obſervavi ad Veſp. 735. quod pueris etiam notum. Ut metra concinerent, illud præferri debuit:

ὅν ποτέ γ' ἐ | πίδοιμι τευ | θίδος
μαινόμενος | ὁ δ' αὖ λίθον | βαλεῖν.

λίθον βαλεῖν. Sic etiam A. C. In B. λαβεῖν.

1170. σπέλεθον. Neſcio qua incogitantia hoc admiſerim, repertum quidem in codd. A. C. Sed vera eſt, quam reponi velim, cod. B. & impreſſorum ſcriptura πέλεθον, extrito σ, quæ litera metrum hujus verſus peſſumdat. Eſt enim ſenarius jambicus.

1171. ἐπάξειεν δ' ἔχων. Sic A. B. Male vulgo ἐπαίξειε δ' ἔχων, numeris non congruentibus.

1175. ἐν χυτριδίῳ. Sic optime Daweſius Miſc. Crit. pag. 204. Vulgo, claudicante verſu, ἐν χυτρίῳ. Occurrit apud Comicum χυτρίδιον ſupra 463. Conc. 745. Pac. 202. χυτρίον vero nullibi. Boni commatis vox eſſe videtur. Ut enim χοιρίον & χοιρίδιον, ſic χυτρίο-

& χυτρίδιον : nec affirmare aufim vocem effe nihili. Sed nihilo minus certum eft eam hîc a Comico adhibitam non fuiffe, quia nufpiam ille primam in χύτρα producit.

1177. ἔρι' οἰσυπηρά. Sincera lectio, quam qui primus e recentioribus editoribus repofuit, eum fatis pro merito laudare nequeo. Conjecturam, fi modo ita appellari debet, ipfa enim re certiffima emendatio eft, præter Scholiaftam, adfirmare poffit Pollux VI. 28. ἐριοπῶλαι, ἐριοπωλεῖν, ἔρια οἰσυπηρὰ Ἀριστοφάνης. Suidas: οἴσυπη, ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων. οἰσυπηρὸς, ῥυπαρός. ἔρια οἰσυπηρὰ, ῥύπου πεπληρωμένα. At codices omnes, editiones itidem omnes ab Aldina usque ad Frobenianam habent ἔργ' οἰσυπηρά. An temeritatis reus agetur, qui fine ullius codicis auctoritate mendam illam e Comici textu fuftulit? An ftoliditatis damnabuntur infequentes editores, qui furtim fuppofitam lectionem probarunt, prioremque, quam unicam agnofcunt veteres libri, non revocarunt? *Quorfum*, inquiet aliquis, *inepta hæc quæftio?* Ineptane, ais? Audi & judica. In Apollonii Rhodii Argonauticorum I. v. 1132. legebatur olim:

πολλὰ δὲ τήν γε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ΕΡΓΩΛΑΣ
Αἰσονίδης γουνάζετ' —

Vocem nihili ἐργώλας ablegavi, finceramque poëtæ manum reftitui, ΕΡΙΩΛΑΣ. Sic legendum effe uno ore clamaverunt eruditi omnes. Crimini tamen mihi datum fuit, quod putida menda poëtam illum inquinari diutius non fiverim. En Ariftarchi noftratis judicium in *ERUDITORUM DIARIO ad menfem Majum* 1781. *Henri Eftienne avoit remarqué pareillement qu'il falloit lire* ἐριωλὰς, *mais il s'étoit bien gardé d'inférer cette leçon dans le texte.* Placide quiefcant H. Stephani manes, cujus e laudibus nihil detractum volo. Sed illi duplices agendæ erant partes; Bibliopolæ, & Critici. Quum librum quempiam prælo fuo fubjiciebat, omnis ei removenda erat mora, ut nundinas præverteret. Ex hac præfertim, aliisque caufis, factum eft, ut ejus editiones non ita fint emendatæ, ut futuræ fuiffent, fi optimo inque primis erudito viro plus fuiffet otii. Librum plerumque typis defcriptum operis fuis exprimendum dabat, contentus in notis

notis ea corrigere, quæ mendosa ei viderentur. Sed hac nostra ætate, qua Criticæ lux tanto splendore effulsit, pro insigni bardo habendus fuisset, qui in Apollonii textu ἐργάλας reliquisset, ludibriumque debuisset eruditis, quotquot sunt, omnibus. Sciendum est in recentium Græcorum pronunciatione magnam esse soni adfinitatem inter literas ι & γ. Eadem observatur in Germanorum sermone. Nomen *metzger*, quod eis *lanionem* significat, ita a politissimis quibusque pronunciatur, ut qui in eorum literis non fuerit eruditus facile credat scribi debere *metzier*. Sed istud obiter. Ex hac literarum adfinitate sæpissime contigit, ut ι & γ invicem permutarentur. Vide quæ in hanc rem notarunt Hesychii interpretes ad glossam Καλλιγένειαν, & hæc summi Hemsterhusii perpende verba ad Lucianum T. I. p. 287. « Causa corruptelæ proxima recentioribus literarum γ & ι pronuncia- » tio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca » laborent; ut in *Hesychio*, παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον· pro πάγιον. » λοῖα, ὀλέθρια· pro λοίγια. ἦγε & ἤϊε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis » sæpe commutata. ΕΡΓΩΛΑΣ *NULLIUS PRETII VOCABULUM* in » Apollon. Rh. I. 1132. pro ΕΡΙΩΛΑΣ, quod usurpat ipse IV. 1778. » Sed exemplis parco. » Hactenus vir post renatas literas græce doctissimus. Non tamen ista *PUTEANUM* permovebunt, ut agnoscat optimo jure ἐριωλὰς Apollonio restitutum a me fuisse. Et forte nimis calidum fuit, nec satis meditatum Hemsterhusii effatum. Bis apud Comicum occurrit vox ἐριωλὴ diversa potestate. Primo Eq. v. 511. ubi propria significatione adhibetur: tum Vesp. 1148. ubi facete senex Heliastes filio, qui ei lænam e molli lana, quam Ecbatanis textam fuisse ajebat, & ἐρίων τάλαντον ῥᾳδίως καταπεπωκέναι, induere volebat, respondet, lænam illam non καυνάκην, sed ἐριώλην, *laniperdam*, ut lepide reddidit Florens, appellari debere. Ibi ἐριώλην adhibet, tanquam si vox esset composita ab ἔριον & ὄλλυμι, pro ἐρίου ἀπώλειαν. Quidni, obsecro, pari licentia fingere potuit Comicus vel noster, vel alius, vel quivis scriptor, cui urbano esse licuit, nomen ἐργώλη, quo signate notaretur sinistrum aliquod scriptum, cujus auctor operam ludos fecisset & chartam? Judicium illud, quod

modo dicebam de Apollonii editione in *ERUDITORUM DIARIO* si quis ἐργώλην appellare velit, hoc ego vocabulum contra doctissimos Hemsterhusii discipulos tuebor, & maximi pretii esse contendam.

1181. *καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.* Supra v. 574. inclamatus a Choro Lamachus ait:

*τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;*

*Quis Gorgonem excitavit e theca?* id est, *quis me adigit ut clypeum e theca educam?* Bene se illic habet verbum ἐξήγειρε, quod inde huc male retractum videtur. Aliud enim quid sententia flagitat, ἐξήραξεν, *effregit*, vel similis potestatis verbum. Putida est Scholiastæ ad hunc versum nota.

1194. Hic & sequens versiculus in unum contributi sic exstant in A. C.

*ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.*

In B. *ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν οἰμωκτὸν γένοιτ' ἄν μοι.*

Elegans est vulgata lectio, quæ si emendatori accepta referenda sit, venustum hominem sapit. Sed laborat prior versiculus, in brevem syllabam desinens, quam non adjuvat sequens versus. Scribendum:

*ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἄν γ',*
*οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.*

1199. *τῶν τιτθίων.* Comma hic poni debuit. Pendet genitivus a suppresso admirandi adverbio ὤ.

1201. Vulgo: *τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν ἄν.* Istud ἂν in fine non unus agnoscit cod. Omnes syllaba defectum versum exhibent. Scribo αὖ. Quid significet τὸ περιπεταστὸν, ipsa vis verbi declarat. ἐπιμανδαλωτὸν autem est εἶδος φιλήματος ἐρωτικοῦ, ἐν ᾧ δεῖ ἀλλήλων τὴν γλῶτταν τοὺς καταφιλοῦντας λείχειν. Hinc μανδαλωτὸν appellatur quodcunque est molle & suavissimum. Mnesilochus in Thesm. 131. de Agathonis cantu: ὡς ἡδὺ τὸ μέλος —

*καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,*
*καὶ μανδαλωτόν.*

1202. Vulgo sic legitur hic versus:

*τὸν γὰρ χοᾶ νῦν πρῶτος ἐκπέπωκά γε.*

Voculæ νῦν & γε non comparent in A.C. In B. ſola eſt νῦν: quam minio ſubducta lineola eximendam eſſe indicat. Ineptis his fulcris, a mala manu additis, verſus non indiget, qui aſynartetus eſt ex monometro jambico & dimetro trochaico brachycatal.

1209. κυνεῖς. Perperam A. B. κινεῖς.

1210. Verſus aſynartetus e dimetro jambico & dimetro trochaico brachycatal. ut ſunt in Veſp. XXV. continui a 248. Vulgo duo ſunt verſus:

τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
νῦν ξυμβολῆς βαρείας.

Voculam νῦν non agnoſcunt A. C. In tribus codd. unus verſus eſt.

1211. ξυμβολὰς ἐπράττετο. Ludit in ambiguitate vocis, quæ *conflictum*, & *ſymbolas* ſignificat, id eſt, pecunias quæ conjectabantur ab iis qui communi ſumtu erant una cœnaturi. Nefas autem fuiſſet ſymbolam ab aliquo exigere qui ad ſolemne convivium, qualia in feſtis agitabantur, fuiſſet invitatus. Lepidi extant hanc in rem Eubuli Comici verſus in Excerptis Grotii p. 655.

ὁ πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ,
δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἔοικε, τοὺς τρόπους·
ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον
καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο,
φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἴκοθεν λαβών.

1215. προσλάβεσθ' ὦ φίλοι. Et mox προσλάβεσθ' ὦ φίλαι. Sic codd. recte. In impreſſis utrobique προσλάβεσθέ μ', quod in hoc tantum verſu ſolus C. agnoſcit. Dimetri ſunt cretici.

1221. καὶ σκοτοδινιῶ. Facetiſſime. Vulgo autem inſulſiſſime σκοτοδινιῶ. Perierat lepidus jocus, niſi opem tuliſſet cod. C. in quo perſpicue ſcriptum id quod repoſui. In membr. bini Dicæopolidis verſus omiſſi ſunt librarii errore, cujus cauſa cuivis in oculos incidit. Sic ſupra omiſit verſus 1097. 1107. 1119. 1135. 1137. & 1138. 1142.

1222. ἐς τὸν Πιττάλου. Supple οἶκον. Veſp. 1432. παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου. Nempe δώματα. Supra 1032. κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου. Scilicet οἴκους vel μαθητάς. Vide Markland ad Lyſiam p. 392.

1226. ὀδυρτή. Vulgo ὀδύρτα. Prius habet Suidas, & Kustero præferendum merito videbatur. λό[γ]χη ὀδυρτὴ, τουτέστι θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν.

1227. Τήνελλα vox est ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni, qua ille hymnum in Herculem inchoavit:

Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ηράκλεις,

αὐτός τε καὶ Ιόλαος, αἰχματὰ δύο, Τήνελλα.

Vide Scholiastem Pindari, & Erasmum Schmidium ad initium Olymp. IX.

1228 ὦ πρέσβυ. Sic A. C. bene. In B. omissus est hic versus, qui in impressis claudicat, deficiente vocandi adverbio ὦ. Infelix est Kusteri conjectura, cui reponi posse videbatur:

Τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖ, σὺ πρέσβυ, καλλίνικος.

1230. ὦ γεννάδα. Sic tres codd. Mirum est per omnes editiones propagatam fuisse ineptissimam lectionem, quam metrum damnat, & inprimis sententia, ὦ ἀγεννάδα. Quod ratio verum esse evincit, id reponere debebat Kusterus, nec priorum editorum mancipium esse. Nam haud facile credam portentum illud in cod. Vaticano-Palatino conspici, cujus collatione parum, ut videtur, fideli usus est. Quippe, ni me fallit memoria, perpauca in notis ex illo codice protulit. In B. scriptum νῦν γ' ὦ — Hic νῦν valet νῦν & nihilominus longum est, ut alibi sæpissime.

---

*FINIS NOTARUM IN ACHARNENSES.*

## ADDENDA Notis in Equites.

V. 331. Numerorum depravationem in vulgata hujus versus scriptura Kusterum fugisse arbitrabar Postea vero deprehendi, nescio quo illius vel operarum errore in notas ad *Acharnenses* translatam fuisse notam, quam ad hunc *Equitum* versum scripserat, ubi conjicit legendum esse:

ἐν πανουργίᾳ, θράσει τε, καὶ κοβαλικεύμασιν.

Et sic quidem profecto constant numeri: sed venustior est nostra lectio, quam præterea codices adfirmant.

1377. Phæacis, de quo hîc agitur, meminit Plutarchus in Alcibiadis vita p. 16. De eo Eupolis Comicus dixerat:

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

In seq. v. ξυνεργητικὸς exhibent tres codd. quod ni verum est, saltem ad verum proxime accedit. Legendum enim censeo ξυνειργητικὸς, a ξυνείργω. Quod vero Suidas habet συνεριστικὸς, id nauci non est.

## ADDENDA Notis in Acharnenses.

V. 62. Nimis quam hebes fui, qui in lectionum hujus versus varietate veram Comici manum non deprehenderim. Quid, malum, sibi vult vel γὰρ, vel ὡς, vel ἐγὼ, otiosæ perinde voculae, nihil ad sententiam, nihil ad leporem conferentes, & versus solummodo statumen? Scripserat Comicus:

ἄχθομαι τοῖς πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

Vim addit orationi articuli repetitio, quo præterea non satis bene destituitur prius substantivum, quum eum duo posteriora adjunctum habeant.

78. Quod primo conjeceram poëtam scripsisse, reposueramque

& reliquiſſem in textu, niſi plus quam par erat codicibus me addixiſſem, id nunc ſincerum & genuinum eſſe video:

τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.

Eſt ſane hoc longe elegantius. Simplex verbum φαγεῖν melius copulatur cum ſimplici πιεῖν, quam compoſitum. Poſtea ineſt in repetitione particularum TE KAI vis & lepos quidam. Legato dicenti φαγεῖν TE KAI πιεῖν, regerit Dicæopolis λαικαστάς TE KAI καταπύγονας. Iſtud TE agnoſcit maxima pars librorum: compoſitum vero καταφαγεῖν librarii libidini debetur. Vide not. ad Av. 1094. & ad hanc fabulam 1082.

318. Ad hunc verſum ſiluerant interpretes, credebamque me primum mendam, qua fœdatus erat, animadvertiſſe: ſed fefellit me opinio. Forte enim deprehendi *CLARISSIMUM PROFESSOREM REGIUM* non latuiſſe numerorum depravationem, quos in nota ad Sophoclis Trach. 731. ad hunc modum reſtituit:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν.

Mira eſt profecto illa verborum ſtructura τὴν ἔχων κεφαλὴν, pro τὴν κεφαλὴν ἔχων, vel ἔχων τὴν κεφαλήν. Illius vellem exemplum ſaltem unicum protuliſſet. Equidem nullum aliud habeo, quo emendationem iſtam adſtruam, quam hoc e Comico noſtrate: *d'amour mourir me font, belle marquiſe, vos beaux yeux.*

1000. Maſculinum articulum τοὺς ut hic tuentur duo codd. ſic infra v. 1068. libri omnes ſcripti & impreſſi. Utroque in loco ſcribendum τοὺς χοᾶς. Procul dubio librarii errore in Ammonio, qui verſum hunc citat p. 148. legitur:

ἀκούετε λεῴς κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας.

ubi neſcio quam bene Valckenarius emendet τὰς χοᾶς, ex Phavorino notum eſſe obſervans, vocem χοεὺς οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς uſurpari. Quod ſi ex unico hoc loco probatur, ruit argumentum: nam codices obnituntur.

---

# IN PACEM.

Collata fuit hæc fabula ad Mſſ. codices duos, quorum præmiſſus ſyllabus notis in Veſpas. Argumentum in neutro exſtat.

V. 3. καὶ μήποτ᾽ αὐτῆς μάζαν ἡδίω φάγοις. Juſſus alter ab altero vernula ſtercus adferre ſcarabæo, quod ille μάζαν facete appellat, officium iſtud hic exſecratus priori ait: *Utinam tu nunquam ſuaviorem hac mazam comedas!* Perierat lepos omnis, prava ſcriptura φάγοι pro φάγοις. Frequentiſſimus hic librariorum error eſt, maxime in verſuum fine.

4. ἐξ ὀνίδων. Suidas: ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα.

5. ἣν νῦν γ᾽ ἤφερες. Sic A. Vulgo νῦν δ᾽ — Eſt autem ἤφερες pro ἔφερες, ut ἤμελλον, ἠδυνάμην, aliaque ſimilia. Berglero ſcribendum videbatur νῦν δὴ ᾽φερες, quod æque bonum ſit, ni melius.

7. περικυλίσας. Sic ſcribi debuit. In B. περικυκλίσας: in A. περικυκλίσσας. Vulgo περικυκλήσας.

17. οὐ γὰρ ἔθ᾽ οἷός τ᾽ εἴμ᾽ ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας. Iſta ſic interpretatur Hemſterhuſius ad Lucianum T. I. p. 109. *Ego enim tantum offarum ſubigendo non valeo, quantum ad iſtum ſcarabæum implendum ſit ſatis.* ratus ſcilicet nomine ἀντλίαν ipſum ſcarabæum notari. Sed quis unquam laboravit, ut ſentinam impleret? ſolent navigantes eam exhaurire. Non iſta mihi videtur metaphoræ ratio: melius, meo judicio, Scholiaſtes: οὐ δύναμαι ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς. — καὶ ἀντλίαν τὸ ἀγγεῖον λέγει, ἐν ᾧ ἔφυρα. V. ſeq. vulgo legitur αὐτὴν ἄρ᾽ οἴσω. In B. αὐτὴν γὰρ οἴσω, unde dedi αὐτήν γ᾽ ἄρ᾽ — Nunc vero legendum eſſe video αὐτόν γ᾽ ἄρ᾽, hoc ſenſu: *ipſum itaque ſcarabæum una cum ſentina abreptum intro feram.* Nam compoſito προσλαβὼν indicat duas res intro ferendas ſe ſumturum, tametſi unicæ in vulgata lectione mentio. αὐτὴν librarius ſcripſit pro αὐτὸ quia ad ἀντλίαν referri pronomen credidit. Iſtud autem αὐτὸν oſtendit,

cur poëta γ' ἄῤ', non ἄῤ', ſcripſerit. Hæc dicens famulus ſcarabæum & vas ſtercore aſinino plenum e ſcena domum infert, poſtea reverſus cum conſervo fabulatur.

25. φαύλως ἐρείδει. *Il l'avale ſans façons*. φαύλως ſignificat *facile*, ut Lyſ. 566. Theſm. 711. & alibi apud Comicum ſæpe. φαύλως φέρειν, *leviter ferre*, *parvi facere*. φαῦλον πρᾶγμα, *levis momenti negotium*, *res nihili*, Lyſ. 14. Mimnermus apud Stobæum p. 423. Florilegii Grotii :

ὁποῖα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

ἐρείδειν autem, ut παίειν, Acharn. 835. valet συντόνως ἐσθίειν. Porco φαύλως ἐρείδοντι opponitur ſcarabæus βρενθυόμενος, id eſt θρυπτόμενος, *delicias faciens*, *male tangens dente ſuperbo*.

32. ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς. Sic optime Daweſius. Vulgo fœda cum ſcabie : τέως, ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Nusquam apud Comicum occurrit ἕως cum ſubjunctivo ſine ἄν. Parum me movet Priſcianus, apud quem in edit. H. Putſchii p. 1206. leguntur iſta : *Attici* τέως ἕως, *quomodo & noſtri* interea dum. *Ariſtophanes* Εἰρήνῃ :

μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων
τέως ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς.

*Virgil. in III. Georgicor.*

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus,
ſingula dum capti circumvectamur amore.

Quid enim inde colligas, niſi mendam inveteratam eſſe, & jam ante Priſcianum natam? Tum libri ſuſpecta eſt fides : namque in Aldina edit. fol. 241. recto elumbis ille verſus non legitur, immo ne mentio quidem ulla eſt particularum τέως ἕως.

40. Diſtinctæ perſonæ ad fidem codd. Vulgo, poſito interrogationis ſigno in fine præced. verſus hic & ſeqq. duo alteri famulo continuantur. Notum eſt ſingulis deis ſingula animalia a veteribus

attributa fuisse, quæ eorum ἀγάλματα vocabantur. Hoc designare videtur vernula nomine προσβολὴ, quia animal deo προσβάλλεται, vel, ut est in Av. 563. προσνέμεται.

προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.

Scarabæum autem dicit Jovis Fulgeratoris esse ἄγαλμα, seu προσβολὴν, quia, ut fulmine nihil nocentius, ita hoc animali, cui spurcissimum pabulum præbere cogitur, nihil novit intolerabilius. Aliter hunc locum interpretatur P. Burmannus in Dissertatione *de Jove Fulgeratore* cap. VI.

44. τόδε πρᾶγμα, τί; *Quid hoc rei est?* Perperam vulgo τὸ δὲ — Præc. v. pro ἤδη in Kusteri editione excusum fuit εἴδη, operarum errore.

48. τὴν σπατίλην ἐσθίει. Hoc de Cleone, qui mortuus erat, quando exhibita fuit hæc fabula, Jonicus homo dicere non potest. Legendum videtur ἤσθιεν. Suidas: σπατίλη, ἡ τῶν ἀνθρώπων κόπρος· καὶ τὰ μικρὰ δέρματα, τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων. σπατίλη γὰρ τὸ δέρμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι. σκατοφάγος δὲ ὁ Κλέων, ἐπεὶ βυρσοδέψης ἦν, καὶ μετὰ κόπρου τὰς βύρσας εἰργάζοντο.

52. καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω. Sic optime A. Vulgo ὑπὲρ τούτοισιν ἀνδράσι. Ad loquendi normam oportuisset ὑπὲρ τούτους. In ἀνδράσι ultima brevis sequente tenui cum liquida numeros innumeros reddit.

59. μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Sic quidem libri nostri: sed mendose. Scriptum oportuit μὴ 'κκόρει. Vide Eustathii locum, quem protulimus ad Nub. 44.

60. ἔα, ἔα. Has voces, quæ vulgo famulo continuantur, Trygæo tribuo.

63. λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας. Sic bene duo codd. Solius B. in margine adscripta impressorum mendosa lectio σεαυτοῦ Supra v. 32.

ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγείς.

Nub. 242. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
Notiſſima phraſis, nec aliud quid magis obvium, ut mirer editores mendam non deprehendiſſe. σεαυτοῦ cum πόλεις conjunxit Berglerus: *evertes imprudens urbes tuas.*

67. πρὸς αὑτόν. Sic bene A. Vulgo πρὸς αὐτόν.

73. Αἰτναῖον. Schol. ὑπερμεγέθη. μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη.

82. κάνθων. Sic ſcarabæum appellat, nomine, quod proprie *aſinum* ſignificat, unde deductum κάνθαρος, quia ſcarabæum ex aſinino ſtercore naſci, naturæ rerum imperitum vulgus credebat.

114. Verſus ſunt dactylici.

118. εἴ τι φιλεῖς με. Sic optime in B. ut legendum eſſe monuerat Daweſius. Vulgo ὅτι φιλεῖς με: ſine ſenſu.

120. πάππαν. Sic duo codd. Male vulgo πάπαν. Eadem menda erat in Conc. 645. & alibi, ſi bene memini.

121. ἀργυρίου μηδὲ ψακάς. *Argenti ne ramenta quidem; ne pulvisculus quidem.* ψεκὰς minutiſſimum quodvis ſignificat. Incertus auctor Epigr. (Anal. T. III. p. 158.) —

ἶσον ἐπὶ ψαφαρὴν ἀντλεῖν ἅλα, κἀπὸ Λιβύσσης
ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα,
ἶσον καὶ παίδων στέργειν πόθον.

133. ἀετοῦ. Attice. Vulgo αἰετοῦ.

134. ὦ 'κκυλίνδων. Vulgo ὦ' ἐκκυλίνδων.

137. Vulgo legitur:

ἀλλ', ὦ μελέα, μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

Vertit Berglerus: *At, ô miſellæ, duplici cibo mihi opus fuiſſet.* Bene quidem ex vi ſententiæ. Sed non ita ſonant Græca: in illis eſt: *duplici cibo mihi opus erat.* Quis, niſi κολυκύνταις λημῶν, non videt, particulam ἂν hîc requiri, quam utique repoſuiſſem, etiamſi nullus adſtipulatus fuiſſet codex? Sed medicina mea non indiget Comicus. In utroque Regio liquido ſcriptum ὦ μέλε' ἄν μοι: unde edidi:

ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

Scribi debuit ὦ μέλε. Vide not. ad Lyſ. 56. & Bentleium ad Menandri

fragm. p. 59. Unam e filiabus, eam quæ cum eo fermonem mifcet, adloquitur Trygæus.

142. πηδάλιον. Schol. τὸ αἰδοῖον δείκνυσι παίζων.

143. Ναξιουργὴς κάνθαρος. Jocus in ambiguitate fignificationis. Schol. πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. Athenæus p. 473. ΚΑΝΘΑΡΟΣ. ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. ὅτι δὲ καὶ ποτήριόν τι οὕτω καλεῖται. Poft plurima alia harum fignificationum exempla, verfus e Menandri Nauclero profert in hunc modum a Bentleio emendatos:

ἥκει λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος
Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὡς ἐς καλὸν
τὸν υἱὸν εὐτυχοῦντα καὶ σεσωσμένον
πρῶτος λέγω σοι, τόν τε χρυσοῦν κάνθαρον.
ΣΤΡ. ποῖον; ΟΙ. τὸ πλοῖον. οὐδὲ γ' οἶσθας, ἄθλιε;
ΣΤΡ. τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; ΟΙ. ἔγωγε μήν·
τὴν ναῦν ἐκείνην, ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς
καλούμενος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Turpi vitio laborabat hic verfus, quod miror a nemine correctum fuiffe, adeo proclive erat reponere τὸ δὲ πλοῖον ἔστιν, pro τὸ πλοῖον δ' ἔστιν.

145. Erant in Piræeo tres portus, quorum unus a Cantharo heroë appellatus. Vide Meurfii Piræeum cap. III.

147. Vide not. ad Acharn. 411.

163. ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων. Perperam libri, jugulato metro, σιτίων. Pejus adhuc in B. σιτίων ἀπάντων.

165. ἐν Πειραιεῖ. Sic recte A. Vulgo Πειραεῖ.

166. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις. Sic bini codd. At editt. omnes antiquæ habent, ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις. femel tantum pofito verbo, quod geminandum effe vidit Florens. Ab eo monitus Kufterus feliciter hunc locum reftituit.

171. ἡ πόλις ἡ Χίων. Allufio ad proverbium Χῖος ἀποπατῶν, cujus originem & vim explicant parœmiographi. κωμῳδεῖ δὲ Χίους, ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν.

180. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ' — Subauditur ὀσμὴ, vel φωνή.

187. ἐμοί; μιαρώτατος. Sic bene diſtinctum in utroque cod. poſito poſt ἐμοὶ interrogationis ſigno.

188. Vulgo legitur:

οὔτοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσεσθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ.

*Poëtis Atticis verbo ne ἔσεται quidem, nedum ἔσσεται uti permiſſum eſt.* Verba ſunt Daweſii, optime reponentis ἔσθ' ὅπως, ut ſupra v. 102. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ'. infra 306. Pl. 18. 51. 139. 871. Nub. 802. 1181. & paſſim.

193. δειλακρίων. Blanda miſerentis compellatio. Vide ad Av. 143. — ὦ γλίσχρων. Male vulgo hæc verba Mercurio continuantur, quæ tum ſententiæ juſſu, tum ex auctoritate Suidæ in Trygæi partes transtuli. Sic ille: Ἀριστοφάνης, Εἰρήνῃ· ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος. ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμητά. παρὰ τὸ γλίχεσθαι.

196. ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν. Perperam vulgo ὅτ' οὐδὲ, & εἶναι pro ἰέναι.

202. κἀμφορείδια. Perperam vulgo κἀμφορίδια. In vulgatis etiam libris ἀμφορείδια recte excuſum legitur Conc. 1119. Vide Daweſium Miſcell. Crit. p. 214.

210. τοῦ δ' οὕνεχ' — Perperam vulgo εἵνεχ'. Vide not. ad Pl. 329.

219. ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον. *Si Pylum retineamus.* Id eſt, iterum atque iterum venient, quamdiu Pylum retinebimus. Contra manifeſtum verborum ſenſum verterat Berglerus: *etiamſi Pylum habeamus.*

219. Hic verſus inſulſe vulgo Mercurio continuatur, qui dicere debuiſſet ὑμεδαπός, ut Florenti legendum videbatur, qui non animadvertit ſic jam excuſum eſſe in Venetis editt. ſed ſine auctoritate, & ex mera Zanetti conjectura. Bene ſe habet codd. ſcriptura, modo reponatur perſona, quæ male omiſſa fuerat.

225. ἐνεφόρησε. Me nolente & imprudente ſic excuſum fuit. Repone veram ſcripturam, quæ eſt in libris omnibus, ἐπεφόρησε.

239. Vulgo legitur:

ἴσον κακὸν καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος.

Redundat ſyllaba. In A. poſterius καὶ omiſſum, & ſic conſtant numeri: ſed ſententia nulla eſt. Lego:

ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.

241. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. Supplendum videtur, ἑστὼς, βεβηκὼς, vel ſimile quid.

242. Πρασιαὶ, urbs Laconicæ ditionis in Peloponneſo. Ejus præ aliis meminit, quia alludit ad πράσον, quod in moretum immiſceri ſolebat. Πόλεμος autem hîc moretum confecturus inducitur: ideo mortarium in ſcenam effert, quo ſimulans ſe aliquid injicere, urbes & regiones nominat.

251. διακναισθήσεται. Harpocratio hunc verſum citans in Κεῖοι, ſive eum memoria fefellerit, ſive pravum codicem ſecutus fuerit, habet διαλυμαίνεται.

253. In binis codd. ſic ſcriptus eſt hic verſus:

οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ.

Redundat ſyllaba. In impreſſis pronomen σοι abeſt. At locum hîc habere non poteſt θατέρῳ, *altero*, tanquam ſi de duobus definitis ſermo eſſet: oportet ἑτέρῳ, abſolute, *alio*. Scribendum itaque:

οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ.

258. In moretum allia immiſceri ſolebant. Pugno percuſſus famulus herum facete percontatur, num moreto deſtinata allia in pugnum indiderit.

261. οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ; Pronomen σὺ, quod in libris omnibus excidit, metri ratio prorſus flagitat. In B. ſcriptum παρ' Ἀθηναίων.

271. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν. Sic recte collocatæ voces in A. quæ abſque codicis ope facile in ordinem reponi poterant. Vulgo fœdiſſima cum metri labe: εὖ γ', ὦ δέσποινα πότνι' Ἀθηναία.

278. νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλόν. Schol. Apollon. Rh. ad I. 918. λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μυηθέντες ἐπακούεσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλόν.

δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες. Vide Th. Gutberlethi Diſſertat. de Myſteriis Deorum Cabirorum cap. X.

281. ἀπόλωλε τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος. Braſidam innuit, qui periit ad Amphipolim in eodem prælio, quo Cleo occiſus fuit, an. 3. Olymp. LXXXIX. qui erat belli decimus. Vide Thucyd. L. V. cap. 10.

287. ἀπόφερε τὰ σκεύη. Mendoſe in libris ἀπόφυρε, quod quid ſit, vel ſignificare poſſit, ego cum ignorantiſſimis ſcio. Simplicis φύρω nulla ſignificatio hîc locum habere poſſit. Vertit Berglerus: *ablue hæc vaſa.* Quod imprudens retinui. Nihil erat, quod ablui neceſſe eſſet. Moretum, quod miſcuerat Πόλεμος, quodque jam conterendum erat, ſane projici nolebat. Mortarium itaque non poterat ablui. Iſta domum intro ferri jubet, & ſervari, donec piſtillum fecerit. Verti debuit: *cape rurſus hæc vaſa, eaque intro aufer.* Sic Simo initio Andriæ: *Vos iſthæc intro auferte.*

299. ἄμας, *ligones.* Vide Salmaſium ad Hiſt. Aug. p. 337.

313. Vulgo ſic legitur hic verſus:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε.

Quidvis eſt hoc potius, quam tetrameter trochaicus. In B. ſcriptum eſt, imperfecto verſu: εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον. Excidit vox, quæ facile e gloſſemate vulgatæ lectionis eruitur. En molliter fluentem verſum, ipſamque Comici manum:

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον.

Fruſtra hunc locum tentaverat Florens, cui reponi poſſe videbatur:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο, καὶ τὸν Κέρβερον δεδίττετε.

Exemplis quidem defendi poſſit δεδίττετε, ſed non ex Atticis ſcriptoribus, quibus δεδίττεσθαι vel δεδίσκεσθαι, *terrere*, *timorem injicere*, non vero *timere* ſignificat. Noſter in Lyſ. 563.

ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.

Mœris: δεδιττόμενος, Ἀττικῶς· ἐκφοβῶν, Ἑλληνικῶς. ad quem locum

Piersonus hujus versus meminit, & proposita etiam sua conjectura, Florentis illa paulo meliore, nec tamen vera, malle se ait a melioribus libris medicinam exspectare. Sic autem elegantissimo viro venerat in mentem:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο νῦν, τὸν Κέρβερόν τε δείδετε.

In illis emendationibus pronomen ἐκεῖνο quorsum spectet nescio. Florens refert ad τὸ κήρυγμα, quod minime procedit. εὐλαβεῖσθαι verbum est neutrum, significans *cavere*. Sicubi apud Atticos cum accusativo constructum occurrit, nomen est rei malæ & damnosæ, contra quam adhibenda cautio. Sic Lys. 1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. At supra dicebat Chorus in versu, unde istud τὸ κήρυγμα repetunt:

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.

Non ergo Trygæus illi dixerit, εὐλαβεῖσθε ἐκεῖνο τὸ κήρυγμα. Hîc vere neutralis obtinet significatio, εὐλαβεῖσθε, *prenez garde à vous*, φυλάττεσθε. Mœris: εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικῶς· εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.

317. Voces ἰοὺ, ἰοὺ, quæ vulgo Choro continuantur, Trygæo contributæ sunt in binis codd.

319. ξυνταράξει. Vulgo συνταράξει.

323. διαφθείρητε. Sic bini codd. & primariæ editt. Menda edit. Fracini, in Frobenianam recepta, διαφθείρετε, per alias deinceps propagata fuit, nemine reclamante. In Farreana διαφθείρητε vidit Berglerus, nec animadvertit alterum in sermonis & metri legem offendere.

*Atque hæc perinde sunt ut illius animus, qui ea possidet.* Vide ad Acharn. 879.

327. ἣν ἰδού. Vide ad Eq. 26. Sic in A. scriptum est. In B. ἢν ἰδού.

328. ἑλκύσαι. Verbum saltationis proprium. Nub. 540. οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν, *nec cordacem saltavit*.

331. τουτογὶ, νὴ — In B. τοῦτο γὲ νὴ — quod e nostra lectione depravatum est. In A. τοῦτο νὴ — Vulgo τουτοδὶ, νὴ —

333. Non male legeretur ὥστε μὴ λυπεῖν μ' ἔτι.

334. μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον. Vulgo μ' ἔστ'. In B. pro τι est τοι. Ordo est: ἀλλά μοι ἐστὶν ἀναγκαίως ἔχον καὶ ῥίψαι τι τὸ ἀριστερὸν σκέλος.

339. Hic & sequens versiculus, ut eos exhibui, ita digesti & scripti sunt in B. Vulgo particula γὰρ omissa.

346. Hic versus tetrameter trochaicus esse debet, & suis nunc incedit pedibus. Vulgo soluti sunt numeri, quum sic legatur:

εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ.

In B. εἰ γὰρ γένοιτ' ἰδεῖν με ταύτην —

347. πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην. Versus est dimeter pæonicus, ut sunt quinque alii in hoc Chori cantico, nempe 351. 2. 4. 7. 9. quod qui percepit, statim animadvertit vitium vulgatæ scripturæ, πολλὰ γὰρ ἠνεσχόμην. In v. 351. male inserta particula γε metrum itidem pessumdat. Eam non agnoscit cod. B. in quo scriptum, ut edidimus,

ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις.

Pessime in A. ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴδης.

363. οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικών. Id est πάντ' ἀγαθά. Ad historiam adludit quam refert Scholiastes, & ex eo Suidas: ἐπὶ πονηρίᾳ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλλικών, ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε ΠΑΝΤΑ ΤΑΓΑΘΑ. καὶ ἔστι παροιμία· πάντ' ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλλικών. Vide Hesychium in Κιλλικὼν & in Δημοκλεῖδαι. In A. ut apud Hesychium scriptum Κιλλικὼν, melius notato accentu, quam vulgo.

365. Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι. Male vulgo conjunctim ὅτι. *Quum sortibus ducendis sis præses, scio quid facturus sis.* Id est: *spero propitium te mihi futurum esse.* Schol. παίζει πρὸς τὸν Ἑρμῆν. ἐπειδὴ, ὅταν πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθημέραν, καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῄει. καθημέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα. ἔστι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο, καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι Ἑρμοῦ, παίζων τοῦτο λέγει.

367. οὐδὲν ἠμπόληκα, ὡς ἀπολούμενος. Jocus in militiam, tanquam si ea esset certissimus pereundi modus. Milites & nautæ in expeditionem

expeditionem profecturi viatica sibi comparabant: quem morem equos etiam observasse facete narrat Chorus in Equit. 599.

370. Jocus est in ambiguitate verbi ἐπιτέτριψαι, *contritus es*, quo Mercurius significat eum jam periisse: at obsceno sensu id accipiens Trygæus, respondet: *Ego vero, quem subigi & pædicari ais, quomodo non sensi me tanto bono affici?*

373. ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἀνάγκη γ' ἀποθανεῖν. Eadem observatur scripturæ varietas in formulis πολλή γ' ἀνάγκη: πολλή 'στ' ἀνάγκη: de quibus vide quæ notavi ad Euripidis Medeam 1012.

375. δεῖ γὰρ μυηθῆναι. Credebant enim melius post mortem sibi futurum, si in vita Cereris mysteriis initiati fuissent: quod diserte ait Chorus Initiatorum in Ran. 454.

μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν τρόπον
περί τε τοὺς ξένους,
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

382. Observes Ἑρμίδιον antepenultima longa, ut & infra 924. A Σωκράτης fit Σωκρατίδιον antepenultima brevi. Quanam analogia Ἑρμίδιον ab Ἑρμῆς ejusdem syllabæ quantitatem variet, vellem declarasset Dawesius, ubi de diminutivorum forma in ιδιον agit.

383. τί πάσχετ', ὦνδρες: Sic in A. Vulgo ἄνδρες.

384. μὴ σιωπᾶτ'. εἰ δὲ μή, λακήσεται, scilicet ὁ Ἑρμῆς, qui paulo ante, v. 381. dixerat λακήσομαι. Hic etiam active significat. Male vertentem Berglerum imprudens secutus sum. Verti debuit: *ô perditi, ne parcite precibus: sin minus, consilium nostrum clamore denuntiabit ille.* Seq. v. cum μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς supplendum etiam λακήσῃς.

388. Non differunt ab impressis codd. in hujus versus scriptura, quæ mendosa est, ut e corruptis numeris liquet. Versus est, seu

potius esse debet, tetrameter trochaicus, quem vides in quinto pede claudicare. Legi possit:

τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι.

suppressa scilicet præpositione ἐν, quæ pro glossa adscripta mendæ originem dedisse videtur: sed mallem,

κεῖνο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι.

390. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœdissime corruptis:

μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε.

In B. voculæ τις & γε non comparent, quas a mala manu insertas fuisse, nemo non statim videt. Invenustus fuit homo, qui talem scabiem Comico affricuit. Compellatio ὦ ἄναξ a Choro repetita, quia jam erat in præcedenti versu, imprudens omisit librarius: eam si reponas, inque suum ordinem voces, elegantissimum habebis octonarium:

ἡμὶν ἀντιβολοῦσιν, ὦ ἄναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος.

392. χάρισαι φιλανθρωπότατε. In B. χάρισαι ὦ φιλ— Vulgo χάρισ' ὦ φιλ— Inutilis interjectio glossema est, & ejici debuit.

399. δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί. Sic recte A. ut editt. omnes veteres. In B. ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Nescio unde istud ἡμεῖς in Kusteri editionem venerit, anne e Vat. cod. an ex Euripidis Scholiasta ad Medeam 1034. Undecunque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, ut reliqui omnes in hoc cantico pæonici.

409. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον. Sic bene scriptum in A. ut Aldus edidit. In B. ἵνα τι δὴ, quam mendosam lectionem imperite invexit Ant. Fracinus. In Bern. Juntæ editione, salvo quidem metro, sed prava vocum collocatione, ἵνα δὲ τί τοῦτο —

414. παρεκλεπτέτην, in tertia duali, ut sensus flagitat. Inepte vulgo παρεκλέπτετον. In utroque cod. verbum est in tertia plurali, syllaba deficiente, παρέκλεπτον.

415. ὑφ' ἁρματωλίας. Paronomasia pro ὑφ' ἁμαρτωλίας. Schol. δέον εἰπεῖν, ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ' ἁμαρτωλίας· ἀντὶ τοῦ, φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν· ἄλλως. τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. Confer finem parabasis Nubium.

420. μυστῆρι Ἑρμῆ. Sic codd. & vett. editt. non interposita distinctione. Ἑρμῆ est in tertio casu: nec mirum, si quod subscribi debuit ι, non est in primariis editt. quum perpetuo in codd. omittatur.

432. ἔργῳ Φιαλοῦμεν. Scribe cum Eustathio ἔργῳ 'Φιαλοῦμεν. Vide not. ad Vesp. 1348. — τοῖσιν θεοῖς. Sic bene A. quod absque codice etiam reponi poterat. Vulgo, claudicante versu, τοῖσι θεοῖς.

436. πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν. Perperam in A. πᾶσι καλῶν κἀγαθῶν. Vide ad Thesm. 351.

437. χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ. Sic bini codd. Vulgo χ' ὅστις προθύμως ξυλλάβοι. Per Atticam crasin καὶ ὅστις coalescit in χὤστις, ut καὶ ὁ in χῷ, καὶ ὅπως in χὤπως, aliaque hujus generis multa. Male infra 672. divisim excusum fuit χὡς τις, quod leve vitium e prioribus editt. remansit. Sic καὶ ὅσον coalescit in χὤσον, quod reponendum in Thesm. 747.

σχεδὸν τοσοῦτο, χὤσον ἐκ Διονυσίων.

Eadem, qua hîc, menda, Kusterus ediderat χ' ὅσον. Ego vero male e veteribus libris καὶ ὅσον.

443. Hesychius: ὀλέκρανα, οἱ πήχεις, τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκώνων ὀστᾶ. καὶ ὀλέκρανες, τὰ αὐτά.

447. δορυξόος. Sic in edit. Bern. Juntæ, & apud Suidam est, qui hunc versum citat in δορυξόος. Vulgo δορυξὸς, quæ forma rarior occurrit v. 1213. sed ex metri necessitate; ut minus mirer damnatam eam fuisse auctori Etymologici M. p. 283. δορυξόος, ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω. οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος. καὶ κατὰ συγκοπὴν, δόρυξος· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα.

448. ἵν' ἐμπολῇ. Sic scriptum in A. & fuerit a themate ἐμπολέω, quod agnoscit quidem Henr. Stephanus in Thesauro: sed illud vereor ut sit sincerum. ἐμπολάω est apud Comicum Thesm. 452. Vesp. 444. Sophoclem, Antig. 1037.

κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων
ἤλεκτρον.

Trachin. 93. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

Formam, quam imprudens hîc recepi, nescio an in poëtis Atticis occurrat. Reponenda itaque cod. B. & impressorum lectio ἵν᾽ ἐμπολᾷ.

450. κἤν τις μὴ ξυλλάβῃ. Soloece vulgo, κεἴ τις μὴ ξυλλάβῃ.

451. Vide not. ad Nub. 7.

455. τοίνυν, ἰή. Sic B. omissa quæ vulgo inseritur particula.

458. Perperam in A. ὑπότεινε δὲ δὴ πᾶς. — τοῖσιν κάλως. Sic bene primariæ editt. Nescio cur Kustero placuerit κάλοις. Est hoc quidem in binis codd. sed præferri debuit Attica forma. In Ran. 121. ἀπὸ κάλω, non κάλου. Eq. 756. πάντα κάλων ἐξιέναι.

465. οὐ ξυλλήψεσθ᾽; οἷ᾽ ὀγκύλλεσθ᾽. Sic optime B. Dimeter est anapæsticus. Male in A. ut in primariis editt. οὐχὶ ξυλλήψεσθ᾽; In recentioribus vero pessime οὐχὶ οὐ ξυλλήψεσθ᾽; — Suidas: ὀγκύλλεσθαι. ὑψαυχενεῖν, καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι. οἷ᾽ ὀγκύλλεσθε. ἀντὶ τοῦ, οἷα ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ, προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. ἢ, τὸν ὄγκον περιβάλλεσθε, καὶ ἀλαζονεύεσθε, καὶ ὑπερηφανεύεσθε.

479. Optime hunc locum interpretatus est Palmerius, per eos qui ἔχονται τοῦ ξύλου intelligens ξυλουργοὺς, qui aratra, ligones, rastros, & alia pacis & arationis instrumenta faciebant, & ideo pacem expetebant, quia eorum artes in pace magis expetitæ & lucrosæ. At χαλκεὺς, qui arma fabricabat, pacem impedire volebat, ne suum lucrum cessaret: & ea expositio firmatur ex iis quæ satis facete ipsi artifices & fabri Athenienses in extrema fabula loquuntur.

481. Μεγαρῆς. Perperam in B. Μεγαρεῖς hîc & infra 500.

484. ὦ ̓νδρες. Sic A. Vulgo ἄνδρες.

491. μικρὸν κινοῦμέν γ᾽. — οὐ δεινόν. Dimeter est anapæsticus, ut strophicus versus 464. Hinc liquido patet mendosam esse vulgatam scripturam μικρόν γε κινοῦμεν.

493. Choro perperam vulgo continuatur.

496. Sic in impressis legitur hic versus absque ullo sensu:

ὡς κακὸν, εἴ τινες εἰσὶν ἐν ἡμῖν.

In B. scriptum est: ὡς κακὸν οἵ τινες εἰσὶν ἐν ὑμῖν. Quod quid sibi vellet diu quæsivi. Latentem in ea scriptura veram lectionem tandem deprehendi. Voces male divisit librarius, quum scribere debuisset:

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

In A. etiam, ut in primariis editt. eſt ὑμῖν; ſed male. Verum eſt ἡμῖν, quod ex Fracini editione in noviſſimas manavit: at ille mendoſiſſime dederat: ὡς κακὸν εἴτινες ἐν εἰσὶν ἡμῖν. Emendationem meam poſtea confirmatam reperi Suidæ teſtimonio, qui ſic etiam apud Comicum legebat, & hunc verſum protulit in κακόνοι. Integram notam adponam: κακόνοι. ἐχθροὶ, καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὸ πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης·

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

καὶ αὖθις· κακόνουν φωραθέντα σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις τούτου ἐλαθῆναι. Exempli illius apud Comicum ſedes Kuſterum latuit, qui poſtea Suidæ loco non uſus eſt ad Comici emendationem. Singularis κακόνος apud Heſychium proſtat. Apud Lyſiam plus ſemel occurrit κακόνοι. Pæne gemellus eſt locus p. 682. edit. Reiskii: εἰ δέ τινες κακόνοι ἐγένοντο εἰς τὰ ὑμέτερα πράγματα. Pag. 603. ubi legebatur olim ὡς κακοὶ ὄντες τῷ πλήθει, vere & eleganter emendavit Marklandus, ὡς κακόνοι ὄντες, quod ſincerum eſſe oſtendit oppoſitum in eadem periodo εὖνοι ὄντες τῷ πλήθει. Ceterum hic verſus bene vulgo tribuitur Choro, cui continuari non debebant duo ſequentes.

498. τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως. Dimeter anapæſticus, ut ſtrophicus verſus 471. Hinc liquet mendoſiſſimam eſſe vulgatam lectionem σπᾶτ' ἀνδρικῶς. Nihil in metris intelligebant librarii, nec illis peritiores multo fuere, quos ad hunc diem nactus fuerat Comicus noſter editores. Promiſcue adhibentur ἀνδρικῶς & ἀνδρείως. Nihil referre arbitratus librarius alterumne pro altero poneretur, quod ſibi in calamum venit, ſcripſit; ut v. 491. μικρόν γε κινοῦμεν, pro μικρὸν κινοῦμέν γ', quæ ad ſenſum perinde ſunt, ſed metrorum ſi ſpectes rationem, toto cœlo differunt. ἀνδρείως occurrit infra 732. Ran. 372. Theſm. 656. & alibi compluries. In Veſpis roganti filio:

σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

Pater reſpondet v. 1200.

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν.

Vides ἀνδρικώτατον & ἀνδρειότατον promiscue sumi : sed ea sedes permutare , aut alterutrum eorum bis adhiberi , non pateretur metri lex.

507. Ingeniosum est hujus loci acumen , quo submonet Athenienses ut maritimarum opum studio se applicent , quod identidem eis suadere solebat Themistocles.

508. λαβώμεθ᾽. Sic recte in B. Perperam in impressis , metro reclamante , λαβώμεσθ᾽.

509. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα. Sic bene in A. ut est in primariis editt. In B. χωρεῖ γε τὸ — syllaba deficiente. Quod vulgo legitur χωρεῖ γέ τοι τὸ — ex Ant. Fracini editione manavit.

511. οἵ τοι γεωργοί. Sic B. In A. ἴδ᾽ οἱ γεωργοί. Vulgo νῦν οἱ γεωργοὶ , quod ex editoris nescio cujus conjectura est : nam primariæ tres editt. habent , metro vacillante , οἱ γεωργοί.

513. καὶ μὴν ὁμοῦ ᾽στιν ἤδη. Scilicet ἡ Εἰρήνη , quam e fovea extrahebant. Sic optime scriptum est in B. Vulgo καὶ μὴν ὁμοῦ ᾽στιν, ἤδ᾽ ἐγγύς. Acute vidit doctissimus Toupius Cur. nov. in Suidam p. 110. depravatam esse lectionem, in qua vox ἐγγὺς nihil aliud est quam interpretamentum alterius ὁμοῦ , quod e margine vel interlineari glossa in textum se intrusit. Emendabat itaque ad nostram lectionem quam proxime :

καὶ μὴν ὁμοῦ ᾽στιν ἤδε.

518. Hic versus & sequens dimetri sunt jambici , ut is qui præcessit : horum in vulgata lectione metrum non agnoscas.

523. Opora & Theoria cum Pace ex antro educebantur. Mulierculæ autem erant meretricum more ornatæ.

529. κρομμυοξυρεγμίας. ἀντὶ τοῦ ἀπεψίας. δριμεῖα γὰρ καὶ ἀηδὴς ἡ τοιαύτη ἐρυγή. ἀπὸ τῶν κρομμύων οὖν καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς συντέθεικε τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰώθασι κομίζειν εἰς τὸν πόλεμον. διὸ καὶ ὁ γύλιος ἐκ τούτου δυσώδης. ἢ καὶ ὅτι ἐπιπολὺ ἐγκαλυπτόμενος ὁ γύλιος ἐκ διαφόρων ὄψων τε καὶ ζωμῶν, ὀξίδος σύμμικτόν τινα ὀσμὴν ὄζωδε. Hæc Suidas e veteribus in Comicum scholiis. A sententia alienum est participium ἐγκαλυπτόμενος : aliud quid auctor scripserat.

536. εἰς ἰπνόν. Impressorum omnium menda ἐς ἰπνὸν codd. non

flagitabat opem. Hi autem longe diverſam lectionem exhibent εἰς ἀγρὸν, quod huc retractum videtur e v. 552.

542. κυάθοις. Vide ad Lyſ. 444.

547. ξιφουργοῦ κεινουί. Sic in binis codd. & in primariis editt. Neſcio qua libidine in novitiis excuſum fuerit ἐκεινουί eliſa prima.

549. ἐσκιμάλιτε, ἐφύβριτε, ἢ κατεδακτύλιτε. σκιμαλίσαι γάρ ἐστι κυρίως, τὸ, τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὄρνέου βαλεῖν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο· ἀλλὰ καὶ ὅταν, βουλόμενοι ἐφυβρίσαι τινὰ, τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείνοντες, δείξωσιν αὐτῷ. Vide ad Acharn. 444.

552. εἰς ἀγρόν. Sic A. Vulgo mendoſe ἐς ἀγρὸν, ut ſupra 536. ἐς ἰπνόν. In B. præpoſitio plane omiſſa.

557. ἄσμενός σ' ἰδών. Sic optime A. In B. pronomen exhauſit præcedens litera, ἄσμενος ἰδὼν, claudicante verſu, cui ineptum fulcrum ſuppoſitum in impreſſis, ἄσμενός γ' ἰδών.

567. αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. Inepte verterat Berglerus: *& ventilabra refulgent ad ſolem.* Quis fando audivit, aut vidit unquam fulgentia ventilabra? Tum quis ventilabri uſus ad vitium & ficuum conſerendos ordines? θρίνακες ſunt τρίαιναι, *tridentes raſtri*, ſeu *ligones:* idem fere quod δίκελλαι. Mox τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ. Vide Heſychium in θρίναξ. τριαινοῦν eſt terram vertere, τὸ ἄνω κάτω ποιεῖν. Pro *diruere*, *evertere*, utitur Euripides in Bac. 344.

θάκους τοῦδ', ἵν' οἰωνοσκοπεῖ,
μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν,
ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ.

573. ὑμῖν. Sic A. Vulgo ἡμῖν.

574. τῶν τε παλασίων ἐκείνων. Sic bini codd. recte. Ita apud Heſychium e literarum ſerie excudi debuit, ubi nunc legitur: πλασία, (ſcr. παλάσια) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ, πλάθια (ſcr. παλάθια) καὶ παλάθη. Photius ad hanc gloſſam citatus: παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα, παλάθην λέγουσι, καὶ παλαθίδα. εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Male in impreſſis παλλασίων.

578. Hic verſus & ſequentes male vulgo digeſti ſunt.

583. ἡμὶν ultima brevi, ſic flagitante metro trochaico. Perperam vulgo ἡμῖν. V. præc. legi mallem χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη γ', ὡς. Nec aliter credo Comicum ſcripſiſſe: nam ultima nominis φιλτάτη elidi non poteſt.

595. ἀγροίκοισιν. Sic recte A. Male vulgo omiſſum ν paragogicum. Verſus eſt dimeter trochaicus.

599. Vulgo legitur τἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτά. qui verſus dactylicus eſt, ut quartus hujus cantici. Sed quum præcedant duo pæonici, facillimumque ſit hunc verſum ad idem metrum redigere, prætuli:

τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτά.

Nec dubito, quin quartus etiam ſyllaba defectus ſit: requiri enim videtur in eo pronomen, & multo melius omnia procederent, ſi legeretur:

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη γ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονά σε βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

Quinque ſunt dimetri acatalecti, quorum duo primi trochaici, medius jonicus a majore, duo ultimi pæonici ſunt.

600. προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα. Sic bene A. & primariæ editt. In B. προσγελάσεται, quod imperite invexit Ant. Fracinus, & ex Frobeniana in alias novitias manavit, reclamante nemine. Et ſane miror editores illos, qui textui ſcholia ſubjecerunt, labem non animadvertiſſe. Nam diſerte ait Scholiaſtes verſum eſſe dimetrum anapæſticum acatalectum: & talis eſt revera, niſi malis choriambicum trimetrum catal. eum appellare. Sed ad utrumvis metri genus referas, omnino legi debet προσγελάσονται.

615. 'πεπύσμην. Sic cum apoſtropho eliſum augmentum indicante ſcriptum in B.

616. ἠκηκόη. Attice. Vulgo ἠκηκόειν.

617. πρίν γε νυνί. Irrepſit ex oſcitantia, quum fabulam iterum deſcripſi, menda quæ diligentiam meam fugit, quum folia corrigerem. Repone, ut eſt in libris omnibus, πλήν γε —

627. οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν. Sic ad metri normam legendum. Mendose in libris omnibus, οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε. In B. plane omissa ultima particula, mutilo versu.

628. Suidas: κορώνεως, ὡς Φιβάλεως. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. ταύτην δὲ καὶ κοράκιον λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα.

629. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Quis non videt sic legi debere? Mendosa est librorum omnium lectio, ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Claudicat versus in quinto pede. Emendationem præceperat Dawesius, confirmatam Euripidis versu in Medea 1349.

οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην.

630. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον — Hic rursus versus turpiter in libris omnibus claudicat, in quibus ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κἀμοῦ — dactylo quintam sedem tenente. In B. sic scriptus est:

νὴ Δί', ὦ μέλε ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον.

Ad numeros quidem male: sed bene, immo optime factum, quod articulum τὸν omiserit: est enim longe ineptissimum, eumque, si sapuissem, in Morboniam amandassem. En, ni fallor, veram Comici manum:

νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴγε δὴ κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

635. ἔβλεπεν. Perperam vulgo ἔβλεπε.

637. Suidas: δικροῖς, διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης· δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. τὴν Εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι· ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες, τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

643. ἅττα διαβάλλοι τις αὐτῇ. Mendose vulgo ἅττ' ἂν διαβάλλοι. Facete autem verbo διαβάλλοι usus est pro παραβάλλοι.

648. βυρσοπώλης. Vulgo inepte ὁ βυρσοπώλης. Articulum, quem versus respuit, non agnoscit A. *Et l'auteur de toutes ces manœuvres étoit UN corroyeur.* Non vero, ut Berglerus, *coriarius ille*, *LE corroyeur.*

650. Vulgo ſic legitur hic verſus, numeris fœdiſſime corruptis:

οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

In codd. vero ſic ſcriptus eſt. In A.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

In B. οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔσται κεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός

Non alia mendarum fœcundior cauſa quam vocum transpoſitio: ſingulis in ſuam ſedem repoſitis, ſponte enaſcitur venuſtus tetrameter:

οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

669. ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν. Facete: id eſt, coriarius Cleo rempublicam tum regebat.

675. ψυχὴν ἄριστος. Sic bene A. In B. ψυχήν τ' ἄριστος, quod depravatum e vulgato ψυχήν γ' ἄριστος. Iſtud γε inficetum eſt: mox aptum eſt in πλήν γ' ὅτι.

676. οὐκ ἦν ἄρ', ὥσπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός. Sic quidem libri, ſed manifeſta menda, quam me reliquiſſe piget. Legendum οὗπερ φησὶν εἶναι. In B. ὅπερ, male pro οὗπερ, quod quum metro repugnaret, a ſciolo mutatum fuit in ὥσπερ. Notiſſimus clypei abjector Cleonymus, in quem facetus hic eſt jocus e ſimilitudine vocum petitus ἀποβολιμαῖος & ὑποβολιμαῖος.

682. τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις; Bona hæc lectio Ant. Fracino debetur. In B. ποῖ abeſt. In A. ut in primariis editt. τὴν κεφαλήν σου περιάγεις.

689. γενησόμεθα. Sic A. Vulgo γενησόμεσθα.

695. ὅ τι πράττει. Sic recte in B. In A. πράττειν. Vulgo ὅ τι πράττοι.

699. ἐπὶ ῥιπός. Sic optime in B. ut & apud ſcriptores omnes, qui proverbialem hunc verſum laudarunt. Suidas: σαπρὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Σιμωνίδης γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕνεκα κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Caſaubonus ad Athenæum XIV. 21. Pauliſper inque moralis ſententiæ formam immutatum ſenarium hunc profert Plutarchus *de Pythiæ Oraculis* p. 405. B.

θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Et ſic emendate legitur in Excerptis Grotii pag. 933. Inſulſiſſime

vulgo apud Comicum ἐπὶ τῆς ῥιπός. Vide not. ad Plut. 1065.

700. τί δαί; Κρατῖνος. Sic optime ſcriptum in B. quod absque eo facile reponi poterat. Vulgo mendoſe τί δέ; tanquam ſi δὲ produci poſſet ante tenuem & liquidam. Vide quæ notavimus ad Theſm. 169. — ἐστίν; *vivitne? eſtne adhuc in vivis?* Vide not. ad Euripidis Hecubam 312.

703. ὁρῶν. Sic bene A. Vulgo ἰδών. In eodem cod. bene v. ſeq. ſcriptum πόσ' ἄττ'. Perperam vulgo ſpiritu aſpero notatur poſtrema vocula.

711. τῆς Οπώρας κατελάσας. In Conc. 1082.

πότερας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

715. ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας. Fœda in omnibus libris menda, ſed quæ facillime poterat elui. ὦ μακαρία σὺ Βουλὴ τῆς — ſpondeo quartam ſedem tenente.

716. ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν. Quia in triduum ſupplicationes decerni ſolebant.

717. κατέδει. Sic bene ſcriptum in B. Perperam vulgo κατέδῃ. Vide not. ad Conc. 595.

724. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται. Schol. ἀμβροσίαν ἀντὶ τοῦ, τὴν κόπρον. Nec apud deos manenti ſcarabæo ſuavius quidquam dari poterat, juxta illud, quod dixit famulus initio fabulæ:

ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

725. θάῤῥει. Sic ſcribi debuit. Male vulgo θάρσει, quod Tragicis relinquendum.

728. ἐστυκότες. Perperam in A. ἑστηκότες. Frequens iſta permutatio. Vide ad Theſm. 158.

733. ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε. Sic plane ſcriptum in A. Vulgo λόγων reclamante metro, omiſſaque in fine verſus particula γε. Depravatiſſima in B. lectio, ἣν ἔχωμεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει. Nomen ὁδὸν eleganter adhibent Græci pro *modo & ratione cujuscunque rei*, ut obſervat Kuſterus ad iſta in Equit. 1015.

φράζευ, Ερεχθείδη, λογίων ὁδὸν —

Sed ibi quum versum hunc *Pacis* laudaret, animadvertere poterat numeris eum solutum esse, proinde falsam esse lectionem, nec in eo λόγων ὁδὸν eodem modo construi posse, quo in *Equitum* versu λογίων ὁδόν. Valet istud ἣν ἔχομεν ὁδὸν, *qua ratione possumus*, vel *qua ratione solemus*. Jam vero quid sibi vult Florens? *Neque vero* λόγων, *qui est jambus, turbare debet. Nam magister Hephæstion testatur apud Tragicos & Comicos jambum inter anapæstos locum habere.* Dixerit ergo etiam magister ille in eodem anapæstico versu locum habere jambum & molossum. Ad istum modum versum dimetire:

ἣν εχο | μεν ὁδον | λογων | ειπωμεν | χὥσα τε | νους αυ | τος εχει.

Mallem dixisset anapæsticum metrum omnes pedes admittere, quod musicæ rudibus per esset commodum.

744. ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς, εἶτ' ἀνέροιτο. Sic optime Dawesius. Manifesto vitio laborat versus in libris, nisi Hephæstio dixerit etiam *apud Tragicos & Comicos trochæum inter anapæstos locum habere.* Sic enim vulgo legitur:

ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἐπανέροιτο.

Nihil apud Comicum frequentius occurrit, quam εἶτα sic inter participium & verbum positum, qua de structura videndus Kœnius ad Corinthum de Dial. Att. §. LXXIV. Distinctionem in hoc versu male posuit typotheta.

752. Recitati jam fuerant hi versus in *Vesparum* parabasi, unde huc eos transtulit Comicus.

756. οἰμωξομένων. Perperam in A. οἰμωζομένων, ut vulgo legebatur in Vesp. 1033.

760. ὧν οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα.

761. ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκός. Sic recte in B. collocatæ voces, quas transpositas impressi exhibent cum versus labe, εἰκὸς ὑμᾶς. In A. idem binarum vocum ordo; sed alioqui male mulcatus versus: ἀποδοῦναι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς δὴ, καὶ μνήμονας εἶναι.

764. Perperam vulgo hic verſus in duos diviſus.

783. ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι.

Sic ſcripti & diſtincti hi verſus in codd. recte. Vulgatum ἀντιβολεῖ ſolœcum eſt.

789. γυλιαύχενας. Suidas: τοὺς μακροτραχήλους. Sic figura magis erant ridicula, ſi exiguam ſtaturam longum exciperet collum.

790. Heſychius: σφυράδες, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων· οἱ δὲ, σπυράδας. Vide Pierſonum ad Mœrin in σχινδαλμός.

797. Verſus ſunt Steſichori in Oreſtia:

τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμαν ὑμνεῖν,
Φρύγιον μέλος ἐξευρόνθ᾽, ἁβρῶς
ἦρος ἐπερχομένου.

Heſychius: δαμώματα, κοινώματα, δημοσιώματα. Carmina quæ puplice cantantur.

800. ἠρινά. Sic bene ſcriptum in binis codd. Neutrum eſt plurale adverbialiter adhibitum. Perperam vulgo & metro reclamante ἠρινᾷ, quod cum φωνῇ tanquam epitheton conjungunt. Ordo eſt: ὅταν μὲν ἠρινὰ χελιδὼν ἑζομένη, κελαδῇ φωνῇ. Ut hic ἠρινὰ *verno tempore*, ſive in Antipatri Sidonii Epigr. XXVI. ὀρθρινὰ *ſub auroram* ſignificat, quod vocabulum gemella menda in vulgatis anthologiæ libris invaſerat: legebatur enim ὀρθρινᾷ. Integrum epigramma proponam:

Κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ, χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ,
μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα,
τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροίβδητον ἄτρακτον,
κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας,
καὶ πήνας, καὶ τόνδε φιληλάκατον καλαθίσκον,
στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος, ἁ φιλοεργὸς,
εἰροκόμων Κούρα θῆκατο δεσπότιδι.

Κούρα εἰροκόμων δεσπότις eſt Minerva. Male in Analectis noſtris excuſum fuit κούρα.

820 τὼ σκέλη, ut mox quinto abhinc versu & Thesm. 24. Vulgo minus bene hîc legitur τὰ σκέλη.

830. ξυνελέγοντ'. Sic libri. Non minus apte quadraret activa forma ξυνέλεγον. Acharn. 378.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια.

Dithyrambicos autem poëtas hîc irridet Comicus, cumque istis conferri debent quæ dicit Cinesias in *Avibus*.

835. De Ionis Chii memoria optime meritus est Criticorum princeps Rich. Bentleius in Epist. ad Jo. Millium. Fecerat Ion dithyrambum cujus initium a Scholiasta & Suida in διθυραμβοδιδάσκαλοι prolatum :

ἀοῖον ἀμεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν,
Ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

Inde Comici jocus.

847. Vulgo sic legitur hic versus :

πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σύ; — πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Inepta lectio. Quid sibi vult ταῦτα? *has res, negotia ista? ces choses là.* En unquam duas mulieres designans sic aliquis locutus est? Scripserat Comicus :

πόθεν δ' ἔλαβες ταύτα; — πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ταύτα dualis est, ultima longa. *Undenam vero has accepisti mulierculas?* Quum accentum male notasset incautus librarius, metrum vacillare animadvertens sciolus fulcrum infersit σὺ, quod ille sibi habeat: nos eo non indigemus.

855. λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ κανᾶ σκευαστέον; Ridiculum in modum depravata est hæc lectio. Quid enim, obsecro, *canistris* usus est Oporæ, cui Trygæus nec panem, nec mazam, nec aliud quicquam apponendum esse dixerat, quia ambrosiam apud superos *lingere* solita, mortales cibos fastidit? Quis unquam conjectura ariolari potuit, cur famulus quærat, an ei *canistra* parare debeat? Nonne hic versus pro insulsissimo haberi debuit? Non aliter eum exhibent A. & princeps editio. In secunda excusum, καὶ κανάσκευαστέον, sic conjunctim, ut procul dubio scriptum reperit in codice quo usus est

Bern. Junta. In B. ſcriptum, ἄρ' αὐτῇ κανάδε σκευαστέον; Demum Ant. Fracinus edidit, ἄρ' αὐτῇ καὶ κάνθαδε σκευαστέον; quam ineptiſſimam lectionem receperunt Veneti, & tanto probavit opere Berglerus, ut eam in verſione expreſſerit. *Lingere, inquis? ergo ei hîc etiam paranda erit.* Ambroſia ſcilicet. Scitum profecto coquum, qui ambroſiam etiam parare potuerit! Sunt iſta omnia nihil aliud quam librariorum alucinationes, perinde ſpernendæ. Serus quidem, ſed non falſus acuminis fuiſſe mihi videor, qui veræ lectionis veſtigia tandem deprehenderim, ſalſumque Comico reddiderim jocum, ex illo genere, quo maxime delectatur. Eſt autem nequiſſimus. Quo Trygæus uſus fuerat verbo λείχειν, id alio ſenſu accipit famulus, nempe pro *medios lambere viros:* ideoque percontatur, an mulieri pelvim parare debeat, in quam τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, immundum exſpuat rorem, & ſumta aqua ſpurcitiem oris abluat. Repone confidenter:

λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον;

Senſui hujus verſus declarando pæne ſuffecerit Martialis diſtichon, quod exhibuimus ad Ran. 1308.

856. Vulgo legitur perquam inficete:

εὐδαιμονικῶς γ' ὁ πρέσ-
βύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν,
τανῦν τάδε πράττει.

Particulam γε in primo verſiculo inſertam non agnoſcit A. Reliquas ſordes ipſi purgavimus. Ordo eſt: ὁ πρεσβύτης ὅδε, ὅσα γ' ἐστ' ἰδεῖν, εὐδαιμονικῶς τανῦν πράττει.

869. σησαμοῦς. Sic legendum: non, ut vulgo, σησαμῆ. In A. ſcriptum σησάμοις.

874. ὑποπεπωκότες. Sic bene A. quod e Scholiaſtæ expoſitione in textum merito revocavit Berglerus. In aliis libris eſt ὑποπεπτωκότες, quæ ſæpiſſime permutari obſervavi ad Lyſ. 395. Conc. 140.

876. πρωκτοπεντετηρίδα. Quia *Brauronia* quinto quoque anno agitabantur. Vide Meurſium in Græcia Feriata.

879. Locus paulo obſcurior, Berglero neutiquam intellectus.

Conſpecta Theoria, famulus libidine inflammatus, ne rumpatur tentigine, manu utitur amica. Inde facile omnia explicantur.

885. Vide ſecundam parabaſin *Equitum* v. 1274.

890. ἀνάῤῥυσις vocabatur ſecundus *Apaturiorum* dies. Sed obſcena in his eſt alluſio ad τὴν τοῦ σπέρματος ῥύσιν.

891. τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν. Sic bene A. omiſſa particula ὡς, quæ vulgo, metro reclamante, inſeritur. ὀπτάνιον *coquinam* ſignificat. *Sed impudentiſſimus iſte obſcenas interea partes* Theoriæ *monſtrat. Propterea dixit* κεκάπνικε. *Nam pars illa tanquam fumo nigra eſt*, διὰ τὰς τρίχας. E notis Florentis.

892. Monui ad Pl. 815. verſum hunc ſic legendum eſſe:

διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ᾽· ἐνταῦθα γάρ.

Secunda in κεκάπνικ᾽ brevis eſt: proinde claudicat verſus ex illa ſcriptura.

900. ἡνίκα γε. Sic bene A. In B. ἡνίκα δὴ, reclamante metro: vulgo ἡνίκα δὲ contra loquendi uſum.

906. ἴδ᾽, ὡς προθύμως. Perperam vulgo ἴθ᾽ ὡς προθύμως. In B. ſcriptum, θέασ᾽ ὡς — gloſſa ſcilicet pro genuina lectione, quam repoſuimus. Nihil eſt in ſuperioribus, quod facile non intelligatur e notis in præcedentes fabulas. τετραποδηδὸν ἑστάναι ſchema innuit, de quo ad Lyſ. 231. & ad Eq. 1386. κέλης in re venerea quid ſit, declaratum in nota ad Lyſ. 60. Faceta in metaphora pergens, ἅρματα v. 901. dicit pro σώματα. Explicatur προσκινήσεται e *Lyſiſtratæ* v. 227.

κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

Denique languentis penis poſt rem peractam imago poſtremis verſibus depingitur.

907. *Prytanum avaritiam carpit, ut qui gratis petitorem nullum in Senatum admitterent, induciarum forenſium nomen prætexentes. Vulgo enim dicebant:* ἐκεχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα εἰσάγειν. *Etſi non tam amarent* ἐκεχειρίαν, *quam* τοὺς ἔχοντάς τι ἐν ταῖς χερσίν. Verba ſunt Sam. Petiti ad Leg. Att. p. 273. Alludit etiam ad ὑπέχειν τὴν χεῖρα, quod προτείνειν dixit in Theſm. 937.

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ.

918. Hic & ſequens verſiculus in unum vulgo conjuncti ſunt, omiſſo nomine Τρυγαῖος. Ut eos exhibui, ſic ſcripti & digeſti ſunt in B. Metri autem ratio requirit, ut ſcribatur:

Τρυγαῖος ὡθμονεὺς ἐγώ.

Prima enim in Αθμονεὺς corripitur. Dicitur autem per craſin Atticam ὡθμονεὺς pro ὁ Αθμονεὺς, ut ὥρχων, ὡτῆικός, ὡπαιτῶν. Vide ad Nub. 1247. Hujuſmodi occurrunt infinita. Sic vero ſcribi in ſenario ex metrica ratione minime neceſſe erat, & optime conſtat metrum in vulgata lectione:

πολλων | γαρ ὑ | μιν αξ | ιος Αθ | μονευς | εγω.

Alibi occupatum animum habebat Daweſius, quando numeros illos vitii damnavit. Quod autem pro ἄξιος reponat αἴτιος, ut in Acharn. v. 633. id non ita hîc probo, ut in altero loco. Illic ſententia ex ipſa colligitur, Chorum ſignificare velle, poëtam ſuum Athenienſibus bonorum multorum cauſam exſtitiſſe:

φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής.

Hîc vero πολλῶν ἄξιος ſententiæ ſatis aptum eſt, ut locum tueri poſſit: nec video cur πολλῶν ἄξιος, ut πολλοῦ ἄξιος, græce non dicatur. Hoc forte obſervo in Lyſiæ orat. contra Theomneſtum initio: νυνὶ δὲ αἰσχρὸν μοι εἶναι δοκεῖ, περὶ τοῦ πατρὸς, οὕτω πολλοῦ ἀξίου γεγενημένου καὶ ὑμῖν καὶ τῇ πόλει, μὴ τιμωρήσασθαι τὸν ταῦτ' εἰρηκότα. In πολλῶν ἄξιος ellipſis eſt ſubſtantivi τιμῶν, vel ſimilis alius. Verti itaque hîc debuit: *Optime enim de vobis promeritus ſum ille ego Trygæus Athmonenſis.*

923. Vide Suidam in χύτραις ἱδρυτέον.

926. βοῒ — βοηθεῖν. Jocus e paronomaſia. Sunt apud Romanum Comicum talia innumera: ſed apud eum non memini exemplum legere, quod ad hunc verſum laudat Berglerus, *pernis pernicies veniet.* Neſcio an ille Plauti locum mendæ ſuſpectum habuerit, voluerit que emendare, quod moniturus fuiſſe pro ſuo more videtur. Eſt ergo μνημονικὸν ἁμάρτημα. Leguntur in Captivis IV. 3. hi verſus:

Quanta pernis peſtis veniet! quanta labes larido!
quanta ſumini abſumedo! quanta callo calamitas!
quanta laniis laſſitudo! quanta porcinariis!

Simile eſt iſtud in Men. IV. 2. 46. *palla pallorem incutit.*

929. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν. Legendum mihi videtur τῷ δὴ, id eſt τίνι δὴ — Iſtud τί male repetitum e v. 925. Poſt ſcriptam hanc notam, aliud in Fracini editione quærens, forte animadverto eum ſic edidiſſe, τῷ δὴ — & ex eo Frobenium, ita ut mirer bonam illam lectionem in Kuſterianam non immigraſſe.

932. ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις — Sic ſcripſerat Comicus. Ex interlineari gloſſa irrepſit in textum ἐν, & εἰ, quo ſententia carere non poteſt, extruſit. Inepta eſt vulgata lectio:

ἐπίτηδές γ', ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγει τις.

Nihil frequentius ellipſi iſta præpoſitionis ἐν. Perinde eſt λέγειν τῷ δήμῳ & ἐν τῷ δήμῳ, λέγειν τῇ ἐκκλησίᾳ & ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Repone vero verſus fulcrum, quod neſcio quo caſu excidit, ἐπίτηδές γ', ἵν—

942. θύραισι. Vide not. ad Theſm. 69.

947. Poſt hunc verſum in codd. meis & in primariis editt. lacuna eſt usque ad v. 1012. Qui deerant verſus LXIV. primus ex integriore codice protulit in lucem Ant. Fracinus.

951. Sunt hi verſus omnes jambici, quorum labem Fracinus non animadvertit. Turpiter hicce claudicat; ſcribe:

ὡς, Χαῖρις ἣν ὑμᾶς ἴδῃ.

Secundus abhinc in metricam legem peccat, quum in pyrrichium deſinat. Scribe:

Ἴος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγὼ,
φυσῶντι —

957. ἐπιδέξια, una voce. Vide Valckenarium ad Hippol. 1360. Male Fracinus, & ex eo reliqui, diviſim ἐπὶ δεξιά.

959. τὸ δᾳδίον. In Fracini editione δαδίον, depravatum ex δαλίον. Vulgatiſſimum eſt, quod alibi obſervavi, proclivem lapſum in permutatione literarum Δ. Λ. multis mendis ortum dediſſe. Suidas

veram hujus loci lectionem adfirmat. δαλίον. οὕτως οἱ Κωμικοὶ διὰ του λ. Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δαδίον γράφουσι. Erudita eſt ad illum Suidæ locum Kuſteri nota. Heſychius: δαλίον. δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα, καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν. Hujus moris mentio eſt apud Comicum in Lyſ. 1129.

οἱ μιᾶς ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες —

Et apud Euripidem Hercule Fur. 930.

μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Αλκμήνης τόκος.

965. Jocus eſt in ambiguitate ſignificationis. κριθὴ enim, ut ἐρέβινθος, virile membrum notat. Suidas: κριθὴ, τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον· τὸ δὲ γυναικεῖον, μύρτον. καὶ κριθίδιον ὑποκοριστικῶς. Pro μύρτον in ſcholiis a Fracino editis eſt βύσσον· Vide Heſychium in Βύτλος.

966. ἐς ἑσπέραν. Hîc, ut Conc. 1047. edere debebam εἰς ἑσπέραν.

968. Neſcio cur recentiores editores a Fracino deſciverint, cujus lectionem revocavimus, mutata tamen interpunctione, quam ille peſſime ſtatuerat. Adludit ad ſacrificiorum ritum, in quibus præco clamabat τίς τῇδε; Reſpondebat vero ſacris operantium turba, πολλοὶ κἀγαθοί. Ideo Trygæus dicit:

τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

At in Kuſteri editione Trygæo tribuuntur hæc verba ſenſu caſſa: τίς τῇδε ποῦ ποτ' ἐστί; huicque famulus reſpondet, πολλοὶ κἀγαθοί.

969. τοῖσι φέρε δῶ. Fracinus τοῖσσι. Scribendum τούτοις. Nam articulum ὁ loco pronominis demonſtrativi non adhibent Comici. Vide ad Plutum 44.

971. ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονί. Senſus paulo obſcurior. Vult Scholiaſtes Trygæum cum famulis Chori perſonis aqua perfudiſſe ridiculi cauſa. καταχεῖ δὲ αὐτῶν (τῶν χορευτῶν) ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι, πρὸς οὐδενὶ ἑτέρῳ. Qua in explicatione præter ipſam explicationem nihil eſt ridiculi. Non enim quæ præcedunt ad χορευτὰς referuntur, ſed ad ipſos ſpectatores. καταχεῖν ὕδωρ metaphorice idem

ſignificat, quod πλύνειν Acharn. 381. Epul. IV. πλυνὸν ποιεῖν, Pl. 1061. id eſt λοιδορεῖν.

981. Quod meretricum hîc deſcribitur artificium, id mulieribus laudi vertitur in Theſm. 797.

κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι·
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν.

Piget monere ν paragogicum quoties ad metri præſcriptum addiderim.

990. Ex hoc loco manifeſto liquet prodiiſſe hoc drama anno belli XIII. id eſt Olymp. XC. an. I. Archonte Aſtyphilo. In σοῦ τρυχώμεθα ſubauditur πόθῳ. *E notis Palmerii.*

991. κορκορυγάς. βοὰς, ταραχὰς, θορύβους. Lyſ. 490.

οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
αἰεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων.

ἀντὶ τοῦ, ταραχὰς ἐκίνουν.

992. In *Lyſiſtrata* 554.

οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.

1014. τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Id eſt, ut Acharn. 894. dixit, τὰς ἐντετευτλανωμένας.

1018. τὸν οἶν. Sic duo codd. & primariæ editt. e quibus a Bergiero bene revocatum fuit. In Frobeniana τὸν ὗν, typothetæ, ut videtur, errore. Nomina iſta permutata fuerant etiam in Av. 566.

1029. Multa in horum verſuum vulgata lectione ſcabies:

ἐστὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ.

Ineptum eſt γε in priori verſiculo: ineptior adhuc articulus τῇ in altero. Abſolute πορίμῳ τόλμῃ dicere debuit Comicus, ut σοφῇ φρενί. Horum uni non magis articulus adjungi debuit, quam alteri. Imperitum Grammaticum hæc redolent, ad præceptam animo formam metra redigentem. Sunt vero verſiculi iſti jambici, ſic optime ſcripti & digeſti in B.

χρεὼν ἐστὶ τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ.

χρεὼν in unam ſyllabam coaleſcit.

1031. τὸν Στιλβίδην. Fuit Stilbides haruſpex celebris, quem Athenienſes ad expeditionem Siculam ſecum duxerunt. Illius meminit etiam Eupolis in verſibus a Scholiaſta prolatis:

τίν' οὖν μετέλθω δῆτα σοι τῶν μάντεων;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;

Dixerat paulo ante Trygæus: *Nonne tibi videor, ut peritus haruſpex, cremia ponere?* Nunc vero in eodem perſiſtens joco ait: *Incenſi ligni fumus haruſpicem lædit.* Sed pro *haruſpice* Stilbidem nominat. Nulla hic alluſio ad στίλβειν *ſplendere*, quod eſſet perpol quam frigidum.

1037. In binis codd. male οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ἂν ζηλωτὸς —

1055. ποιεῖ καλῶς; interrogative. In B. interrogationis ſignum eſt, quod & hîc poni debuit.

1060. Ut hîc, aliisque in impreſſis omnibus, ita etiam in binis codd. diſtinctæ ſunt perſonæ peſſimum ad modum. Eas e manifeſta loci ſententia in ordinem optime reſtituit in verſione Berglerus, quod ſerius animadverti, tumque primum, quum ejus verſione uſus ſum, textu jam typis deſcripto. Sic igitur locus hic conſtituendus eſt:

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.
ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
μεμνήμεθα.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;
ΙΕΡΟΚΛΗΣ.
ἢν φράσῃς.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
μὴ διαλέγου
νῷν μηδὲν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερὰ θύομεν.

In binis codd. ſcriptum ἱερᾶ, non, ut vulgo, ἱερά. *Sanctæ Pa ſacra facimus.*

1066. αἰβοῖ, βοῖ. Sic optime ſcriptum in A. Vulgo αἰβοῖ, αἰβοῖ. peſſumdato, ob redundantem ſyllabam, verſu.

1067. ἀλωπεκιδεῦσι. Sic bini codd. & priſcæ editt. recte. Neſcio

unde in recentiores venerit ἀλωπεκίδεσσι. Sincera forma est ἀλωπεκιδεὺς, ut πελαργιδεὺς Av. 1356. περισἰεριδεὺς apud Suidam in Χαιριδεῖς. Vide Valckenarium in Annotat. ad Theocriti Adoniaz. 121.

1077. ἕως ἡ — Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ὡς ἡ. Nullibi ὡς adhibetur pro ἕως, *dum, donec, quamdiu.* Apud Homerum Ιλ. ό. 539.

ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην.

Eodem modo heroicis priscis poëtis ἕως ἡ pes erat spondeus, coalitis in unam duabus primis syllabis.

1081. διακαννιάσαι. Hesychius: διακληρώσασθαι. καννὸς γὰρ, ὁ κλῆρος. Vide Interpp. ad mendosam glossam διακακυκανιάσαι.

1082. σπεισαμένους. Me nolente & imprudente sic excusum fuit. Repone, ut est in libris omnibus, σπεισαμένοις.

1097. Versus sunt Homeri ex Iliadis ί. 63. 64.

1099. μήπως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας ἴκἰινος μάρψῃ. Male hæc vertit Berglerus: *Ne dolo aliquo mentem tuam decipiens* TE *milvius prehendat.* Nempe constructionem sic instituebat: μήπως σε ἴκἰινος μάρψῃ, φρένας ἐξαπατήσας δόλῳ. At vero ordo est: μήπως σε ἐξαπατήσας φρένας δόλῳ ἴκἰινος μάρψῃ — Quid? τὰ σπλάγχνα, de quibus est sermo. Prodigiosum, si miluus Trygæum unguibus prehensum abrepturus fuisset. ἐξαπατήσας σε φρένας est pro ἐξαπατήσας σου φρένας. Elegantis hujus constructionis exempla apud quosvis poëtas obvia. Noster Av. 497.

— καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον.

985. — χρὴ τύπἰειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ.

Ach. 1029. ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.

Vide quæ notavimus ad Æschyli S. Th. 836. Ceterum post μάρψῃ punctum, quod est signum absolutæ sententiæ, poni non debuit. Imperfectus enim est Hieroclis sermo, quem perculsus his vocibus ἴκἰινος μάρψῃ Trygæus abrumpit. In versione etiam nomen *exta* poni non debuit. *Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat* — TR. *Istuc tu cave.*

1119. πᾶῖ, παῖ, παῖ τὸν Βάκιν. Sic optime Dawesius. Excidit in libris omnibus prima hujus versus syllaba.

1122. τουτονὶ eundem haruspicem notat, ipsum Hieroclem. Nescio quid Berglerus de alio sacerdote Hieroclem comitante somniaverit, fretus loco in *Ranis* pessime ab interpretibus accepto, aliisque aliarum fabularum locis, in quibus compellantur famuli, *quos nemo antea putasset adfuisse.* Nimirum quia personæ mutæ sunt, eorum in personarum syllabo mentio facta non fuit; sed per se satis intelligitur eos in scena adfuisse. Hîc vero nullus alius est in scena sacrificus præter Hieroclem, qui prodierat pellibus aliquot involutus, quas nempe e sacris quibus eodem die præfuisse fingitur, abstulerat, juxta morem ad Thesm. 758. & Pl. 1185. observatum.

1132. μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων. Sic bini codd. recte, & ad sensum, & ad metrum, ut ex collatione antistrophici versus 1164. liquet. Perperam vulgo ἑτέρων.

1133. Vulgo legitur οὐκ ἐᾶς τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ — sine ullo sensu. Pejus in A. si quid pejus esse potest, οὐκ ἐάσω τῶν ξύλων. Manifesta sinceræ lectionis vestigia. ΣΥΓΚΕΑΣ ab imperito librario mutatum fuit in ΟΥΚ ΕΑΣ. Certum est scripsisse Comicum vel ἐγκέας vel συγκέας. Hoc, quod prætuli, ad depravatam lectionem propius accedit. *Comburens ligna aridissima.* De hoc participio vide Piersonum ad Mœrin p. 231. ἐγκέας, esset *in camino urens.* Hoc fere adsecutum fuisse Berglerum video, qui conjecit ἐκκέας. Vim verbi διέλκειν explicat Toupius ad Suidam III. 285.

1138. χᾶμα τὴν Θρᾷτταν κινῶν. Versus hic trochaicus est, vel esse debet, dimeter catalect. ut antistrophicus 1170. At vero claudicat, spondeo tertiam sedem tenente, siquidem prima in κινῶν longa est. Eadem hunc versum invasit corruptela, quam primus observavi in Ran. 543. ubi pro κινῶν ὀρχηστρίδ', statui reponendum esse φιλῶν ὀρχηστρίδ'. Nec me illius emendationis admodum pœnitet. Certum est enim φιλεῖν eo quo dixi sensu a Græcis usurpatum fuisse. Sic Latini etiam *amare* adhibent. In Plauti *Rudente* II. 6. 7. percontanti Sceparnionem lenoni quanam facie essent mulierculæ, quas

in fano Veneris ſedere dixerat, reſpondet ille:

*Scitula.*

*vel ego* AMARE *utramvis poſſim, ſi probe appotus ſiem.*

Quin vero φιλῶν hîc etiam reponam obſtat codicis B. ſcriptura, ad quam olim non adverteram, quamque nunc primum deprehendo. Liquido exhibet τὴν Θρᾷτταν κυνῶν. Quum ſæpiſſime librarius illius codicis literas ι & υ commutarit, quod & plerisque omnibus ſolemne eſt, haud affirmarim in *Ranarum* loco, ubi diſtincte κινῶν ſcripſit, ſcribere etiam κυνών eum debuiſſe; ut nec ſatis ſcio an ex errore hîc κυνῶν ſcripſerit, quum ob oculos habuiſſet κινῶν. Utut iſta ſunt, certum eſt κινῶν hîc metrum reſpuere, κυνῶν vero, *oſculans*, & metro & ſententiæ apprime convenire. Alibi etiam verba illa commutata vidimus. In Acharn. 1209. ubi bene vulgo legitur, adſtipulante eodem codice:

τί με σὺ κυνεῖς; — τί με σὺ δάκνεις;

alii duo Regii habent κινεῖς, quod pravum eſſe, ſententia, maxime vero metrum oſtendit. Eſt enim verſus ille dimeter jambicus, cujus in ſecundam ſedem ſpondeus recipi non poteſt. Legendum itaque hoc in loco:

χᾆμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν.

Nec reluctabor, ſi quis in *Ranarum* ſupradicto verſu pro κινῶν vel φιλῶν, reponendum cenſeat κυνῶν, e quo probabilius eſt vulgatum ortum fuiſſe, quam e gloſſa, ut alioquin haud inepte conjeceram.

1140. ἔσθ' ἥδιον. Sic recte in B. Vulgo claudicante verſu, ἐστιν ἥδιον. — ἢ τυχεῖν ἐσπαρμένα, nimirum τὰ σπέρματα, quod perinde eſt ac ſi dixiſſet ἢ ἐσπάρθαι μὲν ἤδη. Nullam cauſam video cur Marklandus ad Iphigeniam A. 254. legerit ἢ 'ντυχεῖν, pro ἢ εὐτυχεῖν.

1142. τηνικαῦτα. Sic ad metri legem ſcriptum oportuit. Vulgo τηνικάδε. Illud rurſus occurrit 338. & infra 1171. 1176. Pejus in A. εἰπέ μοι τί δ' ἂν τηνικάδε —

1148. παρδακὸν, δίυγρον. Ita Scholiaſtes & Heſychius.

1164. τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει. Scholiaſtes legiſſe videtur πρώμον, quod exſtat in Veſp. 264. τῶν καρπίμων ἄττα μὴ 'στι πρώμα.

Iſtud πρῶον pro ſcripturæ compendio accepit librarius codicis A, pleneque ſcripſit πατρῷον.

1171. Sententia cum hoc verſu non abſolvitur: quod ſequitur μᾶλλον refertur ad v. 1161. ἥδομαι διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους μᾶλλον, ἢ προσβλέπων ταξίαρχον. Perperam hujus verſus in fine punctum vulgo poſitum; ſed quod longe ineptius eſt, titulus cubitum longis literis excuſus ſententiam interſecat, ejusque nexum lectorem non ſinit animadvertere.

1173. φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ. Berglerus vertit: *rubram galeam acutam admodum.* Quam concinnum ſit hoc & elegans, viderit Burmannus. Ego abſurdum eſſe aio. φοινικὶς nunquam *galeam* ſignificavit. Vide Pl. 731. 735. ubi Pluti caput galea non erat involutus. Neque Periclidas Lacon, quum ad aram ſederet ὠχρὸς ἐν φοινικίδι, (Lyſ. 1140.) galeam habebat in capite. φοινικὶς hìc, ut in *Lyſiſtratæ* loco, militare ſagum, ſeu chlamydem ſignificat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios ſemper, punicea erat. ὀξεῖαν autem neutiquam ſignificat *acutam.* Ad colorem refertur, vividumque, ſaturum & intentiorem notat. Vide Salmaſium ad Hiſt. Aug. p. 398.

1175. μάχεσθαι ἔχοντα. Sic melius ſcribitur, quam, ut vulgo, μάχεσθ' ἔχοντα.

1176. βάμμα χεζικηνικόν. Vulgo Κυζικηνικὸν, frigide & inepte. Perierat facetus jocus, quem ingenioſe reſtituit acutus Britannus, Jer. Markland ad Euripides Suppl. 1181. Probe jam intelligitur quam ridiculus ſit Berglerus cum ſua *galea*, quam hìc etiam ingeminat. Si cui forte e ſubito metu profluat alvus, fœda tinctura infici poſſit ejus chlamys, non vero galea. At ſupereſt in hoc verſu menda. Legendum αὐτὴ βέβαπται, ſcilicet ἡ φοινικὶς, quam prius dicebat ille εἶναι βάμμα Σαρδιανικὸν, at poſtquam conſpecto hoſte pugnare oportet, αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν. Sic totus locus verti debuit: *Odioſum centurionem tres criſtas habentem, puniceamque chlamydem coloris intenſiſſimi, quam ille tincturæ eſſe ait* SARDIANICÆ; *ſin forte pugnandum ſit ei iſta amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinctura* MERDIANICA.

1184. ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν. Sic optime A. Vulgo ſolœce, & repugnante metro τὸ κακόν. Eſt autem κακὸν ὀπὸν βλέπειν idem quod βλέπειν νάπυ, βλέπειν κάρδαμα, aliaque hujus generis apud Comicum frequentia. Vide ad Acharn. 254.

1193. ταυτηί. Parepigraphe eſt ad hunc verſum: περικεφαλαίας δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν.

1198. ὅσ᾽, *quanta.* Vulgo ὃς, *qui.*

1201. Vulgo legitur claudicante verſu:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ.

Nullibi præterquam hoc in verſu, & in *Pluti* 1019. occurrit apud Comicum nomen δραχμὴ, priori longa. Manifeſtum eſt librariorum culpa ſyllabam excidiſſe. Daweſius Miſc. Crit. p. 203. conjecerat:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐγὼ 'μπολῶ.

Probabilius mihi videtur id quod repoſui:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ᾽ ἐμπολῶ.

αὐτὰ, id eſt τὰ δρέπανα. *Perſonne n'auroit voulu d'une faux pour un morceau de pain, & maintenant je* LES *vends un louis.*

1204. In A. ſic ſcriptus & diſtinctus hic verſus:

καὶ τῶνδ᾽ ὅ τι βούλει προῖκα. καὶ ταυτὶ δέχου.

Eadem eſt in B. ſcriptura, ſed ſine interpunctione. Perperam vulgo:

καὶ τῶνδ᾽ ὅ τι βούλει. προῖκα γὰρ ταυτὶ δέχου.

In Aldina punctum non ante, ſed poſt προῖκα poſitum, unde pronum erat colligere γὰρ male ſcriptum fuiſſe pro καί.

1205. ἀφ᾽ ὧν γὰρ — Sic bene uterque cod. Perperam vulgo γ᾽ ἄρ᾽ —

1213. τοῦ δορυξοῦ κεινουί. Sic in binis codd. ſcriptum, ut eſt in primariis editt. In recentioribus 'κεινουὶ, ut ſupra v. 547.

1215. ὅ τι δίδωμ᾽; αἰσχύνομαι. Sic bene ſcriptum & diſtinctum in utroque cod.

1216. ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον. Quis dubitet numeroſam illam compoſitionem a poëta eſſe? Vulgo ὅτι τὸ σφήκωμ᾽ ἔχει πόνον πολύν.

1217. δοίην ἂν αὐτοῖν. Sic in A. In B. αὐτόν. Vulgo αὐτῶν.

1222. Perperam vulgo interpunctus eſt hic verſus. Accuſativi τὼ λόφω pendent a verbo πριαίμην.

1230. παραθέντι τρεῖς λίθους. Lapillis uſos fuiſſe veteres abſtergendis natibus, poſtquam alvum exoneraſſent, oſtendit etiam hic *Pluti* locus, v. 817.

ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Proverbium ad hunc locum profert Scholiaſtes:

τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
ἂν ὦσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες.

Poſt verba τρεῖς λίθους plene in A. diſtinctum. Tunc poſt οὐ δεξιῶς poſitum interrogationis ſignum: ut locum hunc interpungi debere intellexit Berglerus, quod oſtendit ejus verſio.

1232. θαλαμίαι ὀπαὶ vocabantur in inferiore navi foramina, per quæ exſerebantur remi. θαλαμίας autem per jocum appellat thoracis laterum aperturas, per quas exſeruntur brachia, occaſionem captans Trierarchorum avaritiam perſtringendi, qui navium aliquot foramina obturare ſolebant, ut remigum ſtipendia lucrifacerent.

1233. καὶ τῇδ' — Duæ tantum illæ voculæ Trygæo tribuendæ erant: ſermonem ejus abrumpit loricarius, quærens: ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ'; Vulgo vocula ἅμ' Trygæo male continuatur.

1240. τί δ' ἔγωγ' ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι; Sic A. Vulgo τί δ' ἆρα τῇ —

1242. μόλυβδον. Sic A. & mox quarto verſu. Vulgo μόλιβδον. Neſcio cur Daweſius ἐγχέας mutari voluerit in ἐγχέων. Debebat ergo etiam ſeq. v. pro ἐνθεὶς reponere ἐντιθείς.

1244. τῶν κατακτῶν κοττάβων. Quid hoc nomine intelligendum ſit præter Scholiaſtam docent Athenæus initio libri XV. Pollux VI. 109. & Meurſius in *Græcia Ludibunda* voce κοτταβισμός.

1250. ὥς μ' ἀπώλεσας, *ut me perdidiſti!* Male vulgo ὅς — Sic Nub. 1265. ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας.

1255. οἴμοι, ὦ κρανοποί' — Excudi debuit, ut emendate ſcriptum eſt in A. οἴμ', ὦ κρανοποί' — Illud e prioribus editt. me imprudente remanſit.

1258. τοιαυτασί. Operarum errore in Frobeniana excusum τειαυτασὶ, quod in Kusterianam migravit.

1260. ὦ δορυξέ. Per metrum liceret legere δορυξόε : & forte sic scripserat Comicus. Vide supra ad v. 447.

1264. ὑβριζόμεθα. Sic recte A. Vulgo, reclamante metro, ὑβριζόμεσθα, quæ menda sine codicis ope sustolli poterat.

1267. μοι δοκεῖ. Sic codd. & primariæ editt. Nescio cujus libidine in recentioribus μοὶ δοκεῖ. Vide supra ad 1213.

1270. Initium est versus iste

νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι,

*Epigonorum*, non, ut ait Scholiastes, Antimachi; sed longe antiquioris poëtæ, Homeri scilicet ipsius, vel saltem Homeridarum alicujus. Antimachus Colophonius, quem Platone priorem ætate fuisse ait Suidas, *Thebaïdem* fecit, quæ si Athenis, quum Comicus noster fabulas suas docebat, nota fuit, non tamen ita erat pervulgata, & tanti habita, ut eam pueri etiam discerent. *Epigonorum* vero quisquis fuerit auctor, ex Herodoto constat antiquissimum fuisse. Bene autem poëta ille secundi belli Thebani duces, eorum, qui in priore bello occubuerant, filios, ὁπλοτέρους appellat, eo sensu, quo nomen istud apud Homerum occurrit frequentissime, id est νέους καὶ ὅπλα αἴρειν δυναμένους. Quia vero ab *armis*, ὅπλοις, ducta est vox illa, eam Trygæus abominatur. Scholiastes: παρὰ τὸ ὅπλον παίζει. Facetum hoc est & comicum. Frustra Dawesius optimam lectionem sollicitat, reponendumque statuit ὁπλοφόρων & ὁπλοφόρους, quod, ut mollissime dicam, nimis quam frigidum est. Sane antiquus poëmatis auctor, ex quo hic versus desumtus est, Epigonorum historiam exordiens, ὁπλοφόρων eos non indigetasset nomine, quo nec a prioribus ducibus, qui etiam ὁπλοφόροι erant, nec a quibusvis aliis bellatoribus distincti fuissent. Versum illum tanquam ex Homeri *Epigonis* profert auctor certaminis Homeri & Hesiodi, edit. Th. Robinson p. 243.

1272. εἰρήνης οὔσης. Perperam vulgo inseritur particula γε.

1273. Verſus quos cantat puer ſunt omnes ex Homero expreſſi. In Iliadis δ'. legitur v. 446.

οἱ δ', ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Hi verſus totidem verbis repetuntur Iliadis θ'. 60. Forte Ariſtophanis ætate alterutro in loco ad eum modum, quo hîc leguntur, contracti erant.

1281. καὶ αὐθ' ἥδιστα πάσασθαι. Sic optime A. Vulgo μάσασθαι. Homericum eſt, quod repoſuimus.

1284. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον. Sic liquido ſcriptum in A. Editt. omnes, præter noviſſimam, habent κατήσθιον. Mendam ſuſtulit Berglerus, ſine libri veteris ope, quæ minime erat neceſſaria. Sic ille: κᾆτ' ἤσθιον. *Ita emendo. Omnes, quas vidi,* κατήσθιον. Certiſſimam eſſe emendationem evincit, non codicis quæ nunc accedit auctoritas, ſed res ipſa, ſenſus & metrum. Ita ſcribendum eſſe monuerat etiam Daweſius. Qui ſolito acutius hîc vidit, turpiter lippivit Berglerus ad *Avium* 825. Sed bonam ibi lectionem repoſuerat Kuſterus, cui obloquendi fere nullam occaſionem negligit Transſilvanus: & veterem lectionem procul dubio hîc revocaſſet, ſi mendam prior ſuſtuliſſet Kuſterus.

1285. ταῦτ' ᾆδε. Perperam in B. ut in primariis editt. ταυτάδε. In A. ταυτὰ δέ. Zanettus e facili conjectura edidit ταῦτ' ᾆδε, emendata ad metri legem, & ex vi ſententiæ, ſcriptura, ut reponendum eſſe vidit etiam Daweſius, & ex Farreana ſua, cui falſo gloriam hujus emendationis tribuit, repoſuit Berglerus. — κεκορεσμένοι, pro vulgato κεκορημένοι, ex analogia ſcribendum eſſe monuit Daweſius.

1286. πεπαυμένοι. Scilicet τῆς ἐδωδῆς, quod manifeſtum eſt. Sic libri omnes. Florentis conjecturam maximo Daweſius probavit opere, & adſtruere conatus eſt, πεπασμένοι, quam ego, licet ingenioſam, nec recepi, nec vellem recepiſſe. Minime neceſſe eſt ut

ſemper argutus ſit poëta noſter: ubi argutias captavit, eas contenti ſimus, ſi probe intelligamus, quod pleriſque interpretibus, licet a veteri Scholiaſte monitis, hîc non contigit. Acumen non perſenſit Daweſius, quod eſt in ambiguo ſenſu verbi θωρήσσεσθαι, ſignificantis *armari*, *thoracem induere*, καθοπλίσασθαι, & *inebriari*, ἐμπίπλασθαι οἴνου. Vide Etymol. M. p. 460. Ex hac ambiguitate petitus lepidus jocus in Ach. 1135. ubi quum Lamachus ſibi thoracem afferri juſſiſſet, dixiſſetque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

congium Dicæopolis ſibi dari jubet, aitque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.

Hic vero puer quum dixiſſet heroas facto edendi fine, θωρήξασθαι, intelligit Trygæus majoribus eos ſeſe poculis invitaſſe, ideoque addit ἄσμενοι, οἶμαι. — In impreſſis omnibus deeſt ultimus pes hujus verſus. Reponendum eſſe conjecerunt alii οὕτως, alii εἶεν, vel ὦ 'τάν, quorum omnium nullum verum eſt. Bini codd. optime ἄσμενοι, οἶμαι. Vide autem quam longe evagati fuerint interpretes, ut quærerent, quod erat ipſis ἐν ποσὶ, ſub oculis poſitum, quodque habebant in manu. Non interpretationem ſolum noſtram, ſed lectionem etiam exhibet vetus Scholiaſtes, cujus verba in recentioribus editt. a typothetis male fuere diſtracta. Scripſerat ille, ut eſt in primariis editt. Ασμενοι οἶμαι.] πρὸς τὸ πεπαυμένοι, οὐ πρὸς τὸ θωρήσσοντο. εἰ μὴ ὅτι ὁμωνύμως θωρήσσεσθαι ἔλεγον καὶ πίνειν, παρὰ τὸν θώρακα, ὅτι αὐτῷ τὸ ὑγρὸν λέγεται εἶναι. Vocem textus οἶμαι, in Critici interpretationem tranſtulerunt. Vere autem ἄσμενοι ad θωρήσσοντο refertur, quod primo negatum, agnoſcit poſtea Criticus, modo θωρήσσοντο accipiatur pro ἔπινον, quo ſenſu id revera accipit Trygæus. Bene Berglerus: *ἄσμενοι propterea dicit, quia præcedens θωρήσσοντο pro* INEBRIARI, *ut in Acharn. v.* 1135.

1291. εἰ σὺ μὲν ἦσθα. Vulgo εἰ σὺ μὴ ἦς, mutilo verſu. In A. εἰ σὺ μὴ ἦσθα. Perperam μὲν pro μὴ dedi: negatio hîc omnino eſſe debet. Quin recipi debuit elegans & certa Daweſii emendatio: εἰ σὺ μὴ εἴης. *Mirabar, ni tu eſſes.*

1297. οὐ πρᾶγματ' ἄσει. Perperam vulgo ᾄσεις. Vide ad Vespas 1228.

1298. Diſtichon eſt Archilochi, quod exſtat apud Strabonem, Plutarchum, Sextum Empiricum. In pentametro male vulgo legitur ἐντὸς, tanquam ſi adverbium eſſet. Scribi debuit ἔντος, quod nomen in ſingulari parum uſitatum: plurale ἔντεα apud quosvis Poëtas frequens.

1300. ὦ πόσθων. Photius ab Heſychii interprete citatus: πόσθων, κυρίως λέγεται παιδάριον. οὕτως γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον, ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσιν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα, κατὰ μεταφοράν.

1301. ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. Initium eſt ſequentis Archilochi diſtichi:

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγών. ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη
ἐῤῥέτω, ἧς αὖτις κτήσομαι οὐ κακίω.

Apud Sextum p. 181. edit. Jo. Alb. Fabricii aliter legitur hexametri initium:

αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. ἀσπὶς —

— κατῄσχυνας δὲ — In B. ut vulgo, κατῄσχυνάς τε, & huic particulæ alia ſuperſcripta γε. Neutra hîc locum habet. Cum præcedente verſu deſinit hæc fabula in A.

1306. Perperam vulgo hic verſus in duos diviſus eſt.

1307. ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετε. Dimeter eſt jambicus, ultimo pede claudicans, quum in pyrrichium deſinat. Sinceram lectionem exhibent codex & primariæ editt. e quibus reponi debet:

ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον.

ἐμβάλλετε in minori Batava anni 1624. primum reperio, forte e Porti prava emendatione.

1308. σμώχετ'. Sic cod. & Suidas, cujus locum mox proferam. Vulgo σμήχετ'.

1309. οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι. Dimeter jambicus catalecticus, in primo pede claudicans, qui trochæus eſt. οὐδὲν ſcribendum eſſe monuerat Florens, cui obtemperare debebam. Et ſic eſt apud Suidam

in σμώχετε, ubi hi verſus proferuntur. σμώχετε, ἀντὶ τοῦ μαστᾶσθε. Ἀριστοφάνης. ἀνδρικῶς ἐμβάλλεσθε, καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν. οὐδὲν γάρ, ὦ πόνηροι, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστὶν, ἣν μή τι καὶ μαστῶνται. Nec minus quam metrum ſermonis ratio οὐδὲν flagitat: nihil enim præceſſit, ad quod referatur οὐδέ. Oportet vel abſolute οὐ γὰρ ἔργον ἐστὶ, vel οὐδὲν γὰρ ἔργον ἐστί. Utriusque formulæ exempla paſſim apud Comicum obvia. Lyſ. 424. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. Plut. 1154. οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν. Lyſ. 614. οὐκ ἔτ' ἔργον ἐſκαθεύδειν. Av. 1308. οὐκ ἔτ' ἔργον ἑστάναι.

1310. Hic verſus perperam vulgo in duos diviſus eſt, quorum prior ſic habet:

λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν.

Scilicet dimeter eſt hypercatal. quo metri genere nuspiam utitur Comicus in regularibus ſyſtematibus, quale eſt hocce. Unus in cod. verſus eſt: ſed perperam plene ſcriptum ἐστὶν, cujus ultima elidi debebat.

1320. κᾆπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς. Dimeter anapæſticus. E librarii libidine legitur vulgo, jugulato verſu, ἐπευξαμένους. Vide not. ad Acharn. 78. in Addendis.

1321. τοῖς Ἕλλησιν. Perperam vulgo omiſſum ν paragogicum, quia ultima brevis produci non poteſt vi tenuis & liquidæ initio ſequentis verſus.

1330. χὤπως. Sic bene cod. & primariæ editt. Perperam in recentioribus χ' ὅπως. Vide ſupra ad v. 437.

1341. οἱ προστεταγμένοι. Vulgo adduntur hæ voces, οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. In codice inter lineas ſcriptæ illæ ſunt minio, tanquam gloſſa, ſeu παρεπιγραφή. Quum in alio quopiam codice lateri adſcriptæ fuiſſent, inde facile in textum ſe intruſerunt. Eas delevi, multoque melius facturum me fuiſſe opinor, ſi priores illas etiam οἱ προστεταγμένοι ejeciſſem: nullus enim dubito, quin ad παρεπιγραφὴν quoque pertineant, quæ ſic olim concepta fuiſſe videtur: οἱ προστεταγμένοι τῶν χορευτῶν ἀναλαβόντες τὸν Τρυγαῖον φέρουσιν. Sane verba illa οἱ προστεταγμένοι, *illi quibus mandatum hoc eſt*, ſive cum

Daweſio

Dawesio legas, οἱ προτεταγμένοι, & quocunque modo interpreteris, inepta sunt. Optime vero absque iis procedit sententia: ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν τὸν νυμφίον, ὦ 'νδρες. In codice sic scripti sunt isti versus:

ἀλλ' ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προστεταγμένοι.

Prioris ad latus, tanquam si versiculus etiam esset, ad textum pertinens, scriptum primo fuerat: ἀντὶ ξεύγους οἴνουσιν αὐτήν. Lituram induxit librarius, eademque illa verba minio superscripsit priori versiculo: posteriori superscripta altera, quam dixi, glossa: οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. Manifestum est in fine hujus dramatis plurimos excidisse versus. Depravata illa verba ἀντὶ ξεύγους οἴνουσιν αὐτὴν, recte olim scripta cohæsisse videntur cum quatuor illis versiculis 1356-9. quos in nonnullis exemplaribus non comparuisse testatur Scholiastes; tametsi eos non minus a Comico esse quam reliquos omnes arbitror. Sed ante & post illos nunc hiat sententia. Codex quem adhibuit Ant. Fracinus integrior fuit nostris, illisque quos nacti fuerant Aldus & Bern. Junta. Forte delitescit alicubi codex alius melioris adhuc notæ, qui, si aliquando e tenebris eruatur, locum hunc redintegrabit. Interea nihil immutare volui, nec Dawesii crisin sequi. Quum tamen maximam partem jambicum esse videatur choricum hoc systema, versus ad hunc modum melius digeri poterant:

1329. δεῦρ', ὦ γύναι, ἐς ἀγρὸν,
1333. ὦ τρισμάκαρ', ὡς δικαί-
ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.

Dimetri sunt brachycatal.

1343. Post hunc versum lacuna est in cod. vacuo relicto spatio semipaginæ, id est sex vel septem versuum. Alias, sententiis non cohærentibus, res ipsa clamat quædam intercidisse.

---

*FINIS NOTARUM IN PACEM.*

---

## ADDENDA Notis in Pacem.

118. εἴ τι φιλεῖς με. Certiſſimam lectionem, codicis fide nixam, Daweſius multis exemplis confirmavit. Hinc adſtrui poſſit ejusdem acutiſſimi viri emendatio in Eq. v. 1275. quam, ut minus neceſſariam, admittendam non duxi. Sed e memoria citaſſe videtur verſum in Theſm. 936. quem ad eundem modum corrigit, non habita ratione eorum, quæ ſequuntur, quorumque ſenſus ab illo verſu pendet:

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι.

Ineptum eſſet ibi legere εἴπερ φιλεῖς, qua ratione tota corrumperetur ſententia. Ceterum ὅςτις & εἴ τις, ὅ τι & εἴ τι ſæpe ab imperitis feſtinantibusque librariis commutata fuere. In Lyſiæ Orat. c. Eratoſthenem p. 398. ubi mendoſe legitur: ἀνάβηθι οὖν μοι καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἄν σε ἐρωτῶ. videt quicunque græci ſermonis uſum habet, oratorem ſcripſiſſe, ὅ τι ἄν σε ἐρωτῶ.

513. Hemſterhuſii meminiſſe debebam, qui diu ante Toupium, Luciani T. I. p. 443. hunc locum emendaverat, accuratiusque tractaverat, prolata etiam e Vat. cod. noſtra lectione.

640. ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου. Ad loquendi normam oportet ὡς φρονοῖ — & ſic liquido ſcriptum eſt in B.

916. Hic verſus juſto longior eſt, in quo pes totus redundat. In A. vox νέου omiſſa: in B. voculæ τί δῆτ' omiſſæ, ſententia affirmativa, abſque interrogationis ſigno in fine. Verum hoc eſt & ſincerum. Repone itaque:

φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

# ADDENDA ET EMENDANDA IN FRAGMENTIS.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. I. Apud Athenæum pro γε male eſt δέ. In ceteris, quæ optime habent, nihil immutavi. Caſaubonus, non perſpecta venuſtate interjectionis τὸ δεῖνα, verſum hunc pervertebat, reponens: *καὶ μὴν ἐς τὸ δεῖπνον ἀκροκώλιά σοι τέτταρα ἥψησα τακερά.*

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. II. Vide Heſychium & interpretes in *διακίγκλισον.* Poſtrema verba licet nemini vitii ſuſpecta fuerint, nec prorſus ineptum ſenſum fundant: *efficit hoc bonam incantationem;* nullus tamen dubito, quin depravata ſint, ſcripſeritque Comicus, *τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαμοιβήν. Bonam rependit gratiam.* Quippe ſenex, cui multum diuque agitati lumbi fuerint, ad opus venereum tandem paratior factus, præſtitam a muliercula operam pulchro remuneratur munere.

XIX. Ἰασώ. *παρὰ τὸ ἰᾶσθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης, καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασώ. Heſychius.* Comici verſum ipſum, quo reſpexit Grammaticus, profert Scholiaſtes ad *Plutum* 701. emendatus & illuſtratus ab Hemſterhuſio, cui extra dubium poſitum videtur, verſum illum ex ipſa *Amphiarao* fabula decerptum eſſe. *προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις·*

*ἀλλ', ὦ θύγατερ, ἔλεξά τοι σοι πρευμενής.*

ΑΝΑΓΥΡΟΣ. XI. Lenior adhibenda erat medicina:

*ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς γε χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.*

Tetrameter eſt trochaicus omnibus numeris abſolutus.

XVI. Exſtant hi verſus apud Pollucem IX. 72. Corrige typothetæ errorem, aliumque librariorum. Oportet enim διωβόλου, genitivus pretii. *Id ipſum facio dioboli pretio.* Antipater in Epigr. VI,

δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μήτε φθονηθεὶς
μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν ἔχε.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ. XV. Huic fabulæ nomen fuit a ſervis Babyloniis molitoribus, qui inducebantur ora notis compuncti. Vide Sam. Petiti Miſcellan. I. 3. Hos quum Bacchus, cujus præcipuæ erant partes, videret, vel quivis alius, exclamabat: *Samiorumne video populum? quam multis notis compuncti ſunt!* ſalſe adludens ad Periclis crudelitatem erga Samios, quos ſex ante annis prælio vicerat, quorumque captivos inuſtis notis ſignaverat. Rem narrat Plutarchus in Periclis vita, p. 367. ubi verſum hunc profert & illuſtrat, quem ridicule vertit interpres: *Samii periti literis quam plurimum.*

ΒΟΗΘΟΙ. Laudatur a veteri Scholiaſta ad Acharn. 3. Ariſtomenis Fabula Βοηθοὶ, unde mutilus verſus profertur, quem integrum citat Macrobius Saturn. V. 20. Ariſtomeni itidem tributum, ſed in dramatis titulo mendoſe exſcriptus: *Ariſtomenes* ἐν Μύθοις,

ἔνδον γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἀνδρῶν γάργαρα.

Scripſeritne Comicus uterque fabulam eodem titulo? non opinor. E ſolo Priſciano tribuitur Ariſtophani, quod in librariorum errorem conferendum eſt, ad literarum compendia non ſatis advertentium, unde ſæpe contigit, ut nomina illa Ἀριστοφάνης Ἀριστομένης confunderentur. Vide Pollucis interpretem ad VII. 211. Ex eodem errore tributa fuerat Comico noſtro alia fabula ΓΟΗΤΕΣ, quam Ariſtomenis eſſe conſtat. Priſciano ipſi p. 1202. citatur *Ariſtomenes* Βοηθοῖς.

αὐτοὶ γὰρ ἤδη τοὺς Πρυτάνεις προσήλθομεν.

Eximatur itaque fabula hæc ΒΟΗΘΟΙ e catalogo dramatum Ariſtophanis.

ΓΕΩΡΓΟΙ. XIX. ΣΗΡΑΓΓΙΟΝ. χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

ΓΗΡΑΣ. I. De hujus fabulæ argumento videndus Caſaubonus ad Athenæum p. 209. Primum fragmentum male conſtitutum eſſe tam metrum, quam ſententia arguit. Interloquuntur mulier panes vendens ἀρτόπωλις, & recoctus ſenex. Illa, cujus mercimonium

diripiebatur, quum injuriam expoſtularet, diceretque panes ſibi periiſſe illius generis, quos θερμοὺς appellabant, qui in ſecundis menſis apponebantur, ſenex reſpondebat: *Num vero deliras? in furno coctos dic, eosque non admodum candidos.* Secundus verſus totus eſt ſenis: male eum duabus perſonis diviſeram. Sic legendum eſt:

Γ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; Α. θερμοὺς, ὦ τέκνον.
Γ. ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς; κριβανίτας γ', οὐ πάνυ
λευκούς.

XII. Jo. Toupii, viri eruditiſſimi & admirandi acuminis, emendationem in controverſiam non vocaſſem, ſi ipſum Nicandri Scholiaſtem conſuluiſſem; ſed tum non erat ad manum. Ad Poëtæ verſum in Theriacis 295. in ſerpentis hæmorrhoi deſcriptione,

μέσσου ὅγ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει.

Scholiaſtes hæc adnotat: βαιὸν δὲ πλόον, νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν. οὕτω γὰρ καὶ Αντίμαχος εἶπε,

τοῖσι δ' ἀν' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισιν.

ὡς δὲ καὶ Αριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποπλευστέον

ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ὦ γαμοῦμαι τήμερον.

Vides Ariſtophanis χρῆσιν idcirco adductam, ut oſtenderetur πλεῖν *navigare*, πλόον *navigationem*, de pedeſtri etiam itinere a poëtis adhiberi. Itaque de veritate hujus lectionis non ambigendum eſt.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ. XV. Miſere depravatum eſt hoc fragmentum. ἐκαστλαπόστην vox eſt nihili & plane barbara. Si præter integritatem metri nihil eſſet quod deſideraretur, proclive erat pro τοῦτ' reponere τοὔ'. Videndus Salmaſius in Plin. Exercit. p. 446. ubi emendat:

πόλος
τοῦτ' ἐστὶν ἐκαστάτω δὲ, ποστὴν ἥλιος
τέτραπται;

XXIX. ὦ δύσθεον μίσημα.

Electræ verba ſunt apud Sophoclem v. 289. ad quæ Scholiaſtes: καὶ ταῦτα Αριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.

ΔΑΙΤΑΛΗΣ. I. Cum auctore Etymol. M. ſentit Orion Thebanus de ſignificatione hujus nominis. En notam ex illius Etymologico, quam mecum communicavit familiaris meus eruditus LARCHERUS. *Δαιταλεύς. δαὶς δαιτὸς δαιτεύς. καὶ μέλανος μελανεύς· λέοντες λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς, δρᾶμα Αριστοφάνους. Επειδὴ ἐν ἱερῷ Ηρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες, χοροὶ ἐγένοντο.* Sintne poſtrema iſta verba ex ipſo dramate excerpta, an ad argumentum pertineant, in medio relinquam.

III. » *Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ομηρε γλῶττη τίνι καλοῦσι κόρυκα.* » Eundem Comici locum innuit Pollux II. 109. ſed immutata verba proferens. *ἀλλὰ τὰς ποιητικὰς φωνὰς, γλώττας ἐκάλουν, ὡς Αριστοφάνης· Πρὸς ταῦτα λέξον Ομήρου γλῶττα τί καλεῖται κόρυμβος.* Saniora hæc ſunt quidem, non ita tamen, ut ad numeros revocari queant.

ΔΡΑΜΑΤΑ. XI. Apud Pollucem ſcriptum *ὁμοιότατα κάθευδ'*, quod manu leviſſima emendandum erat, mutato ſolum accentu, *ὁμοιότατα καθεῦδ'* — Vide not. ad Theſm. 479.

ΗΡΩΕΣ. XVI. — *κἀπὸ τῆς Διϊτρεφοῦς τραπέζης.* Schol. ad Av. 799. Finis eſt tetrametri jambici.

ΘΕΣΜΟΦ. Β. III. *ἐλεφάντινος*, *eburneus*, ſive ad animal pertinens, penultimam corripit. Vide Pl. 815. Eq. 1169. Elephantinum ſalſamentum Cratetem, & poſt eum Ariſtophanem appellaſſe credo, quod ex urbe Ægypti Elephantine adportaretur, aut cujus conficiendi ratio primum illic inventa fuiſſet, unde nomen ei inditum. Gentile eſt *Ελεφαντῖνος* penultima longa. Eadem obſervari poteſt proſodia in Cratetis *χρήσει*, eodem loco ab Athenæo prolata, cujus initium numeris integrum eſt:

*σκυτίνη ποτ' ἐν χύτρᾳ*
*τάριχος Ελεφαντῖνον ἧψε ποντικὰς* —

Poſtrema autem verba, quæ hîc aliorum exemplo tanquam Ariſtophanis protuli, ſintne revera illius, an Athenæi, mihi non liquet.

V. *φάσκωλος*. Nomen Latini retinent. Vide Geſneri Theſaurum in *Paſceolus*.

VIII. In primo hujus fragmenti versu pro νίτρον scribendum λίτρον. Vide not. ad Ran. 712.

ΝΗΣΟΙ. I. In hujus fragmenti v. 7. inepte legitur πηνιδίοις. Nihil verius Salmasii emendatione in Plin. Exercit. p. 316. a. D. quæ nondum prolata fuerat, quum Grotius Florilegium suum adornaret, ut ex incomparabilis viri nota intelligere est. Inveterata est in Stobæi codd. menda. Repone:

ὄψῳ τε χρῆσθαι, σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις.

Pollux, VI. 52. κίχλαι, κόσσυφοι, σπινίδια, ἀλεκτρυόνες, &c. His versibus apud Stobæum subjuncti sunt Comici nostri duo versus e Pace, 520. I. quorum alter melius illic legitur, numeris concinnioribus:

πόθεν λάβοιμ' ἂν ῥῆμα μυριάμφορον;

σπίνος, cujus diminutivum est σπινίδιον, nomen est aviculæ, quod occurrit Av. 1079. Pac. 1149. Gallis appellatur *pinson*.

ΟΛΚΑΔΕΣ. XI. Hujus loci meminisse debebam in nota ad Vespas 676. quem ad versum Pollux respexisse non videtur, siquidem ὕρχας οἴνου diserte ex Holcadibus citat.

XXII. Ἐρανιστής. κυρίως ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν·

πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ' ἔτνος.

Lexicon Ms. Bibliothecæ Regiæ MMDCLXIX. e quo notam hanc excerpsit, mihique familiariter submisit vir optimus & perquam eruditus LARCHERUS. Male in cod. scriptum ἐσθίων ἕψησα. ἑστιᾶν τινα, *convivio excipere aliquem*: Lys. 1058. Nub. 1213. 1360. ἑστιᾶν κόρακας, *pascere corvos*: Thesm. 942.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ. VIII. Insignis fatuus fuit Desid. Erasmus, quem doctas agentem nugas vide in Adagiorum opere, alioquin haud illaudato, Chil. II. cent. VI. 21. in proverbio *Canere ad Myrtum*. Non minus ineptiunt veteres Critici cum alibi, tum in scholiorum loco, unde prolatum fuit hoc fragmentum, & ad *Nub*. 1364. Ista longe melius intellexit P. Burmannus, cujus doctam & elegantem præfationem serius, quam oportuerat, legi. Monet ibi peritissimus ille

græcarum venuſtatum judex Μυῤῥίνην *ſcribendum cum litera majori; nomen enim eſſe celebris apud Græcos meretricis.* Eſtque certo certius in iſto *Pelargorum* loco ejusdem illius meretricis Comicum meminiſſe. Nam in ſcholiis ad *Pluti* v. 149. ubi recenſentur nobiles aliquot Corinthiæ meretrices, pro mendoſo Πυῤῥίνη, verum nomen reſtituit Hemſterhuſius Μυῤῥίνη. Ergo ubicunque occurrit convivantium mentio πρὸς μυῤῥίνην canentium, intelligendum eſt eos meretricem illam accubuiſſe, & illi cantilenam cantaſſe. Si mihi prius innotuiſſet egregia illa obſervatio, Bergleri correxiſſem verſionem in *Nubium* loco modo citato:

> ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα
> τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι.

Ad eum locum Scholiaſtes: οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδουσιν. Sunt ibi meretricum nomina Δάφνη & Μυῤῥίνη. Per κλῶνα autem intelligere poſſis, quod Philocleo in *Veſpis* 1377. appellat ὄζον τῆς δᾳδὸς ἐξέχοντα.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. I. Male digeſti ſunt hi anapæſti, in quibus nihil omnino deeſt. Sunt e dimetris, & quidem, ut videtur ſyſtematis clauſula:

> εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
> ἴφυα φῦναι,
> καὶ τὰς κρανακὰς ἀκαλήφας.

E Suida petenda erat vera hujus χρήσεως ſcriptura, unde emendandus eſt Athenæus, apud quem utroque in loco ejiciendæ gloſſematicæ voces εἶθ' ἑξῆς, & in poſteriore ſcribendum: ἔτι τε Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως ἔχει· Εἰκὸς δήπου — ut ſupra. In ſenſu hujus fragmenti exponendo egregie nugatur Burmannus præfationis p. 30. ubi inſuper ſuæ in metris peritiæ ſpecimen prodit, verſus ſic diſponendo:

> τὸ πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι,
> εἶθ' ἑξῆς τὰς κρανακὰς ἀκαλήφας.

Male fecit, quod non addiderit cujusnam metri eſſent iſti verſus.

## IN FRAGMENTIS EX INCERTIS COMŒDIIS.

LXXIX. *αἰνοῖτ' ἄν.* Sic in Polluce ſcriptum oportuiſſe, miror non animadvertiſſe interpretem, qui e conjectura repoſuit *αἰνεῖτ' ἂν*, pro *αἰνεῖτε.* Ceterum quæ Pollux de ſignificatione nominis *μολγὸς* habet, aut nullam, aut valde exiguam lucem fœnerantur Equitum loco, v. 963. quem ipſe neſcio an aliis melius interpretatus fuerim. Dubium non eſt, quin ad quædam illis temporibus nota oracula adludat Comicus. Sed fuerintne in eis voces *μολγὸς* & *ψωλὸς*, & quo ſenſu accipiendæ venerint, vix eſt ut hodie decerni poſſit.

CVI. Nemini auctor fuerim, ut ex hoc loco auctoritatem arceſſat compoſito verbo *καταντιβολεῖν*, cujus exemplum ubi exſtaret ignorabat Henr. Stephanus. Ex Etymologico enotatum fuit a veteris Lexici auctore, ſed mendoſa in Comici *χρήσει* ſcriptura decepto. Oportuit *κᾆτ' ἀντιβολεῖτον.* Frequens menda, quam ſæpius obſervavi in notis.

CIX. Ut melius conſtet metrum, legendum:

*οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεοικέναι.*

Nam *ἐοικέναι* apud Comicum occurrit, ubi altera forma Atticis adamata, *εἰκέναι*, metro reluctatur. Vide not. ad Nub. 185. At in ſenariis rariſſime, ſi modo unquam, vocalis brevis vi tenuis & liquidæ producitur. Nec in exemplum trahi debet ſenarius in ſuperiori fragmento, de quo alibi agam. In Etymologico, quod centies contigiſſe obſervavi, verbum ſimplex pro compoſito a feſtinante librario ſcriptum fuit.

CXXXIV. Comici verſus ab Euſtathio prolatus tetrameter eſt anapæſticus, qui mea aut typothetæ culpa claudicat, vocula omiſſa. Repone, ut apud Euſtathium legitur:

*σταυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.*

CXLI. *Ὤιμην δ' ἔγωγε τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι.*

Schol. ad Eq. 137. ubi perperam ἐγὼ pro ἔγωγε, turpiter in duobus pedibus claudicante verſu.

CXLII. Καὶ σύ γε κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες σῖύπαξ.

Idem ibid. 254. ubi male σὺ pro σύγε, labante verſu.

CXLIII. Κενέβρεια. τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἔσθ' ὃ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ, ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, κενέβρεια καλεῖται.

Erotianus in Lexico Hippocrat. Ariſtophanis fragmenti pars latet in ſcholiis ad Av. 538. Sic autem cum Adr. Heringa Obſervatt. cap. 20. legi poteſt.

οὐκ ἔσθω κενέβρει'· ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με.

Pars eſt tetrametri anapæſtici.

CXLIV. Ενδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

Euſtathius p. 1166. l. 52.

CXLV. Εγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον.

ἀντὶ τοῦ προερῶ. *Præibo verba jurisjurandi.* Ammonius in ὑπάγειν, emendatus a Valckenario Animadv. p. 218.

---

Kuſterus ad *Acharnenſium* v. 554. obſervavit vocem νίγλαροι occurrere in fragmento Ariſtophanis apud Plutarchum *de Muſica* p. 1142. ſed fallitur ille, aut ego. Qui tanquam Ariſtophanis laudantur ibi verſus, illius non ſunt, ſed Pherecratis, ſuperioribusque hujus poetæ adhærerent, ni librariorum culpa, qui partem illam Plutarchi operum miris modis corruperunt, locus eſſet luxatus. Eum totum proponam, ſicque ne illis quidem verſibus Ariſtophani falſo adſcriptis carebit hæc noſtra farrago.

Τὸ παλαιὸν συμβεβήκει τοὺς αὐλητὰς παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς, πρωταγωνιζούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως, τῶν δ' αὐλητῶν ὑπηρετούντων τοῖς διδασκάλοις. ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο διεφθάρη, ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν Κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὅλην κατῃκισμένην τὸ σῶμα· ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυνθανομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώβης, καὶ τὴν Μουσικὴν λέγουσαν.

Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα. σοί τε γὰρ κλύειν,
ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.
ἐμοὶ γὰρ ἦρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης
ἐν τοῖσι πρώτοις, ὃς λαβὼν ἀνῆκέ με,
χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα.
ἀλλ' οὖν ὅμως οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ
ἔμοιγε πρὸς τὰ νῦν κακά —
Κινησίας γὰρ ὁ κατάρατος Ατlικὸς,
ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς σlροφαῖς,
ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥσlε τῆς ποιήσεως
τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
ἀρισlέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά.
ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. ὠμὸς οὕτως ἦν ὅμως.
Φρῦνις δ' ἴδιον σlρόβιλον ἐμβαλών τινα,
κάμπlων με καὶ σlρέφων, ὅλην διέφθορεν,
ἐν πέντε χορδαῖς δώδεχ' ἁρμονίας ἔχων.
ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χ' οὗτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ.
εἰ γάρ τι κἀξήμαρτεν, αὖθις ἀνέλαβεν.
ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε,
καὶ διακέκναικ' αἴσχισlα. ΔΙ. ποῖος οὑτοσὶ
Τιμόθεός ἐσlι; ΜΟΥ. Μιλήσιός τις πυῤῥίας.
κακά μοι παρέσχεν. οὗτος ἅπανlας, οὓς λέγω,
παρελήλυθεν, ἄγων ἐκlραπέλους μυρμηκιάς.
κἂν ἐντύχοι που μοι βαδιζούσῃ μόνῃ,
ἀπέλυσε, κἀνέλυσε χορδαῖς δώδεκα·
ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους τε ἀνοσίους
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπlων με κατεμέσlωσε.

ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα. καὶ Ἀρισlοφάνης ὁ Κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου, καί φησιν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. καὶ ἄλλοι δὲ κωμῳδοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων.

Horum verſuum tres ultimi ſunt ii, quos Comico noſtro adſcripſere librarii. Nimis quam manifeſtum eſt depravatos eos eſſe. Quænam poſſit eorum eſſe conſtructio, non video, niſi ad hunc modum legantur:

ἐξαρμονίοις, ὑπερβολαίοις, ἀνοσίοις
με νιγλάροις, ὥσπερ γε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπῖων, κατεμέσῖωσε.

Præterea Pherecratis verſum 13. ſic perſonis dividendum & legendum eſſe opinor:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις ὠμὸν οὕτως. ΜΟΥ. ἦν γ' ὅμως.

Vel ſic forte melius:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. ΜΟΥ. τῆκτὸς οὗτος ἦν ὅμως.

At contrario modo Ariſtarcho falſo adſcribitur, quod ex Ariſtophane enotatum ſervavit Heſychius:

ΕΠΙ ΦΑΛΗΝΙΟΥ. Τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπῖων παρὰ τὸν φάλητα. ἐπ' ἀναισχυντίᾳ γὰρ φάλης.

Quam multos pepererit errores mos librariorum e feſtinatone nomina propria literarum compendiis exarantium, nemini nor notum. In pleriſque Comici noſtri fabulis politici argumenti, offerri ſe debuit occaſio Alcibiadis perſtringendi; eſtque iſte in eim jocus ſalſus & facetus, ſoccum redolens, non Grammatici ſty.um.

---

*FINIS FRAGMENTORUM.*

# SUPPLEMENTUM
## EMENDATIONUM IN OMNES
# ARISTOPHANIS
## RELIQUIAS
CUM VARIIS LECTIONIBUS

E MS. COD. BIBLIOTHECÆ REGIÆ

QUI ANTEA COLLATUS NON FUERAT

IN

RANAS, PLUTUM ET NUBES.

# IN LYSISTRATAM.

V. 16. χαλεπὴ τοι γυναικῶν ἔξοδος. Sic quidem ſcripti veteres : nec tamen ideo recipi debuit hæc lectio , quam ut nunc reſpuem , penitius demum perſpecta comici ſermonis indoles ſuadet. Scripſerat Poëta noſter : χαλεπὴ τοι γυναικῶν ἡ ̓ξοδος.
Sic Pac. 1181. ἄῤῥιόν γ' ἐσθ' ἡ ̓ξοδος.

109. ὀκτωδάκτυλον. Non memini aliter legere in Aug. cod. At veram ſcripturam eſſe credo ὀκταδάκτυλον.

152. σΊύοιντ' ἂν ἄνδρες. Hic rurſus nugas egiſſe me video. Omnino ſcribendum σΊύοιντ' ἂν ᾦνδρες. Hanc aliasque ſimiles craſes negligere ſolemnis eſt librariorum mos. Ubi ὡγὼν ponendum erat, vel ὡὐτὸς, vel ὡνὴρ, illi ἀγὼν, αὐτὸς, ἀνὴρ frequentant. Peccato in ultima voce vereor ne ſæpius, quam oportuerat, pepercerim: quod, vineta ipſe mea cædens, ingenue profitebor. οἱ α in ῳ coaleſcunt. Strattis apud Athenæum p. 323. B.

τίς δ' ἐστὶν ἡ σφύραινα ; Φησὶν ἅτερος,
κέσΊραν μὲν ὔμμες ᾦττικοὶ κικλήσκετε.

Quod autem apud Comicum exempla occurrant oppido pauca omiſſi in ſimilibus articuli, id metri neceſſitate ſemper contigiſſe deprehendas, ut in ſuper. v. δέλτα παρατετιλμέναι. Regulariter enim ſcribere debuit τὸ δέλτα, ut ſupra τὴν βληχὼ, & Theſm. 538. 540. Conc. 724. τὸν χοῖρον. Eadem neceſſitate Conc. 624. τρύπημα ſine articulo legitur.

237. ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς — Corrige typothetæ errorem.

259. Στυμμόδωρ'. Aberraſſe credo in hujus nominis ſcriptura librarium. Reponenda videtur forma, quæ occurrit Veſp. 233. Ach. 273. Στρυμόδωρ'.

278. Cenſui legendum eſſe τρίβων' ἔχων πάνυ σμικρόν. Sic emendanti mihi nondum ſatis conſtiterat de proſodia nominis μικρὸς, cujus

apud Comicum noſtrum prima ſemper longa eſt, quod, præter obſervata ad Pl. 147. evincunt exempla in indice enotata. Scribendum itaque:

τρίϐων' ἔχων σμικρὸν πάνυ.

Nec obſtat alia, quam ſæpe inculcavi, lex metrica, ultimam in dimetris non eſſe indifferentem, ſed, ſi brevis ſit, metro longam requirente, adjuvari eam debere conſonantibus ſequentem verſum inchoantibus. Id enim in regularibus ſyſtematibus modo locum habet; non vero in iis, quæ ex diverſi generis metris commixta ſunt.

285. τετραπόλει. Sic apud Æſchylum S. Th. 503. in ſenario αἰσχίπολις.

296. Ridicula erga veteres libros ſuperſtitione pravam lectionem bonæ neſcio cujus emendationi prætuli. Reponendum δεινὸς & προσπεσὼν, ut jam ediderat Gelenius. Signate δάκνειν de *fumo* dicitur, non vero de *igne*. Pl. 822. ὁ καπνὸς ἔδακνε τὰ βλέφαρά μου. Pac. 610. τῷ καπνῷ πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι.

436. Male hunc locum vertit Berglerus, quem incaute ſecutus ſum: *quamvis publicus ſit miniſter.* Nihil tale in Græcis. Reddendum potius erat: *quum ſit publicus miniſter.* Sed ne is quidem verus eſt ſenſus. δημόσιος hìc ſummi contemtus eſt appellatio, tantumdem valens ac κάθαρμα, vel φαρμακὸς, qua ſignificatione occurrit Eq. 1136. Verterim: *Per Dianam juro, flebit, ſi mihi primorem manum admoverit ſcelus.*

441. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης; *ubi eſt alius ſagittarius?* Sic bene Berglerus, a quo hìc temere deſcivi. ἕτερος apud Comicum noſtrum nunquam aliud valet, quam ἄλλος. Ubi de duobus ſermo eſt, & *alter* ſignificari debet, tum ἕτερος comitem ſibi adjungit articulum, ὁ ἕτερος, vel ἅτερος. Nec cauſæ erat quidquam cur Kuſterus in indice obſervaret ἕτερον pro ἄλλον uſurpari. Id enim perpetuum eſt, ut nullibi ἕτερον nude ſine articulo reperias, quando e duobus alter ſignificatur. Ran. 1415. τὸν ἕτερον λαϐὼν ἄπει. Nub. 114. τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν. Eq. 174. τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα. Ach. 117. τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ ἐγῷδα. Theſm. 227. τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων.

549. Dixi ad hunc verſum genitivos pendere a ſuppreſſo nomine θυγατέρες. Plena locutio occurrit apud Æſchyl. S. Th. 794.

θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.

Eſt autem μητριδίων a recto μητρίδιον, non vero, ut inepte tradit Scholiaſtes, a μητριδία, unde Kuſterus in indicem retulit μητρίδιαι ἀκαλῆφαι, quod reliquiſſe nollem. A μήτηρ formatur diminutivum μητρίδιον, ut a πατὴρ, πατρίδιον.

559. καὶ μὴν τόγε — Typothetæ errore μὲν expreſſum fuit. Illud eſt in libris omnibus, etiam ſcriptis, ut & eſſe debet.

634. αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται. Sic quidem libri omnes, ſed manifeſta corruptela, ob ſpondeum in quinta octonarii ſede. Metri labem non perſenſiſſe videtur Berglerus, qui ſolius ſententiæ ductu αὐτὸ ſuaſit. Florens meras egit nugas. Menda eſt in γὰρ, ratiocinativa particula, cui nullus eſt hic locus. Legendum αὐτὸς οὖν μοι γίγνεται. Niſi forte quis putet γὰρ ſubnatum eſſe ex ἄρ', qua gratia legere etiam poſſit, αὐτὸς ἄρ' ἐμοὶ γίγνεται. Quod ad ſententiam adtinet, vide not. ad Nub. 1483.

647. παῖς καλὴ, σχοῦσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν. Libri omnes pro σχοῦσ' habent ἔχουσ'. Dicere debebam, ingrati hiatus vitandi gratia ἔχουσ' me in σχοῦσ' mutaſſe, de metri autem præſcripto ſilere, quod minime obſervavi. Quod enim pro verſu dedi, verſus non eſt, ne trochaicus quidem, quippe qui deſinat in duas breves; nec, ſi pro tali haberi poſſet, in hoc canticum rite inſereretur, cujus conſtructio non alios admittit trochaicos, quam dimetros & tetrametros. Verſus eſſe debet tetrameter pæonicus, quod manifeſto oſtendunt tres integri pedes, ſecundo duobus temporibus defecto. Facile erat frequens librariorum peccatum hic deprehendere, quorum culpa excidit præpoſitio verbi compoſiti. Scripſerat Comicus:

παῖς καλὴ, περιέχουσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν.

Agnoſcis jam ſuaviſſimos pæonicos numeros. περιέχουσα autem præciſe dictum valet ἔχουσα περὶ τὸν τράχηλον.

709. Male diſtinctus eſt hic verſus. Excudi debuit:

ποιεῖ μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

id eſt καὶ περιπατεῖν ἄνω κάτω. Recte in Regio B. poſt ἄθυμον poſitum eſt comma.

742. ὦ πότνι' Εἰλείθυι' — Claudicat verſus. Prima in πότνια nusquam apud Comicum producitur, nec ſalva proſodiæ lege produci poteſt. Scribendum ſine eliſione, ὦ πότνια Εἰλείθυι' —

816. Nondum ſatis exæquatus eſt hic verſus antithetico ſuo. Scribendum: κακὰ πονηροῖς ἀνδράσιν. Trimetri ſunt pæonici, quos ſic dimetiare:

κουκετι κα | τηλθ' οικαδ' | ὑπο μισους.
μενος κακα | πονηροις | ανδρασιν.

Monuerunt rei metricæ magiſtri pedem, cui nomen *Antibacchio*, melicis carminibus parum eſſe congruentem, ἀνεπιτήδειον πρὸς μελοποιΐαν. Eſt tamen apud Comicum haud infrequens. Obſervari potuit ſupra v. 542.

ουτε τα γο | νατα κοπος ἑ | λοι μου κα | ματηρος.

893. Medeæ apud Euripidem v. 1361. Jaſon hæc dicit:

καὐτή γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

1053. Hujus verſiculi corrupti ſunt numeri. Scriptum oportuit:

τρεῖς, ὡς ἔσω πόλλ' ἐσθίν.

Dimeter eſt jambicus: ut autem tranſpoſitæ ſunt duæ voces, nihil plane eſt. Pæonici ſunt hujus cantici plerique verſiculi: haud abs re fuerit advertere, ubi Comicus pro licentia in melicis conceſſa a proſodiæ legibus receſſerit. Prima in ἔτνος producitur v. 1060. itidem in κεκλείσεται, v. 1071. Verſiculos iſtos ſic dimetiare:

κἄστιν ετ | νος τι και.
ισως δ' ἡ | θυρα κεκ | λεισεται.

Prior creticus eſt: alter bacchius.

1096. τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα. Vellem reperiſſe ἀναβαλώμεθα, quod proprium eſt amiciendi verbum, vel ſaltem ἐπιβαλώμεθα. Utrumvis vulgato melius videri poſſit, niſi forte idiotiſmus hic eſt Laconici ſermonis.

1108. Aug. codici fidem derogare debebam, in quo perſpicuo

errore huic verſui præfixus eſt index mutatæ perſonæ. Quatuor iſti verſus recte in impreſſis Choro continuati erant.

1117. ἡμῶν ἄνδρες. Hic, ut v. 152. omnino requiritur articulus. Scribendum ἡμῶν ὤνδρες.

1171. λυσσάνιε. Scribendum λισσάνιε, & verti debuit, *ô dulcissime*. Vide Heſychium in hac voce.

1174. πρῶτα. Scribe e dialecto πρᾶτα, ut in Ach. 743.

1190. χρυσίων. Sincerum eſſe arbitror χρυσίδων.

1192. Hic & ſequens verſiculus ſic melius diſtinguentur:

πᾶσι παρέχειν φέρειν

τοῖς παισὶν, ὁπόταν τε θυγατηρ.

Prior eſt dimeter pæonicus; alter dimeter jambicus.

1202. Numeris caret hic verſus, cui contribuenda eſt præcedentis ultima ſyllaba, ad hunc modum:

ὄψεται δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μὴ

τὶς ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.

Jam pro verſu nullo habes trimetrum pæonicum.

1242. Iſta Legatus dicit puero tibicini, qui eum e convivio exeuntem comitatus fuerat; unde liquet vocem πολυχαρίδας non eſſe nomen proprium, ſed blandam compellationem, qua utebantur Lacones. Nimis ineptum eſt, quod hoc nomine Athenienſem virum induxi. Reponenda ſunt omnino perſonarum nomina ad eum quem dixi modum in nota ad v. 1086.

1243. διποδιάξω γε. Scribe e dialecto γα.

1256. Nulla profecto erat cauſa, cur inſertum, idque eleganter, in hoc verſu verbum οἴω ejicerem; abundat hic, ut v. 156. Nec deerunt fortaſſe, quibus minus probabitur, idem verbum οἴω in v. 998. mutatum a me fuiſſe in οἷα: meque etiam nunc conjecturæ illius pœnitet, quæ me primum melioris ſenſus ſpecie deluſerat. Non ſatis adtenderam ad venuſtum uſum verborum dubitandi, οἶμαι, δοκέω, νομίζω, ἐοικέναι, quæ apud quosvis ſcriptores, præſertim vero Atticos, ſic adhibentur, etiam quum quis de re certa, & quam maxime compertam habet, loquitur. οἶμαι centies ita apud

Comicum occurrit. Verbi δοκέω frequentiſſimus eſt Xenophonti uſus. Vide Hutchinſonum ad K. Π. præfationis ultima verba: ὅσα οὖν καὶ ἐπυθόμεθα καὶ ᾐσθῆσθαι δοκοῦμεν περὶ αὐτοῦ, ταῦτα πειρασόμεθα διηγήσασθαι. E tribus iſtis exemplis verbi εἴω mediæ ſententiæ interjecti, quæ Laconum ſermo in hac fabula exhibet, pronum eſt colligere fuiſſe hunc idiotiſmum illis perquam familiarem.

1304. Quam e veteribus editt. revocavi lectionem, vereor ut exemplis adſtrui poſſit. τὰ ὤϊα vox nihili eſſe videtur, cujus fruſtra patrocinium ſuſceperim. Sincerum eſt ὦ εἶα, quod tuentur ambo Regii, quodque tam frequens eſt apud Comicum. κοῦφα neutrum plurale adverbii præſtat uſum: πάλλων activum participium neutraliter adhibetur, ut mox infra ἀμπάλλοντι. Nihil hìc erat impediti.

# IN THESMOPHORIAZUSAS.

V. 122. δινεύματα. Emendationem hanc adſtruunt Doctorum Virorum obſervata ad Heſychii gloſſam: διανεύει, στρέφει, κυκλεῖ.

255. Attica litera negligi non debuit. Scribe ξύζωσον, & verſu 302. ξύνοδον.

292. Melior ſcriptura eſt, ποῦ καθίζωμαι 'ν καλῷ. Sic Lyſ. 758. κοιμᾶσθαι 'ν πόλει, ut Eq. 751. παρεῖναι 'ς τὴν Πνύκα.

295. εὐφημία 'στω. Sic excuſum oportuit, quod monui ad Av. 959.

312. εὐχόμεσθα, quod refertur ad Præconiſſæ εὔχεσθε, primus edidit Barth. Zanetti, & ſic eſt in cod. Pravum eſt quod aliæ editiones habent ex principe δεχόμεσθα.

340. Male poſitum comma poſt ὑποβαλλομένης dele.

403. ἀνὴρ ἐρωτᾷ. Salva linguæ indole articulus abeſſe non poteſt. Librarii ſocordia, quam tetigi ſupra ad Lyſ. 152. obliteratus fuit. Scribe ὡνήρ. Simile verſu abhinc ſecundo peccatum manifeſto arguebat metri lex, cui ut ſatisfieret, neceſſe fuit reponere ὡδελφός,

ita ut bonis viris, qui putant Comicos licenter articulos omisisse, non magis illic tricandi copia sit, quam ad v. 30. & 95. Hic loci argumento metricæ legis niti non possumus; nec tamen minus certum est definite dictum oportuisse ὁ ἀνὴρ, ut paulo supra τοὺς ἄνδρας. Eandem ob causam mox v. 409. scriptum oportuit ὤνδρες, & rursus v. 446. ἐμοὶ γὰρ ὡνὴρ ἀπέθανεν. Vide not. ad Conc. 243.

447. μόλις, i. e. μετὰ πόνου. Sed scribendum Attice μόγις, ut Lys. 328. Gregorius de Dial. Att. §. XXII. τὸ μόλις μόγις ἐκφέρουσιν.

465. ὕβρεως perperam scriptum fuit. Oportuit ὕβρεος, ut Pl. 1044. Atticam illam terminationem quopiam obtrudebant imperiti librarii, nulla habita metricæ legis ratione. Vide ad Vesp. 1282. 1458.

481. Hunc versum citat Eustathius ad Odyss. p. 1746. l. 4. ubi male pro ἐλθὼν legitur ἕλκων.

489. κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης. Idem opilionis status, cui caprarius apud Theocritum ait:

ἢ οὐ μέμνατ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλαστα, καὶ τὺ σεσαρὼς
εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας.

499. ὡς ἡ γυνὴ — id est, ex loquentis mente, *ut mulier quædam*. Sed importunus hic est articulus, & a mala manu. Scribendum ὡς καὶ γυνὴ, ut infra v. 560. absolute γυνὴ, omisso τις, *mulier quædam*. Litera η facile cum nota compendiaria voculæ καὶ confunditur.

632. Quam huic versui medelam feci, eadem summus Bentleius Menandri restituit senarium, Emend. LV. p. 26.

ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

ubi articulus itidem exciderat, metrumque fulserat Grotius inserta particula γε.

669. Meliores erunt anapæstici numeri, si scribatur:

τοῖς ἄλλοισίν γ' ἔσται πᾶσιν.

vel ἔσται πᾶσιν τοῖς ἄλλοισιν.

Prius genuinum videtur.

709. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι. Hinc litem Grammaticorum dirimas, de qua postremum auctorem Doctr. Particul. vide p. 699.

En aliud e Platone exemplum initio librorum de Republica. καὶ λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται. Sic eſt etiam in veteri ſcripto libro.

742. ἤνεγκας σύ; Scribe ἤνεγκες, ut congruat cum præcedente ἤνεγκον. Sic concordare fecimus εἶπες, εἶπον in Conc. v. 191.

777. ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ ποςίμῳ. Scribe, ut vitetur hiatus, χρῆν, quod tantumdem valet ac χρή. Supra 724. χρῆν eſt etiam temporis præſentis.

898. Omni mendæ ſuſpicione vacat hic verſus, qui tertius, ni fallor, eſt in univerſis Comici noſtri reliquiis ſenarius, ubi vocalis brevis ante tenuem & liquidam producatur. Aliter metro aptari non poterat nomen proprium Κριτύλλα.

922. Verſus in nota citatus eſt Æſchyli, ſub cujus nomine legitur emendate in notis ad Nub. 1128.

δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

928. Perquam inepte verſus hic mulieri tribuitur. Verſum 924. ſecum loquens effatur Euripides. Ejus verba excipit Mneſilochus ſolus: *Abibis tu quidem; at ego quid faciam infelix?* Eum gener bono animo eſſe jubet, pollicitus ſe ei non defuturum, quamdiu ſuppetent doli, quorum ſtruendi calidiſſimus eſt artifex. Sermonem hunc mulier non exaudit, quæ poſtquam procedentem in ſcenam Prytanin conſpexit, ad eum ſe converterat. Mneſilochus vero, ut par eſt, Euripidi reſpondet: *Iſtud quidem bene promittis; at vide ut doctiorem comminiſcaris dolum: namque hic funiculus, quem modo demiſiſti, nihil eduxit.* Hæc mulier dicere non poteſt, quæ perſonatum Menelaum, quicum collocuta eſt, ignorat qui ſit, nec liquido perſpexit iſtius hominis conſilium. Probabile eſt in codice, quem habuit B. Junta, perinde ac in Auguſt. interloquendi vices perſonarum nominibus diſtinctas non fuiſſe, ſed lineola: unde factum, ut magno cum actionis ſcenicæ detrimento, & contra decorum, mulieri adſcriptus fuerit hic verſus, quem plane liquet in Mneſilochi partes transſcribendum eſſe.

1139. ἄζυγα κόρην. Corrige typothetæ errorem.

1155. αἰτούμεθ'. Reponenda sincera lectio, quam exhibent editt. antiquae, ἀντόμεθ'. Typothetae errore in Frobeniana primum excusum fuit αἰτόμεθ', quod per subsequentes propagatum, demum prava emendatione mutatum fuit in αἰτούμεθ'. Genuinum tamen in Scaligeri excerptis enotatum fuerat. Somniculose Kusteri fidem hîc secutus sum.

1205. Graeca ut distinguenda sint, in notis declaravi: Latine autem illa sic reddi debuerunt: *Tu autem vide, ut, quum extemplo solutus fueris, strenue fugias, cursuque contendas ad liberos & uxorem domum.*

---

# IN RANAS.

---

Codicis, quem demum contuli, non mihi est animus varietates omnes persequi. Quae sunt alicujus momenti delibabo, easque praesertim enotabo, quibus textus adhuc emendari, vel receptae jam emendationes confirmari possint.

Praefixum est Fabulae absque auctoris titulo argumentum, quod in impressis Thomae Magistri inscriptum est nomine. Mutilum illud edidit Aldus: lacuna e nostro codice sic supplenda est: εἶτα ὡς Ηρακλῆς εἰσελθὼν, καὶ μεταξὺ πολλῶν τούτῳ συμβάντων, παραγίνεται πρὸς Πλούτωνα, καὶ ὅτου χάριν ἧκεν εἰπὼν, ἔσχεν ὑπακούοντα Πλούτωνα, οὐχ ἵν' Εὐριπίδην ἀναγάγῃ, ἀλλ' ἵν' ἀγωνισαμένων .... Vides causam omissionis: a priore Πλούτωνα ad posterius aberravit librarii oculus.

V. 4. χολή. Sic liquido scriptum in cod.

8. τἀνάφορον Latine haud male *furcam*, vel *furcillam*, appellaveris. Plautus Cas. II. 8.

Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum
cum furca in urbem, tanquam carbonarium.

15. σκευηφοροῦσ'. Cod. σκευοφοροῦσ' superscripta optima glossa

τοῖς. Scholion marginale : καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς κωμικοὶ εἰσὶ ποιηταὶ, σκεύη ἐφοροῦντας εἰσάγοντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ αἰσχρὰ ποιοῦντας.

40. ὁ παῖς. Glossa, ὦ παῖ. Vide not. ad Pl. 1099.

41. νὴ Δία, male cod. μὰ Δία, quod notandum.

46. κροκωτῷ. Gl. γυναικείῳ ἐνδύματι ἐκ μετάξης.

51. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Istis præfixa in cod. Herculis persona. Glossa postremæ voci imposita ἐξ ὕπνου. Schol. marg. τὸ ἐξηγρόμην λέγει, δεικνὺς αὐτὸν, ὅτι ὀνείρατα φθέγγεται.

77. Hunc versum sic exhibet cod.

μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν.

Eadem est scriptura cod. B. quam utique præferendam censeo, ob molliores numeros.

86. Ξενοκλέης. Sic liquido scriptum in cod. ut emendavi, juxta certissimum prosodiæ canonem.

102. γλῶσσαν ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός. *Linguam, quæ juravit seorsum a mente.* Hoc dicere debuit, ad sententiam versus Euripidei, quem deridet; nec forte jocum captavit dicendo *pejeravit*, ut vertunt, pro *juravit.* Compositum hoc non plus valet, quam simplex, abundante præpositione : sicque in vulgi sermone accipiebatur Solonis ævo, ut constat e lege, quam profert Lysias c. Theomnestum, p. 359. ἐπεγγυᾶν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω. Ceterum in cod. scriptum ἐπιορκήσασαν ἄνευ τῆς φρενός. Sic etiam est in meo. Glossa in locum genuinæ vocis illata fuit. Hoc manifestum est e membranarum collatione, quæ in contextus serie exhibent ἰδίᾳ, superscripta glossa ἄνευ.

145. βόρβορον πχὺν. Cod. ut tres alii Regii, juxta impressos, πολὺν, quæ lectio plurium codicum fide nixa mutari forte non debebat.

170. τινες ἐκφέρουσι. Hic etiam cod. verbum simplex exhibet. Vellem in aliquo reperisse τόνδε τὸν νεκρόν.

183. κἄστι γ' ὁ Χ. In cod. κἄστιν ὁ Χ. quod magis placet.

188. σχήσειν. Gl. ἐλλιμενίσειν.

195. μανθάνεις; Hoc verbum Baccho tribuit etiam hic cod. ſuppleta per gloſſam ſententia, ὃ λέγει.

218. ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι. Hic cod. magis adhuc Jonice, τῆς ἱερῆς Χύτρῃσι.

290. Cod. ποτὲ μὲν — ποτὲ δ᾽ αὖ γυνή.

293. Recte cod. τοίνυν ἐστί. In ſequentibus interloquendi vices perſonis diviſæ plane ut in meo textu. Verba σάφ᾽ ἴσθι Xanthiæ continuata. Liquido ſcriptum καλεῖς — κατερεῖς.

304. Diviſim olim in quibusdam libris legebatur ἡ γέλοχος, unde ineptus neſcio quis Græculus mulierem commentus eſt, cui nomen Γελόχῳ fuiſſe tradidit. Interpretationem illam, quæ in ſcholiis margini codicis adſcriptis exſtat, merito deridet Scholiaſtes editus.

306. Omiſſus hic verſus in cod.

307. ὡς ὠχρίασ᾽. Sic recte cod. ut e Vatic. Kuſterus edidit.

321. τοίνυν ἄγειν. Sic etiam hic cod.

344. Cod. φέγγεται, cum gl. καταλάμπεται. Notata in marg. varia lectio, quam mendoſam eſſe oſtendimus: γρ. φλέγεται. Sequentes verſus cod. exhibet, ut eos edidi, niſi quod τιμῆς v. 349. habet pro τιμᾶς.

350. λαμπάδι φλέγων. Cod. haud deterius λαμπάσι.

355. Cod. ἢ γνώμην μὴ καθαρεύοι.

366. ὑπάδων. Bonam hanc lectionem exhibet etiam cod.

432. In cod. ſcriptum Πλούτων, ſervato eleganti Atticiſmo. Repone:

ἔχοιτ᾽ ἂν οὖν φράσαι νῷν
Πλούτων᾽, ὅπου ᾽νθάδ᾽ οἰκεῖ;

Nihil magis uſitatum Græcis ſcriptoribus, quam verbis *dicendi*, *cogitandi*, *ſentiendi*, accuſativum ſubjungere perſonæ vel rei, quæ ſubjectum eſt ſequentis verbi. Atticiſmum id ſchema appello, quia Atticis fuit valde adamatum: nam Homero, Pindaro, & optimis quibusque fuit frequentatum. Sic Iliad. β᾽. 409.

ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο.

Exempla quævis Comici pagina offert. Nub. 145. ἀνήρετο ψύλλαν,

ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. Conc. 1125. Φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου 'στί. Lyſ. 769. λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει, pro λέγ' ἡμῖν ὅ τι λέγει αὐτός. Latinis Comicis nihil eadem conſtructione frequentius. Sic Plautus Rud. *eam veretur, ne perierit:* pro *veretur, ne ea perierit.*

437. αἴροι' ἄν. Sic etiam hic cod. cum gloſſa λάβοις ἄν.

440. Huic verſui præfixa in cod. nota χορός. Verſui 448. præfixa nota ἡμίχορος, eique Semichoro continuantur uſque ad finem omnia, ut in mea editione. Præterea in penultimo cantici verſu cod. habet, ut eſt etiam in membr. περί τε τοὺς ξένους, quæ ſincera lectio eſt. Legendi ſunt iſti verſiculi, ut eos exhibui in nota ad Pac. 375. Græculo, qui metra declaravit, quum libuiſſet canticum hoc in ſtrophen & antiſtrophen dividere, is articulum qui obſtabat deturbavit, licet hîc ſalva linguæ indole non magis abeſſe poſſit, quam in Eq. v. 1074.

483. πρόσθου. Hoc verbum codd. omnes Baccho tribuunt, recte. Iſtud dicens famuli manum ſpongiam tenentem arripit, ſibique ad culum adducit. Sed neſcio an in forma verbi peccatum a librariis non ſit. Xanthias hoc ſi diceret, bonum eſſet πρόσθου, *admove tibi.* Quum autem ſit Bacchi, dicere debuiſſe videtur forma activa πρόσθες. Sequentia famuli verba, ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν, declarant veteres magiſtri, ἔνθα τὴν χεῖρά μου προσήγαγες, ἤγουν περὶ τὸν πρωκτόν.

502. Cod. hic quoque αἴρωμαι.

519. ταῖς αὐλητρίσι. Unam tibicinam memoraverat famula, ſaltatrices vero complures, quarum ad mentionem geſtire occœpit Xanthias: πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες; Cur modo audita tam cito conturbat? Longe melior, & procul dubio vera eſt codicis, quem nunc verſamus, lectio: Φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσι.

541. οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν. Sic liquido cod. ut emendandum eſſe oſtendi. Secundo autem exinde verſu mendoſum exhibet κινῶν, ſuperſcripta cum gloſſa συνουσιάζων. Certum eſt a poëta hoc non eſſe. Vide not. ad Pac. 1138. Participio ἀνατετραμμένος ſuperſcripta gloſſa, ἀνακεκλιμένος καὶ ἐξηπλωμένος.

560. Cod. ὃν οὗτος αὐτοῖς ταλάροις κατήσθιε, abſorpto a præcedenti ſyllaba articulo.

562. κᾀμυκᾶτό γε. Cod. κᾀπεμυκᾶτό γε. Gl. ut in meo ἐπεβριμήσατο. Compoſitum illud an alibi occurrat, neſcio: hîc per metri legem locum non habet, quum prima in μυκῶμαι producatur.

565. νὴ Δία, τάλαινα. Hæc etiam in cod. Xanthiæ tribuuntur: quæ ſequuntur in eodem verſu, cauponæ.

578. Cod. perſpicue ἐκποινιεῖται. Diphthongo οι ſuperſcriptum η, alterius lectionis index. Gloſſa, μετὰ τιμωρίας λάβοι. Idem in marg. ſcholion, quod jam edidi.

584. Scriptum in textu θυμῇ. Superne vero a recentiori manu θυμοῖ.

588. Archedemi illius, cui cognomen fuit Γλάμων, ſive ob oculorum vitium, ſive alia de cauſa, meminit Lyſias in Oratione contra Juniorem Alcibiadem, p. 536.

594. Scriptum in cod. ὥσπερ εἰκάζει σεαυτόν. Male diviſit voces librarius: ob oculos habebat εἰκάζεις ἑαυτὸν, quod optimum eſt & elegans. Pronomen ἑαυτοῦ ſecundæ etiam perſonæ ſervit, ut nobis ſæpius fuit obſervatum.

611. Claudicat hic verſus in quarto pede, qui pyrrichio conſtat. Legi poſſit:

κλέπτοντα προσέτι τἀλλότρια; — μάλ᾽ ὑπερφυᾶ.

Sed quia videmus nihil tam frequens eſſe apud Comicum, quam καὶ μάλα, illudque καὶ ſæpe a librariis omiſſum fuiſſe, quod deprehendimus in v. 745. & 751. hîc etiam a poëta ſcriptum fuiſſe opinor:

κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; καὶ μάλ᾽ ὑπερφυᾶ.

Minus eſt probabile librarium notiſſimum προσέτι in reconditius πρὸς mutaſſe. Futilia ſunt, meritoque a nobis omiſſa, quæ Kuſterus de emendatione hujus verſus indici ſuo inſeruit in voce μάλα.

625. Quæ pro hoc verſu latina dedi obſcura ſunt & pæne inepta: nec meliora dederat Berglerus. Verti debuit: *Ne, quæſo, mihi eum mutilaveris; ſed, proinde ut dixi, abductum torque.* Hic eſt Græcorum ſenſus, quem optime declarat vetus gloſſa:

μὴ δῆτ' ἔμοιγε πηρώσῃς αὐτὸν, ἀλλ' ἀπαγαγὼν αὐτὸν, οὕτως ὡς ἔφη βασάνιζε.

637. ἴδοις. Scribe ἴδῃς, quod e membr. recipere debebam. Sic eſt etiam in cod. quem nunc verſo.

644. Ad veram lectionem proxime accedit cod. a nobis in eo tantum diſcrepans, quod ἀποκινήσαντ' habet: gloſſa, ἐκἱραπέντα τοῦ καθεστηκότος.

653. ἱππέας ὁρῶ. Sic etiam hic codex.

656. Cod. βαδιστέον ἄρ' —

687. Scribe Attica cum litera ξυμπαραινεῖν, ut & codd. omnes habent & impreſſi, præter editionem a Burmanno curatam, quæ mihi fraudi fuit.

692. μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει. Prava ſcriptura hæc eſt. Plene in cod. εἶναι ἐν. Scribe εἶναι 'ν τῇ πόλει. Male etiam infra v. 794. excudi paſſus ſum διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε, pro διαγωνιεῖσθαι 'φασκε. Diphthongi ante vocalem brevem rariſſime eliduntur.

730. Scholion Mſ. προτελεῖν, τὸ ὑβρίζειν Ἀττικοὶ φασίν.

743. ᾤμωξε. Quod pro imperfecto aoriſtum dederim, id non ſine auctoritate factum. In meo cod. perſpicue ſcriptum οἴμωξε, quod monitum oportebat.

745. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ. Sic quidem in duobus codd. ſcriptum eſſe video; ſed perperam, & e librarii conjectura. In membr. & in cod. cui nunc conferendo operam do, ſcriptum eſt μάλ' ἐποπτεύειν δοκῶ. Omiſſum hic fuit καὶ, ut mox v. 751. ubi repoſitum fuit e membr. Quomodo hæc exhibeat cod. C. non recordor: penes me jamdudum deſiit eſſe.

751. Perperam cod. hunc verſum exhibet:

ὅταν λαλῶσι; — μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.

Vides καὶ hic etiam male omiſſum fuiſſe, ut in C. Sinceram optimamque lectionem dederunt membranæ, ad quem modum ſimiles aliis in locis librariorum errores corrigendi ſunt.

752. ἐγὼ, μὰ Δί' ἀλλ' — Prave iſta ſunt diſtincta, prave etiam latine converſa. Excudi debuit: ἐγώ; μὰ Δί', ἀλλ' — Refertur

μὰ

μὰ Δία ad id quod tacite negatur. Elliptica eſt phraſis, ad hunc modum ſupplenda: οὐ μὰ Δία χαίρω μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὅταν δρῶ τοῦτο, ἐκμιαίνομαι. Verterim: *Egone? non gaudeo modo, quando hoc facio: ſed mehercle ſemen etiam emittere mihi videor.*

763. ξυντέχνων, quod nulla auctoritate repoſueram, exhibet poſtremus hic cod. Attica litera.

771. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης. Sic etiam hic cod.

800. πλαισία ξύμπηκτα. Sic liquido ſcriptum in cod. quod reponendum eſſe jam ſtatuimus.

807. Cod. Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν Αἰσχύλος.

809. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν. Adverbii vice hîc eſt τὰ ἄλλα, & valet *præterea.* λῆρον ἡγεῖτο αὐτοὺς, nempe τοὺς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γνῶναι — Non ſatis accurata eſt verſio, quæ ſic corrigenda: *præterea nihil niſi meras nugas eos cenſebat in dignoſcendis poëtarum ingeniis.* Salſe Athenienſibus exprobrat prava judicia, quibus ſæpe optimæ exigebantur fabulæ, conceſſa deterioribus palma, quod & ipſe cum alias expertus eſt, tum maxime quando *Nubes* docuit.

830. μεθείμην. Sic etiam hic cod.

846. χωλοποιόν. Corrige typothetæ errorem.

857 λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει. Cod. οὐ θέμις.

874. ὑπάσατε. Perperam cod. ſed vero propius ἐπάσατε, ut eſt in meo. ὑπὸ in compoſitione ſæpe tantumdem valet ac πρό. Vide primarii viri notas & animadv. ad Ammonium in ὑπάγειν. Sic Reiskius ὑπολαβὼν accipit in Æſchinis Or. c. Timarchum p. 51.

958. κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic diviſim etiam hic cod. Gl. ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται, quæ expoſitio iisdem verbis in vulgatis ſcholiis legitur.

963. Κύκνους. Sic excudi debuit majori litera.

989. Hos verſiculos ſic exhibet codex.

τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκουθοι
Μελιτίδαι καθῆντο.

Eſtque hæc lectio maximam partem optima. Tribus in locis, ubi eosdem verſus citat Suidas, ἀδελτερώτατοι præfert. Superlativo, præter alia, favet aurium judicium.

992. λεύσσεις cod. perſpicue.

992. Hic cod. etiam ἐλαῶν. Licet hîc οἴσει recte exhibeat cum ὅπως μὴ conſtructum, paulo infra, quæ imperitorum librariorum eſt inconſtantia, habet ἀντιλέξῃς, plane ſolœce.

1008. Pro χρὴ cod. habet δεῖ, quæ verba ſæpiſſime commutantur.

1009. νουθεσίας. Vocem hanc, tanquam minus Atticam, damnat Thomas M. Sed fruſtra eſt.

1018. Hic verſus totus cum ſequente Euripidi tributus eſt in cod. alter autem ſic ſcriptus eſt, ut in Oxon. & Vatic.

καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

1028. Cod. ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος. Optimam lectionem ἡνίκ' ἀπηγγέλθη, unicus dedit codex.

1035. Recte voces in hoc cod. collocatæ: ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχε. Sed ν paragogicum metri lex requirit.

1047. Conjunctim ſcriptum in cod. κατουνέβαλε.

1050. Eadem codicis hujus ſcriptura eſt, quæ ceterorum, quam in textu repræſentavimus. Seq. v. male habet πίνειν.

1059. τά γε ῥήματα. Iſtud γε, quod primi editores jam intruſere, eſt a mala manu, & expungendum. Non eſt in cod. quem nunc verſo, & animadvertere debebam particulam illam non unum agnoſcere codicem e tribus, quos ante excuſum textum adhibui. Nullus dubito, quin abſit etiam in C. cujus rurſum adeundi facultas mihi amplius non ſuppetit. Satis ſit in quatuor codd. qui nunc ad manum ſunt, illam non comparere: omnes habent ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν. Addatur hoc exemplum iis quæ enotavi ad Pl. 1065.

1076. Cod. tria verba in infinitivo exhibet, ἀντιλέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν, ſuperſcripta primo gloſſa ἀνέπεισεν αὐτούς. Sincera eſt iſta lectio: ſed e proximo repetendum, νῦν δ' οὐκ ἐπίσταται ἄλλο, ἢ ἀντιλέγειν — Inficeta eſt hoc loco tranſitio a plurium numero ad

ſingularem. *Nunc autem nihil niſi obloqui, remosque non amplius agere, & huc illuc navigare temere.*

1106. ἀναδέρεσθον. Cod. ad verum proxime, ut ceteri, ἀναδέρετον. Sed librario bene ſit quod integram deſcripſerit gloſſam, e qua ſuſpicatus fueram verbum προσφέρετε in duorum codd. textum irrepſiſſe. Sic illa ſe habet: ἀνακαλύπτετε, καὶ εἰς τὸ μέσον προσφέρετε.

1161. Scriptus in cod. hic verſus, ut eum exhibet textus noſter.

1180. λέγ᾽· οὐ γάρ μου ᾽στίν· ἀλλ᾽ ἀκουστέα. Perperam in cod. ἀκουστέον, neglecto eleganti Atticiſmo. Subobſcurus eſt hic locus, in quo plenum ad ſenſum aliquid deficit. Salebram tranſiluit Berglerus. Ego quod maxime probabile videbatur in verſione expreſſi. Sed aliter ſententiam ſupplet gloſſa codicis: οὐ γὰρ μοῦστὶ πρὶν ἀκοῦσαι γνῶναι. *Non enim mihi fas eſt judicare prius quam audierim.* μοῦστὶ accepto pro μοι ἐστί.

1184. Plane eadem cod. ſcriptura, quam e membr. enotavimus.

1209. Hunc verſum cum ſeq. cod. Baccho tribuit, ut impreſſi, & C.

1258. μέμψεταί ποτε. Sic etiam hic cod. ut tres alii.

1296. Male interpunctus hic locus. Sic excudi oportuit:

τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ᾽ ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;

1300. λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν — Sic etiam cod.

1302. σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων. Sic etiam quintus hic cod. omiſſo importuno καί.

1331. κελαινοφαὴς, & δύστανον in ſeq. v. agnoſcit etiam hic cod.

1333. Cod. nec πρόσπολον, nec πρόπολον agnoſcit, ſed πρόμολον, qua voce neſcio an augeri debeant lexica. Adpoſita gloſſa, πρόδρομον, καὶ θανάτου σημαντικόν.

1346. ἔτυχον. Cod. ἐτύγχανον, itidemque v. 1355. bis ἔβαλλον. v. 1350. ἀποδοίμην ἂν, pro ἀποδοίμαν.

1369. τυροπωλῆσαι τέχναν. Sic optime hic cod. etiam, omiſſo articulo. Gl. ἐριοπωλικῶς ζυγῆσαι.

1378. παρίστασθον. Corrige typothetæ errorem.

1374. *μὰ τόν.* Scholion in margine cod. δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον, καὶ ἔστι τοῦτο εὐλαβείας ἴδιον, τὸ πεφεισμένως καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὅρκου ἅπτεσθαι. Simile exemplum eſt in Philodemi feſtivo Epigr. VIII.

πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα,

καὶ βινεῖ φρίσσων, καὶ, μὰ τὸν, οὐδὲ καλήν.

1381. *ἐχόμεθα.* Huic verbo, ut & ſupra voci ἰδού, & vocibus ἦν ἰδού v. 1390. præfixa in cod. duplex perſona ſimul loquentium Æſchyli & Euripidis.

1397. *ζήτει τι τῶν.* Niſi ita ſcriptum ſit in C. quod obſervaſſe non memini, lectionem hanc nullus agnoſcit cod. In membr. mendoſe ζητεῖτε τῶν. In B. ζήτει τῶν claudicante verſu. Demum in quinto cod. reperio ζήτει γε τῶν, quod ſincerum eſſe videtur.

1400. Hunc verſum, veterumque ad eum Criticorum obſervata illuſtrat Dan. Souterius in libello de Tabula luſoria & aleatoribus, p. 49.

1405. Cod. δύ' ἅρματ' εἰσήνεſκε.

1408. Hic cod. ut B. habet, τὰ παιδία, χ' ἡ γυνὴ, χῷ Κηφισοφῶν.

1411. Male hic cod. ἄνδρες φίλοι, quod in alio nullo repereram.

1418. *τοῦ χάριν.* Adſcripta in cod. Plutonis perſona.

1420. *ὁπότερος οὖν ἂν* — Sic etiam in hoc cod.

1424. In hoc cod. ut in membr. tributa hæc percontatio Æſchylo. Melius, ut mihi videtur in B. adſcripta Euripidis perſona.

1431. Spurium verſum, quem e textu ejeci, habet hic cod.

1440. Sic ſcriptus eſt hic verſus in cod.

εἰ ναυμαχοῖεν, κατέχοντές τ' ὀξίδας.

1442. Cod. ut libri omnes ceteri, ἐγὼ μὲν οἶδα, unde ſatis liquet conſtituendum eſſe hunc locum, ut in notis declaravi.

1448. Hic cod. etiam ἴσως σωθείημεν ἄν.

1466. Hic cod. ut C. εὖ γε πλὴν ὁ —

1480. *πρὶν ἀποπλεῖν.* Sic etiam poſtremum inſpectus cod. Vide not. ad fragmentum XII. Senectutis.

1482. Minus eleganter etiam hic cod. μακάριος ἀνὴρ ἔχων. In Pl. 782. ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι. Conc. 236. χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή. Et ſic paſſim, adeo ut mirer librarios hîc lapſos fuiſſe.

Periit codicis folium, quod quinque ultimos fabulæ verſus continebat.

# IN PLUTUM.

Integra non exſtat in codice hæc fabula, nec quod ejus ſupereſt ab eadem ſcriptum eſt manu. Scilicet in unum volumen compactæ fuerunt complurium mutilorum codicum reliquiæ. Verſus Pluti habentur ibi tantum 787. in trium aut quatuor diverſorum codicum collatis foliis. Octo prima continent verſus ab initio 239. eleganti manu, nec forte una eademque, ſcriptos, ſed parum emendate, in quibus poſt v. 87. perſonæ amplius non ſunt notatæ, nec ullæ vocibus ſuperſcriptæ gloſſæ. Sex ſequentia folia, e recentiore codice decerpta, quantum ex charta & literarum formis colligere eſt, partem fabulæ continent a v. 179. usque ad 355. in iis ſunt gloſſæ, adſcriptæque perſonæ. Demum a v. 355. incipit antiquioris peritiorisque manus ſcriptura, qua exaratæ Ranæ & pars Nubium. Lacuna eſt poſt v. 615. usque ad 769. a quo incipit trium quæ ſuperſunt foliorum primum, quibus continetur pars fabulæ, usque ad v. 941. Reliqua deſiderantur.

V. 44. τῷ. Superſcripta in cod. gloſſa τίνι.

48. Inania ſunt haud ſecus ac caſſa nux, quæ ad hunc verſum adnotavi. Neutiquam ſollicitari debuit codicum omnium lectio δῆλονοτιὴ καὶ τυφλῷ γνῶναι δοκεῖ τοῦθ'. Optima eſt, modo diviſim ſcribatur δῆλον ὅτιὴ — Græce perinde dicitur τυφλὸς δοκεῖ γνῶναι, & τυφλῷ δοκεῖ γνῶναι, ut perinde dicitur δοκῶ μοι ποιεῖν, & δοκεῖ μοι ποιεῖν. Quod autem δοκεῖ temere damnaverim, id feſtinationi imputari velim, qua me illas notas ſcribere oportuit. Nullum enim aliud ver-

bum Comico ipsi magis frequentatur: nec illud dubitationem infert: immo eo uti solent, quum de re maxime certa loquuntur. Sic Bacchus in Ran. v. 1420. ait:

ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.

id est, ἄξω, *abducere mihi decretum est.* Praxagora in Conc. v. 170. ait:

αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκα μοι λέξειν δοκῶ.

id est, λέξω, *constitutum est mihi verba facere.* Exempla passim obvia. Similem quem erraveram errorem correxi ad Lys. 1256.

51. εἰς τοῦτο ῥέπει. Sic etiam hic codex.

98. Sperabam varietatem aliquam lectionis in hoc versu me reperturum in codice, quem postremo consului: sed ab aliis nihil discrepat. Tenendum est igitur, genuinum id esse, in quod consentiunt libri omnes. Nec minus tamen certa est prosodiæ regula, quam statuit Dawesius: eam nedum labefactent contraria exempla paucissima, eo ipso, quod paucissima sunt, iis stabilitur. Similem poëtæ nostri lapsum observare est in versu deperditæ comœdiæ, Fragm. CVIII.

ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων.

Sed solius Etymologici fide nititur hoc exemplum. In Thesmoph. observavi versum 898.

εἰμὶ Κριτύλλα γ' Αντιθέου Γαργηττόθεν.

Præter hos tres nullum alium recordor senarium ineluctabili hujusmodi labe vitiatum. Hæc si in senariis sibi indulsit Comicus, quidni in dimetris jambico systemati subjectis potuerit secundam in ἀποπνιγείης producere? Factum hoc in Eq. v. 940. ubi versus optime digesti sunt, ad ritum perpetuo observatum, nec quidquam mutari debet. Haud tamen mihi Dawesianæ conjecturæ venit in mentem, quin doleam nullum ei codicem adstipulari, simulque Orvillii mirer, seu potius rideam fastidium. Nullus enim est in tota hac fabula senarius, quem pro suo libentius agniturus esset poëta, quam istum,

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ χρόνου.

Nec magis cothurnum affectat, quam iste in Lys. 1225. qui est in Atheniensis ore:

οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ᾽ ἐγώ.

147. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον. Sic optime hic cod. ut ex meo legendum esse ostendi.

159. Scriptum in cod. τῇ μοχθηρίᾳ. Voluit igitur:

ὄνομά τι περιπέτλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Perinde dicitur περιπέτλειν τὴν μοχθηρίαν ὀνόματι, & περιπέτλειν ὄνομα τῇ μοχθηρίᾳ. Immo equidem reconditius hoc & elegantius judico.

170. Reponendum omnino ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς, & v. seq. ἡ 'κκλησία. Posterius hoc sic recte exhibent cum alibi impressi, tum Conc. 84. 387. Ad prius quod adtinet, vide loca in indice enotata.

178. In hoc etiam libro, ut in aliis omnibus, scriptum, ἡ ξυμμαχία δ᾽ οὐχὶ διὰ σέ —

179. Persona huic versui præfixa in cod. Χρεμ. & sequentia verba ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος famulo tributa.

203. δειλότατόν ἐσθ᾽ ὁ Πλοῦτος, ut in Ran. 1482. μακάριόν γ᾽ ἀνὴρ ἔχων ξύνεσιν. Ut in illo loco plerique peccarunt librarii, itidem in hoc Pluti versu lapsus est librarius codicis, quem nunc verso. Scripsit enim ille δειλότατος ἐσθ᾽ ὁ πλοῦτος.

253. ταὐτὸν θύμον φαγόντες. Cave Kustero fidem habeas ταυτοὶ accipienti pro τὸν αὐτόν. Ex hoc enim versu in indicem suum retulit ταυτός, quæ vox est plane barbara. ταυτὸν valet τὸ αὐτό. Ut τοσοῦτον & τοσοῦτο in neutro dicitur, sic ταὐτὸν & ταὐτό. Vide Nub. 674. Av. 400. Duplici autem genere effertur ὁ θύμος & τὸ θύμον.

286. πλουσίοις. Cod. πλουσίους, minus eleganter, nec tamen contra syntaxis legem. Quod Kusterus in Μίδας facere volebat, fecit librarius ille in πλουσίοις, duo scilicet nomina ad eundem casum revocando, quod minime necesse est.

328. Cod. etiam ἄρην, & v. seq. οὕνεκα.

340. Cod. θαυμαστὸν ὅπως.

380. Hic versus & sequens plane in cod. scripti, ut eos edidi: καὶ μὴν φίλως γ᾽ ἄν μοι δοκεῖς — absente in altero γε. Adverbio φί-

λως ſuperſcripta gloſſa, εἰρωνικῶς τοῦτο. Participio ἀναλώσας, οἴκοθεν. Verbo λογίσασθαι, λογαριάσαι ἡμῖν.

392. Daweſii emendationem adfirmat hic cod. in quo ſcriptum σὺ Πλοῦτον; ποῖον; ſed librarii eſt allucinatio.

427. Cod. λεκυθόπωλιν.

445. δεινότατον. Cod. δειλότατον, quod altero haud deterius videri poſſit. Gallice: *nous ferons l'action du monde la plus lache, ſi*—

468. τοπρῶτον αὐτῇ. Cod. hic etiam αὐτοῦ. Gloſſa, ἐνταῦθα, ἢ τὸ τούτου καὶ τὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ παραλλήλου.

485. Gloſſa: ταχέως πείσεσθε τοῦτο, ἡττηθέντες· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρός με ἡττηθεῖσαν. πράττω γὰρ καὶ τὸ ποιῶ καὶ τὸ πάσχω. Vera eſt prior explicatio.

514. Pro ſincero σκυλοδεψεῖν hic cod. etiam gloſſema habet βυρσοδεψεῖν: & v. 528. φῦτ' ἐν τάπησι.

559. ἰδέαν. Gl. μορφήν. Thomas M. σημείωσαι δὲ, ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει, ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄψιν. Ex hoc Comici exemplo falſi arguitur.

567. τοίνυν ἐν. Sic etiam eſt in hoc cod.

586. In hoc etiam cod. hîc & infra v. 592. ſcriptum: κοτίνῳ στεφάνῳ. Gloſſa, ἐλαΐνῳ.

765. Etiamſi potuiſſet ſcribere poëta εὐαγγέλιά σε κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, nollem tamen ideo præpoſitionem expungi. Quin vulgatam lectionem ſinceram puto. ἐν apud Atticos etiam ſic ex abundanti poſitum occurrit. Vide Luciani Interpretem T. I. p. 835. Noſter in Av. 1735. ξυνεκοίμισαν ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ, ubi præpoſitio abeſſe poſſit ſine ſententiæ detrimento. Ejuſd. fabulæ v. 906. abundat etiam in iſtis κλῆσον τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς. Alia exempla ſuppeditabit index.

777. οὐδὲν ὁ τλήμων. Sic etiam ſcriptum fuit in hoc codice a prima manu. Ab emendatore poſtmodo brevis ο in longam ω mutata fuit, ut legendum eſſe dixi. Nullibi apud Comicum ante τλήμων brevis vocalis producitur. Recte in Pace 723.

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

779. ἀλλ' αὖ τὰ πάντα. Sic recte Hemsterhusius e Bentleii emendatione. Male in codd. scriptum ἀλλ' αὐτὰ πάντα.

800. ὡς Δεξίνικος οὑτοσί. Sic liquido in hoc etiam cod. scriptum, superducta nomini lineola, proprium esse indicante, cum eadem glossa, quam ex alio codice protulimus.

813. τοὺς σαπροὺς. Cod. σαθροὺς. Has voces sæpissime commutari notum est.

824. Interlocutores hujus scenæ notati sunt in codice Justus & Chremylus, ut apud nos. Minus bonum est, quod versui 860. Chremyli, 863. Carionis præfixa sit persona. Versui 864. adscripta persona ἕτερος συκοφάντης, ut etiam est in B. & in meo. Melius ceteri codd. unicum Sycophantam agnoscunt.

826. Ut supra male duas voces δῆλον ὅτιὴ in unam conjunxerant v. 48. hîc contrario modo peccarunt, ex una duas perperam facientes. Longe melius in meo codice scriptum δηλονότι. *Nimirum, ut videris, e bonorum numero es.*

853. πολυφόρῳ. Glossa, πολλαπλασίῳ, πολλὰ κακὰ φέροντι.

855. Dubium non est, quin scripserit poëta, ὅ τι πέπονθεν ὤνθρωπος κακόν.

873. Verba δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ tribuit hic cod. Justo, ut fecit etiam Bern. Junta. Recte in Aldina & in altera Juntina, quam curavit Ant. Fracinus, continuantur famulo, ut in quatuor primum inspectis codd. Nescio cur in priore Basileensi inserta fuerit Justi persona, unde recepta fuit in duas Venetas. Altera Basileensis, hac in re, ut in aliis fere omnibus, Fracini editionem refert. Operarum culpa aliquid turbatum fuit in Hemsterhusii super hac re nota.

878. In hoc etiam cod. scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ, εἰ τοὺς —

882. Aliter hunc versum exhibet cod. numeris concinnioribus:

ἐχθὲς δ' ἔχοντά σ' εἶδον ἐγὼ τριβώνιον.

885. Huic versui, ut & 889. præfixa in cod. Carionis persona.

892. Scriptum in cod. μηδενός γ' ἐμπεπλησμένος. Sic est etiam in membr. nec aliter in C. scriptum esse opinor. Non temere inserta comparet illa particula γε. Scripserat Comicus:

διαῤῥαγείης, μηδενός γ' ἐμπλήμενος.

Librarius hîc, ut sæpe alias, ἐμπλήμενος mutavit in ἐμπεπλησμένος. Vide not. ad Conc. 56.

901. Quæ ab hoc versu Chremylo tribuimus, in cod. Justo adscripta sunt.

912. Cod. εὐεργετεῖν, ὦ — omisso pronomine.

997. ὑπειπούσης nihil aliud significat, quam προειπούσης, eandem potestatem habente in hoc composito præpositione, quam in ὑπᾴδειν, Ran. 874. nec ullam aliam significationem sententia admittit. Ineptam interpretationem retinuimus, *& subindicassem.* Verti debebat: *& prædixissem ad vesperam me venturam.*

---

# IN CONCIONANTES.

V. 224. Parasitus in Plauti Menæchmis IV. I. roganti mulieri, quid sibi cum marito sit agendum, respondet:

Idem quod semper, male habeas.

362. Prima in ἀχρὰς corripitur, & corripi etiam debet in derivato Ἀχραδούσιος. Vix credo licentiam hîc obtinere posse, quæ in nominibus propriis conceditur: proinde scribendum censuerim:

νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, ὡχραδούσιος.

ordine sic instituendo: νῦν μὲν γὰρ οὗτος ὁ Ἀχραδούσιος, ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, βεβλάνωκε τὴν θύραν.

369. Claudicat hic versus, eodemque modo emendandus est, ac Lys. 742. ὦ πότνια Εἰλείθυι' —

391. ἀλεκτρυών. Articulus abesse non potest: scriptum omnino oportuit ὡλεκτρυών.

420. Scribi etiam potuit, ἢν δ' ἀποκλείσῃ τῇ θύρᾳ, ut in Solonis lege apud Lysiam, p. 359. ὅστις δὲ ἀπείλλῃ τῇ θύρᾳ, & in Vesp. 775.

οὐδείς σ' ἀποκλείτει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

ſed quod dedimus probabilius eſt.

838. Præſtabat ſcribere ἐπινενησμένχι, & mox νενησμένχι, ut Nub. 1203.

1020. ἀνχτεί. Alia hujus adverbii exempla vide in aureo Ruhnkenii commentario ad Timæi Lexicon. πάσσαλος eadem, qua hîc adhibetur, ſignificatione occurrit in Automedontis Epigr. III.

1034. στεφάνην recte Kuſterus accipit de corona, quæ mortuis imponebatur: vide ſupra v. 539. Notiſſimus eſt hic funerum ritus. At in iis quis fuerit *cribri* uſus, neſcio an quiſpiam tradiderit. Nec tamen idcirco depravata eſſe Græculi verba crediderim. Voci στεφάνην notam adpoſuit εἶδος κοσκίνου, quia meminerat illud nomen eo ſenſu alicubi legiſſe. Sic accipi poſſit apud Oppianum ἁλ. δ'. 500.

πεϱιπλήθουσα δὲ πάντη
πυϱοδόκος στεφάνη λευκαίνεται ἔνδον ἅλωος.

Sed hoc nihil ad poëtam noſtrum facit, coævosque ſcriptores Atticos, quorum haud ſcio an apud ullum nomen στεφάνη *cribrum* ſignificans occurrat.

1081. Lege cum Atticiſmi, tum euphoniæ gratia, ταδὶ δέ σοι ποιητέον.

1121. ἀπέπλατο. Scribendum ἀπέπλετο.

---

# IN NUBES.

Deeſt in codice initium Fabulæ, uſque ad v. 251. qui primus ibi comparet.

V. 40. In hujus verſus interpretatione latina irrepſit, meane, an typothetæ culpa, barbariſmus. Excudi debuit *recaſurum*. Excidere hoc mihi potuit præ feſtinatione, ut in notis aliquoties *infercii* barbare ſcripſi, pro *infarſi*: quo verbo uſus ſum ſæpicule, quia nullum aliud ad vim Gallici vocabuli accedit propius, *UNE FOUR-*

*rure*. Quam venuste id adhiberi possit, sciunt, qui Acta Eruditorum nostratium legunt.

260. παιπάλη. Gl. λεπτολόγος.

272. Scriptura codicis est: χρυσέαις ἀρύεσθε προχόησιν. Glossa postremæ voci superscripta, ἀγγείοις.

274. τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. Cod. φανεῖσαι, cum gl. παραγενόμεναι.

287. Cod. μαρμαραίησιν αὐγαῖς, omissa præpositione. Inde lucrifacere possimus formam Jonicam μαρμαρέῃσιν.

296. Cod. recte τρυγοδαίμονες. Schol. marg. οἱ ἄλλοι κωμικοί. οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. λέγει δὲ δι' Εὔπολιν καὶ Κρατῖνον, καὶ τοὺς ἄλλους. τρυγοδαίμονας δὲ τούτους καλεῖ, διότι πάντες οἱ κωμῳδοὶ τρυγὶ ἀνηλείφοντο.

310. παντοδαπαῖς ἐν ὥραις. Sic etiam hic cod.

316. ἀνδράσιν ἀργοῖς. Gl. τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς, οἱ μηδὲν ἄλλο μεταχειρίζονται, ἢ περὶ λόγων σχολάζουσιν.

317. γνώμην. Gl. ἐνθυμήματα. διάλεξιν, εὐπορίαν εἰς τὸ διαλέγεσθαι. τερατείαν, παραδοξολογίαν. περίλεξιν, εὐπορίαν καὶ περιττότητα λόγων. κροῦσιν, ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα, καὶ ἀπατῶμεν.

319. πεπότηται. Gl. μετέωρος γέγονε.

324. Male hic cod. etiam, ἡσύχως αὐτάς.

326. In cod. scriptum: παρὰ τὴν εἴσοδον. — ἤδη νυνὶ μόλις ὁρῶ.

330. ἡγούμην καὶ καπνὸν εἶναι. Sic liquido cod. ut ex alio Regio B. edidi. (corrige typothetæ errorem, cujus culpa prave excusum fuit ἡγοῦμεν.) Nec ad vocem καπνὸν glossa ulla est adposita, nec ullum diversæ lectionis indicium: quo magis miror, undenam oriri potuerit illa ceterorum codd. σκιάν.

331. Codicis scriptura est: οὐ γὰρ, μὰ Δί', ἀλλ' ἴσθ' ὅτι — glossa, γίνωσκε. Præstat vulgata lectio.

336. Cod. ἑκατοντακεφάλα. Sic etiam est in meo, & in B. perperam.

344. Hic etiam cod. male, αὖται δέ γε ῥῖνας ἔχουσιν, & seq. v. ἅττ' ἂν σ' ἔρωμαι.

348. Plane hunc versum exhibet cod. ut eum edidimus, nisi quod ibi κᾆτα scriptum sine elisione, quod librariis solemne est.

356. τοίνυν ὦ — sic etiam hic cod.

357. Cod. ῥήξατε φωνὴν κᾀμοιγ' ὦ —

358. Cod. χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς, θηρατὰ —

362. τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει. Gl. ἴδιόν ἐστι τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν ἀεὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ ταυτοῦ, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω κινεῖν, καὶ νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἄλλοσε μεταφέρειν.

364. καὶ σεμνὸν — Cod. καὶ τερπνόν.

372. τοῦτο γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ — Sic liquido cod. ut edidimus.

374. Scriptura codicis est: φράσον, τοῦθ' ὅ με ποιεῖ —

382. Codex hic etiam perperam οὐδέπω. At recte habet περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς. Schema est, quod vocant ἓν διὰ δυοῖν, ut Pl. 334. τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῷ τάχει τῆς βαδίσεως.

384. ἐμπιπλούσας εἰς ἀλλήλας. Haud deterior, immo venustior est, ob variatam constructionem, codicis scriptura, quam in B. jam repertam, reponere poteram, ἐμπιπλούσας ἀλλήλαισιν. Vulgatum e v. 378. repetitum est.

387. καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτήν. Transpositæ in cod. voces contra commatum anapæsticorum legem, καὶ κλόνος αὐτὴν ἐξαίφνης. Frequens librariorum error, editoribus sæpe non animadversus.

392. Nobis consentit in scriptura hujus versus cod. veteribus autem impressis in v. 390.

394. ταῦτ' ἄρα. Cod. ταῦτ' οὖν, quod perinde est.

395. Cod. πόθεν αὖ φέρεται;

396. ζῶντας. Gl. τοὺς πλουσίους. περιφλύει, ἐξ ἐπιπολῆς καίει.

402. τί παθών; Sic etiam cod. ut libri alii omnes. Sed superne ab eadem manu positum, sive emendatio sit, sive varia lectio, μαθών. Hoc pro illo sæpissime intrusum, pravæ Græculorum interpretationi ortum debere videtur.

412. Eadem vocum in cod. collocatio, quæ in noſtro textu. Præfixa itidem Chori perſona.

416. μήτε ῥιγῶν. Sic etiam hic cod. bene, ut edidimus.

417. ἀνοήτων. Gl. ἀφροδισίων, καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων.

423. Diſtincte & perſpicue ſic ſcriptus eſt hic verſus in codice: ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

424. τὴν γλῶτταν. Gl. τὴν στωμυλίαν.

429. Nec in hoc verſu, nec in 435. particulam γε poſt τοίνυν agnoſcit codex.

434. στρεψοδικῆσαι. Gl. διὰ στροφῆς καὶ ποικιλίας λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι.

439. Pejus adhuc ac vulgo cod. νῦν οὖν χρήσθων ἀληθῶς ὅ τι βούλονται. Eſt autem χρήσθων tertia dualis imperativi, qua in paſſiva forma utuntur Attici pro tertia plurali χρήσθωσαν. Vide Thomam M. & primarium in his literis virum, P. Weſſelingium, Obſervatt. p. 50. ubi Scholiaſtem ad hunc verſum redarguit.

442. Scriptum in cod. ἀσκὸν δέρειν, & ſuperſcriptum ab eadem manu δαίρειν.

452. εἴ με λέγουσιν. Cod. εἴ με καλοῦσιν.

484. Vide quot diverſis modis hic verſus a librariis depravatus fuerit. In poſtremo hoc codice jam reperio: εἰ μὲν γὰρ ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ.

540. κόρδαχ'. Gl. τὸν λεγόμενον ἰδιωτικῶς καρίδαν λέγει. τὸ δὲ εἵλκυσεν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσήγαγε νόει. Eandem hanc gloſſam ex alio codice jam cum ſcripturæ mendis protuleram. Perperam illa verbum ἑλκύειν interpretatur, quod ſaltationis proprium eſt. Vide Pac. 328.

550. Cod. κοὐκ ἐσαῦτις ἐπεπήδησ' —

552. κολετρῶσ'. Gl. ὅ φασιν ἰδιωτικῶς κλοτζοκουποῦσιν.

553. τὸν Μαρικᾶν. Titulus eſt Fabulæ, quam Eupolis in Hyperbolum fecit, ut in Cleonem Comicus noſter Equites. Id autem nominis per ſe quid ſignificet, tradit Heſychius in hac gloſſa: μαρικᾶν, κίναιδον· οἱ δὲ, ὑποκόρισμα παιδίου ἄῤῥενος βαρβαρικόν.

571. ἱππονώμαν, gl. τὸν ἵππους κινοῦντα ἥλιον.

589. ἐπὶ τὸ βέλτιον. Male cod. ἐπὶ τὸ βέλτιστον. Proclivis librariorum lapſus in commutandis ſuperlativis & comparativis.

604. Optimum eſt σελαγεῖ, nec mutandum. Id enim ipſum eſt, quod volebam, quodque a Scholiaſta deceptus, imprudens haud noſcitavi; ſcilicet ſecunda perſ. formæ paſſivæ, non vero tertia activæ, quæ ſi apud alios quoſdam occurrit, Comico noſtro non fuit uſitata. Supra v. 286. ἀκάματον αἰθέρος ὄμμα σελαγεῖται. Ach. 924. αἱ νῆες σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.

634. οἱ κόρεις. Gl. ὑφ' ὧν πιέζομαι ἐπὶ τούτου καθήμενος.

639. Scholion margini codicis mei adſcriptum: ἀκούσας περὶ μέτρων ὁ Στρεψιάδης, τὸ δημοτικὸν μέτρον, ᾧ μετροῦσι τὰ σπέρματα, σκαιῶς ὑπείληφεν, διὸ Περὶ μέτρων, φησὶν, ἔγωγε. καὶ ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν Σωκράτην, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν. οὔτε γὰρ ποιητὴς ἦν, οὔτε μουσοποιός.

641. Cod. κάλλιστον μέτρων, male.

642. πότερα & πότερον ſæpe commutarunt librarii, in hoc propenſiores, cujus rei exemplum vide ad Av. 1244. Sic πρότερον pro πρότερα ſcriptum in cod. quem nunc verſo, in v. 658.

655. ἀγρεῖος. Sic etiam diſtincte & emendate cod. ſuperſcripta gloſſa ἄγροικος, quæ in C. genuinæ vocis locum invaſerat.

656. τί δέ; cod. τί δαί; Eſt hoc etiam in membr. & in C. & recipi debuit.

688. οὐκ ἄῤῥεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν; Sic etiam hic cod. Gloſſa, οὐκ ἄῤῥενα ταῦτα ὑμεῖς ἡγεῖσθε;

702. πυκνώσας. Gl. συναγαγὼν πάντα τὸν νοῦν σου.

728. εὑρητέος. Cod. ἐξευρητέος. Eadem in membr. eſt menda. Vide quam licenter & quam imperite circa præpoſitiones verſati fuerint librarii.

732. Cod. μὰ τὸν Ἀπόλλω γ', οὐ μὲν οὖν, perperam. Eadem verſus clauſula occurrit Av. 438. & alibi.

748. Cod. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοτί. ſic notato accentu, & abſque ullo mutatæ perſonæ indicio.

754. ἀνατέλλοι. Sic etiam cod. V. ſeq. habet οὐκ ἄν γ' ἀποδοίην — ὅτι τὶν δή.

757. Cod. ἀλλ' ἕτερον οὖν σοι —

758. πεντετάλαντος. Cod. hic & infra πεντατάλαντος, quæ ſcriptura haud deterior eſt. Eam agnoſcit etiam cod. meus in v. 774.

761. ἴλλε. Male etiam hic cod. εἶλε, cum gloſſa, ϛρέφε.

767. ταύτην ἑώρας. Perperam hic etiam cod. ἑώρακας.

773. διαγέγραπται. Gl. ἀπήλειπται, ἠφάνισται.

783. ἄπερρ'. Cod. ἄπελθ', manifeſtum gloſſema.

786. Cod. hic etiam, ἐπεὶ τί νῦν πρῶτον — Jam vero mihi de genuina lectione conſtat: ſcripſerat Comicus:

ἐπεὶ τί νῦν δὴ πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.

Librariorum culpa in quatuor Regiis δὴ excidit. Valet autem νῦν δὴ, auctore Heſychio, idem quod ἄρτι, *dudum*, *modo*. Occurrit cum aliis locis in indice notatis, tum Lyſ. 327. Eſtque iſtuc id ipſum, quod ſententia flagitat. Verti debuit: *Nam dic mihi*, *quid erat primum*, *quod modo docebaris?*

799. εἰσαμαρτεῖ γὰρ — Refertur iſtud γὰρ ad ſuppreſſam ſententiæ partem, quam ſupplet gloſſa: ναὶ, ἄκων ἐπιτρέπω.

811. Perperam hic locus diſtinctus eſt. Sic interpungi debuit:

σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερῶς ἐπηρμένου,
γνοὺς, ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι,
ταχέως· φιλεῖ —

Ordo eſt enim σὺ δὲ ταχέως ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου, καὶ φανερῶς ἐπηρμένου, γνοὺς οὕτως ἔχοντα αὐτόν. Quæ ſequuntur rationem reddunt, cur id celeriter fieri debeat: iſtudque ταχέως in verſione ſuo loco exprimi debuit. *Tu vero hominis attoniti*, *& palam ſpe elati cognito ingenio*, *eum attonde*, *quam plurimum potes*, *& quam celerrime. Solent enim fere hujusmodi res immutarier.* Fraudi mihi fuit editio Bergleriana, in qua mutata fuit diſtinctio. Illam autem, quam ſupra poſui, exhibent codd. omnes, idque admodum perſpicue, & juxta eampſe locum interpretatur

pretatur Scholiastes. In postremo hoc etiam cod. scriptum ἀπολάψεις. Glossæ: ἐκπεπληγμένου, ἐξεστηκότος καὶ ἄγαν προθυμουμένου. ἐπηρμένου, μετεώρου καὶ ἑτοίμου πᾶν ποιήσειν ὃ ἂν κελεύῃς. ἀπολάψεις, ἀποκέρδησον. Scholion: οἱ λέγοντες τὸ γνοὺς, ἀντὶ τοῦ αἴσθησιν λαβὼν, ἵνα τὴν γενικὴν συντάξωσι, ληροῦσιν. ἔστι γὰρ αὕτη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀπολάψεις, οὕτω· σὺ δὲ ἀπολάψεις καὶ ἀποκέρδησον ταχέως ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου. εἶτα ὕστερον ἐπαγάγῃς τὸ γνοὺς, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔχοντα αὐτὸν νοήσας. ἔστι δὲ τὸ ἀπολάψεις ἐνταῦθα ἀντὶ προστακτικοῦ. δείκνυται γὰρ ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι τοῦτο αἱ Νεφέλαι αὐτῷ ἐπιτάττουσιν.

855. Cod. ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν.

857. καταπεφρόντικα. Gl. τοῖς φροντισταῖς ἀφῆκα.

878. In codice meo & in membr. scriptum παιδάριον ὂν τυννουτονί. In eo quem nunc postremum adhibeo, παιδάριον ὂν τυννουτοΐ. In B. παιδάριον τυννουτοΐ, omisso participio. Quid in C. reperiatur, observare non memini; verum probabile est in eo participium esse neutrum. Quod ex impressis retinui, ὢν, ab emendatore esse videtur: nec tamen necessaria erat illa emendatio. Hîc enim utrovis genere participium illud perinde efferri potest. At genuinum est τυννουτοΐ, quod præfert etiam Vat. Cod. τυννοῦτον & τυννοῦτο in neutro dicunt Attici poëtæ, ut ταὐτὸν & ταὐτὸ, τοσοῦτον, τοσοῦτο. In istis ν paragogicum est, poëtisque maxime, ubi producta syllaba opus est, commodum est, solutæ etiam orationibus scriptoribus ob euphoniam. Sed τυννουτονὶ accusativus est singularis masculini generis, nec video, cur id in neutro perpetuo adhibuerint, nam sæpe occurrit, quum nulli usui esse possit, quem non æque præstet altera forma τυννουτοΐ. Proinde lectionem illam, ut meliorem recipiendam esse censeo, παιδάριον ὂν τυννουτοΐ.

884. Hic versus in contextus serie, suo loco & totidem literis scriptus legitur in cod. ut eum exhibui.

886. μαθήσεται. Gl. γνώσεται ὅντινα δεῖ μαθεῖν.

891. ὅποι. Cod. ὅπη. Sic supra 858. πῆ τέτροφας. Meus etiam

hîc & B. præferunt ὅπῃ. Sunt autem iſta verba ex Euripidis Telepho deſumta, unde locum profert Scholiaſtes:

ἴθ' ὅποι χρῄζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι
τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα.

Pronomen σῆς male omiſſum fuit in Muſgravii editione.

897. διὰ τουτουσί. Schol. διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἀδικίᾳ χαίροντας, τὸ δὲ δίκαιον παρορῶντας.

947. Comma in fine hujus verſus poni debuit, non punctum.

965. κριμνώδη. Gl. ψυχρότατα, quæ interpretatio ad κρυμνώδη refertur, & hanc veram eſſe lectionem cenſeo.

976. Eodem modo hunc verſum exhibet cod. ac ceteri Regii.

991. μισεῖν ἀγοράν. Gl. ἐνταῦθα γὰρ οἱ πανοῦργοι διατρίβουσιν. βαλανείων ἀπέχεσθαι. Gl. πάνυ γὰρ οἱ πόρνοι λουτροῖς ἐχρῶντο.

993. Hic etiam cod. θωκῶν, & v. ſeq. κακουργεῖν.

995. Codicis ſcriptura hæc eſt: ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις ἄγαλμ' ἀναπλάσσειν. Verba τῆς αἰδοῦς ἄγαλμ' gloſſa exponit: ἡ αἰδὼ περιφραστικῶς. poſtque τύπον ἐργάσεσθαι. His abunde confirmatur noſtra lectio.

996. Cod. εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάγειν. Gl. ἑαυτόν.

1005. ἀποθρέξεις. Cod. ἀποθρέξῃ, forma media, quam in futuris adamant Attici.

1007. σμίλακος etiam in hoc cod. ſcriptum.

1025. Copulam habet hic cod.

1028. Scriptura codicis: εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων, omiſſis vocibus ἡνίκ' ἦς, quas ignorant etiam membr. & meus.

1035. ὑπερβαλεῖ agnoſcit hic cod. in quo ſcriptum ὑπερβαλῆ. Quippe ubique in eo Attica terminatio ει pro ῃ obliterata eſt.

1036. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην. Sic liquido, ne uno quidem deſiderato apice, ſcriptum legitur in cod. quod ita emendate nullus alius exhibuerat.

1046. Cod. δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Gl. μαλακίας γὰρ αἴτιον.

1047. Concinnius in hoc cod. εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν —

In vocum collocatione ceteri non conſentiunt codd. Namque in membr. ſcriptum: εὐθὺς γάρ σε μέσον λαβὼν ἔχω γ' ἄφυκτον.

1065. Cod. Υπέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων.

1067. τὴν Θέτιν δ' — Cod. τὴν Θέτιν γ' ἔγημε.

1083. πιθόμενος. Cod. πειθόμενος. Similem in hoc codice, aliisque quibus uſus ſum, errorem ſæpiſſime deprehendi, nec eum obſervare, ubicunque obviam fuit, utile duxi. At mihi perſuaſum eſt, multis in locis, ubi utramque formam metrum admittit, ſinceram ſcripturam imperita librariorum audacia immutatam fuiſſe.

1101. ἡττήμεθ' ὦ κινούμενοι. Sic etiam hic cod. Participio ſuperſcripta gl. συνουσιαζόμενοι. Sequentia Juſto Oratori continuata a librario cod. Poſtmodo recentior manus v. 1102. atramento præfixit notam Φειδ. Prior librarius perſonas ubique notavit minio.

1105. τί δῆτα; πότερον τοῦτον — Melius hic cod. πότερα, quod recipiendum. Seq. v. cod. a prima manu τὸ λέγειν, ſed emendatum σοι.

1113. Duo verſiculi in hoc cod. Phidippidæ continuati, hac ſcriptura: χώρει νῦν. οἶμαι δέ σοι —

1124. αἵ τ' ἄμπελοι. Comma poſitum in cod. poſt illa verba, ut etiam in B. & in meo, in quo ſequenti verbo ἀποκεκόψονται ſuperſcripta gloſſa ἀφ' ἡμῶν.

1153. Cod. κἂν παρῶσι, ut vulgo, male.

1156. τἀρχαῖα. In ſcriptura & in gloſſa conſentit hic codex cum meo.

1162. ἐχθροῖς ἀνιαρός. Cod. ἐχθροῖς βλάβη, quod non minus bonum eſt. In meo voci ἀνιαρὸς ſuperſcriptum interpretamentum βλαβερὸς, quod alteri illi convenit apprime. Nempe gloſſator docere voluit ſubſtantivum βλάβη poſitum eſſe pro adjectivo βλαβερός. Vix dubito, quin genuina illa lectio ſit. ἐχθροῖς ἀνιαροὶ legitur in Pl. 561. ubi ſecunda in ἀνιαροὶ corripitur, quæ juxta metricum Scholiaſtem hîc produci deberet. Sed in metrorum enarratione perſæpe nugatur. Verſus hic melius erit dimeter jambicus.

1181. Eadem in hoc codice lectio, quæ in ceteris.

1199. Hic cod. etiam ὅπως τάχιστα. Schol. in margine : τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὅπως τάχιστα ὑφελοίατο καὶ λάβοιεν τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν καὶ προὔλαβον ἡμέρα μιᾷ. δοκοῦσι γάρ μοι παθεῖν, ὅπερ οἱ προθένται. ἐποίησε δὲ τὴν σύνταξιν ἀσαφῆ τῷ προτάξαι τὴν κατασκευήν.

1203. Hic etiam cod. νενησμένοι.

1225. Strepsiadis verba in codice scripta & distincta plane ut ea edidimus, cum glossa e codice meo jam prolata.

1227. In fine hujus versus scripserat librarius voces τὸ χρέος, tanquam ad textum pertinentes: postmodo erasæ fuerunt, ita tamen ut vestigia adhuc appareant. Sequens versus autem sic scriptus est: μὰ Δί᾽, οὐ δῆτ᾽ οὐ γάρ πω τότ᾽ ἐξηπίστατο.

1246. ἀποδώσειν μοι δοκεῖ. In cod. scriptum, ἀποδώσειν σοι δοκεῖ μοι.

1247. Cod. ὁπαιτῶν.

1250. Scriptus in cod. hic versus, ut eum edidimus.

1254. ἄπειμι, καὶ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι. (corrige typothetæ errorem, qui male excudit τοῦθ᾽) Sic primo scriptum erat in cod. unde, erasis aliquot calami ductibus, factum fuit καί τοι γ᾽ ἴσθ᾽.

1285. Optime in hoc etiam cod. distinctum, ut in membr. ἀλλ᾽ εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου —

1299. Scriptura cod. ἄξεις. ἐπεὶ ἀλῶ. Gl. συντρίψω.

1301. Cod. ἔμελλον ἄρα σε κινήσειν ἐγώ. concinna vocum dispositione. Sed σε inter lineas a secunda manu additum. Scriptum primo fuerat ἄρα κινήσειν σ᾽ ἐγώ. Litera σ erasa fuit.

1325. E vulgaribus libris remansit hîc, quod factum nollem, prava lectio, ἀμύνατέ γ᾽ ἐμοὶ, quam ex antiquis agnoscit nullus sive calamo, sive typis descriptus. In membr. scriptum admodum perspicue, ἀμυνάθετέ μοι. In meo levi cum menda ἀμυνάθατε. Sic etiam primo scriptum fuerat in eo quem nunc verso; sed alterum α emendatrix manus in ε mutavit. Glossa βοηθήσατε. Sinceram lectionem primariæ editt. exhibent, typothetarum ignorantia paullisper obscuratam. Nempe vocem male diviserunt ἀμυνάθε τέ μοι.

Recte tamen expressam eam video in minore Batava anni 1624. quo magis miror Kusterum invexisse ἀμύνατέ γ' ἐμοὶ, quæ sane nauci non est emendatio. Id tamen, Farreano licet abnuente oraculo, retinuit Berglerus: sed errorem Kusterus in indice agnovit. Vide Hesychii interpretem ad glossam, ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν.

1347. Pejus adhuc ac vulgo cod. εἰ μή τῳ πέποιθ' —

1354. Φράσω. ἐπειδή. In unam syllabam coalescunt ω ε. Excudi etiam potuit ut in plurimis est editt. Φράσω. 'πειδὴ —

1367. ἀξύστατον. Sic, ut edidimus, in codice scriptum.

1371. Perperam etiam hic cod. ἦσεν Εὐρ —

1373. Cod. κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην.

1375. Cod. ἠρειδόμεθ'. Secundæ syllabæ superscriptum ab alia manu ει. In præc. v. pro κᾆτ' ἐντεῦθεν, quod metrum flagitat, in quatuor codd. scriptum κἀντεῦθεν. In solo C. sinceram lectionem reperi.

1379. ἐνδίκως γάρ. Postremo inspectus cod. ut & meus & B. ἐν δίκῃ γ' ἄν. Non male γ' ἄν. Subauditur enim τυφθείης.

1382. πιεῖν ἐπέσχον. Cod. meus παρέσχον, e glossemate. Scholion: οὐ μόνον ἐπέχω τὸ κωλύω, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ παρέχω, τὸ δίδωμι, ἢ παρά σοι ἔχω τι, οὕτω καὶ ἐπέχω ἀντὶ τοῦ ἐπί σοι ἔχω τι. ἡ γὰρ παρὰ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτοσήμαντά εἰσιν. Postremo inspectus cod. ut ceteri omnes, habet εἴποις.

1385. Pro composito cod. simplex habet ἄγχων, & in seq. v. copulam etiam omittit.

1396. Veram hujus versiculi lectionem certissima emendatione restitui. At in præcedente mallem λάβοιμ' ἂν οὐκ, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου. Sic enim solet negatio geminari.

1407. ἵππων τρέφειν τέθριππον. Sic etiam hic cod.

1408. μέτειμι. Glossa, μετελεύσομαι.

1412. Codicis scriptura: τύπτειν τ', ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστιν εὐνοεῖν τὸ τύπτειν.

1415. Voces τὴν δὴ in cod. non comparent.

1418. Scriptura codicis : εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας, ἢ τοὺς νεωτέρους τι κλάειν.

1431. Cod. κἀπὶ ξύλου καθίζεις.

1442. Codicis ſcriptura : πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ὠφελήσεις. Et ſic quidem ex emendatione : nam primo ſcriptum fuerat ὀφελήσεις.

1443. In cod. τυπτήσω. τί φῂς σύ ; omiſſis duabus voculis, quæ repeti debebant. Librariis ſolemne hoc eſſe oſtendi. Hinc etiam liquet, vocem δῆτα, quæ antea legebatur, nihil aliud eſſe quam ſcioli στοιβήν.

1456. Eadem hujus verſus ſcriptura quæ in C. D. Gloſſa ad τότε, ὅτε τὴν ἀρχὴν προσῆλθον ὑμῖν.

1458. ἑκάστοθ' ὅταν τινά. Sic tres codd. In eo quem nunc verſo, ut in B. ἑκάστοτ' ἄν τιν' οὖν.

1462. ὤ μοι. Sic etiam hic cod.

1464. ὅπως — ἔλθ' — Ordo eſt : νῦν οὖν, ὦ φίλτατε, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', ὅπως ἀπολεῖς Χαιρεφῶντα καὶ Σωκράτην. Vides particulam ὅπως etiam *ut* finale ſignificantem, quandoque cum futuro indicativi conſtrui. Sic Ran. 1120. ἐπὶ τοὺς προλόγους τρέψομαι, ὅπως βασανιῶ. Veſp. 528. Eodemque modo quin ἵνα conſtruatur legitime, nulla eſt dubitandi ratio. Bonam quam dedi lectionem, ſolus e codd. quos adhibui, meus agnoſcit juxta Aldinam edit. In tribus aliis ſcriptum eſt : ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ ἐλθὼν, οἵ σε — In B. ut in edit. Bern. Juntæ, ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθὼν, οἵ σε — Juxta has lectiones ὅπως penderet a ſuppreſſo verbo ποίησον, aut ſimili. Sed eas falſas eſſe metri ratio, cui adverſantur, oſtendit.

1468. καταιδέσθητι Πατρῷον Δία. Vacillat metrum. Nullibi apud Comicum occurrit πατρῷος prima producta. Scribendum invitis etiam codicibus : καταιδέσθητί γε Πατρῷον Δία. & ſic venuſtas etiam huic loco accedit, ex repetitione particulæ γε in ſeq. verſu : ἰδού γε Δία Πατρῷον.

1470. Scriptus eſt hic verſus in cod. plane, ut eum exhibuimus, niſi quod poſt tertium ἔστιν fulcrum omiſit librarius, οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ —

1477. διὰ Σωκράτην. Sic etiam in hoc cod. ſcriptum.

1487. κᾆπειτ' ἐπαναβάς. In cod. omiſſa præpoſitione, κᾆπειτ' ἀναβάς.

1489. Verſus hic in B. plane omiſſus eſt. In poſtremo & in meo loco ſuo motus eſt, & ante verſum 1488. poſitus. Recte collocati ſunt in membr. & in C. duo illi verſus, eo, quem exhibuimus, ordine. Perperam in poſtremo cod. pro ἐμβάλῃς ſcriptum ἐμβάλλοις.

1492. Cod. κεὶ σφρόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

1500. μὴ προδῷ. Gl. θραυσθεῖσα.

1506. Cod. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς;

1507. ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας. Gl. ϛηρίξεις. Ceteri codd. habent τὴν ἕδραν, quo refertur gloſſa in meo τὴν ϛήριξιν. Numerum pluralem prætulerim.

---

# IN AVES.

---

V. 24. μὰ Δία mendoſum eſt. In affirmatione Comicus nunquam adhibet μά. Particulas illas μὰ & νὴ a librariis ſæpiſſime fuiſſe commutatas, obſervavi pluribus in locis, dudumque in hoc ſupplemento ad Ran. 41. Invitis etiam codd. legendum.

οὔ· ταυτὰ κρώζει, νὴ Δία, νῦν τε καὶ τότε.

eo, quem verſio noſtra exprimit, ſenſu. Fefellit interpolatorem negatio verſus initio, quicum μὰ Δία conjungebat, contra ſententiam, quæ ita perſpicua eſt, ut in codd. etiam B. C. poſt οὔ ſic accentu notatum, diſtinctionem poſuerint librarii, de ſermonis proprietate alioqui parum ſolliciti.

147. ἕωθεν. Hæc eſt conſtans codd. omnium lectio, quam exhibuerunt primi editores, Aldus & Bern. Junta. Inepte Ant. Fracinus invexit ἔσωθεν, quod plane nihili eſt. Iſtam depravationem qui amplexi ſunt, non perſenſere venuſtatem illius ἕωθεν, quod

Græce tantumdem valet, ac in vernaculo noſtro ſermone *un beau matin.* ἵνα ἡ Σαλαμινία ἀνακύψεται ἕωθεν ἄγουσα κλητῆρα τινά. *Ou par un beau matin on verra arriver la Salamine portant un huiſſier chargé d'aſſignations.*

167. ἦν ἔρῃ. Preſſius & ad Græca propius, nec minus eleganter verti poterat: *en illic apud nos de inconſtantibus illis, quos volitare dicimus, ſi quæras* —

368. ξυγγενέε. Sic libri omnes: nec ulla cauſa eſt cur mutetur. Tamen quia forma contracta Atticis uſitatior, cui metrum hic non reluctatur, ſuſpicari quis poſſit ſcripſiſſe poëtam ξυγγενῆ.

514. ὁ δὲ δεινότατόν ἐστιν ἁπάντων. Imprudens non animadverti metrum labaſcere, quod rite ſuffultum eſt in A. inſerta particula γε. Scribe ad codicis fidem, quæ hìc alioqui requirenda non eſt, ὁ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων.

538. Scribendum κενεβρείων, ita flagitante metro. Infinitis in nominibus deſinentibus in ειος, εια, ειον, Attici ε diphthongi eximunt; ſed tum quod remanet ι breve eſt, ut in ἱερία, βάκχιος, ὀπτάνιον, ὀρνίθιος. Proinde κενεβρίων, cujus uſus, ubi correptam ſyllabam metri lex flagitat, hìc pro κενεβρείων ſtare non poteſt.

565. Vocem πυροὺς in duobus continuis verſibus repeti, longe eſt ineptiſſimum, ubi ſingulis diis ſingulæ contribuuntur aves, quarum unicuique diverſum quid offerendum eſt. In alterutro verſu vocem illam πυροὺς ab oſcitante librario pro ſincera alia ex altero verſu repetitam fuiſſe, ſtatim quivis deprehendere poteſt. Aio in priorem verſum male eam intruſam fuiſſe. Φαληρίδι avi, quam Bœotus in Ach. 875. e ſua dialecto Φαλαρίδα appellat, quid apud nos Gallos ſit nominis, haud ego dixero. Adeat naturæ peritos qui id ſcire volet. Sed quia Veneri conſociatur, laſcivam eſſe oportet, cui proinde nihil magis offerri convenit, quam κριθὰς, *hordea*, quia id nomen ambiguæ ſignificationis eſt, unde more ſuo jocum captat Comicus, gratam Veneri mentulam innuens. Præterea in alimentis avibus præbendis ſic junguntur κριθαὶ & πυροὶ, cum alibi, tum mox v. 621. Vapulent ergo librarii, & quamvis ringatur, ſi quis illorum

patronus exorietur: tu vero, candide lector, meo periculo repone:

ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν.

Est aliud quid in hoc versu facetum, quod interpretibus ne suboluit quidem. Neptuno sacrum fit ove, Herculi bove, Jovi ariete. Quid ita? Nullane victima Veneris aram imbuet? *Si quis Veneri immolet.* Quid? Id ipsum quo secreta celebrantur orgia, cujusque significatio latet in sequenti κριθάς. Ne credas alius cujusvis hostiæ poëtam hîc meminisse. Ego nihil præterea mutari velim, tametsi facilis ratio est, qua omnia examussim exæquentur, & sibi congruant. Necesse non est verbum θύειν utroque in membro adesse, ut nec repetitur versu abhinc secundo. Proinde legere possis:

ἢν Ἀφροδίτῃ χοῖρον, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν.

Sed nec ipse hoc valde probo, & jure quis objiceret:

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'φροδίτῃ θύεται.

689. τοῖς αἰθερίοις. Corrige typothetæ errorem.

799. Φύλαρχος. Minus bene redditum in versione *Tribus præfectus.* Munus militare hîc notat id nomen. Verti debuit: *creatus est Equitum Tribunus, deinde Magister, deinde* — Φύλαρχοι Athenis appellabantur equestrium turmarum præfecti, quæ decem erant, una ex qualibet tribu. Vide Pollucem I. 128. & VIII. 94.

1052. καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς. Nescio an bene sit hoc græcum. Exemplum desidero. Genuinum esse opinor καὶ γράφομαί σε. Græce dicitur γράφομαί σε μυρίας δραχμάς, vel γράφω σοι μυρίας δραχμάς. Scribere potuit Comicus: ἀπολῶ σε καὶ γράφω δραχμάς σοι μυρίας. Sed probabilius est γράφομαι in γράφω mutatum fuisse librarii temeritate.

1078. ἢν δὲ ζῶντα ἀγάγῃ. Durus est hiatus, cujus nullibi similem apud Comicum reperias. Repone audacter ζῶντ' ἀναγάγῃ.

1115. ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ. Fœde corruptum est hujus versus metrum. Nihil variant codd. nisi quod in membr. pro ἔχῃ scriptum est ἔχοι, frequenti harum terminationum, maxime in versuum fine, permutatione. Librarii culpa perspicue hîc palam est. Poëtæ manum non male restituere mihi videor, legendo;

ὥσπερ ἀνδριάντες. ὑμῶν δ' ἣν τις οὐ μήνην ἔχῃ.

1131. Fractis fœdum in modum pedibus incedit hic verſus, cujus in ſecunda ſede ſpondeus eſt. ἑκαντοντόργυιον fere dant libri omnes, quod tamen eſt mendoſiſſimum. Metricarum etiam legum imperitis, ex ipſa vocabuli ſignificatione, id ſtatim ſubolere poſſit. Vides enim in nuntii hujus narratione, ut omnia in magnitudinem ſunt exaggerata. Urbem quam prædicat, Babylone aut Ecbatanis minorem credi nolit. Jam vero quis adeo ineptus ſit, ut tantæ urbis mœnium ambitum centum tantum ulnarum eſſe dicat? Miſerrimi cujusvis pagi ambitus amplior eſt. Pro *ulnis* pone *jugera*, & ſic ſatis apte omnia congruent:

ἑκατοντάγυιον. ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρους.

Si ſoli metro conſultum vellem, id perfacile fieri poſſet. Nam duo codd. B. C. habent ἑκατονταόργυιον. ὦ Π. unde proclive eſt ſenarium concinnare ſuis abſolutum numeris, exemto vocandi adverbio:

ἑκατονταόργυιον. Πόσειδον, τοῦ μάκρους.

Sed mihi non placet exigua ulnarum menſura. Emendatione, quam primo loco poſui, vix quicquam certius eſſe opinor.

1218. Hic verſus totidem verbis exſtat ſupra 192. Neutro in loco inſititius videtur. Vide not. ad Ach. 436.

1328. πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστὶν, ὥσπερ ὄνος. Sic ſcriptus eſt hic verſus in membr. ut eum exhibent impreſſi. At longe melius duo alii codd. τις omittunt, quod quia plerumque ſic abundans occurrit poſt adjectiva nomina, haud ſine quadam venuſtate, multum ſapere ſibi viſus eſt librarius, qui id de ſuo inſerſit. Sed iſti elegantiæ non hîc eſt locus: metrum enim peſſum dat illa vocula. Obſerves velim in hoc cum Choro diverbio, verſus omnes eſſe jambicos, nec ullum ultra dimetrum aſſurgere. Eſt vero hic verſus etiam dimeter, ut 1325. aliique. Repone itaque, ut eſt in B. C.

πάνυ γὰρ βραδὺς ἐστὶν, ὥσπερ ὄνος.

1538. ἥπερ κεραμεύει. Sic ſcriptum in C. Membr. vero & B. habent ταμιεύει, quod in Vat. etiam codice repertum Kuſtero præplacuit. Vulgatum ego retinendum eſſe duxi, & ſincerum puto. Sane eſt κωμι-

κώτερον. Verbum hoc proximo substantivo aptum est, quod sufficit: si aliis minus convenire videtur, alia verba eis cognatiora subintelligenda sunt. Notissima est figura, quam illustravit Orvillius abunde in Commentario ad Charitonem p. 395. Non minus recte & facete Basilea dicitur & *fulmen* & *consilia* & *leges*, aliaque κεραμεύειν, quam Cephalus ille in Conc. 253. *civitatem.*

ἀλλὰ καὶ τὰ τρύβλία
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

ταμιεύειν a sciolo arcessitum fuit e v. 1542. Jocus est in paronomasia κεραυνὸν κεραμεύειν.

# IN VESPAS.

V. 8. Mendosissime hic versus expressus, partim mea, partim typothetæ culpa est. Excudi debuit:

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς, ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς;

In interrogatione semper est ἐτεόν. Proinde scribendum ἀλλ' ἦ, *num*, & interrogationis signum in fine sententiæ poni debuit. Ad has minutias editores non magis quam librarios adtendisse haud mirum est: bene tamen Berglerus verterat, a quo discessisse nollem: *Numquid insanis, aut Corybantum more furere incipis?*

129. Berglero venerat in mentem ad hunc versum respexisse Eustathium in Commentario ad Iliad. p. 811. l. 40. καὶ κλέπταις δὲ ἦσαν ἐγκεντρίδες τινές. Κόροιβος οὖν τοιαύτας ἔχων, ἀνεῤῥιχᾶτο κλεπτικῶς διὰ τῶν τοίχων. Proinde apud Comicum legendum esse credebat:

ὁ δ', ὡσπερεὶ Κόροιβος, αὑτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.

Emendationem illam, quam egregiam appellat Burmannus in præfatione ad Aristophanem Bergleri p. 7. seu potius conjecturam, auctor ipse postmodo futilem esse agnovit, cujus in notis ad Vespas ne

verbo quidem meminit. Comicus ſi alicubi Corœbum nominavit, eum non tanquam *furem*, ſed tanquam *inſanum* traduxit. Suidas e Scholiaſte ad Ran. 1021. *Κόροιβος, μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. ὁ Βουταλίων, καὶ Κόροιβος, καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. Ἀριστοφάνης.* Inſani illius Corœbi, cujus nomen cuivis ſtulto deſignando in proverbium ceſſit, meminit Lucianus cum alibi, tum in *Philopſeude* pag. 32. ubi in ſcholiis de eo narratur ridicula hiſtoria, ut mulier, quam poſt nuptias nondum attigerat, eum induxit ut mariti fungeretur officio, quod de Margite refert Euſtathius in extremo Commentario ad Odyſſ. *κ'*. Si iſta ætate fur inſignis fuiſſet *Corœbus* appellatus, cujus hic meminiſſe voluiſſet Comicus, nomen abſque articulo non extuliſſet. Dixiſſet *ὁ Κόροιβος*, ut v. 1178. *ὁ Καρδοπίων.* Maneat itaque *κολοιὸς*, cujus ſimilitudo non attingit verbum *ἐνέκρουεν*, ſed *ἐξήλλετο*, hac ſententia: *ὁ δὲ ἐγκρούσας αὐτῷ πατταλους εἰς τὸν τοῖχον, ἐξήλλετο, ὡσπερεὶ κολοιός.*

152. *πίεζε νῦν σφόδρα.* Sic in duobus codd. ſcriptum. In principibus editt. erat *πίεζέ νιν σφόδρα.* Tragicis uſitatum *νιν*, Comicis non item. Ant. Fracinus edidit *πίεζέ νυν σφόδρα.*

162. *ἔκφερέ με.* Sic quidem codd. ſed, ut opinor, perverſe. Aliena eſt ab hoc loco ſignificatio verbi *ἐκφέρειν.* Dixerat ſupra Philocleo:

*τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι;*

hic vero procul dubio ſcripſerat Comicus:

*ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφρει με, μὴ διαῤῥαγῶ.*

Scripſit forte librarius quiſpiam *ἔκφρεε*, unde inverſis literis factum fuit *ἔκφερε.*

260. Græcorum ſenſus peſſime in verſione redditus. *ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον*, valet *quatuor ad ſummum abhinc diebus.* Qui in lucernis putres concreſcunt fungi pluviam impendentem indicant; ſed nemo unquam ex eis conjecturam fecit, quot continuos dies imber deciſurus ſit. Verti proinde debuit: *& mirum, ni quatuor ad ſummum cis dies neceſſe fuerit Jovem pluere.*

351. In fine hujus verſus ſignum interrogationis poni debuit.

384. Satis probabile eſt verbum ἔστλαι olim in hoc verſu fuiſſe, & librarii negligentia excidiſſe. Redigit mihi in memoriam hic error alium ſimilem in Lyſiſtrata verſum toto pede defectum, ad quem oblitus ſum conjecturam meam proponere, non ita certam quidem, nec tamen forte contemnendam. Eſt illius fabulæ 1109. ubi legi poſſit: ἀγανὴν, γλαφυρὴν, πολύπειρον.

418. Manifeſto vitio laborat hujus verſiculi metrum. Tetrameter eſt pæonicus e ſolis creticis conſtans, ut & ſequens: unde liquet 1° mendoſam eſſe codicis B. lectionem, ὦ πόλι, καὶ — 2° verſum in tertio pede claudicare, qui dactylus eſt. Haud proclive eſt divinare, quid poëta reliquerit: forte καὶ Θεώρου θεοισεχθρία. Verſus 428. & ſequens ſunt etiam tetrametri pæonici.

476. Perperam digeſti ſunt hi duo verſus. Uterque pæonicus eſt: prior, ut præcedens, trimeter: poſterior, dimeter. Proinde ſic diviſos eos oportuit:

κράσπεδα στεμμάτων, τὴν δ' ὑπή-
νην ἄκουρον τρέφων.

Verſus 465. ut antea legebatur, erat etiam trimeter pæonicus. Non reluctabor, ſi quis veterem ſcripturam retineri malit.

487. Hunc verſum peſſum dedit librariorum imperita temeritas. Scripſerat procul dubio poëta:

ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδα κατεστάλκης.

Verſum dimetire, & tetrametrum pæonicum eſſe deprehendes ſuis abſolutum numeris. Tetrametri pæonici catalectici nulli ſunt, ſi bene memini, apud Comicum.

526. Philocleonem alloquitur Chorus. Vel pronomen σε ſubauditur; vel, quod probabilius mihi videtur, ſcriptum oportuit:

νῦν σε, τὸν ἐκ θἡμετέρου.

Enimvero nullus eſt hîc locus particulæ adverſativæ δέ. In cod. B. ſcriptum νῦν δὴ, quod ad ſententiam præſtaret longe, & eſſet optimum: ſed metrum ſcripturam illam non admittit.

529. Quo diligentius hunc locum conſidero, eo minus excogitare poſſum quid lepidi aut faceti ſit in hac parentheſi. Tam abſurde

Chori ῥῆσις intercisa est, ut animum inducere nequeam, sincerum esse & ex poëtæ sententia istum, quem habemus, versuum ordinem. Grassatus hîc fuit veteris alicujus librarii stupor, haud secus ac in Acharnensium loco, ubi versus in ordinem restitui, quod & hîc etiam facere debueram. Tales versuum trajectiones in libris quos nunc habemus, occurrunt permultæ: nec contra rationem istas ineptias tueri potest codicum numerus. Nam si centum etiam sint, non plus in centum illis est auctoritatis, quam in antiquiore unico, in quo menda jam pridem inoluerat, & a quo posteriores derivati sunt. Ridiculus est Gruterus, vir doctus alioquin, sed erga codices suos male religiosus, quum versus in Plautinis fabulis manifeste transpositos in suum locum reponi ægre patitur, *ob pervicacem omnis ævi codicum consensum.* Jam vero, ut e diverticulo in viam revertar, hos versus sic in posterum legi velim:

ΧΟΡΟΣ.

*νῦν σε, τὸν ἐκ θἠμετέρου*
*γυμνασίου, λέγειν τι δεῖ*
*καινὸν, ὅπως φανήσει*
*μὴ κατὰ τὸν νεανίαν*
*τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ ὡς*
*σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν,*
*καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,*
*εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, νῦν*
*οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.*

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

*ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.*

ΧΟΡΟΣ.

*ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὢν,*
*ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.*

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

*καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ', ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομαι 'γώ.*

Cupisne jam scire, qui contigerit, ut tres isti versus loco suo moti fuerint? facilis conjectura est. Eos supinus quis omiserat librarius:

animadverſo deinde errore, in margine illos repoſuit, e regione novem priorum verſiculorum Chori, quia ibi erat amplius marginis ſpatium. Alius librarius, qui poſtmodo codicem illum deſcripſit, non animadverſo forte ſigno, quod verſuum illorum ſedem indicabat, aut quia ſignum nullum fuerat adſcriptum, eos textui inſeruit, poſt verſiculum, quem proxime contingebat horum primus, nulla ſententiæ, quam probabile eſt eum ne quidem adſequi potuiſſe, habita ratione. Et quod hujusmodi bardis temere libuerit, nobis erit hodie recte ſentiendi norma! Rem autem proinde ſe habere, ut dico, liquet etiam ex ipſo metrorum genere. Animadverte Philocleonis qui proxime antecedit verſum, trochaicum, ut ſuperiores, eſſe: novem Chori verſiculos choriambicos eſſe; tum a verſu ἐνεſκάτω incipere jambicos, qui ſunt quinque continui.

642. κᾆστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. Sic etiam bini codices. Florenti auſcultandum non eſt iſta mutanti.

643. Turpiter claudicat hic verſus, cujus in ſexta ſede ſpondeus eſt: nam σκύτη priorem ſemper producit. Tranſpoſitæ fuerunt duæ voces, quibus in ordinem ſuum repoſitis, recto talo verſus incedit:

ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

Hæc & ſimilia ſi quis criminetur me animadvertere debuiſſe, antequam textus excuderetur, culpam me in me commeruiſſe ingenue fatebor. Sed iſtæ mendæ prioribus editoribus ne ſubboluerant quidem, easque ſerius etiam deprehendiſſe ſatius eſt, quam intactas præteriiſſe.

662. κατένασθε. Syncope, pro κατενάσθητε.

748. μεθιστὰς τὸν τρόπον. Sic bini etiam codd. Nec ulla cauſa eſt, cur hæc lectio mutetur. Infra 1451. μετέστη ξηρῶν τρόπων. At ibi aoriſtus μετέστη neutralem ſignificationem habet: μεθιστὰς autem, participium præſentis active ſignificat, & proinde cum accuſativo rite conſtruitur. In Equit. 398. οὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος Attice dictum, ſubaudito τι, vel οὐδέν.

825. ὡς κάθημ' ἐγὼ πάλαι. Prava ſcriptura. Excudi debuit κάθημαι 'γώ, ut ſupra 538. γράψομαι 'γώ.

875. Undecunque veniant ſpuriæ voces πρὸς πύλας, perſpicio jam nihil omnino hîc deeſſe. Sed perperam diſtincti ſunt hi verſus, quos in poſterum ſic excudi velim :

ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ
τοῦ 'μοῦ προθύρου,
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ 'ναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτὸν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων,
κἀπιδακρύειν —

916. Operarum errore, aut neſcio qua mea negligentia, excuſum fuit προβάλλοι, contra conſtructionis legem, & librorum omnium fidem, quod ſane nolui. Reponendum προβάλλῃ.

984. πεπλησμένος hîc quoque e gloſſemate eſt. Res palam perſpicua eſt in B. ubi ſcriptum ἐμπεπλησμένος, quod purum putum eſt gloſſema genuinæ vocis Comico uſitatæ, ἐμπλήμενος. Poſtquam illud in textum ſe intruſit, metro conſulens alius librarius importunam reſecuit ſyllabam. Hic locus e v. 1127. reſtitui debuit, ad quem vide quæ notavimus. Simile librariorum flagitium modo deprehendimus in Pluti verſu 892.

1223. Depravata eſt hujus verſus ſcriptura, cui emendandæ nihil opis præſtant codd. Poſt eum in B. ſequitur v. 1227. tribus intermediis omiſſis, & vacuo reliquæ paginæ ſpatio. Ad ſenarii menſuram verſum exæquare tentabat Florens, reciſis duabus voculis, quarum altera ὡς ſententia carere non poteſt. Si conjecturis in re obſcura indulgere liceret, mallem, extra verſum poſito ἀληθές;

ὡς οὐ δεδέξεται Διακρίων οὐδὲ εἷς.

Sed jocum, qui hîc latet, nec ſatis ipſe capio. Rem non expediunt veteres critici, quorum nota non indigebamus ad cognoſcendam antiquam Attici populi diviſionem in Diacrios, Paralos & Pediæos. Vide Meurſii Piſiſtratum cap. III.

1286.

1286. ἀπεδειρόμην. Monſtrum lectionis, quod procurari debuerat, imprudens in textu reliqui. Revocanda hîc, ut aliis in locis, ſincera forma ἀπεδαιρόμην. Vide not. ad Nub. 442.

1326. ἄνεχε, πάρεχε. Mihi ſatis probabile eſt, ſcripſiſſe poëtam ἄναγε, πάρεχε, ut Av. 1720.

1361. δεταὶ vox eſt Homerica, qua bis utitur poëta in pulcherrima ſimilitudine leonis, quem a caula abigunt ruſtici:

ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
ἰθύει· ἀλλ᾽ οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ.

1386. τηροῦ, cave, ut φυλάττου. Rarius occurrit forma hujus verbi paſſiva in neutrali ſignificatione, cujus unicum hoc exemplum non ſatis idoneum affert H. Stephanus in Theſauro. Hîc enim poëta, ut Pac. 146. ſcribere potuiſſet τήρει. At in hujus fabulæ v. 372. non aliam quam paſſivam formam admittit metri lex, nec adeo depravationis ulla ſuſpicio eſſe poſſit:

ἀλλὰ τηρώμεσθ᾽, ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

# IN EQUITES.

V. 9. ἵνα *ut* finale ſignificans, cum futuro indicativi non minus recte conſtruitur quam ὅπως. Eadem eſt utriusque particulæ conſtructionis ratio. Vide notam ſupra ad N. 1464. Hoc autem ſi quis concedere nolit, quia nullum aliud forte exemplum τῆς ἵνα ſic conſtructæ apud Comicum occurrat, qui minus idcirco ſincera videri debeat lectio, quam admiſimus? Nihil enim obſtat, quin ἵνα hîc pro adverbio loci *ubi* accipiatur.

89. In accentu & in diſtinctione male rem geſſit typotheta: excudere debuit:

ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ.

Similiter peccavit in Vefp. v. 1223. ubi oportebat ἄληθες; ὡς — Sed totus ille verfus emendationis indigebat, quam modo tentavimus; feliciterne, an fecus, alii viderint.

572. εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπλωκέναι. Excidit, ut opinor, librariorum incuria vocula. Scripferat fuo more Comicus: εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ οὐ πεπλωκέναι. Sic Ran. 695.

κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν.

Carbonarii Acharnenfes v. 319. τί φειδόμεσθα τῶν λίθων,

μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

Et fic paffim Attici poëtæ. Sophocles initio Œdipi T. δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων πόλιν.

668. In membr. fic fcriptus eft hic verfus:

ἵν' ἅτθ' ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγειν πάλιν.

Eadem eft lectio cod. B. nifi quod in eo pro λέγειν eft λέγει. Jam olim aliquid hic turbatum fuit. Sufpicor poëtam fcripfiffe:

ἵν', ἅτθ' ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος φέρει,

πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.

1028. Confimilis jocus eft in Plauti Afinaria II. 2. in fine: Nimis vellem habere perticam, — qui verberarem afinos, fi forte occœperint clamare hinc ex crumina.

---

# IN ACHARNENSES.

---

V. 71. Retineri hic debuit vulgata fcriptura σφόδρα γὰρ — Valet iftud γὰρ *nimirum*, & ironicum eft. Sic occurrit fæpiffime, ad fuppreffa quædam referendum, e fententia facillime fupplenda, ut hic: *Optima caufa eft cur queraris; nam longe melior erat mea conditio, quum* —

125. τοῦτο δῆτ' οὐκ αἰσχύνη; formula defperationis. Terentius Phorm. IV. 4. 5.

Ad reftim mi quidem res rediit planiffume.

Demopho apud Euripidem in Heraclid. 247. καὶ τάδ' αἰσχύνης πέλας. Alia exempla videas in Bergleri notis.

158. Optima eſt, quam dedimus, hujus verſus lectio. Sed illi omnis fere decedit venuſtas, prava perſonarum diſtinctione. Vocula τίς; quæ verſum claudit, in Theori partes transferenda eſt, ſic:

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε;

ΘΕΩΡΟΣ.

τίς;

τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ, —

Iſtud τίς; cum indignatione proferendum, & tantumdem valet ac *Quid id tu quæris?* Gallice diceremus: *Belle demande!*

255. κἀκποιήσεται γαλῆς
σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.

Librorum reverentia lectionem hanc retinui, quod factum nollem: eſt enim longe abſurdiſſima. Manifeſto flagitat ſententia, ἐκποιήσεται γαλῆς πολὺ ἧττόν σου βδεῖν. Scripſerat Comicus:

κἀκποιήσεται γαλῆς
σὲ μηδὲν ἧττον βδεῖν —

A ſciolo mutata fuit lectio, ſine ullo ad ſententiam reſpectu, ob iſtam, ut opinor, rationem. Rariſſime apud Comicum, ſi modo alicubi, ſenarii initio occurrit pronomen σε. Illud ſic poſitum ſemel obſervare memini in anapæſtico tetrametro Equit. 781. Inde mendam hic ſubeſſe ratus librarius conſtructionem mutavit, peſſum dato ſenſu. Initio ſenariorum σε apud Tragicos ſatis frequens eſt, nec ulla eſt ratio, cur illam poſitionem refugerint jambi comici. Verti debuit, *& te ita curabit, ut ſub lucis exortum non minus, quam muſtela, viſias.*

351. ἐνετίλησεν. Sic tres codd. ut veteres impreſſi. Operarum, ut videtur, errore, a quo tam difficile cavere eſt, in Kuſteri editione excuſum fuit ἐπετίλησεν, quod illum fugit: nam ex hoc loco in indicem ſuum retulit verbum ἐπιτιλᾶν, apud Comicum non obvium.

406. καλεῖ σε Χολλίδης. Sic tres codd. Vellem dediſſe unum καλεῖ σ' ὁ Χολλίδης.

580. τί δ' εἶπας ἡμᾶς; Hîc etiam legi debet τί δ' εἶπες ἡμᾶς; Vide ſupra ad Theſm. 742.

754. Retentum forte quis malit ἐμπορευόμαν, quod mea quidem cauſa reponat, cui magis id probabitur. Equidem Atticis proprium eſſe arbitror illius compoſiti uſum ſimplicis vice. Supra v. 480. Dicæopolis Euripidem irridens ait: ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. Apud Sophoclem plus ſemel occurrit ἔμπορος pro ὁδοιπόρος, ut Œd. Col. 25.

πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτον ἡμῖν ἐμπόρων.

Sic illis ἐμπορεύεσθαι idem eſt quod πορεύεσθαι. Sed in Megarenſis ſermone minus id placet, ne augmenti omiſſionem memorem, quod tamen haud injuria requiri poteſt.

860. ἴττω Ηρακλῆς. De hac Thebanorum jurandi formula præclara legas a Valckenario collata ad Euripidis Phœn. 1671.

987. Duo pæonica ſyſtemata ſic trochaico tetrametro clauduntur in ſecunda Veſparum Parabaſi, v. 1283. & 1291.

1032. κλαῖε. Ad Atticiſmi normam & ex Comici uſu excudi debuit κλᾶε.

# IN PACEM.

V. 5. νῦν γ' ἤφερες. Lectio eſt mendoſiſſima: quod ut illam approbarem dixi, ἄῤῥητον ἄμεινον. Unice vera eſt Bergleri emendatio, quam recipere debebam. Eodem librarii errore ſcriptum fuit δ' ἤφερες, ac toties apud alios poëtas, & apud Noſtrum etiam, Veſp. 665. δ' ἤπειτα, pro δὴ 'πειτα. Ad eum modum hîc ſcribi debuit δὴ 'φερες, ut Acharn. 137. μὴ 'φερες. Veſp. 86. εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι. Similia exempla paſſim obvia, quorum nullius mihi tum in mentem veniſſe nunc miror. Valet autem νῦν δὴ, quod modo monui ad Nub. 786. idem quod ἀρτίως. Suidas: νὺν δὴ, ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Vide Grævium ad Luciani Solœciſtam p. 123.

214. *ναὶ τὼ σιώ.* Ne tirones quidem monendi videntur, jurandi particula *ναὶ* Dorienſes uti eadem poteſtate, qua ceteris Græcis eſt *νή*. Nec quia verſu abhinc quinto Mercurius ait Athenienſes dixiſſe *νὴ τὴν Ἀθηνᾶν*, ideo Lacones dicere debuerunt *νὴ τὼ σιώ*. Audivi Germanum quemdam literatum Henrici Hoogeveeni opus DE PARTICULIS, vilioribus commiſſum chartis, popularibus ſuis nuper propinaſſe. Si ſapuit, totum paragraphum IX. Sect. I. Cap. XXXI. omiſerit. Non enim hic *νὴ τὼ σιὼ* legendum, non magis quam Veſp. 1438. *νὴ τὰν κόραν*, aut Acharn. 730. *νὴ τὸν Φίλιον*, & 742 *νὴ τὸν Ἑρμᾶν*, ne alia memorem exempla, quæ ſuppeditabit index. Multoque minus, quia id plane contra uſum loquendi, & particulæ poteſtatem eſſet, *μὰ τὼ σιώ*.

317. *ἰοὺ, ἰού.* Interjectiones illæ tam ſunt dolentium & indignantium, quam exultantium. Haud itaque mirer, eas librarios alios Trygæo tribuiſſe, alios autem Choro. Poſtremum hoc verum eſſe nunc comperio e v. 345. Proinde eas Choro reddi velim. Ad iſtas enim Chori exclamationes, quibus lætitiam ſuam ſignificat, reſpiciunt Trygæi verba infra: *ἔξεσται τόθ' ὑμῖν ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.*

447. Quod in nota ad hunc verſum ſcripſi, *rariorem formam δορυξὸς occurrere v.* 1213. *ex metri neceſſitate*, falſum eſt. Nam quod illic legitur *δορυξοῦ*, id ipſum eſt a recto *δορυξόος*, contracte nimirum pro *δορυξόου.*

448. *ἵν' ἐμπολᾷ.* Sinceram hanc lectionem, quam temere mutaveram, adſtruunt Pierſono obſervata ad Mœridis gloſſam: *ἐμπολήσαντες, Ἀττικῶς· ὠνησάμενοι, Ἑλληνικῶς.*

531. *τραγῳδῶν.* Hic forte melius legeretur *τρυγῳδῶν.* Mirum enim, ni artis ſuæ mentionem tam opportuno loco feciſſet poëta; nec opus erat tragœdorum meminiſſe, quum poſtea nominentur præſtantiſſimi illius temporis duo.

547. *πέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.* Satin' verum eſt, quod paulo infra Chorus ait? *πολλὰ γ' ἡμᾶς λανθάνει.* Putida in hoc verſu menda nimis diu me latuit. Nam præterquam quod illum ſic excudi paſſus ſum, ex eo etiam in nota ad Veſp. 712. *πέπαρδεν* laudavi

ſimplex adhibitum pro compoſito καταπέπαρδεν. Atqui ΠΕΠΑΡΔΕ vox græca non eſt. Thema eſt πέρδομαι: nam activa forma præſentis apud Comicum non occurrit: præteritum medium πέπορδα, quod occurrit ſupra 335. & Nub. 392. plusquamperf. ἐπεπόρδειν, Veſp. 1305. aor. 2. ἔπαρδον. futur. 2. med. παρδήσομαι. Compoſita ſunt καταπέπορδα & κατέπαρδον. Barbarum eſt ΠΕΠΑΡΔΑ. Dura provincia eſt codices plures conferre, maxime ſiquis, ut mihi invito contigit, laborem hunc ſolus, nullo adjuvante, ſubeat. Prava lectio in impreſſis omnibus recepta, ſi forte in codice reperiatur, quem primum adhibeas, nec tibi de corruptela ſuſpicio oborta fuerit, alium codicem vel inſpicere negligas, vel, ſiquid diverſi in eo fuerit, vix eo animum advertas. Ita mihi evenit locum hunc tractanti. Impreſſorum omnium lectio eſt πέπαρδεν, & ſic liquido ſcriptum in A. In mentem mihi non venit, vocem illam ad grammaticos canones exigere, nec memini, quid tum ſenſerim de alterius codicis lectione, eamne animadverterim, an pro mera habuerim ſcripturæ menda. Poſtquam vero notæ meæ in hanc fabulam jamdudum impreſſæ erant, quum eam forte relegerem, ut mihi monſtrum illud verbi in oculos incurrit, atque obſtupui, veritusque fui, ne culpam in me admiſiſſem. Continuo codices rurſum adii, & in B. hanc ſcripturam reperi καταπέπαρδεν ἄρτι. Eſt illud καταπέπαρδεν eodem nomine, quo ſimplex, vitioſum, & præterea duabus ſupervacuis ſyllabis verſum onerat: ſed ex eo ſponte ſua enaſcitur genuina & ſincera lectio, quæ omnino reponenda eſt:

κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.

Sic Veſp. 618.

βρωμησάμενος τοῦ σοῦ οἴνου μέγα καὶ ςράτιον κατέπαρδεν.

Item in Pluto v. 618.

καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.

847. ταύτα, dualis feminini generis, ut Acharn. 527. πόρνα.

916. φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαςήν. In duabus primariis editt. legitur hic verſus, ut ſcriptus eſt in A.

φήσεις τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπάςην;

mendose, quia spondeus est in sexta sede. Ant. Fracinus vocem νέου e codice inseruit; recte quidem: nam in ea vis major est sententiæ: sed spurias voces, quæ ejiciendæ erant, male retinuit. Lectionem ab eo invectam exhibent novissimæ editiones, juxta quam versus justo longior est, toto pede extra numerum excurrente. Vera est ea, quam in cod. B. serius quam par fuerat animadversam, reponimus. Nec tamen codices excutiendi erant, ut ex illis erueretur hæc lectio. Si vel Kusterus vel ego editiones diligentius inspexissemus, eampse, plane ut hic proposita est, reperissemus in Frobeniana & in binis minoribus Batavis. Scilicet vidit Gelenius, qui sic e conjectura emendavit, voculas τί δῆτ' a mala manu huc revocatas fuisse e v. 863. Eadem sententia sic affirmative sine interrogatione expressa est Equit. 1388.

967. δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες. Legendum ὥνδρες, ut congruat cum præcedenti αἱ γυναῖκες.

1112. Scribendum hîc, ut supra 1076. πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. Sic liquido scriptum est in B. cum levi tamen in accentu menda, πρὶν κέν — Satis temere, ne gravius dicam, auctor *Doctrinæ Particularum* p. 1099. Devarium reprehendit, vere asserentem πρὶν ἂν cum subjunctivo semper construi; quod ille ut falsum esse evincat, priorem illum adducit Comici versum, in quo ὑμεναιοῖ optativum esse ait. Nescio quibus græcæ linguæ rudimentis optimus ille vir eruditus fuerit: at ego, qui Clenardi Institutionibus, Caninii Hellenismo, Welleri Grammatica usus sum, ubique vidi subjunctivi verborum in όω, seu tertiæ conjugationis contractorum, secundam & tertiam singularem contrahi in οῖ. χρυσόῃς, χρυσοῖς. χρυσόῃ, χρυσοῖ. Proinde ὑμεναιόῃ, ὑμεναιοῖ. Aliud itaque exemplum quærat, quo Devarium, virum græce doctissimum, erroris arguat.

1158. τοῦ θεοῦ τὰ χρώματα. Versiculus hic est & esse debet dimeter trochaicus catalecticus, ut & ultimus alterius epirrhematis, quicum hunc congruere necesse est. Kusterus istud si animadvertisset, nunquam venisset illi in mentem, depravatam esse lectionem, scribendumque τὰ χρώματα. Vide, si tanti est, illius indicem in χρώματα.

1256. ἀλλὰ τί — His verbis mallem præponi Haſtarii perſonam. Ad illum enim directa præcedentia Trygæi verba, quibus par eſt ipſum aliquid regerere. Alioquin diceret mox Trygæus μάθῃς & ἀποδώσει, tametſi tertiæ illæ perſonæ ad indefinitum τις poſſunt referri.

---

TAGENISTARUM verſus, Fragm. XII. duobus claudicat pedibus. Scriptum oportuit:

τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τοῦτο παφλάζον.

In primo pede tribrachys erat. τοῦτο, quod metri lex flagitat, eſt etiam in veteri Pollucis codice.

---

*FINIS SUPPLEMENTI EMENDATIONUM.*

ARGENTORATI die XV. Martii MDCCLXXXIII.

---

INDEX

# INDEX

## *Verborum, nominum propriorum, phrasium, & præcipuarum particularum,*

## IN ARISTOPHANEM.



*

ἂν καλῶς τὸ μετόρχιον, Ει. 568.
ἀπαλλάτΊεσθαι, *abire, discedere*, Σ 484. Π 66. Ν 1194. ἀζήμιον ἀπαλλάτΊεσθαι, *impune abire*, Π 271. ἀπαλλάτΊεσθαι πραγμάτων, Ει. 293. κακῶν, Ει. 303. Α 201. δυσκόλου βίου, Π 263. πονηρῶν τρόπων, Σ 504. ἀπαλλαγέντες σκωμμάτων, *missa facientes*, Π 316.
ἀπαλὸν μηρίον, Εκ. 902. ἀπαλὸς, Θ 192.
ἀπαμύνειν τὰς μυίας, Σ 597.
ἀπανθρακίζειν, Β 506.
ἀπανθεῖν, Εκ. 1121.
ἀπαντᾷν εἰς τόπον, Λ 13.
ἀπαξάπαντες, Π 111. 206. Θ 515. 550.
ἀπαράτιλτος, Λ 279.
ἀπάργματα, Ει. 1056.
ἀπάρτι, Π 388.
ἀπαρυσΊέον, Ι 921.
ἀπαρχὰς θύειν, Β 1241.
ἀπάρχεσθαι, Α 244. Ει. 1056.
ἀπασΊίαν ἄγειν, *jejunare*, Ν 621.
Ἀπατούρια, Θ 558. Α 146.
ἀπαυδᾷν, Β 369. Ι 1072.
ἀπέδεσθαι, Ο 26. ἀπεδήδοκε, Β 984.
ἀπειλεῖν, Π 88.
ἄπειμι, *abibo*, Π 70. ἄπιμεν, *abibimus*, Σ 255.
ἀπειπεῖν, Ει. 306. Λ 778.
ἀπειρολεχὴς, Θ 119.
ἀπέκιξαν, Α 869.
ἀπελάω, pro ἀπελαύνω. Inde ἀπήλαον, Λ 1001.
ἀπελῶσι, futurum Att. pro ἀπελάσουσι, Εκ. 688. vide not. ad Β 202. 298.

ἀπεμπολώμενοι, Α 374.
ἀπέραντον, Ν 3. 393.
ἀπερεῖν, *animum despondere*, Α 165.
ἀπεριλάλητος, Β 839.
ἀπεριμερίμνως, Ν 136.
ἀπέῤῥειν, *abire*. ἄπεῤῥε, *i in malam rem*, Ει. 1294. Ν 783. Εκ. 169.
ἀπερυθριᾷν, Ν 1216.
ἀπεύχεσθαι, Θ 714.
ἀπέχειν τὴν ῥῖνα ἀπὸ κάκκης, Ει. 162.
ἀπεχθάνεσθαι, Π 910.
ἀπέχθεσθαί τινι, Λ 699.
ἀπεψωλημένος, Λ 1136. Α 161. Ει. 903.
ἀπηθεῖν, *percolare*, Β 943.
ἀπηλικεσΊὴς, Ο 110.
ἀπηνὴς, Ν 974.
ἀπίεσθε, *abite*, Σ 458.
ἀπισΊεῖν, Β 1447.
ἀπισΊία, Α 770.
ἄπισΊος, Β 1443. 1444.
ἀπληγὶς, Ανκγ. 11.
ἁπλοῖ τρόποι, Π 1158. ἁπλῷ λόγῳ, Α 1152.
ἁπλῶς, Α 873. Σ 538.
ἄπλυτοι ὄρχεις, Ει. 758. Σ 1035.
ἀποβάλλειν τὴν οὐσίαν, Εκ. 811.
ἀποβιβάζειν, Σ 1163.
ἀποβλέπειν εἰς τὸν ἀγρὸν, Α 32.
ἀποβλέπεσθαι, Εκ. 726.
ἀποβλίτΊειν, Ο 498.
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων, Ει. 678.
ἀποβόσκεσθαι καρπὸν, Ο 1066.
ἀποδαίρειν, *verberibus cædere*, Σ 1286. ubi mendose ἀπεδειρόμην. Vide in δαίρω.
ἀποδείκνυμι, *reddo, efficio*, Π 210. μοχθηροτάτους ἀπέδειξας, Β 1011,

ἀποφαίνειν, Β 845. *argumentis demonstrare*, Π 468. 547. Λ 314. ἀποφήνασθαι, Ν 368.
ἀπόφερε, Α 1054. ἀπόφερ' ἐς κόρακας, Ει. 1221.
ἀποφεύγειν δίκην, Ν 167. 1151. Σ 579.
ἀπόφευξις, Σ 558. 562. 645. ἀπόφευξις δίκης, Ν 874.
ἀποχαλᾶν τὴν φροντίδα, Ν 762.
ἀποχειροτονεῖν, Ει. 667.
ἀποχειροῦσθαι, Ει. 1013.
ἀποχρᾶν, *sufficere*, Π 484. ἀπόχρη, Ο 1603.
ἀποχωρεῖν, Α 456. Εκ. 890.
ἀποψᾶσθαι, Π 817. Β 490. Ι 572. Ει. 1231. πρὸς τὴν κεφαλήν τινος, Ι 910.
ἀποψιλοῦν τὸν χοῖρον, Θ 538. ἀποψιλοῦσθαι τῷ λύχνῳ, Λ 827.
ἀππαπαὶ, Σ 235. ἀπαπαὶ, Σ 309.
ἀπραγμοσύνη, Ν 1007.
ἀπράγμων, Ι 263. ἀπράγμων τόπος, Ο 44.
ἀπροσδόκητος, Λ 352.
ἅπτεσθαι φρενῶν, Ι 1237. ἔργου, Εκ. 581.
ἅπτεσθαι, *accendi*. Inde ἡμμένος, Π 301.
ἀπτῆνες, Ο 687.
ἀπύλωτον στόμα, Β 838.
ἀπύω, *latro*, Ι 1023.
ἀπωθεῖν. ἀπεωσάμεσθα, Σ 1085.
ἀπωθεῖσθαι δόμων, Α 450.
ἄπωθεν, Π 674.
ἀπώλεσα εἰς τὸ δέον, Ν 859.
ἀπωτέρω, Ν 771.
ἄρ, poëtica particula in fenariis locum non habet. Θ 248.

ἆρα, particula interrogandi, Θ 1. 8. 260. 263. & paffim in omnibus fabulis.
ἄρα, *igitur*, Θ 166. Σ 664. Hoc fenfu occurrit etiam ἆρα, Σ 839. Ο 91. & paffim.
ἆρά γε, *an*, *num?* Π 546. 641.
ἀρᾶσθαι, Θ 350.
ἀράττειν τὴν θύραν, Εκ. 977.
ἀργαλέος, Ν 451. ἀργαλέον πρᾶγμα, Π 1. ἀργαλέα λύπη, Θ 788. ἀργαλέας ἄγειν νύκτας, Λ 764. ἀργαλεώτατος, Ι 978. ἀργαλέον (εἰπεῖν), *difficile dictu*, Σ 1279.
Ἀργεῖος, Εκ. 201. Ἀργεῖοι, Ει. 475. Ι 466.
ἀργέλοφος, Σ 672.
ἀργὴς κεραυνὸς, Ο 1747.
ἀργὸς, ὁ, ἡ, Ν 53. Εκ. 880. Β 1498.
Ἄργος, urbs, Π 601. Ι 813. Β 1208.
Ἀργὼ, navis. Ἀργοῦς σκάφος, Β 1382.
ἀργυρίδιον, Τριφαλ. 4.
ἀργύριον, Π 154. 156. 158. Ν 756. 1249. τἀργύρια, Ο 600.
ἀργυρολόγος ναῦς, Ι 1071.
ἄρδειν νοῦν οἴνῳ, Ι 96.
ἄρδην, Θ 274.
ἀρέσκειν, cum accufativo perfonæ, Π 353.
ἀρήγειν, *opitulari*, Θ 696. Π 476.
Ἄρης. δρᾶμα Ἄρεος μεστὸν, Β 1021. Ἄρεος νεοττὸς, Ο 835. ubi vide not. βλέπειν Ἄρην, Π 328.
Ἀρίγνωτος, nom. propr. Ι 1278.
ἀριζήλωτος, Ι 1329.
ἀριθμεῖν, Ι 570. ubi vulgata lectio optima eft.

ἀρχέλας, I 164.
Αρχένομος, nom. propr. B 1507.
Αρχεπ͂όλεμος, nom. propr. I 794.
ἀρχὴ νέα, Σ 885. ἀρχὴν ἄρχειν, Σ 557. 619. ἀντ᾽ ἄλλης ἀρχῆς ἐςὶ, Εκ. 587.
ἀρχίδιον, O 1111.
ἀρχιτεκτονεῖν, Δαιδαλ. 6.
Αρχων, summus magistratus Athenis, Σ 304. 1108. 1441.
ἀρωγὴ, B 1265. 1277.
ἀρώματα, pro ἀροτριάσματα, Ει. 1158. ubi metri ratio ἀρόματα non admittit.
ἀρωραῖοι μύες, A 762. pro ἀρουραῖοι, Dor.
ἀσαλαμίνιος, B 204.
Ασάνα, Lacon. pro Αθήνη, Λ 1300. Ασᾶναι, pro Αθῆναι, Λ 980. Ασαναῖοι, Λ 170. 1244. 1250.
ἄσβεςος βοὴ, Ει. 1287.
ἄσβολος, Θ 245.
ἀσελγῶς, *immodice*, *supra modum*, Π 560.
ἀσθενὴς, Π 258.
Ασιὰς, i. e. *lyra*, vel *cithara*, Θ 120.
ἀσκαλαβώτης, N 170.
ἀσκάντης, N 633.
ἀσκαρδάμυκτος, I 292.
ἀσκεῖν μηδὲν ὑγιὲς, Π 50. τὸν ἐπιχώριον τρόπον, Π 47. λαλιὰν, N 931.
ἄσκεπτον, Εκ. 258.
ἀσκητικὸν νόσημα, Λ 1085.
ἀσκίδιον, Εκ. 306.
Ασκλήπιος, Π 411. 621. 636. 640. Σ 123.
ἀσκὸς, A 549. 1230. Θ 733. ἀσκὸν δαίρειν, N 442. ἀσκὸς Κτησιφῶντος, A 1002.
ἀσκωλιάζω, Π 1129.
ἄσκωμα, A 97. B 364.
Ασκώνδας, nom. propr. Σ 1191. 1383.
ἀσματοκάμπτης, N 333.
ἄσμενος, Ει. 583. 600. 1286.
ᾄσομαι, futurum verbi ᾄδω. Activa forma ᾄσω non utitur Comicus. Σ 1228. A 980. Ει. 1267.
ἀσπάζομαι, Π 324. 752. 1042. N 1145. Σ 607. O 1377.
Ασπασία, nom. propr. A 527.
ἀσπιδαποβλὴς, Σ 592.
ἀσπὶς, Π 450. N 989. B 928. I 846. A 58. 539.
ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα, Ει. 1274. ἀσπίδα ἀποβάλλειν, Σ 19. 23.
ἄσσον, I 1306.
ἀςάθμητος, O 169.
ἀςεῖον, Π 1150. B 5. 901. N 204. 1064.
ἀςενακτὶ, Εκ. 464.
ἀςεροπὴ, O 1746. 1748.
ἀςὴ, Θ 541.
ἀςὴρ διατρέχων, Ει. 838.
ἀςὸς, O 32. 34. Λ 638. A 508.
ἀςράγαλος, Σ 295.
ἀςραπὴ, N 583. βλέπειν ἀςραπὰς, A 566.
ἀςραπηφορεῖν, Ει. 722.
ἀςράπτειν, Σ 625. A 531.
ἀςρατεία, I 443. Ει. 526.
ἀςράτευτος, Σ 1117.
ἀςρονομεῖν, N 194.
ἀςρονομία, N 201.
ἄςυ, ἄςεος, A 33. N 47.

ἀσύβλατος, N 1367.
Ἀσφάλειος, Neptuni epithet. A 682.
ἀτταταὶ, ἀτlαταὶ, exclamatio dolentis, Θ 223.
ἀτταττατταὶ, Θ 1005.
ἀταυρώτη, Λ 217.
ἀτέγκτος δαίμων, Θ 1047.
ἀτέκμαρτος, O 170.
ἀτενὴς, Σ 730.
ἀτεράμων, Σ 730. A 181.
ἄτερος, Attice ὁ ἕτερος, Σ 138. 841. Doribus est simpliciter ἕτερος, A 813.
ἀτεχνῶς, media semper brevi, Π 109. 362. N 408. 425. 1174. B 106. O 605. 820.
ἀτηρότατον κακὸν, Σ 1299.
ἄτιμος, B 692. O 766. ἄτιμον ἔργον, O 166.
ἀτοπία, B 1372. A 349.
ἄτοπος πόθος, *ingens desiderium*, Ex. 956.
ἄτρακτος, A 568. 571. λίνου μεστὸς, B 1347.
ἀτραποὶ μύρμηκος, Θ 100.
ἀτραπὸς, N 76. O 22. B 123.
ἀτρέμα, ἀτρέμας ἔχειν, Θ 230. B 339. N 261. 743. O 1200. 1244. 1572.
Ἀτρεὺς, B 1269.
ἀτρύγετος ἅλς, Σ 1521. λίμνη, O 1338.
ἄττα & ἄττα sæpe confusa, B 173. 925.
ἀτταγᾶς, O 249. 297. 761. Σ 257. A 875.
ἀτταλατταττά, vox lætantis, A 1198.
ἀτταπαττατά, vox dolentis, A 1190.
Ἀττικὴ, *Attica regio*, O 1704.
Ἀττικὴ adjective, i. e. βραδύνουσα, A 56.
Ἀττικίων, Ei. 214. Ἀττικωνικὸς, Ei. 215. diminutiva ab Ἀττικός.
ἀτυχεῖν, N 427.
αὖ, αὖ, vox canum, Σ 903.
αὖ, *contra*, A 903. *item*, I 207. *rursus*, Θ 703. αὖθις αὖ, Θ 552. 862. B 304. 1077. 1234. A 854. O 59. 789. 792. 796. αὖθις αὖτε, O 1326. αὖ πάλιν, O 434. αὖ πάλιν αὖθις, N 975.
Αὐαίνου λίθος, B 194.
αὐγή. ὑπ' αὐγὰς, Θ 500.
αὐθαδία, Θ 704.
αὐθαδικὸς, Λ 1116.
αὐθαδόστομος, B 837.
αὐθαδῶς, B 1020.
αὐθήμερον, Θ 813. Λ 114. A 522.
αὖλαξ, Θ 782. αἰθέρος αὔλακα τέμνειν, O 1400.
αὐλεία θύρα, *janua vestibuli*, Ei. 982.
αὐλὴ, Σ 131.
αὐλήματα Καρικὰ, B 1302.
αὐλητὴς, A 862.
αὐλητρὶς, B 513. Σ 1219. A 551.
αὐλίον, τὸ, Λ 721.
αὐλὸς, A 752. αὐλῶν πνοὴ, B 154. 313.
αὐλὼν, ῶνος, O 243.
αὐξάνεσθαι. ηὐξανόμην ἀκούων, Σ 638.
αὖος, *senio confectus*, A 385.
αὖρα μετάτροπος, Ei. 945.
αὔτειν, Λ 717.
αὐτίκα, *exempli gratia; ac primo quidem; atque ut inde ordiar*,

Θ 151. Ο 166. 378. 574. 1000. Π 130. αὐτίκα δὴ μάλα, Π 942.
αὐτοδὰξ ὠργισμένος, Λ 687. ὁ αὐτοδὰξ τρόπος, Ει. 607.
αὐτόκομος λοφιὰ, Β 822.
αὐτοὶ ἐσμὲν, *soli sumus*, Α 504. Θ 472.
αὐτοκράτωρ, Ει. 359. αὐτοκράτορες πρέσβεις, Λ 1010. Ο 1595.
αὐτόματος, Π 1190. Σ 1282. αὐτόματα ἀγαθὰ, Α 978.
Αὐτομένης, nom. propr. Σ 1275.
αὐτομολεῖν, Π 1150. Ι 26. Ει. 451.
αὐτόπρεμνος, Β 902.
αὐτὸς, *ipse*; κατ' ἐξοχὴν, Ν 219. αὐτότατος, *ipsissimus*; Π 83.
αὐτόσε, *illuc*, Λ 873.
αὐτόφωρον. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰλημμένος, Π 455.
αὐτόχειρ, Λ 269. Ο 1135.
αὐτόχθονες, Λ 1082. Σ 1076.
αὐτόχρημα, Ι 78.
αὐχὴν, Λ 681. αὐχένα παρασχεῖν, Α 492. φιμοῦν ξύλῳ, Ν 592.
αὐχμεῖν, Π 84. Ν 442. 920.
ἀφαιρεῖν, Β 518. 657. 941. Λ 36. 1028. Ει. 561. Π 22.
ἀφαιρεῖσθαι, Θ 844. 935. Β 526. 586. 600. ἀφηρέθη τὸν στέφανον, Ν 625.
ἀφάλλομαι, Ν 147.
ἀφανὴς πλοῦτος, Εκ. 602.
ἀφανίζω, Π 741. Ν 759. ἀφανίζειν Μούσας, Ν 972.
ἀφασία, Θ 904.
ἄφατος, Λ 198. 1148. Ο 422.
ἀφαυαίνω. ἀφαυανθήσομαι δίψει, Εκ. 146.
ἀφαύειν, Ι 394. ἀφαύειν φασήλους. Ει. 1144.
ἀφεκτέα, Attice pro ἀφεκτέον, Λ 122.
ἀφελὲς πεδίον, Ι 527.
ἀφεύειν, Θ 216. 236. 590. τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα, Εκ. 13.
ἀφέψειν, Ι 1321. 1336.
ἄφθιτον γένος μακάρων, Ο 702.
ἄφθιτα μήδεσθαι, Ο 689.
ἄφθονα πάντα παρέχειν, Εκ. 690.
ἀφίημι, *amitto*, *relinquo*, Λ 157. *omitto*, Εκ. 745. *remitto debitum*, *condono*, Ν 1139. 1426.
ἀφῖχθαι, Π 265.
ἀφιστάναι, *ad defectionem impellere*, Ι 238.
ἀφοβόσπλαγχνος, Β 496.
ἄφοβος φρὴν, Ο 1376.
ἄφοδος, Εκ. 1059.
ἀφορμᾶσθαι, Ν 607.
ἀφραδίη, Ει. 1064.
ἄφρακτος, *incautus*, Θ 581.
ἀφρήτωρ, Ει. 1097.
Ἀφροδίτη, Α 792. 794. Λ 208. Κυπρογένεια, Λ 551. Παφία, Λ 556. Κυθήρων καὶ Πάφου μεδέουσα, Λ 833. Ἀφροδίτης τρόποι, Εκ. 8. οὐδὲν ἐπῆν σοι τῆς Ἀφροδίτης, Β 1045.
ἀφρὸς, Λ 1257.
ἀφύαι, Ι 645. 649. 666. 672. Σ 496. Φαληρικαὶ, Ο 76. 77. Α 901. 902. ἀφύων τιμὴν περιάπτειν, Α 640.
ἀφύη, Ταγην. 1.
ἄφυκτος, Ν 1047. ἄφυκτοι λόγοι, Ι 757.
ἄφωνος, Ν 1320.

B.

276. 543. 546. Σ 33. 1296. A 682.
Βάκχαι, Λ 1312. N 605.
Βακχέβακχος, I 408.
Βακχεῖος, Λ 1283. Βακχεῖος ἄναξ, B 1259. δέσποτης κισσοφόρος, Θ 988. Βακχεῖον, τὸ, Λ 1. γλώτ]ης Βακχεῖα, τὰ, B 357.
Βάκχιον νᾶμα, Εκ. 14.
βαλανεῖον, Π 535. 616. 952. B 1279. Λ 574. N 837. 991. 1054. I 1401.
βαλανεύειν, Λ 337. βαλανεύειν ἑαυτῷ, Ει. 1103.
βαλανεὺς, Π 955. B 710. I 1403.
βάλανος, glans, Λ 410. 413. peſſulus, Σ 155. 200.
βαλανοῦν, peſſulum obdere januæ, O 1159. Δαναϊ. 8. metaphorice de obſtructione alvi, Εκ. 361. 370.
βαλάντιον, I 707. 1197. O 157.
βαλαντιητόμος, B 772.
βαλβίς. ἀπὸ βαλβίδων, Σ 548. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων, I 1159.
βάλλειν. Futur. Att. βαλλήσω, Σ 222. βάλλειν ψόγῳ, Θ 895.
βάλλ' ἐς κόρακας, Θ 1079. Π 782. Σ 835.
βάμμα Σαρδιανικὸν, A 112. Ει. 1174. χεζικηνικὸν, Ει. 1176.
βάπ]εσθαι βατραχείοις, I 523.
βαπ]ὸς ὄρνις, O 287. βαπ]ὰ ἱμάτια, Π 530.
Βάραθρον, B 574. Π 431. 1109. N 1450. I 1362.
βάρβαρος, B 724. N 492. O 199. A 77. 107. οἱ βάρβαροι θεοὶ, O 1520. βαρβαρώτατος, O 1573.
βάρβιτος, Θ 137.
βαρέως φέρειν τι, Θ 385. B 803. Εκ. 174. Σ 114.
βαρυαχὴς Ὠκεανὸς, N 278.
βαρύβρομος πόντος, N 284. βαρύβρομος Μοῦσα αὐλῶν, N 313.
βαρυδαίμων, Εκ. 1102.
βαρυδαιμονεῖν, I 558.
βαρύνεται τὸ σκέλος, A 220.
βαρύσ]αθμος, B 1397.
βασανίζειν, B 616. 618. 625. 802. 1121. Εκ. 523. 748. Σ 547. A 110. 647.
βασανίσ]ρια, B 826.
βάσανος, Θ 800. βάσανον δοῦναι, Θ 801.
βασίλεια, τὰ, A 80.
Βασιλεία, O 1536. 1537. 1634. 1687. 1730.
βασιλεία καρποφόρος, Ceres, B 382.
βασίλειος σ]οὰ, Εκ. 685.
βασιλεὺς (κατ' ἐξοχὴν), Rex Perſarum, I 478. A 647. βασιλεὺς ὁ μέγας, idem, Π 170. A 65. O 486.
βάσις χορείας, Θ 968.
βάσκανος, Π 571. I 103.
βάσκας, nomen avis, O 885.
βάσκειν, pro βαίνειν, Θ 783.
βασ]άζειν, pro δοκιμάζειν, explorare, Θ 437.
βατὶς, nomen piſcis, Σ 510.
βατιδοσκόπος, Ει. 811.
βατράχειον, genus coloris, I 523.
βατραχὶς, I 1406.
Βάτ]ος, nom. propr. Βάτ]ου σίλφιον, Π 925.
βαΰζειν, Θ 173. 895.
βδεῖν, Ει. 151. δριμύτερον γαλῆς,

Γ.

γὰρ, sed valent istæ particulæ *at enim*, Π 425. ubi nugatur Scholiastes, Α 463. Θ 531. 954. Α 40. 175. 738. Σ 1114.
γάργαλος, Θ 133. Τηρυτ. 22.
Γαργηττόθεν, *e Gargetto*, qui pagus est Att. Θ 898.
γαστρίδιον, Ν 392.
γαστρίζειν, Ι 273. 454. Σ 1529.
γάστρις, *gulosus*, Θ 816. Ο 1604.
γαστρώδης, Π 560.
γάστρων, Β 200.
γαῦλος, Ο 598. 602.
γαῦρος, Β 282.
γεγῶσα, *nata*, Α 641.
γειτνιῶ, *vicinus sum*, Εκ. 327.
γείτων. ἡ ἐκ τῶν γειτόνων, Π 435. τὴν ἑταίραν ἐκ τῶν γειτόνων, Α 701.
Γέλα, urbs Siciliæ, Α 606.
γελᾶν aliquando cum dativo construitur, ut ἐγέλασα ψολοκομπίαις, Ι 696. ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, Ν 560. aliquando additur præpos. ἐπὶ, ut ἐφ' οἷς γελῶσιν οἱ θεώμενοι, Β 2.
γέλοιος, seu γελοῖος, Π 697. Β 6. 541. Ν 1241. Ο 99. Α 1058. γελοιότερος, Ο 802.
γέλως Μεγαρόθεν κεκλεμμένος, Σ 57. πρᾶγμα εἰς γέλων τρέψαι, Σ 1260. ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, Β 45. γέλωτα ὀφλισκάνειν, Ν 1035.
γενεαὶ ἀνδρῶν, Ο 609.
γενειᾶν, Εκ. 145.
γένειον καὶ κέρατα, Ο 902.
Γενετυλλὶς, Λ 2. Ν 52. Γενετυλλίδες, Θ 130.
Genitivus pretii, Π 519. Ν 876.

Α 812. 1055. Αναγ. 16.
γέννα θηρῶν, Ο 1063.
γεννάδας, Β 179. 640. 738. Εκ. 304. Ι 240.
γενναῖον βούλημα, Π 493.
γενναιοπρεπῶς, Ει. 988.
γεννικώτατον κρέας, Ι 457.
γένυς, υος, Λ 1257. γένυς ξουθὴ, Ο 214. 744. πολυφάγος, Ο 1065.
γεραιὸς, *senex*, Α 419. γεραίτερος, *natu major, senior*, Ι 1004. 1301. Εκ. 473. Α 1126. γεραίτατος, Α 286.
γεραίρειν φωνῇ, *cantu celebrare*, Θ 961.
Γεραίστιος, Neptuni epithet. Ι 561.
γέρανος, Ο 1137. κρώζουσα, Ο 710.
γέρας πατρῷον, Β 1146. 1148.
γέρας προφέρειν, Θ 113.
Γέρης, nom. propr. Εκ. 932. Α 605.
γεροντανωγεῖν, Ι 1099.
γερόντιον, Ν 790. Ι 42. Α 993.
γέρων, Π 258. Ν 129. δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Ν 1417.
γερωσία, Dor. pro γερουσία, Λ 980.
γέ τοι, Π 424. Σ 934. 1146.
γεύεσθαι τῆς θύρας, Β 462.
γεῦμα, Α 187.
γεωμετρεῖν, Ο 995.
γεωμετρία, Ν 202.
γεωργεῖν πολλὴν, Εκ. 592. subaud. γῆν.
γεωργικὸς λεὼς, Ει. 921. γεωργικὰ σκεύη, Ει. 552.
γεωργὸς, Ει. 551. Π 903.
γηγενὴς, Ν 853. γηγενὲς φύσημα, Β 825.
γήδιον, Ει. 570.
γήθυον, Αιολ. 3.

*sententia*, *ut mihi videtur*, Σ 983. Ει. 232. Εκ. 349. γνώμην προσέχειν, Εκ. 600. γνώμην ἑαυτοῦ ἀναπείθειν, *animum inducere*, Ο 460. γνώμῃ βουλεύειν τι, Ο 637.
γνωμίδιον, Ν 321. Ι 100.
γνωμοτυπεῖν, Θ 55.
γνωμοτυπικὸς, Ι 1379.
γνωμοτύποι μέριμναι, Ν 952. ἄνδρες, Β 877.
γνωσιμαχεῖν, Ο 555.
γοᾶσθαι, Θ 1036.
γογγύλη, Θ 1185. μεμαγμένη, Ει. 28.
γογγυλεῖν, Θ 56.
γομφίος, *dens molaris*, Π 1059. Β 572. Ει. 34. *dens clavis*, Θ 423.
γομφοπαγῆ ῥήματα, Β 824.
γοναὶ, Εκ. 3.
γονεῖς, Ν. 994.
γόνιμος ποιητὴς, Β 96. 98.
γόνυ. πάλλεται γόνυ, Β 345. ὑπολύεται γόνατα, Λ 216. κόπος αἱρεῖ τὰ γόνατα, Λ 542. πρὸς τῶν γονάτων ἀντιβολῶ σε, Α 414.
Γόργασος, nom. propr. Α 1131.
Γοργίας, nom. propr. Σ 421. Ο 1701.
γοργολόφας, ὁ, Α 567. γοργολόφα, ἡ, Ι 1181.
γοργόνωτος κύκλος ἀσπίδος, Α 1124.
γοργὸς, Ει. 565.
Γοργὼν, Α 574. 1181. Ει. 561. Λ 560. Γοργόνα πάλλειν, Α 965. ἐπιγράφεσθαι, Α 1095. Γοργόνες ὀψοφάγοι, Ει. 810. Τιθράσιαι, Β 477. Γοργόνος κάρα, Θ 1101.
γραῖα, *anus*, Θ 1024.
γρᾴδιον trisyllabum, Θ 1194. Π 674. 688. 1095. Εκ. 949. 1000.
γραΐδιον, Π 536.
γράμμα. ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασι, Π 1167. τὸ γράμμα λαχεῖν, Π 277. λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι, Π 972. εἰδὼς ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ, Εκ. 683. ὅτῳ τὸ γράμμα μὴ 'ξελκυσθῇ, Εκ. 687. γράμματα ἐκλήκειν, Ν 772.
γραμματεῖον, Ν 19.
γραμματεύειν, Θ 374.
γραμματεὺς, Θ 432. Β 1084. Ν 770.
γραμμὴ, pro βαλβὶς, Α 483.
γραοσόβαι, Ει. 812.
γραῦς, Λ 797. 826. Θ 896. spuma, quæ ferventi aquæ supernatat, Π 1206.
γράφεσθαι, *dicam scribere*, *accusare*, Σ 894. 907. Ει. 107. ὁ γραψάμενος, *actor*, *accusator*, Σ 880. γράφω σε μυρίας δραχμὰς, Ο 1052. suspecta lectio.
γραφεὺς, Εκ. 995.
γραφὴ, εἰσάγειν γραφὴν, Σ 842. φεύγειν γραφὰς ἑκατονταλάντους, Ι 442. ἐμβάλλειν τινὰ εἰς γραφὰς, Α 679. γραφὴν γράφεσθαι, Ν 1481.
γρηγορεῖν, Εκ. 32. τὸ πῦρ ἐγρήγορεν, Λ 306.
γρῖφος, Σ 20.
γρῦ, Π 17.
γρύζειν, Β 913. Π 454. 598. Ν 963. Σ 374. 741. Ει. 97. γρυκτὸν, Λ 656.
γρυλλίζειν, Π 307. Α 746.
γρυπαίετος, Β 929.
Γρύττος, nom. propr. Ι 877.
γύαι, Ο 230. 996.

Δ.

δαπανᾶσθαι, Π 588.
δαπάνη, Ν 13. 52. δαπάναι ἱματίων, Π 530. ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, Ι 538.
δάπεδον γῆς, Β 515. ἄνθηρον, ἕλειον, Β 351.
δάπις, τάπης, Π 528. Εκ. 840. Σ 676. Δαναϊ. 1.
Δαρδανὶς, Σ 1371.
δαρδάπτω, Ν 711. δαρδάπτει με πόθος, Β 66.
Δαρεικὸς, Εκ. 602.
Δαρεῖος, Β 1028. Ο 484.
δὰς, δαδὸς, Π 1041. 1052. Ν 543. 612. 1494. Εκ. 978. 1150. Θ 238. δὰς ἡμμένη, Ν 1490. Π 1194. δὰς καίεται, Σ 1372. δᾶδες, Π 425. δᾶδας φέρειν, Ει. 1317.
δάσκια ὄρη, Θ 997.
δασύνεσθαι, *hirsutum fieri*, Εκ. 66.
δασυπυκνόθριξ, Α 389.
δασυπώγων, Θ 33.
δασὺς, Θ 160.
δασύτερος λόχμης, Εκ. 61.
Δάτιδος μέλος, Ει. 288.
Dativus perſonæ, pro genitivo cum ſubſtantivo χάριν: σοὶ, pro σοῦ χάριν, Α 1277. Β 615. Εκ. 226. 724.
Dativus pro genitivo: ſchema Colophonium, Α 1299. Θ 1054.
δ᾽ αὖ & δὲ ſæpe commutata, Α 563. vide not. ad Ο 579. Σ 735. Α 1168. δ᾽ αὖ infinitis in locis occurrit, ut Ο 504. 582. 616. 993. & paſſim.
δάφνη, Π 1114. Πυθικὴ, Π 213.
δάφνῃ ἐστεφανωμένος, Ει. 1044.

δὲ pro γὰρ, Ο 584. 1027. & ſic ſæpe uſurpatum videri poſſit.
δὲ δὴ, Α 372. Π 264. Ο 415.
δεδίσκομαι, *terreo:* non vero ſignificat *metuo*, Ει. 313.
δέημα δεῖσθαί τινος, Α 1059.
δεῖ, *liga*, *conſtringe*, a δέω, Α 434.
δεῖ, *opus eſt*, cum accuſativo perſonæ, Α 605.
δεῖγμα τῶν δικῶν, Ι 979. τοῦ βίου, Α 977.
δείδω. δέδιθι, Σ 373. Ι 230. δεδίασι, Ι 224. δείσας, Σ 1036. δέδοικα, Π 199. 354. ὅπως μὴ τεύξομαι, Ι 112. ὅπως γενήσομαι, Π 200.
δείλαιος, penultima correpta, Π 850. Σ 165. & ſic ſæpe.
δείλακρα, Π 973.
δειλακρίων, Ο 143. Ει. 193.
δειλία, Π 207. Α 1129.
δειλὸς, Α 664. δειλότατος, Π 123. 203. Ν 354. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, Π 439. Ο 87.
δεῖμα. ἀφελεῖν τὰ δείματα, Β 688.
δειματοῦν, *terrere*, Β 144.
δεῖνα, ὁ, Β 918. ἡ, Θ 625.
τὸ δεῖνα, pro τὸ αἰδοῖον, Α 1149. τὸ δεῖνα, interjectio, *perii, malum*, Α 921. ubi vide not. & ſic occurrit ſæpe, ut Ο 648. Σ 524. Αιολ. 1.
δεινὴ καὶ σοφὴ, Εκ. 245.
δεινός. δεινὸς τὴν τέχνην, Εκ. 364. δεινὸς λέγειν, Α 429. φαγεῖν, Ν 243. δεινὰ δρᾶν, Π 455. δεινότατα δρᾶν, Π 429. δεινότατον ἔργον, Π 445. δεινότατα πάντων πραγμάτων, Π 1112. δεινότατα θηρία,

B 143. δεινὰ κέκραγεν, N 389. βλέπειν τὸ δεινὸν, B 593. οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; B 610. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά; Σ 417. οὐ δεινόν ἐστιν; O 27. δεινότατα ἔργων δέδρακεν ἐμὲ, Σ 908. δεινὰ νὼ δέδρακεν, O 13. δεινὴ ὀσμὴ, Ει. 753. δεινότατον στόμα, B 880. δεινὸς εἰς τὰ πάντα, B 968. δεινὰ κατηγόρηκεν, B 996. δεινὰ ποιεῖν, B 1093. N 388. 583. πάσχειν, N 610. δεινὸν ἀγγέλλειν τι, A 1070.

δεινόν γε, aliquando verti poteſt *mirum eſt*, ut O 1269.

δειπνεῖν, B 1478.

δειπνητικῶς, A 1016.

δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν, Π 596.

δεῖσθαι. ἤν σου τι δεηθῶ, Σ 292. πυθέσθαι παρ' ἐκείνου δεόμενος, O 47. δεομένους ἐς κόρακας ἐλθεῖν, O 27. δεῖται λέξαι σοι τι, *cupit aliquid dicere.*

δεκάμνους, Ει. 1224. 1235.

δεκάπαλαι, I 1154.

δεκάπουν στοιχεῖον, Εκ. 652.

δεκάτη παιδαρίου, O 494. δεκάτην θύειν, O 922.

δέλτα, pudendum muliebre, A 151.

δέλτοι πινάκων, Θ 778.

δελφάκιον, Θ 237. A 1061.

δελφακουμένη, A 786.

Δελφίδες Βάκχαι, N 605.

δελφὶς φίλαυλος, B 1317. δελφίνων μεδέων, Neptunus, I 560. δελφῖνας μετεωρίζεσθαι, I 762.

Δελφοὶ, O 618. 716. Σ 159. 1446.

δενδροκόμοι κορυφαὶ ὀρέων, N 280.

ΔΕ.

δένδρος, τὸ, unde δένδρεσι, O 1066.

δενδροτομεῖν τὰ νῶτα, Ει. 747.

δεξιὰν ἐμβάλλειν τινὶ, B 754. 789. ἐκ δεξιᾶς, I 639.

Δεξίθεος, nom. propr. A 14.

Δεξίνικος, nom. propr. Π 800.

δεξιὸς, N 428. 834. 1111. δεξιοὶ καὶ χρηστοὶ, Π 387. δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, B 540. δεξιὸς θεατὴς, N 521. ποιητὴς, B 71. δεξιόν τι, N 757. I 96. δεξιώτατος ἀνδρῶν, I 753. δεξιώτατα, N 148. δεξιώτατα εἰπεῖν, Εκ. 159.

δεξιὸς opponitur τῷ σκαιὸς, Σ 1265.

δεξιότης, B 1009. I 719.

δεξιοῦσθαι, Π 753.

δέον. εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα, N 859.

δέον, abſolute, pro *quum oporteat*, N 988.

δέος, *timor*. δέει ἀποκλείειν τινὰ, O 85. ὑπὸ τοῦ δέους, *præ timore*, A 350. 581. οὐχὶ δέος μὴ, *non timendum eſt ne*, Εκ. 650.

δέπας, Ει. 1093.

δέρειν, B 619. Σ 485. I 370. κύνα δέρειν δεδαρμένην, Λ 158.

δέρκεσθαι φόνια, B 1336.

Δερκέτης, nom. propr. A 1028.

Δερκύλος, nom. propr. Σ 78.

δέρμα, I 27. 29. δέρμα βοὸς, I 316.

δέσποινα, Π 644. 738. N 356.

δεσπόσυνος, Θ 42.

δεσπότης, Π 2. 67. ὦ δέσποτ' ἄναξ, Σ 875.

δεσπότης τῆς δυνάμεως, *compos potentiæ*, Π 201.

δευρὶ Attice pro δεῦρο, Εκ. 1074. 1084. δευρὶ καὖθις ἐκεῖσ' αὖ, B 1077.

διαμάχεσθαι, Π 448. περί τινος, Ι 337.
διάμετρος, Β 801.
διαμηρίζειν, Ο 669. 706. 1254.
διαμηχανᾶσθαι, Ι 917.
διαμινύρομαι, Θ 100.
διαμυλλαίνειν, Σ 1315.
διανέμειν, Π 510.
διανοεῖσθαι, Εκ. 769. Ει. 362. Ο 1421.
διαξαίνειν, Λ 578.
διαξιφίζεσθαί τινι, Ι 781.
διαπαλαίειν, Ι 573.
διαπατταλεύεσθαι, Ι 371.
διαπεινᾶν, Α 751.
διαπετάννυμι, Λ 732. 733.
διαπίπτειν πανταχῆ, Ι 695.
διαπλέκειν, Ο 754.
διαπράττειν, Π 217. Ι 93.
διαπρίω. διαπρισθείην, Ι 768. διαπρίεσθαι δίχα, Ει. 1262.
διαπτάσθαι, de navi, Β 1382.
διαῤῥεῖν, Σ 1156. διεῤῥυηκότα χείλη, Ν 873.
διαῤῥήγνυμι. διαῤῥαγήσομαι, Β 255. Ι 340. διαῤῥαγείης, Π 279. 892. Ο 2. διαῤῥαγῶ, Σ 162. Εκ. 803. διαῤῥαγῆναι, Β 955. Ι 341. διαῤῥαγεὶς, Ει. 32.
διαῤῥίπτειν ὄμμα πανταχῆ, Θ 665.
διασαλακωνίζειν, Σ 1169.
Διάσια, Ν 408. 864.
διασκανδικίζειν, Ι 19.
διασκεδάζειν. Futur. διασκεδῶ, Ο 1053.
διασκέπτεσθαι. τοῦτον διέσκεμμαι, Β 836. ἔοικε πάντα διεσκέφθαι καλῶς, Θ 687.
διασμήχεσθαι ἁλσὶ, Ν 1237.
διασοφίζεσθαι, Ο 1619.
διασποδεῖν, Εκ. 939.
διαστίλβειν, Αιολ. 11. πρὸς τὸν ἥλιον, Ει. 567.
διὰ στόμα ἔχειν τι, Λ 855.
διαστρέφεσθαι, Ο 177. Ι 175. Α 15.
διασφηκοῦσθαι, Σ 1072.
διασώζειν, Β 1517.
διατειχίζειν, Ι 818.
διατέμνειν, Ι 768.
διατήκειν κηρὸν, Ν 149.
διατινθαλέος, Σ 329.
διτιτραίνειν, Θ 18.
διατρέχοντες ἀστέρες, Ει. 838.
διατρίβειν, *morari*, *cunctari*, Π 413. 622. Β 462. Ν 199. Εκ. 790. 1151. Ι 515. 541.
διατριβὴ, Α 193. *occupatio*, Π 923. Β 1498. Ν 1055.
διατριπτικὸν μύρον, Λ 943.
διατρώγειν, Ο 655. Σ 164. 367.
διάττειν, Εκ. 792.
δίαυλος, Ο 292.
διαφανὴς λίθος, Ν 767. διαφανῆ χιτώνια, Λ 48.
διαφθείρειν, Α 331.
διαφορεῖν, Ι 294. Ο 338. 355.
διαφρῶ, Ο 193.
διαχάσκειν, Ι 533.
διαχρᾶσθαι, pro χρᾶσθαι, vacante præpofitione, Εκ. 609.
διαψαίρειν, Ο 1717.
διδάσκαλος, Π 797. Α 628. Ι 1235. Β 1055.
διδάσκειν, *fabulas docere*, Β 1026. χρηστὰ διδάσκειν, Β 687. 1035. τὸ πονηρὸν μὴ διδάσκειν, Β 1054.

ἐγκονιᾷν, Lacon. pro ἐγκονεῖν, Λ 1311.
ἐγκράζειν, Π 428.
ἐγκρούειν, de saltantibus, Β 374.
ἐγκρύπτω, Ο 1608.
ἐγκρυφιάζειν, Ι 822.
ἐγκυκᾶσθαι, Α 939.
ἐγκυκλεῖν, Σ 699.
ἔγκυκλον, genus vestis muliebris, Λ 113. 1162. Θ 261. 499. Ex. 536.
ἐγκυκλοῦν, Σ 395.
ἐγκύπτειν. ἐγκεκυφὼς, Β 425. ἐγκεκυφότες, Ν 191. ἐγκύψας κάτω, Β 804. ἐγκύψασα, Θ 790.
ἐγκώμιον, Ν 1205.
ἔγρεσθαι, Σ 774.
ἐγχαίνειν, Α 221. Σ 1006. 1349. ἐγχαίνειν τῇ πόλει, Ι 1313. οὐ ζῶντος ἐμοῦ ἐγχανοῦνται, Λ 272. ἐγχανὼν, Ν 1436.
ἐγχάσκειν, Σ 721.
ἐγχεῖν. ἔγχεον, Ι 118. 121. ἐγχεάμενος, Σ 906.
ἐγχειρεῖν, Π 717. Ν 476. Α 365.
ἐγχειρητὴς καινῶν ἔργων, Ο 257.
ἐγχέλειον, Α 1043.
ἔγχελις, ἐγχέλεως, Ν 559. Ι 864. Α 880. Λ 36.
ἔγχελυς, Λ 702. Σ 510. Α 889.
ἐγχυτρίζειν, Σ 289.
ἐγχώριοι θεοὶ, Ι 577.
ἔγωγε, Π 147. 270. & passim. Pro affirmatione *ita*, vel *sic*, Ν 826.
ἐγὼ δ' sæpe male scriptum pro ἔγωγ', Λ 739. Ex. 173. 728. Σ 1188.
ἐγῷδα, Θ 502. Ex. 797.
ἐγὼ εἰ, pes jambus, Σ 1224.
ἐγῷμαι, Θ 442.
ἐγώνγα Dor. pro ἔγωγε, Α 986. 990. Α 754. 764.
ἔδομαι, κατέδομαι, temporis futuri, Ex. 595. Ν 121. Ο 26. 588. Ει. 717. ἐδηδοκὼς, Ι 362.
ἕδρα, Ι 1405. ἕδρας καταλαβεῖν, Ex. 21. 86. οὐκ ἔστι Βουλῆς ἕδρα, Θ 79. ἕδρα τυμβήρης, Θ 889. σελήνης ἕδρα, Ν 1507.
εἰ cum imperfecto vel aoristo indicat. præcedente vel sequente in altero membro ejusdem temporis & modi verbo cum particula ἂν, Β 1374. Π 583. Ex. 140. 191. 219. 407. 423. Ν 1056. Ο 1223. Vide not. ad Λ 149.
εἰ cum optativo præcedente aut sequente in altero membro verbo optativo cum particula ἂν, Α 111. Β 533. 585. Π 1037. Ex. 791. 794. Ν 870. Ο 163. 197. Σ 1405. Α 1196.
εἰ cum fut. indicat. posito in altero membro verbo optativo cum particula ἂν, Ex. 162.
εἰ cum subjunctivo non construitur, Β 594. Π 216. Σ 190.
ει terminatio 2. pers. passivæ locum habet tantum in indicativo, Α 194. 939.
εἴ τις & ὅστις sæpe commutata, Ει. 118.
εἶα, interjectio, Π 292. 316. Ει. 459. & passim.
εἰδέα, Θ 436.
εἰδέναι. οὔ τοι γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι, *non quod sciam*, Θ 34. Ν 1252.

ἐλσεῖν Lacon. pro ἐλθεῖν, Λ 105. 118. 1081.
Ἐλύμνιον, nomen loci, Ει. 1126.
ἔλυτρον τοῦ δόρατος, Α 1120.
ἔμβα, pro ἔμβαθι, Β 377. Εκ. 478.
ἐμβάδια. Π 847. 941. Σ 600.
ἐμβάλλειν, de remigantibus, Β 206. Ι 602. ἐμβάλλειν οἰκίαν, Α 511. ἐμβάλλειν τινὶ χεῖρα, Σ 554. δεξιάν, Β 754. 789.
ἐμβάπτειν εἰς τὸν κηρὸν, Ν 150.
ἐμβὰς, Π 759. Εκ. 314. 342. 633. 850. Ν 719. 858. Σ 103. 274. 447. 1158. Ι 321. 870. 872.
ἔμβραχυ, Θ 390. Σ 1120.
ἐμβρόντητος, Εκ. 793.
ἐμβύειν, *obturare*, Σ 128.
ἐμμέλεια λόγων, Β 897. ἐμμέλεια κονδύλου, Σ 1503.
ἐμμελέστερον, Εκ. 807.
ἐμὸς αὐτοῦ βίος, Attice pro ἐμοῦ αὐτοῦ, Π 33. ſic Α 93. τὸν σὸν τοῦ πρέσβεως.
ἐμοῦς, Bœotice pro ἐμοῦ. Α 910.
ἐμπαίζειν τοῖς χοροῖς, Θ 975.
ἐμπεδόω, Λ 211. 233.
ἐμπειρία, Εκ. 115.
ἐμπείρω, *infigo*, ἐμπεπαρμένον κρέας, Α 796.
ἐμπήγνυμι. ἐμπέπηγε, paſſive, Α 1226.
ἐμπιεῖν, Ει. 1156.
ἐμπίμπλημι, Λ 235. Σ 603. 911. 1304. ἐμπίπλη pro ἐμπίπληθι, Ο 1310. οὐκ ἂν ἐμπλήμην, Α 236. ἐμπλήμενος, Εκ. 56. Σ 424. 1127. Ι 935.
ἐμπίμπρημι, Λ 311. 322. Θ 749. Β 859. Ν 399. 1484. Α 918.
ἐμπίπτειν τινὶ, *in caput alicujus incidere*, Π 180. ἐμπίπτει λόγος περί τινος, Λ 858.
ἐμπὶς, Ν 157. 160. 165. ἐμπίδες ὀξύστομοι, Ο 244. ἐμπὶς Τρικορυσία, Λ 1032.
ἐμπνεῖν, *ſpirare*, Θ 926.
ἐμποδίζειν, Ο 965. ἰσχάδας, Ι 755.
ἐμποδὼν, Σ 247. Ει. 473. ἐμποδὼν γίγνεσθαί τινι, Ει. 315.
ἐμποιεῖσθαι, Ο 1301.
ἐμπολαῖος, Π 1155. Α 816.
ἐμπολᾷν, Θ 452. Σ 444. Ει. 367. 448. 563. 1201.
ἐμπολὴ, Α 930.
ἐμπορευτέα, *eundum eſt*, Α 480.
ἐμπορία, Ο 718. κερδαλέα, Ο 594.
ἐμπορικὰ χρήματα, Α 973.
ἔμπορος, Π 521. 904. 1179.
Ἔμπουσα, Β 293. 305. Εκ. 1056.
ἐμπρήθειν, Λ 269. Θ 749. ἐμπεπρησμένη ὗς, Σ 36.
ἐμπυρεύειν, Ει. 1137.
ἐμφανὴς, Σ 733.
ἐμφανῶς, Α 312.
ἐμφερὴς, Ν 502. ἐμφερέστατος, Σ 1103.
ἐμφυσᾷν. αὐλητρὶς ἐνεφύσησε, Σ 1219.
ἐμφορβειοῦσθαι, Ο 861.
ἐν præpoſitio quandoque abundat, Π 765. Ι 394. 705. Α 986. 1026. ἐν ἀνδράσι, *inter viros*, *in cœtu virorum*, Σ 1185.
ἐναγώνιος, Π 1161.
ἐναλλὰξ ἴσχειν τὼ πόδε, Ν 983.
ἐνάλλεσθαι, Β 39. Σ 1305.

ἐναντίον, Ι 342. μαρτύρων, Εκ. 448. 451. τοῦ παιδίου, Λ 907.
ἐναντιοῦσθαί τινι, Ο 385. ταῖς διαλλαγαῖς, Ει. 1049.
ἐναποπατεῖν, Ει. 1228.
ἐναποτῖσαι χρήματα, Ο 38.
ἐνάπτω, *committo*, *coagmento*. θώρακος κύτος ἐνημμένον κάλλιστα, Ει. 1225.
ἐναργὴς, Σ 50.
ἐναργῶς, Ι 1173.
ἐνασπιδοῦσθαι, Α 368.
ἕνδεκα, οἱ, *undecimviri*, Σ 1108.
ἐνδιατρίβειν τοῖς ἀρχαίοις ἤθεσι, Εκ. 585.
ἐνδιδόναι ἑαυτόν τινι, *alicujus potestati se permittere*, Π 781. ἐνδοῦναι λαβὴν, Λ 672. Ι 847. ἐνδιδόναι μαλακὸν, Π 488.
ἐνδίκως, Ν 1379.
ἔνδοθεν, Π 228. 964. Ν 1164. Θ 794. Σ 833. 861. Α 805.
ἐνδύεσθαι, Θ 253. ἐνδύεσθαι τόλμημα, Εκ. 288.
ἐνέχειν, Ι 970. Θ 742. Β 1299.
ἐνερεύγω. ἐνήρυγε, Σ 913.
ἐνεχυράζεσθαι, Εκ. 567. Ν 35. 241.
ἐνέχυρον, Π 451. Εκ. 755.
ἕνη. παρεῖναι εἰς ἕνην, Α 172. ἕνην ἐλθεῖν, Εκ. 796. ἕνη καὶ νέα, *dies ultimus mensis*, Ν 1134. 1178. 1197. 1222.
ἐνημμένος, *accensus*, Ει. 1031.
ἐνημμένος, *indutus*, Εκ. 80. Ν 72. Ο 1250.
ἐνθάδ' αὐτοῦ, Σ 765. Π 1187.
ἐνθαδὶ, Π 54. Λ 1010. Εκ. 885. ubi vide not.
ἔνθεσις, Ι 404.
ἔνθου, Ι 51.
ἐνθρυλλίζειν τινὶ, Θ 341.
ἐνιαυτοὶ παλαιοὶ, Β 348.
ἐννεοττεύειν, Ο 1108.
ἐννύχιαι φροντίδες, Ι 1290.
ἐνόπλιος. κατ' ἐνόπλιον, genus rhythmi, Ν 651.
ἐνόρχης παῖς, Ι 1385. ἀνὴρ, Λ 661. στέρφος, Ο 569.
ἐνριγοῦν. ἐνερρίγωσα, Π 846.
ἐνσκευάζειν, Α 1096. ἐνσκευάζεσθαι, Α 384. 436.
ἐνστάζειν, Σ 702.
ἐνσταλάζειν, Α 1034.
ἐνστήσασθαι πρᾶγμά τι, Λ 268.
ἐνταυθοῖ, Λ 4. 568. 570. Θ 225. Β 273. Π 225. 608.
ἐντεθριῶσθαι, Λ 663.
ἐντείνεσθαι τὴν ἁρμονίαν, Ν 968.
ἐντελὴς μισθὸς, Ι 1367.
ἔντερον, Ν 160. ἔντερα, Ι 1184. Λ 367. Β 476.
ἐντερονεία, Ι 1185.
ἐντετοκυῖα νόσος, Σ 651.
ἐντευθενὶ, Ο 10. Ει. 922.
ἐντευτλανοῦν, Α 894.
ἐντιθέω, Ι 717.
ἐντιλᾶν, Λ 351.
ἔντονος, Α 666.
ἔντραγε, imperativ. ab ἐντρώγειν, Ι 51. Σ 612.
ἐντρίβεσθαι, Εκ. 732. 904. Α 149.
ἐντριτωνίζειν, Ι 1189.
ἐντυλίττειν, Π 692. Ν 987.
ἐντύφειν, Σ 459.
Ενυάλιος, Ει. 457.
ἐνυβρίζειν, Θ 719.
ἐνύπνιον ἰδεῖν, Σ 25.

ἐξόλλυμι. ἐξολῶ, Π 418. 879. ἐξολεῖν, Σ 1229. Ν 1136. ἐξολῶν, Ι 143. ἐξολέσειεν, Α 1153. Π 592. ἐξόλωλας, Ει. 366. ἐξολωλότες ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Ει. 483.
ἐξομματοῦσθαι, Π 635.
ἐξομόρξασθαι, Α 843.
ἐξορμᾷν κοῦφον πόδα, Θ 659.
ἐξωλέστερον ζῶον, Π 443. κακὸν, Εκ. 1053. 1070.
ἐξώλης ἀπόλοιο, Ει. 1072.
ἐξωμίζειν τὸν βραχίονα, Εκ. 267.
ἐξωμὶς, Λ 662. 1021. Σ 444. Αιολ. 11.
ἐξωμοσία, Εκ. 1026.
ἐξώπιος, Θ 881. 884.
ἑορτάζειν, Α 1079.
ἐπαγλαΐζειν, Εκ. 575.
ἐπαΐειν, Ν 650. Σ 516.
ἐπαινιῶ, Lacon. pro ἐπαινέω, Λ 198.
ἐπαινεῖν, Π 745. Ι 460. 595. οὐκ ἐπαινῶ ἤκουσαν ἄρτι, Λ 70. *adſentior, approbo*, Ο 1616. *benefici oblati gratiam facio*, Β 508.
ἐπαίρειν τινα, *impellere*, Ν 42. 1457. Β 1041. Ο 1657. ἔπαιρε σαυτὸν, Λ 937. Σ 996. ἐπαίρομαι, *erigor*, Λ 937.
ἔπαλξις, Λ 72.
ἐπαναβαίνειν, Ι 169.
ἐπαναβάλλεσθαι τὰ ἱμάτια, Εκ. 276.
ἐπαναβοᾷν, Π 292.
ἐπαναγκάζειν, Π 525. 533. 799.
ἐπαναγορεύεσθαι, Ο 1072.
ἐπαναίρεσθαι, *ſurgere*, Ι 784.
ἐπανακρούεσθαι, Ο 648.
ἐπαναμένειν, Ν 803. 843. Εκ. 790.
ἐπαναπηδᾷν, Ν 1375.
ἐπαναστρέφεσθαι, Ι 152.

ἐπαναφυσᾷν, Θ 1175.
ἐπανέρομαι, *interrogo*, Β 435.
ἐπανθεῖν, Ν 978. 1174. ἐπανθοῦσι πολιαὶ τρίχες, Σ 1065. ἐπανθεῖ τοῖς μήλοις τὸ τρυφερὸν, Εκ. 903.
ἐπανθοῦσα θρὶξ, Εκ. 13.
ἐπανθρακίδες, Α 670.
ἐπανίστασθαί τινι, Ο 1584. ἐπανίστω, imperativus, Π 539.
ἐπανορθοῦν, Λ 529.
ἐπαποδύεσθαι πράγματί τινι, Λ 615.
ἐπαρήγειν, Σ 402.
ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Π 830.
ἐπασκεῖν σοφίαν, Ν 1025.
ἐπάττειν, Α 1171.
ἐπαυχεῖν, Ο 628.
ἐπαφαυαίνομαι, unde ἐπαφαυάνθην, Β 1089.
ἐπαχθῆ ῥήματα, Β 940.
ἐπεγκάπτειν, Ι 493.
ἐπείγεσθαι, Α 1070.
ἐπεὶ pro *nam*, Λ 258. Ν 688. Β 660.
ἐπεὶ οὐ, pes jambus, Λ 273.
ἐπειθόμην, ἐπιθόμην commutantur ſæpiſſime, Εκ. 772. Ο 1011. Σ 749. 1027.
ἐπεισπαίω, Π 805.
ἐπειςπηδᾷν, Ι 363.
ἔπειτα aliquando interrogat, Π 1148. Ν 226. 1249. Θ 637. & commode reddi poteſt per *itane?* Interdum ſignificat *tamen*, ut Θ 884. Ο 29. Α 126. 498. Interdum reddi poteſt per *atqui*, ut Π 938.
ἐπεκροφεῖν, Ι 701.
ἐπεντείνειν ἀνδρικώτερον, Ει. 514.

ἐπεξιέναι, Β 1118.
ἐπερείδεσθαι, Β 1102. ταῖς βακτηρίαις, Εκ. 277.
ἐπερήσομαι, *interrogabo*, Α 98. ἐπερησόμενος, Π 32.
ἐπέρχεσθαί τι σαφῶς τινι, *aliquid clare alicui exponere*, Ι 618. ἐπέρχεσθαι πάντα, *omnia oratione perſequi*, Σ 636.
ἕπεσθαί τινι, Π 308. μετά τινος, Π 823.
ἐπέτειος τὴν φύσιν, Ι 518.
ἐπεύχεσθαι θεοῖς, Σ 388.
ἐπέχειν, *ori admovere*, Ει. 1167. *præbere*: πιεῖν ἐπέσχον, Ν 1382. ἐπέχειν ταῖς ἀρχαῖς, Α 490. ἐπίσχες, Β 851. Ι 847. τοῦ τόκου, Α 742. τοῦ δρόμου, Ο 1200.
ἐπήκοος, Θ 1157.
ἐπί. ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου, Ο 154. νικᾷν ἐπὶ κριταῖς πᾶσι καὶ θεαταῖς, Ο 445. ἐπὶ ταῖς οἰκίαις, *in domibus*, Σ 801. ἐπὶ κώπην ἵζειν, Β 199. Cum accuſativo interdum ſignificat *propter* vel *cauſa*: ut κατῆλθον ἐπὶ ποιητὴν, Β 1418. ἐπὶ τί πάρεστε; *cujus rei gratia adeſtis?* Α 1101. ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς ξυγκαλεῖς, Α 22. Vide etiam Α 481.
ἐπιαλεῖν, Ν 1299.
ἐπιβάλλειν τινὶ χεῖρας, Α 440. σύμβολον, Ο 1215. ἐσθῆτα, Εκ. 536.
ἐπιβατεύειν τινὶ, Β 48.
ἐπιβολὴ, *mulcta*, Σ 769.
ἐπιβουλεύειν, Π 570. 1111.
ἐπιβρέμεσθαι, Β 680.
ἐπιβύειν τὸ στόμα, Π 379.
Ἐπιγένης, nom. propr. Εκ. 931.
ἐπιγίγνεσθαι, Ι 136.
ἐπιγλωττᾶσθαι, Λ 37.
Ἐπίγονος, nom. propr. Εκ. 167.
ἐπιγράφεσθαι, Α 1095. προστάτην ἑαυτῷ, Ει. 684.
Ἐπίδαυρος, Β 364.
ἐπιδακρύειν, Σ 881.
ἐπιδεικνύναι, *oſtendere*, Α 765.
ἐπιδείκνυσθαι, *artis ſuæ ſpecimen publice edere*, Β 771.
ἐπίδειξις. εἰς ἐπίδειξιν ἔρχεσθαί τινι, Ν 269.
ἐπιδειπνεῖν, Ι 1140.
ἐπιδέξια, τὰ, Ο 1493. περίιθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια, Ει. 957.
ἐπίδεσμος, Σ 1440.
ἐπίδηλός ἐστι κλέπτων, Εκ. 661.
ἐπιδημεῖν, Θ 40.
ἐπιδήμιος πόλεμος, Ει. 1098.
ἐπιδιαρραγῆναι, Ι 701.
ἐπιεικῶς ἐξεπίστασθαί τι, Σ 1249.
ἐπιζεῖν, Α 321. Θ 468.
ἐπιθαυμάζειν τὸν διδάσκαλον, Ν 1147.
ἐπιθήκη, Σ 1391.
ἐπιθύειν, Π 1116.
ἐπιθυμεῖν σοφίας, Ν 412. κόρης, Εκ. 611. 618.
ἐπικαθέζεσθαι, Π 185.
ἐπικαθῆσθαι, Β 1046.
ἐπικεῖσθαι, Ι 252.
ἐπικελεύειν, Ει. 1317.
Ἐπικεχοδὼς, Ο 68.
ἐπικηρυκεύεσθαί τινι, Θ 336. 1163.
ἐπίκλαυτος, Β 683.
ἐπίκληρος παῖς, Ο 1653. Σ 583. 589.
ἐπίκλητος, Ει. 1266.

ἐπικλίνειν τὴν θύραν, *claudere januam*, Εκ. 420.
ἐπικλινὴς, Λ 575.
ἐπίκλιντρον, Εκ. 907. Αναγ. 16.
ἐπικνᾶν, Ο 533. 1582. 1586.
ἐπικοκκύσμα, Θ 1059.
ἐπίκουρος, Ι 1319.
Ἐπίκουρος, nom. propr. Εκ. 644.
Ἐπικράτης, nom. propr. Εκ. 71.
ἐπικρώζειν, Ι 1051.
ἐπικτυπεῖν, Ο 780. τοῖς ποσὶ, Εκ. 483.
ἐπικωμάζειν, Α 982.
ἐπίκωπος, Α 231.
ἐπιλαμβάνεσθαί τινος, Λ 596.
ἐπιλανθάνεσθαι, Π 466. Ν 855. ἐπιλελήσμην, Σ 605.
ἐπιλέγειν, Ι 418.
ἐπιλείπειν, *deficere*, Π 554. τὸ πέος τοὺς πρεσβύτας ἐπιλείπει, Εκ. 620.
ἐπιλήσμων, Ν 129. 485. 629.
ἐπιμαίνεσθαι πράγματί τινι, Σ 1469.
ἐπιμανδαλωτὸς, Α 1201.
ἐπιμαρτύρομαι, Ν 495. Σ 1437.
ἐπιμελητὴς, Π 907.
ἐπιμύειν, Σ 934.
ἐπινενασμένος, Εκ. 838.
ἐπινεύειν, Α 115.
ἐπινίκιον, Εκ. 1181.
ἐπίνοια, Π 45. ἀστειοτάτη, Ι 539. γνώμης, Εκ. 574. ἐπινοίας θαυμαστὰς ἐξευρίσκειν, Ι 1322. καινὴν ἐπίνοιαν ζητεῖν, Σ 346. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπίνοιαν, Ι 90. τίν' ἔχοντες ἐπίνοιαν ἔμολον; Ο 405. τίς ἡ ἐπίνοιά σου; Ει. 127. ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, Εκ. 589.
ἐπίξηνον, *mensa coquinaria*, Α 318. 355. 358. 365. 366.
ἐπ' ὀλίγου εἴχετο, Α 31.
ἐπιορκεῖν, Β 102. Ν 402. Εκ. 1160. Ο 1609. Ι 298. 428.
ἐπίορκος, Ν 397. 400. Β 275. ἐπίορκον ὅρκον ὀμόσαι, Β 150.
ἐπιοῦσα ἐλπὶς, Θ 870. ἡμέρα, Εκ. 105.
ἐπίπαστα, Ι 103. 1089.
ἐπιπέτομαι, Ο 48. 1471.
ἐπιπηδᾶν κειμένῳ, Ν 550. ἀγρίως τινὶ, Σ 705.
ἐπιπίνειν, Ι 354.
ἐπιπολῆς, Π 1207.
ἐπίπονος, Β 1370.
ἐπιῤῥεῖν, Ν 1294.
ἐπιῤῥύζειν, Σ 705.
ἐπισίζειν, Σ 704.
ἐπισκοπεῖν, Ι 1173. 1186.
ἐπίσκοπος, Ο 1022.
ἐπισκύνιον ξυνάγειν, Β 823.
ἐπισμῇ, Θ 389.
ἐπίσταμαι, Ο 1432. Σ 959.
ἐπιστατεῖν, Θ 373.
ἐπιστάτης, Εκ. 10. *olla*, Ο 436.
ἐπιστέλλειν, *mandare*, Ν 608.
ἐπιστομίζειν, Ι 845.
ἐπιστρατεύειν τινὶ, Ο 1522. ἐπιστρατεύεσθαι, Σ 11. 1124.
ἐπιστροφαὶ βούνομοι, Β 1383.
ἐπιτήδειος, Εκ. 79. Ει. 1228. 1254.
ἐπίτηδες, Εκ. 116. Σ 391. Ι 893. 1135. 1184. Ει. 142.
ἐπιτηδεύειν τὶ, Ν 1015. Β 1069.
ἐπίτιμος, Β 702.
ἐπιτρέπειν, Π 915. 1078. Ν 799. ἐπιτρέπειν τινὶ, *arbitrio alicujus*

*permittere*, Εκ. 179. Σ 521. Α 1115.
ἐπιτρίβειν, *perdere*, Ν 243. 438. Β 571. Π 120. *enecare*, Β 1018. *verberibus contundere*, Ν 1376. τυπλόμενον ἐπιτριβῆναι, Ν 972. 1407. ἐπετρίβην, Α 1022. ἐπιτρίβεσθαι, *perdi*, Π 351. 1119. Εκ. 1068. Ει. 369. Λ 1090. ἐπιτρίβειν πόθῳ, Λ 888.
ἐπιτετριμμένος, Λ 876.
ἐπίτριπλος, Π 275. 619. Α 557.
ἐπιτροπεύειν τὸν δῆμον, Ι 212. 426. 949.
ἐπιτυγχάνειν τινὶ, *in aliquem incidere*, Ν 195. 535. ἐπιτυγχάνειν τινὸς, Π 245.
ἐπιτύφεσθαι, Λ 221.
ἐπίφθονον, Ι 1274.
ἐπιφορεῖν, Ει. 167. 225.
ἐπιφυλλίδες, Β 92.
ἐπιχαίρειν, Ει. 1015.
ἐπιχαλκεύειν, Ν 422.
ἐπίχαλκος ἀσπὶς, Σ 18.
ἐπιχαρίτλα, imperativus, Bœotice pro ἐπιχαρίζου, Α 884.
ἐπιχαρίτως, Α 867.
ἐπιχέζειν. Futurum ἐπιχεσοῦμαι, Λ 440. 441. Εκ. 640.
ἐπιχειλὴς, Ι 814.
ἐπίχειρα, τὰ, Σ 581.
ἐπιχωρεῖν, Εκ. 890.
ἐπιχώριος τρόπος, Π 47. ἐπιχώριον, Π 342. Ν 1173. Α 523. 832.
ἐπιψεκάζειν, Ει. 1141.
ἔποικος, Ο 1307.
ἐπολολύζειν, Ο 783. Ι 616.
ἐπομβρία, Ν 1120.
ἐπόμνυμι, Ν 1227. ἐπόμνυμαι, Π 725.
ἐποποῖ, Ο 58.
ἐποπλεύειν, Β 745. 1143. ἐποπλεύων πατρῷα κράτη, Β 1126. 1138.
ἔπος, Π 268. Ι 39. ἔπος ταραξικάρδιον, Α 315. ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδεσθαι, Ν 1375. οὐδὲν πρὸς ἔπος, *temere*, Εκ. 751. *versus*, Θ 412. *verbum*, i. e. *proverbium*, Ο 507.
ἐπουρίζειν, *secundo vento provehi*, Θ 1226.
ἔποχος, *equo insidens*, Λ 677.
ἔποψ, Λ 771. Ο 47. & passim in eadem fabula.
ἐπλαβόειος θυμὸς, Β 1017.
Επλ' ἐπὶ Θήβας, Drama Æschyli, Β 1021.
ἐπλέτης, Β 418. ἐπλέτις, Θ 480.
ἐπύλλιον, Β 942. Α 398. ἐπύλλια Εὐριπίδου, Ει. 532.
ἐπώδυνον τραῦμα, Α 1205.
ἐπώζειν, κρώζειν, de avibus, Ο 266.
ἐπωνυμία, Π 1164.
ἔραμαι, *amo*, Σ 751.
ἐρᾷν, Β 957. Π 179. ἐρᾷν φαγεῖν, Ο 76. Α 146. τοῦ δικάζειν, Σ 89. ἀκοῦσαι, Π 1009. ταλαιπώρων πραγμάτων, Ο 135. κακῶν, Ο 143.
ἐρανισλὴς, Ολκ. 22.
ἐραννὸς, *amabilis*, Λ 1297.
ἔρανος, Λ 651. Α 615. παππῷος, Λ 653.
Ερασινίδης, Β 1196.
ἐρασλὴς, Ν 976. Π 154. Ι 732. ἐράσλης πραγμάτων, i. e. πολυπράγμων, Ει. 191. πονηρῶν πραγμάτων, Ν 1459. τοῦ πονεῖν, Π 254. χώρας τινὸς, Ο 1279.

ἐργάζεσθαί τινα κακὸν, Π 73. 465. αἴσχιστα ἐργάζεσθαί τινα, Σ 787. αἴσχιστον ἔργον, Β 1474. ἐργάζεσθαι ἔργον, Π 445. Ο 1430. ἐργάσασθαι πολλὰ χρήματα, *magnas opes acquirere*, Ι 840. τοιοῦτον ἐμοὶ ἔργον ἐστ' εἰργασμένον, Ι 844. ἐργάσομαι δεινόν τι ἔργον, Α 128. σχέτλιον ἔργον εἰργασμένος, Ο 1175. τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, Εκ. 148.

ἐργασία γῆς, Β 1034.

Εργασίων, nom. propr. Σ 1201.

ἐργαστήριον, Ι 744.

ἐργάτης, Α 611. ἐργάτης λεὼς, Ει. 632.

ἔργον οὐδέν ἐστι στροφῶν, Π 1154. οὐδὲν ἔργον ἑστάναι, Λ 424. οὐδὲν ἔργον ἐστὶ λευκῶν ὀδόντων, Ει. 1309. ubi vide not. οὐκέτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, Λ 614. οὐ δόλου νῦν ἔργον, *nunc non est opus dolo*, Π 1158. ἐμὸν ἔργον ἐστὶν, Θ 1172. σὸν ἔργον, Λ 381. Ν 1494.

ἔρδειν τέχνην, Σ 1431.

ἐρέβινθος, Εκ. 45. 606. Ν 1396. Ει. 1136. *membrum virile*, Β 545. Α 801.

ἐρεβοδιφᾶν, Ν 192.

ἔρεβος, τὸ, Ο 693. 694.

ἐρεθίζειν, Λ 475. ζῶον ἠρεθισμένον, Σ 1104. ἐρεθιζόμενος φέψαλος οὐρίᾳ ῥιπίδι, Α 668.

ἐρεθίσματα, Ν 312.

ἐρείδειν εἴς τινα, Ν 558. κατά τινος, Ι 627. κρημνοὺς, Ι 628. ὁρμαθοὺς μελῶν, Β 914. *vorare*, Ει. 25. 31. pro βινεῖν, Θ 488. Εκ. 616. ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδεσθαι, Ν 1375.

ἐρείκειν, Αμφ. 7.

ἐρεῖν, Ι 476. ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, Π 114.

ἐρέπτεσθαι, Ι 1294.

ἔρεσθαι τινὰ, *percontari de aliquo*, Ο 167.

ἐρέτης, Ι 542. Σ 1097.

ἐρέφειν πρὸς αἐτὸν, Ο 1110.

Ερεχθείδης, Ι 1015. 1030.

Ερεχθεὺς, Ι 1022.

ἐρήμας τρυγᾶν, Σ 634. Εκ. 885.

ἐρημία, Λ 787. Σκυθῶν, Α 704. λύχνων, Ο 1484.

ἔρημος, Π 447.

ἐριβρεμέτας, Β 814.

Ερινvὺς, Π 423. Ερινύων ἀπορρὼξ, Λ 812.

ἔριον, Λ 571. Ν 50. τὰ ἔρια, τἄρια, Β 1387. Εκ. 215. ἔρια πεπλαμένα, Ν 343. οὖλα, Β 1067. Μιλήσια, Λ 729. οἰσυπηρὰ, Α 1177. ἐρίων τάλαντον καταπίνειν, Σ 1147.

ἐριοπωλικῶς, Β 1386.

Εριούνιος, Β 1144.

ἐρίτιμοι τρίποδες, Ι 1016.

ἐριωλὴ, Ι 511. Σ 1148. Vide not. ad Α 1177.

ἕρκος, Ο 528.

ἕρμα, ατος, Ο 1429.

Ερμῆς, Ν 1234. Ο 572. Στροφαῖος, Π 1153. Εμπολαῖος, Π 1155. Α 816. Δόλιος, Π 1157. Θ 1202. Ηγεμόνιος, Π 1159. Εναγώνιος, Π 1161. Αλεξίκακος, Ει. 422. Χθόνιος, Β 1126. 1145. Εριούνιος, Β 1144. Αγοραῖος, Ι 297. Νόμιος,

## Ζ.

νιος, Ι 1253. μεγαλώνυμος, Θ 315. παγκρατὴς, Θ 368. διόπτης καὶ κατόπτης, Α 435. Καταιβάτης, Ει. 42. κεραυνοβρόντης, Ει. 376. θεῶν τύραννος, Ν 564. Ζῆνα pro Δία, Λ 717. Ζηνὸς pro Διὸς, Ο 1740. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; *quænam est cœli tempestas?* Ο 1501.

ζηλότυπος, Π 1016.

ζηλοῦν. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας, Α 1008. τῆς εὐτυχίας, Σ 1450. τῆς παιδεύσεως, Θ 175. τῆς εὐγλωττίας, Ι 837. ζηλοῦντες, Ν 1210.

ζηλωτὸς, Σ 451. ζηλωτότατος βίος, Ν 463.

ζημία, Π 1124. Α 737.

ζημιοῦν, Α 717.

ζῆν, Β 1082. 1477. ζῆν ἀπό τινος, Ει. 850. ζῆν ἐκ ταυτοῦ, Εκ. 591. τῶν κοράκων πονηρίᾳ, Θ 868.

ζητεῖν pro *conari*, *studere*, Π 573. 590.

ζύγιος, sc. ἵππος, Ν 122.

ζυγὸν, τὸ, *lorum calcei*, *corrigia*, Λ 417.

ζυγωθρίζειν, Ν 745.

ζωμεύματα, Ι 279.

ζωμίδιον, Ν 389.

ζωμὸς, Ν 386. Ι 357. 360. 1174. Ει. 716. 885.

ζωνίον, Λ 72.

ζωπυρεῖν, Λ 682.

## H.

Ἦ interrogativum, *an?* Ν 248.

ἦ pro ἦν, *eram*, Λ 643. Π 77. Ι 1339. Ο 1363. Σ 1091.

η cum sequente vocali aut diphthongo in unam syllabam coalescit: Λ 128. Β 695. Θ 288. 476. Α 458. 769. Ν 1084.

ἥβᾶν, Β 1055. Σ 357.

ἥβη, Ν 976. Σ 236. ἐφ' ἥβης, Ι 524. ἀπολαῦσαι τῆς ἥβης, Λ 591.

ἡβυλλιᾶν, Β 516.

ἡγεῖσθαί τινι, Ο 675. τοῖς τυφλοῖς, Π 15. τοῖς προβατίοις, Π 299.

Ηγέλοχος, nom. propr. Β 303.

ἡγεμονεύειν ὁδὸν, Ει. 1093.

ἡγεμόνιος, Π 1159.

ἤδειν, 3. persona, Σ 558. 635. Ει. 1182.

ἥδεσθαι, Π 288. Ει. 291. ἥδεσθαί τινι, Ι 623. 653. ἥδομαι cum participio, Εκ. 1009. Ει. 1127. 1161. Α 635. Ν 1171. Ο 325.

ἡδέως ζῆν, Π 262.

ἤδη, Ν 386. 766. Εκ. 316. μετὰ τοῦτ' ἤδη, Θ 655. ὡς τάχιστ' ἤδη, Θ 662. cum futuro, δείξει τ' ἤδη, Θ 673. ἤδη ποτε, Ν 346. Σ 222.

ᾔδη, ᾔδης, ᾔδησθα, ᾔδη, Θ 554. Εκ. 551. Ν 329. Ο 511. Α 35.

ἡδίων, Ει. 3. 1140.

ἡδονὴ, Ν 1072. αἰσχραὶ ἡδοναὶ, Ι 1284. ὑφ' ἡδονῆς, Π 289.

ἦδ' ὃς, Λ 514. Σ 795.

ἡδυμελὴς, Ο 659.

ἥδυσμα, Σ 496. 499. Ι 678.

ἠθὰς, ἀδος, Εκ. 151. Ο 271.

ἥκιστα, Π 203. ἥκιστα πάντων, Π 440.

Ηλεῖος, Ο 149.

Ηλέκτρα, Ν 534.

ἤλεκτροι, Ι 532.

## Ι.

## K.

Εκ. 559. 604. Ν 239. Ει. 192.
κατάβα, pro κατάβηθι, Β 35. Σ 979.
καταβάδην, Α 411.
καταβαίνειν, Α 409. καταβήσομαι, Σ 981. κατάβηθι, Λ 873. καταβατέον, Λ 884.
καταβοᾷν, Ι 286. Α 711.
καταβρέχεσθαι, Ν 267.
καταβροχθίζειν, Ο 503. Ι 357. 826.
κατάγελως, *irrisio*, Α 76. κατάγελως πλατὺς, Α 1126. κατάγελων παρασχέθειν τινι, *alicui esse derisui*, Ι 319.
καταγηράσκειν, Ι 1308.
καταγιγαρτίσαι, Α 275.
καταγιγνώσκειν, καταμανθάνειν, Ι 46. δίκην, *causam damnare*, Ι 1360.
καταγλωττίζειν τινὸς ψευδῆ, Α 380. κατεγλωττισμένος, Θ 131. Ι 352.
καταγλωττίσματα, Ν 51.
κάταγμα, τὸ, Λ 583.
κατάγνυμι, *frango*, κατεάγη τῆς κεφαλῆς, Σ 1428. κατέαξ' ἐχῖνον, Σ 1436. κατέαγεν ἡ χύτρα, Θ 403. κατάξειε τῆς κεφαλῆς, Α 1166. οὐκ ἂν καταγείη, Α 944. ἵνα μὴ καταγῇ, Α 928. ὅπως ἂν μὴ κατάξῃ, Α 931. κατεαγὼς, Π 545. καταγνύμενος, Ει. 703.
καταγορεύειν, Σ 932. Ει. 107.
καταδακτυλικὸς, Ι 1381.
καταδαρθάνειν, Π 300. 527. Ν 38. Εκ. 37. παρά τινι, Εκ. 628.
καταδείδω, Ει. 759.
καταδιαλλάττεσθαι, Σ 1284.
καταδύειν. καταδεδυκὼς, Σ 140. καταδύσαι ναῦς, Β 49.
καταδωροδοκεῖν, Σ 1036. καταδωροδοκεῖσθαι, Β 361.
καταιβάτης Ζεὺς, Ει. 42.
καταιδεῖσθαί τινα, Ν 1468.
καταιθαλόω, Ο 1242. 1248. 1261.
καταίθειν, Θ 727. 730.
καταισχύνειν τινὰ, Ν 1220. Ο 1451.
κατακάμπτειν στροφὰς, Θ 68.
κατακεκλεισμένος, Π 206.
κατακελεύειν, Ο 1273. Β 207.
κατακλεὶς, εἶδος, Σ 154.
κατακλίνειν τινὰ, Π 411. 662. παιδίον, Λ 18. κατακλίνεσθαι, Σ 1208. 1210. 1211. Λ 904. 906. κατακλινόμενοι ἐπὶ ταῖς κοίταις, Σ 1040. futurum κατακλινήσομαι, Ι 98.
κατακνήθειν, Ι 771. Σ 965. Π 973.
κατακοιμᾶσθαι, Θ 46.
κατακράζεσθαί τινα, Ι 287.
κατακρήμνασθαι, Ν 377.
κατακρώζειν τινὰ, Ι 1020.
κατακτὸς κότταβος, Ει. 1244.
κατακωλύειν, Α 1088.
καταλαλεῖν, Β 752.
καταλαμβάνειν, Α 242. 263. ἕδρας, Εκ. 21. 86.
καταλέγειν στρατιώτας, Α 1065.
καταλείπειν, Π 556. Ει. 200. 694.
κατάλειπτος μύρῳ, Ει. 862. σμύρνῃ, Ι 1332.
καταλεπτολογεῖν, Β 828.
καταλεύειν, Α 285.
καταληπτικὸς, Ι 1380.
κατάληψις, Ν 318.
καταλλαγὴ πολέμου, Ο 1588.
κατάλογος. ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ, Ι 1369.

καταλεύεσθαι τὸν βίον, Ν 838.
καταλύειν τι, Ει. 743. τὸν πόλεμον, Λ 112. τὸν δῆμον, Εκ. 453. τὴν δημοκρατίαν, Π 948. στάσιν, Β 359.
καταμελιτοῦν, Ο 224.
καταμηλοῦν, Ι 1150.
καταμισθοφορεῖν, Ι 1352.
καταμύειν, Σ 92.
καταμυτlωτεύω, Ει. 247.
κατανίφειν, Ν 965. Α 138.
καταντικρὺ τῶν Πρυτανέων, Εκ. 87.
καταντλεῖν τινος, Σ 483.
καταξαίνειν εἰς Φοινικίδα, Α 320.
καταπαλαίειν, Α 710.
κατάπαστος, Ι 968. στεφάνοις, Ι 502.
καταπάττειν, Ι 99. τέφραν κατὰ τῆς τραπέζης, Ν 177. καταπαττόμενος, Ν 362.
καταπαύειν τὰς πόρνας, *facere ne ulla amplius sint scorta*, Εκ. 718.
καταπελτάζεσθαι, Α 160.
καταπέρδειν τινὸς, Π 618. Σ 618.
καταπετάννυμι, Π 731.
καταπίνω, Β 1466. καταπεπωκὼς, Ο 1137. 1429.
καταπίπτειν ἀπόνου, Ν 1273.
καταπιττοῦν, Εκ. 829. 1109.
καταπλάσσειν, Π 721. 724. καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ, Εκ. 878.
καταπλαστὸν φάρμακον, Π 717.
καταπροδοῦναι, Σ 1044.
καταπροίξομαι, Θ 566. Ν 1240. Σ 1366. 1396. Ι 435.
καταπύγων, Θ 200. Ν 529. 909. Σ 84. 687. Ι 639. Α 79. καταπυγωνέστερος, Λ 776.
καταπυγοσύνη, Ν 1023.
καταπυρπολεῖσθαι, Θ 243.
καταρράκτης, avis, Ο 887.
καταρᾶσθαί τινι, Α 815. Β 746. Ν 871. Σ 614.
κατάρατος, Λ 530. Θ 1048. Ει. 33.
κατάρδειν τινὰ, Α 658.
καταροῦν τὴν γῆν, Ο 582.
καταρρεῖν, Α 26. καταρρυεὶς, Ει. 71. καταρρυὴς, Ει. 146.
καταρρήγνυσθαι. κατερράγη ὁ πόλεμος, Ι 644. Α 528.
κατάρχειν λόγων, Α 638.
κατάρχεσθαι τοῦ ἱερείου, Ο 959.
κατασήπεσθαι. κατασέσηπας, Π 1035.
κατασικελίζειν, Σ 911.
κατασκεδάζειν, Ο 536.
κατάσκιος λόφος, Α 965.
κατάσκοπος τῶν λόγων, Θ 588.
κατασπᾶν τινα τῶν τριχῶν, Λ 725. κατασπᾶν, *deglutire*, Ι 718.
κατασπαράττειν, Ι 728.
κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς, Ι 1094.
κατασπέρχειν τινὰ δορὶ, Α 1188.
κατασποδεῖν πελέκει, Θ 560.
κατασίλλειν, Θ 256.
καταστῆναι. ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ, *quando lacus est tranquillus*, Ι 865.
καταστρέφειν τὴν πόλιν, Ι 274. καταστρέφεσθαι τοὺς ἐναντίους, Σ 1092.
κατασωμύλλεσθαι, Θ 461. κατεστωμυλμένος, Β 1160.
κατατήκεσθαι. ὑπὸ τοῦ ἄλγους κατατέτηκα, *mœrore contabui*; Π 1034.
κατατιθέναι μισθὸν, Ν 246. τί κα-

κωμῳδολειχῶν,

λωβᾶσθαί τινα, I 1408.
λωβηταὶ τέχνης, B 93.
λωποδυτεῖν, Π 165. B 1075. Ex. 565.
λωποδύτης, Θ 817. B 772. O 497.

## M.

Μὰ in affirmatione nunquam adhibetur nisi comite particula ναί. Vide not. ad A 465. οὔτοι μὰ τοὺς θεοὺς, I 235. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, Θ 269. οὐ μὰ τὼ θεὼ, Θ 718. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ, Π 712. οὐ μὰ Δί' οὐ, B 493. N 1066. Σ 396. μὰ Δί' οὐ μέντοι, Σ 665. μὰ Δί' ἀλλὰ, *immo vero*, Π 22. 101. 111. Θ 1125.
μὰ per se negans absente οὐ, nec sequente ἀλλὰ, Θ 748. 897. B 951. Π 400. O 109. I 336. μὰ & νὴ a librariis commutata, A 465. Π 764. Ex. 1085. O 24.
μὰ τὸν, μὰ τὴν, suppresso dei vel deæ nomine, B 1374.
μαγγανεύειν, Π 310.
μαγειρικὰ ῥημάτια, I 216.
μαγειρικῶς, I 376. A 1015. Ei. 1017.
μάγειρος, I 418.
Μάγνης, Comicus poëta, I 520.
μαδᾶν, Π 266.
μάδδα, Dor. pro μάζα, A 732. 835.
μάζα, Π 192. 544. Ex. 606. 665. I 55. Ei. 1. φυστὴ μάζα, Σ 610.
μαζίσκη, I 1105. 1166.
μαθητιᾶν, N 183.
μαῖα, Ex. 915.
μαιεύεσθαι, A 695.
μαίνειν τινὰ, Θ 561.
μαίνεσθαι, Σ 744. εἰ μὴ μαίνομαι, Θ 470. N 660. μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι, B 103. 751.
μαινὶς, B 985.
Μαιῶτις λίμνη, N 273.
Μάκαρες, *Dii*, O 703. Μακάρων νῆσοι, Σ 639. εὐωχία, B 85.
μακαρία. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, I 1151.
μακάριος, B 1482. I 157. χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, Σ 1292.
μακαρίζειν, Σ 429. 588.
μακαρίτης βίος, Π 555.
μακαρίως πράττειν, Π 629.
μακέλλη Διὸς, O 1240.
μακκοᾶν, I 62. 396.
μακρὰν, B 434. μακρὰν ἄπωθεν, O 1184. οὐκ ἐς μακρὰν, Σ 454.
μακρὸς, I 207. μακρὰ, subaud. γραμμὴ, Σ 106. μακρὰν, subaud. ῥῆσιν, ἔοικε λέξειν, Θ 382. μακρὰ κλάειν, Θ 211. Ex. 425. κωκύειν, B 34. οἰμώζειν, Π 111. O 1207. ὀτοτύζεσθαι, A 520.
μάκρος, τὸ, pro μῆκος, O 1131.
μακρῷ εὐνούστατος, Ei. 673.
μάκτρα, B 1159. Π 545.
μαλακίων, Ex. 1058.
μαλακὸν ἐνδιδόναι, Π 488. μαλακὸν βλέμμα, Π 1022.
μαλακῶς καθίζεσθαι, I 785.
μαλάττειν τινὰ, I 389. μαλάττεσθαι, Σ 973.
μαλάχη, Π 544.
μάλη. ὑπὸ μάλης ἔχειν δόρυ, A 985.
μαλθακιστέα, N 727.
μαλθακός εἰμι, Σ 714. μαλθακόν τι βαλεῖν, B 595. μαλθακὴ γῆ-

viri, Α 56. 157. Εκ. 120. 133. 245. Ν 33. 1192. Σ 1400. Ι 671. Ει. 137.
μελετᾶν σοφίαν, Π 511.
μέλημα, Εκ. 905. χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Εκ. 972.
Μελησίας, nom. propr. Ν 686.
μελία φυλλόκομος, Ο 742.
μέλι, Π 1121. Ἀτ]ικὸν μέλι, Ει. 252. Θ 1192.
μελίγλωσσα ἔπη, Ο 908.
μελισσόνομοι, Β 1273.
Μελισ]ίχη, nom. propr. Εκ. 46.
Μελίτη, pagus Att. Β 501.
Μελιτίδης, Β 991.
μελιτοπῶλαι, Ι 853.
Μέλιτος, nom. propr. Β 1302. Γηρυτ. 9.
μελιτοῦτ]α, Λ 601. Ν 507. Ο 567.
μέλιτ]α, Ν 45. Σ 107. μέλιτ]α Μούσης, Εκ. 973.
μελίτ]ιον, Σ 366.
μέλλειν, *cunctari*, Θ 661. Β 1509. Π 255.
μελλοδειπνικὸν μέλος, Εκ. 1153.
μελλονικιᾶν, Ο 639.
μελοποιεῖν, Θ 42. 67.
μελοποιὸς, Β 1250. 1328.
μέλος, Π 294. Β 874. 915. 1248. 1255. Ο 1374.
μέλπειν, Θ 961.
μελύδριον, Εκ. 883.
μελῳδεῖν, Θ 99. Ο 226. 1382.
μεμβρὰς, piſcis, Σ 493.
Μέμνων, Β 963. Ν 622.
μέμφεσθαι μέμψιν, Π 10. μέμφεσθαι τινί τι, Θ 830. Ν 525.
μέμψιν ἐπιφέρειν τινι, Β 1253.
μὲν abſolute, non ſequente δὲ, Ο 1214. 1220. Β 378.
μὲν οὖν, Π 287. 347. 412. 437. Θ 206. 257. 424. 861. Aliquando *immo* ſignificat, ut Εκ. 111. 765. Ι 911. Ο 341. 1464. aliquando *ſaltem*, vel *certe* verti poteſt, ut Εκ. 1102.
Μενέλαος, Λ 155. Θ 910. Ο 509. Μενέλεως, Θ 867. 901.
μενετοὶ θεοὶ, Ο 1620.
μενοινᾶν, Σ 1080.
μένος πυρὸς, Α 666.
μέντοι γε, Θ 709.
μέριμναι, Ν 1404.
μεριμνοφροντισ]ὴς, Ν 101.
μέρος. ἐν τῷ μέρει, *viciſſim*, Λ 540. Β 32. 497. ἐν μέρει, Ο 1228. Σ 1319.
μέσατος, Σ 1502.
μεσημβρία, Ο 1499.
μεσημβρινὸς, Σ 774. Α 40.
μεσημερινὸς, Ο 1096.
μέσον ἔχειν τινά. Translatio ducta a luctatoribus, Ν 1047. ἔχομαι, ἔχει, ἔχεται μέσος, Α 571. Β 469. Ι 388. κατατιθέναι τι ἐς τὸ μέσον, Εκ. 602.
μεσοῦν. ἐπειδὴ τὸ δρᾶμα μεσοίη, Β 924.
Μεσσήνη, Λ 1141.
μεσ]ὸς, Π 188. 193. 695. Ι 814.
μέτα, pro μέτεσ]ι, Εκ. 173.
μεταβάλλειν τοὺς τρόπους, Β 734. Π 36. μεταβάλλεσθαι τοὺς τρόπους, Σ 1461.
μεταβιβάζειν, Ει. 947.
μετάβουλος, Α 632.

μεταδοῦναι τινός τινι, Α 961.
μεταιτεῖν, Ι 775. μεταιτεῖν μέρος τινός, Σ 972.
μετακυλινδεῖν αὐτὸν, Β 536.
μεταλαβεῖν τινὸς, Π 370.
μέταλλα, Ο 593. Σ 659. Ι 362.
μεταλλάττειν φύσιν, Ο 117.
μεταμανθάνειν, Π 924.
μεταμέλει, Π 358. Ν 1114.
μεταμώνιος, Ει. 117.
μεταπείθειν, Α 626.
μεταπειρᾶσθαι, Εκ. 217.
μεταπέμψασθαι, Π 341. 609. Α 1087.
μεταπίπτειν ἐξ ἐχθίστου, Ο 626.
μετάρσιος, Ο 1383.
μετασκευάζειν ἑαυτὸν, Εκ. 499.
μεταστρέφειν ἑαυτὸν πρὸς τὸ μαλθακώτερον, Β 538.
μεταστρέφεσθαι, Α 537.
μετατρέχειν παρά τινα, Ει. 261.
μετάτροπος, Ει. 945.
μεταχειρίζεσθαι, Ι 345.
μετεγγράφεσθαι, Ι 1370.
μετέρχεσθαί τινα, Εκ. 363. πρᾶγμα, Λ 268.
μέτεστί μοι τούτου, Ο 1666. 1668.
μετέχειν τῶν κακῶν, Π 5. μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς, Π 226. μετέχειν τινὶ πληγὰς ἴσας, Π 1144.
μετέωρα, τὰ, Ο 690. μετέωρα χωρία, Ο 818. πράγματα, Ν 228. 1284.
μετεωρίζεσθαι, Ν 404. ὑπὸ λόγων μετεωρίζεσθαι, Ο 1447.
μετεωροκοπεῖν, Ει. 92.
μετεωροσοφιστὴς, Ν 360.
μετεωροφένακες, Ν 333.
μετιέναι τι, *ire ad aliquid petendum*, Ι 605. Ει. 274. *redire*, Ν 1408.
μέτοικος, Λ 580. Ι 347. Α 508. Ει. 297.
μετοικίσασθαι, *domum mutare*, Εκ. 754.
μετόρχιον, Ει. 568. Γεωργ. 17.
μετουσία, Θ 152. Β 442.
μέτρια καὶ δίκαια, Ν 1137. μέτριος ἀνὴρ, Π 245.
Μέτων, Ο 997. 1010.
μέτωπον, Π 942. ἀνασπᾶν τὰ μέτωπα, Ι 631. χαλᾶν τὸ μέτωπον, Σ 655.
μὴ, *ne*, cum indicativo, Ν 493.
μὴ vetat, in abſoluta negatione non adhibetur, niſi adjuncto οὐ, Εκ. 1000.
μὴ vetans cum præſente conſtruitur in imperativo, cum aoriſto in ſubjunctivo: Α 1036. Β 1380. Π 598. Excipitur μὴ ψεῦσον, Θ 870.
μηδαμῆ, Θ 1162. μηδαμῶς, Β 581.
μηδὲ ἓν, Π 37.
Μήδεια, Dramatis titulus, Ει. 1012.
μηδέν. νομίζειν τινὰ τὸ μηδὲν, Ο 577.
μήδεσθαι ἄφθιτα, Ο 689.
Μηδικὸς, Β 938.
Μῆδοι, Θ 337. 365. Σ 1099. Ι 478. 781. Ει. 108.
Μῆδος, avis, Ο 277.
μηκύνειν, *longum eſſe in oratione*, Λ 1132.
μήκων, Ο 160.
Μηλιεὺς, gentile nom. Λ 1169.
Μήλιος, Ν 830. λιμὸς Μήλιος, Ο 186.

Εὐριπίδου, Β 1306. *μούσης παντοίας πειραθέντες*, Ι 505. *τὰς μοῦσας ἀφανίζειν*, Ν 972. Μοῦσαι ἐννέα Διὸς παρθένοι, Β 875.

Μουσαῖος, Β 1033.

*μουσεῖα χελιδόνων*, Β 93.

*μουσικὸς ἀνὴρ*, Σ 1244. Ι 191. *ἀγὼν*, Π 1163. *μουσικώτατα*, adverb. Β 873.

*μουσικὴ*, Β 729. 797. Π 190. *οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι*, Ι 188. *ταχὺς τὴν μουσικὴν*, Α 851.

*μουσόμαντις*, Ο 276.

*μουσοποιεῖν*, Ν 334.

*μουσοῦσθαι. μεμούσωμαι*, Λ 1127.

*μοχθεῖν*, Π 282. 518. 525. 556.

*μοχθηρία*, Π 109. 159.

*μοχθηρὸς*, Π 391. Ι 1304. *μοχθηρὸς τοὺς τρόπους*, Π 1003. *μοχθηρὸς βοῦς*, Ι 316. *μοχθηρὸν ῥῶ*, Θ 781. *μοχθηρότατος*, Β 1011.

*μοχλευτὴς θαλάσσης*, Ν 568. *καινῶν ἐπῶν*, Ν 1397.

*μοχλὸς*, Σ 113. 154. 200. *μοχλοὺς ἐμβάλλειν*, Θ 415. *ξυνεμβάλλειν*, Λ 246. *ὑποβάλλειν ὑπὸ τὰς πύλας*, Λ 428. *χαλᾶν*, Λ 310. *μοχλοῖς πακτοῦν*, Λ 264. *ἀποκλείειν*, Λ 487.

*μῦ, μῦ*, Θ 231.

*μυᾶν*, Λ 126.

*μύειν*, *connivere*, Σ 988.

*μυεῖσθαι*, Β 456. Ει. 375. *μεμυημένος ἐν Σαμοθρᾴκῃ*, Ει. 278 *μεμυημένοι*, Β 158. 318. *μυεῖσθαι τὰ μεγάλα*, fubaud. *μυστήρια*, Π 845.

*μύζειν*, Θ 231.

*μῦθον ἀμφοῖν ἀκοῦσαι*, Σ 725.

*μυῖα. ἀπαμύνειν τὰς μυίας*, Σ 597.

*μυκᾶσθαι*, Β 562. Σ 1488. *μυκησαμένη βροντὴ*, Ν 292.

*μύκης*, *fungus ellychnii*, Σ 262.

*μυκτὴρ*, Σ 1488. *μυκτῆρες*, Β 893. Ει. 158. *μυκτὴρ λύχνου*, Εκ. 5.

*μύλη*, Σ 648.

*μύραινα*, Β 475.

*μυριάκις*, Β 63. Ν 738.

*μυριάμφορον ῥῆμα*, Ει. 521.

*μυρίζειν τινὰ*, Λ 938. *μυρίσαι μύροις*, Π 529. *μυρίζεσθαι*, Εκ. 1117.

*μυρίος*, prima longa, Θ 927.

*μυριοστὸν μέρος*, Λ 355. *μυριοστὴ μοῖρα*, Θ 555.

Μύρμηξ, nom. propr. Β 1506.

*μύρμηκος ἀτραποὶ*, Θ 100.

*μύρον*, Π 811. Ν 51. Λ 1091. *μύρον Ῥόδιον*, Λ 944. *μύρον ἕψειν*, Λ 946. *μύρου ὄζειν*, Εκ. 524. *μύρον*, pro *μυροπωλεῖον*, Ι 1375.

*μυρόπωλις*, Εκ. 841.

*μυῤῥίνη*, *myrti ramus*, Θ 37. Ν 1364. Ο 43. Σ 861. Ει. 1154. Πελ. 8. *αἱ μυῤῥίναι*, forum, ubi myrti venduntur, Θ 448.

Μυῤῥίνη, nom. propr. Λ 70. Μυῤῥινίδιον, Λ 872. Μύῤῥιον, Λ 906.

*μύῤῥινον, τὸ*, Ι 964.

*μυῤῥινὼν, ὦνος*, Β 156.

*μύρτα, τὰ*, *myrti baccæ*, Ο 160. 1100

Μυρτία, nom. propr. Σ 1396.

*μύρτον, τὸ*, *pudendum muliebre*, Λ 1004.

*μύρτος*, *myrtus*. *ἐν μύρτου κλαδὶ*, Λ 632.

N.

ναυτιᾷν, Θ 882.
ναυτικὸν, Ι 1063. 1186.
ναυτίλος, Β 1207.
Ναυφάντη, nom. propr. Ι 1309.
ναύφρακτον βλέπειν, Α 95. ναύφρακτος στρατὸς, Ι 567.
νάω, *fluo*, σκῶρ ἀεὶ νῶν, Β 146.
νέα γυνὴ, Ν 1184. αἱ νέαι, Εκ. 900.
νεᾷν τοὺς ἀγροὺς, Ν 1117.
νεανίας, Ν 8. & passim.
νεανικὸν κρέας, Π 1137. νεανικὴ ῥώμη, Σ 1067. νεανικώτατος, Σ 1205. Ι 611.
νεανικῶς, Ει. 897. τύπτειν τινὰ, Σ 1307.
νεανίσκος, Π 1016. 1071.
νεβρῶν δοραὶ, Β 1211.
νεὶ, Bœotice pro νὴ, Α 867. 905.
νεῖκος, Θ 788. Β 1099.
Νεῖλος, Θ 855. Ν 272.
νεῖν, *nere*. στήμονα νήσεις, Λ 519.
νεῖν, *natare*. ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσι, Ι 321.
νεκρὸς, Β 170. 1403.
νέκταρ, Α 196.
νέμειν, *tribuere*. νέμειν χάριν, Ο 384.
νέμεσθαι, *depasci*, Ο 159. *incolere*, Ο 231. 330.
Νεοκλείδης, Π 665. 716. 747. ὁ γλάμων, Εκ. 254. 398.
νεόκοπτος μύλη, Σ 648.
νέος οἶνος, Ει. 916.
νεόπλουτος τρὺξ, Σ 1309.
νεότης, Σ 1199.
νεοττεύειν, Ο 699.
νεοττία, ἡ, Ο 641.
νεόττιον τοῦ πατρὸς, Ο 767. νεόττια, τὰ, Ο 547.
νεοττὸς, Ο 1350. Ἄρεος, Ο 835.
νεοττοτροφεῖσθαι, Ν 999.
νεοχμὸς, Β 1372. νεοχμὸν τέρας, Θ 701.
νέρτερος, Λ 772.
νέρτος, avis, Ο 303.
Νέστωρ, Ν 1057.
νεύειν ἐς τὴν γῆν, Σ 1110.
νεῦρα τῆς τραγῳδίας, Β 862.
νευρορράφος, Ι 739.
νευροῦσθαι. νενεύρωται ἥδε συμφορὰ, Λ 1078.
νεφέλαι βροντησικέραυνοι, Ν 265.
νεφέλη, genus retis, Ο 194. 528.
Νεφελοκοκκυγία, Ο 819. 821. 904. 1565.
Νεφελοκοκκυγιεὺς, Ο 1035.
νεφόβολοι ἀναβολαὶ, Ο 1385.
νέφος ὄμβριον, Ν 288. νέφος ὀρνέων, Ο 295. στρουθῶν, Ο 578. νέφος ἐχθρὸν πολέμου, Ει. 1090.
νεφρὸς, ὁ, Λ 962. Β 475. 1280.
νεώνητος, Π 769. Ι 2.
νεώριον, Α 552. 918. Ο 1540.
νεὼς, Attice pro ναὸς, *templum*, Ν 401. νεὼς λίθινος, Ο 612.
νεώσοικος, Α 96.
νεώτερόν τι δρᾷν, Εκ. 338.
νὴ Δία, Π 165. 202. νὴ τοὺς θεοὺς, Π 74. νὴ τὸν οὐρανὸν, Π 129. νὴ τὼ θεὼ, *per Cererem & Proserpinam*, Λ 51. νὴ τὸν Ἀπόλλω, Εκ. 160. νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, Ει. 218. νὴ τὴν Ἄρτεμιν, Εκ. 90. νὴ semper affirmat, tametsi quandoque negationi junctum occurrit, ut Θ 640. Ν 217.
νήειν πυρὰν, Λ 269. 373. ἀμφορῆς νενησμένοι, Ν 1203.

αὐτὸν, Σ 743. τινὰ κονδύλοις, Σ 254.
νουμηνία, Ν 1191. Σ 96. 171. Ι 43. Α 999.
νοῦς. κατὰ νοῦν πράττειν, Ι 549. Ει. 762. χωρεῖ κατὰ νοῦν, Ει. 940. ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις; Εκ. 156. νοῦν ἔχοντες, Ν 835. νοῦν ἔχων καὶ φρένας, Β 534. νοῦν καὶ φρένας ἔχειν πρός τι, Θ 291. νοῦν ὀλίγον κεκτημένος, Εκ. 747. νοῦς παρὼν ἀποδημεῖ, Ι 1120. οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις, Ι 1121. ξυλλέγων ἐπύλλια, Α 398. πέτεται, Σ 93. ἀπὸ νοῦ καταπεσὼν, Ν 1273. νοῦν προσέχειν, Ν 575. Π 113. 151. τινὶ vel πρός τινι, Ν 1010. Ι 1014. 1064. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν, Β 105.
νυκτερείσια ἔργα, Θ 204.
νυκτερινὸς, Σ 2. Α 1163.
νυκτερὶς, avis, Ο 1296. 1564.
νυκτοπεριπλάνητος, Α 264.
νύκτωρ, Θ 258. Ο 1491. Ν 173.
νυμφεύτρια, Α 1056.
νύμφη, Θ 478. νύμφην ἀγαγέσθαι, Π 529.
Νύμφη. Νύμφαι θεαὶ, Ει. 1070. οὔρειαι, Ο 1098. ὀρεσίγονοι, Β 1344. ὀρείπλακτοι, Θ 326. Νυμφᾶν χοροὶ, Θ 992.
νυμφίδιος ᾠδὴ, Ο 1728.
νυμφικὸν λουτρὸν, Λ 378.
νυμφίος, Θ 413. Ει. 859. Α 1049. 1066. ζῆν νυμφίων βίον, Ο 161.
νῦν δὴ, i. e. ἀρτίως, μικρὸν ἔμπροσθεν, *modo*, Β 410. Ο 923. Ει. 5. ubi legendum νῦν δὴ Ἔφερες.
νυνμενὶ, Ο 448.
Νὺξ μέλαινα, Β 1335. μελανόπτερος, Ο 695.
νύχθ' ὅλην, Ν 36. ἀπὸ μέσων νυκτῶν, Σ 218. τῶν νυκτῶν, *noctu*, Εκ. 668.
Νυσήϊος Διόνυσος, Β 215. Νύσιος, Λ 1282.
νυστάζειν, Ο 638.
νυστακτὴς ὕπνος, Σ 12.
νύττειν, Π 784. γνώμην γνωμιδίῳ, Ν 321.
νύχιος, Ο 698.
νωδὸς, Π 266. Α 715.
νῶτον, Ι 289. νῶτα, Ει. 747. αἰθέρος ἀστεροειδέα νῶτα, Θ 1067.

## Ξ.

Ξαίνειν, Λ 536. 579. Εκ. 89. τὸν πέπλον, Ο 827.
Ξανθίας, nomen servi, Β 271. Ν 1485. Σ 1. Α 243.
ξανθίζειν, Α 1047.
Ξάνθιππος, nom. propr. Ν 64.
ξενηλατεῖν, Ο 1013.
ξενίας φεύγειν, *peregrinitatis postulari*, Σ 718.
ξενίζειν τινὰ, Β 1480. Α 85. 127. ξενίζεσθαι, Λ 928. Α 73.
ξενικὸς, Α 634. τὸ ξενικὸν, Π 173.
Ξενοκλέης, Θ 169. Β 86. ὁ Καρκίνου, Θ 440.
ξένος, *hospes*, ξενοδόκος, Β 109.
Ξενοφάντης, nom. propr. Ν 349.
Ξένυλλα, nom. propr. Θ 633.
ξεστὸς πίναξ, Θ 778.
ξηροὶ τρόποι, Σ 1452. ξηρὸς ἄνεμος, Ν 404.

ξυμφορᾶ πεπληγμένος, Θ 179. ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα, Εκ. 488.
ξύμφορον, Θ 139. Σ 1126.
ξυμψῆσαι, Ν 975.
ξυμψηφίσασθαί τινι, Λ 2.
ξυναγείρειν, Π 584.
ξυναγωνίζεσθαί τινι, Θ 1061.
ξυνακολουθεῖν, Π 43.
ξυναντᾶν, Π 41. 44.
ξυνάπτειν ἑαυτὸν ἐς λόγους τινὶ, Λ 468.
ξυναρπάζειν τι, Ν 775. Β 1343. ξυσαρπάσασθαί τινα μέσον, Λ 437.
ξυναυλία, Ι 9.
ξύναυλος βοὰ, Β 212.
ξυνδιαφέρειν, Ι 597.
ξυνδικαστὴς, Σ 197. 215. 430.
ξυνδοκεῖν, Λ 167. Ο 197. 811. 1630.
ξυνειδέναι ἑαυτῷ καλόν τι, Ι 184. ξύνοιδ᾽ ἐμαυτῇ πολλὰ δεινὰ, Θ 477. ξυνείσομαι, Σ 999. ξυνειδέναι, pro εἰδέναι, Θ 475. 553. Π 214.
ξυνεῖναι τῷ κόπῳ, Π 321. πράγμασι, Β 959. τινὶ, Ο 650. γνώμαις καὶ μερίμναις, Ν 1404. γνώμαις ἑτέρων, Σ 1460.
ξυνειρκτικὸς, Ι 1378.
ξυνεκμαχεῖν, Λ 1154.
ξυνεκμοχλεύειν, Λ 430.
ξυνεκποτέα, Π 1085.
ξυνελθεῖν ἀλλήλοις ἐς λόγον, Ι 1300.
ξυνεμβάλλειν, Λ 246.
ξυνέμπορος, Β 396.
ξυνεπομνύναι, Λ 237.
ξυνεργὸς, Ι 588.
ξυνεσπίπτειν. ξυνεσπεσοῦμαι μετὰ σοῦ, Εκ. 1095.
ξύνευνος, Εκ. 953.
ξυνέχεσθαι κακῷ, Εκ. 1096.
ξυνεχὲς, Ι 21. ξυνεχῶς, Β 915.
ξυνηγορεῖν, Α 685. ξυνήγορος, Σ 482. Ι 1358. 1361. Α 705. 715.
ξυνηπεροπεύειν, Λ 843.
ξυνθηματιαῖοι στέφανοι, Θ 458.
ξυνθιασώτης, Π 508. Σ 728.
ξυνίημι, *intelligo*, Π 45. Β 957. Ει. 603. Λ 1016. ξυνῆκα, Α 101. Ο 946. in not.
ξυνίστασθαι, Ι 863. ξυστῆναί τινι, *pedem cum aliquo conferre*, ut luctatores faciunt, Σ 1031.
ξυννaυμαχεῖν, Β 702.
ξυννεφεῖ, Ο 1502.
ξυννήχεσθαι, Εκ. 1104.
ξύννομος, Ο 678.
ξύνοδος ἀργαλέα, Β 1532. νυκτερινὴ, Ι 477.
ξυνοικεῖν, Π 437.
ξυνοικία, Θ 273. Ι 1001.
ξύνοικος, Π 1147.
ξυνομνύναι, Ι 236. Λ 1007.
ξυνουσία θηλύφρων γυναικῶν, Εκ. 110. ξυνουσίαι σοφαὶ, Θ 21. κομψὸς ἐν ξυνουσίᾳ, Ν 649.
ξυνουσιαστικὸς, Σ 1209.
ξυνσταθεύειν, *una assare*, Λ 844.
ξυνταλαιπωρεῖν, Λ 1221.
ξυντεκνοῦν, Θ 15.
ξυντέμνειν, Β 1262.
ξυντεταμένως, Π 325.
ξύντεχνος, Β 763.
ξυντρίβειν τὴν ἐπίνριαν, Σ 1050. ξυντρίβεσθαι τῆς κεφαλῆς, Ει. 71.
ξύντροφος, Ο 679. Α 989.
ξυντυγχάνειν τινὶ, Ν 608.

ὀξάλμη, Σ 331.
ὀξεῖα Φοινικὶς, Ει. 1173.
ὀξίνης, I 1304. ὀξίνης θυμὸς, Σ 1082.
ὀξὶς, Π 812. Β 1440. 1453. Σ 1509.
ὄξος, Α 35. Ο 534. Σ 1367. ὄξος Σφήττιον, Π 720. ὄξος ἐγχεῖν ἐς τὰς ῥῖνας, Β 620.
ὀξύβαφον, Ο 361.
ὀξυθυμεῖσθαι, Θ 466. Σ 501.
ὀξύθυμος, Σ 405. 455. 1105. I 706.
ὀξυκάρδιος, Σ 430.
ὀξυλάλος, Β 815.
ὀξυμέριμνος, Β 877.
ὀξὺς, Α 231. μέλος ὀξὺ, Ο 1095.
ὀξύστομος ἐμπὶς, Ο 244.
ὀξύτερον βλέπειν τινὸς, Α 1202. Π 210. 1048. ὀξύτατον, Α 193.
ὀπάζειν κῦδος, I 200. νίκην, Θ 972.
ὀπὴ, Π 715. Σ 317. 352. Αιολ. 9.
Ὀπίας, fictum nom. propr. ab ὀπὴ, Σ 353.
ὄπισθεν, Β 286. ἐκ τοὔπισθεν, Εκ. 482.
ὀπισθόδομος, Π 1193.
ὅπλα ἀποβάλλειν, Σ 27.
ὁπλὴ, I 605. ὁπλαὶ χοιρίων, Α 740.
ὁπλίσεις ἀνδρῶν, Β 1036.
ὁπλίτης, Α 394. 1143. Ο 402. Σ 360.
ὁπλότεροι ἄνδρες, Ει. 1270.
ὅποι γῆς, *quo terrarum*, Α 207.
ὅπου γῆς, *ubi terrarum*, Ο 9.
ὁποῖος etiam in interrogatione adhibetur, Π 392. Α 963.
ὀπὸς, Π 719. Εκ. 404. κακὸν ὀπὸν βλέπειν, Ει. 1184.

ὁπόταν, femper cum fubjunctivo, Π 567. Α 770.
ὁπότε, cum optativo, Π 1019. 1139. 1145. Εκ. 62. Ο 505. 512. Σ 279. I 1340.
Ὀπούντιοι, Ο 152.
ὀπτᾶν κρέα, Ο 1690. πλακοῦντας, Β 507. ὀπτᾶν καὶ στρέφειν τινὰ, Α 839.
ὀπτάνιον, I 1033. Ει. 891.
ὀπτεύειν, *videre*, Ο 1061.
ὀπύειν γυναῖκα, Α 255.
Ὀπώρα, nomen deæ, Ει. 523. 706. 711.
ὅπως, *ut*, cum imperfecto vel aorifto indicativi præcedente verbo ejusdem temporis, Ει. 136.
ὅπως, *ut* finale, cum futuro indicativi, Β 1120. Θ 285.
ὅπως, *ut* fignificans cum fubjunctivo fine particula ἂν. Vide not. ad Α 384. Σ 1525.
ὅπως, *quomodo*, pendens a fuppreffo aliquo verbo, ut ὁρᾶν, σκοπεῖν, φροντίζειν, cum futuro indicativi conftruitur, Α 289. 1182. Β 378. Εκ. 294. Ν 489. 824. 1177.
ὅπως μὴ cum aorifto 1 fubj. vocis vel activæ vel mediæ nunquam conftruitur, Α 704. Ο 1240.
ὅπως, *ut*, i. e. *poftquam*, Ν 60.
ὅπως, in refponfione, quando præceffit in interrogatione πῶς, Ν 677. 690. I 1073. Π 139.
οὐκ ἔσθ' ὅπως, Π 18. 51. 871. Ν 802. 1181. 1307. I 426. Ει. 188.
Optativi paffivi dualis & pluralis

formas εἴητον, εἰήτην, εἴημεν, non agnoscunt Attici; sed εἶτον, εἴτην, εἶμεν, Θ 693. 1227. Β 1448.
ὁρᾷν. ὁρᾶτε, *videte, cavete*, Π 215.
ὁρᾷς, ὁρᾶτε, mediæ sententiæ interjiciuntur, Θ 490. 496. 556. Ν 355. Εκ. 104.
ὀργάζειν, δεύειν, μαλάττειν, Ο 839.
ὀργᾷν, *concupiscere*, Λ 1113. Ο 462.
ὀργή. ἀνέντες τῆς ὀργῆς, Β 700. ὀργὴν χαλᾷν, Σ 727. ὀργὴν ἔχειν τινὶ, Ει. 659. Ηρακλέους ὀργὴν ἔχων, Σ 1030. Ει. 752. πρὸς ὀργὴν, *iracunde*, Β 844. 856. 998.
ὄργια Μουσῶν, Β 356. ἁγνὰ, Β 384. σεμνὰ θεαῖν, Θ 948. ὀργίοις τῆς Αφροδίτης εἰλημμένος, Λ 832.
ὀργίζειν, *ad iram provocare*, Σ 223. 404.
ὄρειος, Ο 740. Ορεία, Rheæ epith. Ο 746.
ὀρείπλαγκτοι Νύμφαι, Θ 326.
ὀρεσίγονοι Νύμφαι, Β 1344.
Ορέστης, heros, Β 1139. nocturnus grassator, Ο 712. 1491. Α 1167.
Ορεστεία, tetralogia Æschyli, Β 1124.
ὀρεὺς, Β 290.
ὀρεχθεῖν, Ν 1368.
ὀρεωκόμος, *mulio*, Θ 491.
ὄρη χρυσᾶ, *aurei montes*, Α 82.
ὀρῆν, Dor. pro ὁρᾷν, Λ 1077.
Ορθαγόρας, Εκ. 916.
ὄρθιος νόμος, Ι 1279. Α 16.
ὀρθοπλὴξ, Ανχγ. 6.
ὀρθοστάδιος, Λ 45.
ὄρθριον, *diluculo, bene mane*, Εκ. 377. 526.
ὄρθριος, Λ 60. ὄρθριον ᾄδειν, de gallo, Ο 489. ὄρθριος νόμος, Εκ. 741.
ὀρθρίως, Εκ. 283.
ὄρθρος, Α 256. ὄρθρος βαθὺς, Σ 216. κατ' ὄρθρον, Σ 772. πρὸς ὄρθρον, Εκ. 20.
ὀρθῶς, Λ 1038.
ὀριβάτης, Ο 276.
ὀρίγανος, ὁ καὶ ἡ, Εκ. 1030. Α 874. βλέπειν ὀρίγανον, Β 603.
ὅρκια πιστὰ, Ν 533.
ὅρκος, Α 308. Λ 198.
ὀρκοῦν, Θ 276. ὅρκον ὀρκοῦν τινα, Λ 187.
ὁρμαθὸς κριβανωτῶν, Π 765. ἰσχάδων, Λ 647. μελῶν, Β 914.
ὁρμᾶσθαι, Π 257.
ὁρμίζειν. ναῦς ὡρμισμένη, Θ 1106.
ὅρμος, *monile*, Λ 408. Σ 677.
ὀρναπέτιον, vox Bœotica, Α 913.
Ορνεαὶ, urbs, Ο 399.
ὀρνίθαρχος, Ο 1215.
ὀρνίθεια κρέα, Β 510. Ν 339.
ὀρνιθευτὴς, Ο 526.
ὀρνιθίας χειμὼν, Α 877.
ὀρνιθοθήρας, Ο 62.
ὀρνιθομανεῖν, Ο 1284. 1290. 1344.
ὄρνις, *omen*, Π 63. Ο 719 – 721. avis, Ο 601. & passim. ὀρνίθων γάλα, vide in γάλα.
ὄρνις, gallus gallinaceus, Σ 815. Ο 102.
ὀροφὴ, Ν 173. Σ 1215.
ὀροφίας, Σ 206.
ὄροφος, Α 229.

ὀρροπύγιον, N 158. 162. Σ 1075.
ὄρρος, Λ 964. B 222. Ei. 1239.
ὀρρωδεῖν, B 1112. Π 122. Ex. 994. I 126. 541.
Ορσίλοχος, nom. propr. Λ 725.
ὀρσὸς, Lacon. pro ὀρθὸς, Λ 995.
ὀρτάλιχοι, *pulli gallinacei*, A 871.
ὀρτυγομήτρα, O 870.
ὄρτυξ, O 707. 1298. Ei. 788.
ὀρφανὸς, O 1361.
Ορφεὺς, B 1032.
ὄρφνα, B 1332.
ὀρφῶς, piſcis, Σ 493.
ὄρχεις, *teſticuli*, Λ 363. Π 312. N 713. ὄρχεις ἄπλυτοι, Σ 1035. Ei. 758.
ὀρχεῖσθαι, Π 761. N 988. Ei. 326. 330.
ὀρχηστὴς, Ei. 789.
ὀρχηστρὶς, B 514. 519. N 996. A 1093.
ὀρχίλος, avis, O 568. Σ 1513.
ὀρχιπεδᾷν, O 142.
ὀρχίπεδον, Π 956. O 442. I 772.
ὄρχος ἀμπελίδος, A 995.
ὀρώρει plusquamperfectum medium verbi ὄρω, Ei. 1287.
ὅσ' ἔτη, *quotannis*, Θ 624.
ὁσημέραι, *quotidie*, Π 1006.
ὁσία τοῦ πράγματος, Π 682.
ὅσιος. ἐφέπειν ὅσια, Θ 675. ὅσιον χωρίον, *locus profanus*, Λ 743.
ὅσον τάχος, *quam citiſſime*, Θ 727. ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι, *quantum ſciam*, N 1252.
ὀστίνοις φυσᾷν, A 863.
ὀστρακίνδα βλέπειν, I 855.
ὄστρακον, B 1190. ὀστράκοις κροτεῖν, B 1305.
ὄστρακον, vas fictile, aqua luſtrali plenum, quod ante funeſtas ædes ponebatur, Ex. 1033.
ὀσφραίνεσθαι, B 654. aor. 2. ὠσφρόμην, A 179. ὀσφρόμενος, Σ 792.
ὀσφραντήριος, B 893.
ὀσφὺς, Σ 225. Ei. 1053.
ὄσχος, A 997.
ὅ τι; in reſponſione, præcedente τί; ut ὅπως poſt πῶς: Π 462. Ei. 701. 1215. B 198. A 106. Sic ὅστις; poſt τίς; A 595. οἷος; poſt ποῖος; Π 349. ὁπηνίκα; poſt πηνίκα; O 1499.
ὅ τι, pro διότι, Π 19. 966.
ὅτι, *quia*, ultima nunquam eliditur, Λ 611. B 868. 922. 1386.
ὁτιὴ, Λ 1228. Θ 706. N 1046. I 29. 428.
ὁτιητί; *quare?* N 784.
ὅτι τί δή; *quo tandem pacto?* Π 136.
ὀτοτύζειν, Λ 520. Θ 1082. Ei. 1011.
Οτοτύξιοι, O 1043.
ὀτρηρὸς, O 910. 915.
ὀτλεύεσθαι, Λ 597.
ὅτου χάριν, pro τίνος χάριν, Π 260. 281. ὅτῳ, pro ᾧ τινι, Π 41.
οὐ γὰρ interrogative affirmat, Π 856. I 1392. Σ 1299. O 611. 1526. 1606. Ex. 765. οὐ γὰρ ἀλλὰ, *etenim*, *enimvero*, B 58. 192. N 232. Ex. 386. I 1205. οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ, *quin immo*, *immo vero*, Λ 55.
οὐ δήπου, B 526. A 122.
οὐ δῆτα, Π 374. 391. Λ 524. A 323.
οὐ μὰ Δί' οὐ, B 1043. Vide in μά.
οὐ μὴ φλυαρήσεις, B 202. οὐ μὴ διατρίψεις, B 462. οὐ μὴ καλεῖς,

B 298. οὐ μὴ λαλήσεις, N 505. οὐχὶ μὴ παύσεσθε, Λ 704. ubi vide not. οὐ μὴ λάβηται, Λ 363. vide ad B 524. N 296.

οὐ in fine verfus non fcribitur, fi fequens verfus a vocali incipiat, fed οὐκ, Λ 873. B 1308. O 438. 1220.

οὐδὲ ἓν, Π 138. B 927.

οὐδὲν pro fimplici οὐ, N 382. 538. Ex. 644. O 124. Σ 1478.

οὐδεὶς, *nullus*, i. e. *qui nullo loco habetur*, I 158. ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττειν, O 799. οὐδὲν ὢν, A 681. οὐδὲν εἶ, *nullius es pretii*, Ex. 144. οὐδὲν εἰμὶ, *nullus fum*, *perii*, Σ 997. I 1243.

οὐδὲν λέγεις, *nugaris*, Θ 625. Vide in λέγειν.

οὐδὲν λέγει, *nugatur*, Σ 75. οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι, I 334. οὐδὲν δράσεις, vide in δρᾶν.

οὐκ ἔτος, Λ 138. Π 404. 1166. Ex. 245. Θ 921. A 411. 413. O 915. Αἰολ. 13.

οὐκοῦν, *itaque*, *igitur*, Π 425. οὔκουν fere femper eft in interrogatione, ut οὔκουν ἐρεῖς; Π 71. alias abfolute negat, & fignificat *haud fane*, Π 342. 889. οὔκουν δῆτα, Θ 226. aliquando dirimitur: οὐ δεινὸν οὖν δῆτα, I 875.

οὐκοῦν δήπου, *atqui*, Π 549.

οὖλα ἔρια, B 1067.

οὐμενοῦν, B 556. 1188. Π 870.

οὐ μήν γε, Ει. 41. Σ 268.

οὖν, *faltem*, Θ 755.

οὕνεκα. Vide in εἵνεκα.

οὔπα, Dor. pro οὔπω, Λ 1175.

οὔποτε, οὐδέποτε cum verbo futuri temporis, οὐπώποτε, οὐδεπώποτε cum verbo temporis præteriti conftruuntur, Λ 301. Θ 32. Ex. 384. O 956.

οὐράνιόν γ' ὅσον, B 781. 1135. οὐράνιον σκέλος ἐκλακτίζειν, Σ 1492. ῥίπτειν, Σ 1530.

οὐρανομήκης, N 357. 459.

οὐρανὸς, N 95. O 694.

οὐρεῖν, Θ 611. 615. Σ 394. διὰ κοσκίνου, N 373.

οὐρητιᾶν, Σ 807.

οὔριον κῦμα, I 433. οὐρία ῥιπὶς, A 669.

οὔρια θεῖν, Λ 550.

οὐσία, *facultates*, Ex. 729. οὐσία συχνὴ, Π 754. ἱκανὴ, Π 829.

οὔ τι που, B 522. ubi vide not. Ex. 756.

οὔ τοι, B 42. N 814.

οὗτος, *heus tu*, Π 439. 1100. B 171. I 240. Θ 689. feminis itidem dicitur αὕτη, Θ 610.

οὗτος, pronomen, in quibusdam cafibus adfcifcit paragogen γι, a librariis fæpe obliteratam. αὑτηγὶ, A 784. τουτογὶ, Λ 147. 779. 1102. Θ 880. Ex. 719. Σ 781. O 894. ταυταγὶ, A 92. Ex. 189. O 171. 446. 954. I 492. Ει. 1057.

ὄφελος. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν; Π 1152. ὅ τι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει, Ex. 53.

ὀφθαλμὸς Βασιλέως, A 92. 124. κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν τινὶ, B 626.

ὀφθαλμία, Π 115. ὀφθαλμιᾶν, B 192.

Π.

πανδελέτειος, N 921.
Πανδίων, Ει. 1183.
πανδοκεῖον, B 550.
πανδοκεύτρια, B 114. Π 426. Σ 35.
Πάνδροσος, Cecropis filia, A 439.
Πανδώρα, O 971.
Πανέλληνες, Ει. 302.
πανήγυρις, Ει. 342.
παννυχίδες, B 371.
παννυχίζειν, B 446. N 1069.
πανοπλία, Π 951. O 434. 830.
πανόπλης, Εκ. 80.
πανουργεῖν, Π 368. 876. 1145. A 658.
πανουργιππαρχίδης, A 603.
πανοῦργος, B 546. 549. Π 37. I 249. πανουργότατα, I 56.
πανσέληνος, A 84.
παντᾶ, Dor. pro πάντως, A 169. 180. 1013. 1081. 1096.
Παντακλῆς, B 1036.
παντάρχης, O 1059.
πανταχῆ, Θ 660. 665. 957.
πανταχοῖ, A 1230. O 165. Σ 1004.
παντόπλης, O 1058.
πάντως, Π 273. πάντως δήπου, Θ 805. πάντως γε μήν, I 232.
πάνυ σφόδρα, Π 25. 745. πάνυ μὲν οὖν, *omnino*, Π 97. Pro eo etiam ſimpliciter dicitur πάνυ, ut Π 393. πάνυ καλῶς, blande recuſandi formula, B 512.
πανύστατος, A 1184.
πανώλεθρος, A 1039. O 1239.
πάξ, παπάξ, παπαππάξ, παπαπαππάξ, N 390.
παπαί, Π 220. A 1214.
παπαιάξ, A 924. Σ 235.
παππάζειν, Σ 609.
πάππαν καλεῖν, Εκ. 645. Ει. 120.
παππίας, Σ 297. Ει. 128.
παππίδιον, I 1215. Σ 655.
πάππος, N 65. O 374. I 447. πάππους φύειν, O 765.
παππῷος βίος, O 1452. ἔρανος, A 653.
παρὰ & περὶ confuſa, B 1068.
παρά, *præ*, cum accuſativo, Θ 440.
παρά τινος λέγειν τινί τι, *alicujus nomine aliquid alicui dicere*, A 1057. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, *fieri aliter non poteſt*, Ει. 110. N 698.
πάρα, pro πάρειμι, omnibus perſonis & numeris ſerviens, Σ 316. 899. A 862. 1091.
Paragogæ a librariis ſæpe omiſſæ, A 487. N 976.
παραβαίνειν ἐς τὸ θέατρον, I 508. A 629. πρὸς τὸ θέατρον, Ει. 735. παραβαίνειν κύκλῳ, Σ 1528. παραβαίνειν θεσμούς, ὅρκους, O 331. 332. τὰς σπονδάς, O 461.
παραβάλλειν τινὰ παρά τινα, *aliquem alicui objicere*, O 333. τοὺς ὀφθαλμούς, I 173. τοὺς γομφίους, Ει. 34.
παραβάλλεσθαι, *ſcapham appellere*, B 180. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ, B 269. παραβάλλεσθαι ἄκατον, *navem impellere*, I 762. παραβάλλεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, N 362.
παραβλέπειν, B 409. Σ 497. παραβλέπειν θατέρῳ, ſub. ὀφθαλμῷ, Εκ. 498.
παραβοηθεῖν, I 257.
παράβολος, Σ 192.

*παράγειν*, *in medium producere*, Β 154.

*παράδειγμα εἶναι τοῖς ἄλλοις*, Θ 670.

*παραδιακονεῖν*, Ο 838.

*παραδοῦναι ἑτέρῳ τὴν βουλείαν*, *Senatoris dignitatem alii cedere*, Θ 809.

*παραδῦναι*, Εκ. 55.

*παραινεῖν*, *consilium dare*, Θ 9. Β 1420. Α 617. Ει. 253.

*παραιτεῖσθαι*, *rogare*, *precibus lenire*, Σ 1257. pro simplici *αἰτεῖσθαι*, Ι 37.

*παρακαθῆσθαί τινι*, Β 1492.

*παρακατλύεσθαι*, Π 663.

*παρακεῖσθαι*, Λ 1048.

*παρακελητίζειν*, Ει. 900.

*παρακινδυνεύειν*, Σ 6. Ι 1054. Α 645. *παρακεκινδυνευμένον*, Β 99.

*παρακλέπτειν τῶν ἡμερῶν*, Ει. 414.

*παρακλίνειν τῆς θύρας*, *leviter aperire januam*, Ει. 981.

*παρακονᾶσθαι*, Β 1116.

*παρακόπτεσθαι*, passive, *fraudari*, Ν 640. *παρακεκομμένα ἀνδράρια*, Α 517. *παρακόψασθαι*, *fraudare*, Ι 859. *παρακόψασθαί τινα ἀγαθῶν*, *bonis aliquem per fraudem privare*, Ι 807.

*παρακούειν τινὸς*, Β 750.

*παρακύπτειν*, Εκ. 202. 884. 924. Σ 178. Α 16. Ει. 982. 985. *ἐκ θυρίδος*, Θ 797.

*παραλέχεσθαι*, unde *παραλέλεξαι*, Εκ. 904.

*παραληρεῖν*, Β 594. Ι 531.

*πάραλος*, Α 1158. *πάραλος ναῦς*, Ο 1204. *οἱ πάραλοι*, Β 1071. Λ 58.

*παραμπυκίδδειν*, Dor. pro *παραμπυκίζειν*, Λ 1316.

*παραμυθεῖσθαι λόγοις*, Σ 115.

*παρανοεῖν*, Ν 1480.

*παράνοια*, Ν 1476. *παρανοίας αἱρεῖν τινα*, *dementiæ reum aliquem agere*, Ν 845.

*παράνομος*, Θ 684. Π 415. 967.

*παραξόνια*, Β 819.

*παραπαίειν*, *delirare*, Π 508. Ει. 90.

*παραπεπληγμένος*, Λ 831. Εκ. 139.

*παραπετάσματα*, Β 938.

*παραπλὴξ ἄνθρωπος*, Π 242.

*παρὰ πολὺ*, Π 445.

*παραπρίσματα ἐπῶν*, Β 882.

*παράρυθμος*, Θ 121.

*παράσημος*, Α 518.

*παρασκευάζεσθαι*, Β 784. Π 410. Ν 607. *ἐκβαίνειν παρασκευάζεται*, Β 848. *μελῳδεῖν*, Ο 226. Θ 99. *παρεσκευασμένος*, Π 77. Ι 1152. Α 37. *αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος*, Ει. 451. *παρεσκευασμένοι φέρειν*, Εκ. 771. *παρεσκευασμένη τράπεζα*, Εκ. 839. *πάντα παρεσκευασμένα*, Α 1089.

*παρασκευὴ νεῶν*, Α 190.

*παρασπατεῖν*, Θ 370. Εκ. 9.

*παραστορέννυμι*, futur. *παραστορῶ*, Ι 481.

*παρασύρειν τῆς στάσεως*, Ι 527.

*παρατείνεσθαι*, Ν 212. 213.

*παρατέμνειν*, Λ 132 *παρταμοῦσα*, Λ 116.

*παρατεταγμένος*, Σ 1123.

*παρατίλλεσθαι*, Π 168. Α 31. Β 316. *τὴν βληχὼ παρατετιλμένη*, Λ 89. *δέλτα παρατετιλμέναι*, Λ 151.

παρατιθέναι, Ι 52. 57. 1205. Α 583.
παρατρώγειν τινὸς, Β 988. Ει. 415.
παράτλειν, Σ 988.
παραφαίνειν τι τοῦ σώματος, Εκ. 94. πάρφαινε, Λ 183.
παραφρονεῖν, Β 1499. Π 2. Ν 844.
παραχαλᾶν, Ι 434.
παραχορδίζειν, Εκ. 295.
παρδακὸν χωρίον, ager imbribus udus, Ει. 1148.
παρδαλῆ, Ο 1250.
πάρδαλις, Ν 347. πόρδαλις, Λ 1015.
Παρδόκας, nom. servi, Β 608.
πάρεδρος, Ο 1753.
παρείας ὄφις, Π 690.
παρεῖναί τινι, alicui esse convivam, Ο 131.
παρελαύνειν τοὺς ἀντιπάλους, Σ 1050. ἐναντίω δύ' ἅρματε, Ο 1127 - 1129.
παρελθεῖν τινα ἀναιδείᾳ, Ι 277.
παρενσαλεύειν, Π 291.
παρεξαυλεῖσθαι, Α 681.
παρεραύζειν, Εκ. 398. 511.
παρεσθίειν, Ι 1026.
παρεσιδεῖν, Λ 156.
παρέχειν πράγματά τινι, Π 20. 102.
παρέχειν κακὰ κακῶς, Λ 162. Vide in κακῶς.
παρθενεῖα, Ο 919.
παρθένος, singulari sensu usurpatur, Ν 530. παρθένοι τριήρεις, Ι 1302. παρσένος Lacon. Λ 1263. 1272.
παρίημι, permitto, sino, Π 331. Ι 340. 341. laxo, solvo, Ι 436. 440. παρεῖναι συμφορὰν, culpam remittere, condonare, Β 699.
παρισοῦν, Σ 565.
Παρμένων, nom. servi, Εκ. 868.
Παρνασία πέτρα, Ν 603. Παρνάσιοι ἄνθρακες, Α 348. Παρνασὸς, Β 1212. Παρνασῶν μεγέθη, Β 1057.
Πάρνης, mons Atticæ, Ν 323.
πάρνοψ, Ο 185. 588. Σ 1311. Α 150. 152.
παροίγειν, Gall. entrouvrir, Ει. 30.
παροιμία, Θ 528.
παροινικώτατος, Σ 1300.
παροίνιος, Α 981.
παροψᾶν τινί τι, pro ὀψᾶν τι παρά τινι, Ο 454.
Πάρος, insula, Σ 1189.
πάροχος γάμων, Ο 1740.
παρρωνεῖν, Εκ. 226.
παῤῥησία, Θ 541.
πᾶς. ἄκουε πᾶς, subaud. λεώς. Vel est pro ἀκούετε πάντες, Θ 372. sic πᾶς χώρει, pro χωρεῖτε πάντες, Ει. 555. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα, Ο 1677. πάντα πεποίηται καλῶς, Θ 231. πάντ' ἔχεις, recte rem tenes, Ο 1460. πᾶς τις, quilibet, nemonon, Θ 786. Ν 1135. Ο 526.
πάσασθαι, comedere, Ει. 1281.
Πασίας, nom. propr. Ν 21. 30.
πασπάλη. οὐδὲ πασπάλην, Σ 91.
πάσσαξ, Α 763.
παστὰ ἀλτὶ, Ει. 1074.
πάσχειν κακῶς, Π 900. πάσχειν εὖ ὑπό τινος, Λ 1146. ἀγαθόν τι παθεῖν, Εκ. 894. χαρίεντα πάθοιμ' ἂν, Εκ. 794. πάσχειν πολλὰ γλυκέα, Ει. 592. τί πείσομαι; quid mihi eveniet? Ν 461. quid agam? Ν 791. τί χρῆμα πάσχεις;

Παύσων,

περιεργάζεσθαι, Ἐκ. 220.
περιέῤῥειν, *circumire*, *obambulare*, Ι 533.
περιέρχεσθαί τινα, *aliquem circumvenire*, Ι 1142.
περιζώννυμι. ὁ δῆμος τοῦτον τὸν ἄνδρα περιεζώσατο, Ει. 687.
περίθετος κεφαλὴ, Θ 258.
περιθέσθαι. περίθου τὸν σΊέφανον, Ἐκ. 131. Θ 380. περίθεσθε ὅπλας, Α 740.
περιϊδεῖν, Ἐκ. 369. 1054. 1068. Α 167. Ει. 10.
περιϊέναι, *circumire*, Π 709.
περικατάγνυμι, Λ 357.
Περικλείδας, nom. propr. Λ 1138.
Περικλῆς, Ν 213. 859. Ι 283. Α 530. Ει. 606.
περικοκκύζειν, Ι 697.
περικόμματα σκευάζειν ἔκ τινος, Ι 372.
περικομμάτιον, Ι 770.
περίκομψος, Ει. 994.
περικυκλοῦσθαι, Ο 346.
περικυλίειν, Ει. 7.
περικωμάζειν πχλαίσΊρας, Σ 1025.
περικωνεῖν τὰμβάδια, Σ 600.
περιλαλεῖν, Ἐκ. 230.
περιλαμβάνεσθαι, Π 934.
περιλείχειν, Π 736.
περίλεξις, Ν 318.
περιμάχητος, Θ 319. Ο 1404.
περιμένω, Π 643.
περινέφελος ἀὴρ, Ο 1192.
περινοεῖν, Β 958.
περινοσΊεῖν, Θ 796. Π 121. 494.
περίοδος γῆς, Ν 206.
περιόπΊεσθαι, *negligere*, Λ 1019. Θ 698. οὔ μή σε περιόψομαι ἀπελθόντα, *non te sinam abire*, Β 509.
περιουσία, Ν 50.
περιπατεῖν ἄνω κάτω, Λ 709.
περίπατος, Β 942. 953.
περιπέπΊειν, Π 159. περιπεφθεὶς ῥηματίοις, Σ 668.
περιπετασΊὸς, Α 1201.
περιπίπΊειν κακοῖς, Β 969. ἤν μοί τι περιπίπΊῃ κακὸν, Θ 271. περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, Σ 523.
περιπλεῖν. πολλὰ περιπεπλευκὼς, Β 535.
περίπολος, Ο 1177.
περιπλίσσειν. περιεπλισμένοι, Α 507.
περιπΊυχαὶ δόμων, Ο 1241.
περιῤῥαίνειν τοὺς βωμοὺς, Λ 1130.
περίσεμνος, Σ 604.
περισκοπεῖσθαι, Ἐκ. 487.
περισοβεῖν τὰς πόλεις, i. e. περιτρέχειν, Ο 1425.
περισοφίζεσθαι, Ο 1646.
περισΊεραὶ, Λ 755.
περισΊεφανοῦν, *de corona hominum aliquem circumstantium*, Π 787.
περισΊίαρχος, Ἐκ. 128.
περιτειχίζειν πλίνθοις, Ο 552.
περιτελλόμεναι ὧραι, Ο 696.
περιτίλλειν, Ι 373.
περιτοξεύειν, Α 712.
περιτρέχειν, Θ 657. περιθρέξομαι, Β 193.
περίτριμμα δικῶν, Ν 447.
περιτρώγειν, Σ 596. 672. Α 258.
περιυβρίζειν, Θ 535. Σ 1319.
περιφανέσΊατος, Ι 206.
περιφανῶς, Π 948.

πορδὴ,

*πρόπολος*, *πρόσπολος*, Π 670. Β 1333. Ν 436.

*προπύλαιον*, Λ 265. Ι 1326.

*πρόῤῥιζον ἀπόλλυσθαι*, Β 587.

*πρὸς*, adverbialiter pro *προτέτι*, Λ 628. Π 1001. Β 415. Ι 578.

*πρὸς* cum genitivo perſonæ officium notans: *πρὸς ἀνδρός ἐστι*, *viro convenit*, Π 355. *οὐ πρὸς ὑμῶν*, Σ 1014. *σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς*, *δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι*, Θ 177. Β 540.

*πρός τινος λέγειν*, *e re alicujus dicere*, Σ 647.

*πρὸς* cum genitivo, in obſecrationibus: *πρὸς τῶν θεῶν*, Π 458. Σ 1418. & paſſim. *πρὸς τῆς δεξιᾶς*, Θ 936. *πρὸς τῶν γονάτων*, Ει. 1113. *πρὸς τῶν κρεῶν*, Ει. 378.

*πρὸς* cum accuſativo, *præ*, Λ 860. Cum variis ſubſtantivis in accuſativo, vice adverbii, Β 844. 1457. Εκ. 467.

*πρὸς ὄρθρον*, Λ 1089. Εκ. 20. *πρὸς ἕω*, Εκ. 312.

*προσαγαγέσθαι*, Ο 141.

*προσαγορεύειν*, Π 323.

*προσᾴδειν*, Ι 401.

*προσαιτεῖν*, Α 429. 452.

*προσανακλίνεσθαι*, Α 701.

*προσαμφιέννυμι*, Ι 891.

*προσαποβάλλειν*, Ν 1256.

*προσαυλεῖν μέλος*, Εκ. 892.

*προσβάλλειν*. *βροτοῦ μὲ προσέβαλε*, ſubaud. *ὀσμὴ*, Ει. 180.

*προσβιάζεσθαι*, Π 16.

*προσβιβάζειν*, *πείθειν*, Ο 425. 135.

*προσβολὴ*, Ι 389. Ει. 39.

*προσειδέναι χάριν*, Σ 1420.

*προσεικέναι*, Εκ. 1161.

*προσεκτίλλειν*, Ο 286.

*προσέλοῦμεν*, Β 730.

*προσέρπειν*, *accedere*, Σ 1509. 1533.

*προσέρχεσθαι*, Π 239. Σ 1508. Εκ. 644.

*προσέτι*, Β 490. Ο 855. Α 984.

*προσεύχεσθαι τὸν θεὸν*, Π 958.

*προσέχειν ἑαυτῷ*, Εκ. 294. *τοῖς ἔργοις*, Π 553. Vide in *γνώμη*, & in *νοῦς*. *προσέχεσθαί τινι*, Σ 105.

*προσήκειν γένει*, Β 698.

*προσιέναι*, *accedere*, Εκ. 29. 42. *πρόσεισί σοι*, *accedet ad te*, Α 848. *προσῄειν*, Π 696. *τὰ προσιόντα χρήματα*, Εκ. 712. *τὰ προσιόντα*, *reditus*, Σ 664.

*προσίεσθαι*. *ἓν δ' οὐ προσίεταί με*, Ι 359. *τοῦτ' οὐ δύναταί με προσίεσθαι*, Σ 742.

*προσίπτασθαι*, Α 865.

*προσίστασθαι*. *προσέσταμεν*, Α 683.

*προσίσχεσθαι*, Π 1096.

*προσκάειν*. *προσκεκαυμένα σκεύη*, Σ 939.

*προσκαλεῖσθαι*, *in jus vocare*, Β 578. Ν 1277. Ο 1426. Σ 1334. 1406. *προσκαλεῖσθαί τινα ὕβρεως*, *aliquem injuriarum poſtulare*, Σ 1417.

*προσκατατιθέναι*, Ν 1235.

*προσκεῖσθαί τινι*, Ι 761. *τῇ θύρᾳ*, Σ 142.

*προσκέπτεσθαι*, Ι 154.

*προσκεφάλαιον*, Λ 926. Π 542. Σ 676. Α 1090.

πως ἂν cum optativo conſtruitur, Α 912. Ι 1524. ſæpe redditur per *utinam*, Θ 24.

πῶς ἂν δοκεῖς cum verbo infinitivo, Ο 355.

πῶς δοκεῖς, πόσον δοκεῖς, Π 742. Εκ. 399. Ν 881.

πῶς φῄς, *quid ais?* Π 268.

Ρ.

P initio vocis præcedentem vocalem brevem producit: Π 1065. Σ 1487. Ι 546.

ῥαβδίζειν, Α 587.

ῥάβδος, Ο 527.

ῥαβδοῦχος, Ει. 734.

ῥαδίως, Εκ. 761. Σ 1074. ῥᾷστα, Π 507.

ῥαθαπυγίζειν, Ι 796.

ῥαίνειν ἐς τὰ βλέφαρα, Β 1441.

ῥάκιον, Β 1063. 1066. Σ 128. Α 412. 415. Ει. 740.

ῥακιοσυῤῥαπτάδης, Β 842.

ῥάκος, Β 405. Π 540. 1065. Α 433.

ῥακώματα, Α 432.

ῥάμφος, Ο 99.

ῥανὶς βέβληκέ με, Α 171. ῥανίδες, Β 1312.

ῥάπτειν, Π 513. ῥάψασθαι, Ν 538. ἐῤῥαμμένος, Εκ. 24.

ῥαφανὶς, Ν 981. ῥαφανίδες ἰσχναὶ, Π 544.

ῥαφανιδοῦσθαι, Ν 1083.

ῥάχις, ἡ, Λ 314.

ῥαψῳδεῖν, Εκ. 678.

ῥέγκω, *ſterto*, Ν 5. 11. Ι 104. ῥέγκομαι, Ι 115.

ῥεῖν πολλῷ ἐπαίνῳ, Ι 526.

ῥέπειν, Β 1393. ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, Π 51.

Repetendæ voces a librariis ſæpe omiſſæ, Α 524. 831. Θ 196. 630. 689. 768. 771. 1194. 1226. Β 1001. Εκ. 998. Σ 1364. Ι 32. 341. Α 425. Ει. 166.

ῥηγνύειν φωνὴν, Ν 357. 960. γῆς δάπεδον ἀρότροις, Π 515. ῥήγνυσθαι, Ν 378. βροντὴ ἐῤῥάγη, Ν 583.

ῥημάτιον, Ν 942. Α 444. ῥημάτια μαγειρικὰ, Ι 216.

ῥῆσις, Β 151. Ν 1371. ῥῆσις μακρὰ, Α 416. καλλίστη, Σ 580.

ῥήτωρ, Θ 292. 382. 530. Π 30. 567. Ι 60. 325. 358. 880. Α 38. 680.

ῥιγοῦν, Ν 442. Α 1146. participium ῥιγῶν, Ν 416. Ο 712. Α 857.

ῥιγῶν infinitivus Dor. Atticis uſitatus, Ο 935. Σ 446.

ῥίζα, Π 283.

ῥιζίον, Ο 654.

ῥινὸς, οῦ, Ει. 1274.

ῥιπίζειν, Β 360. Εκ. 482.

ῥιπὶς, *flabellum*, quo ignis ſuſcitatur, Α 888. οὐρία ῥιπὶς, Α 669.

ῥιπτάζειν. πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐῤῥιπτασμένον, Λ 27.

ῥιπτέω, Εκ. 507.

ῥὶς, ῥινὸς, Π 314. 703. Ν 344. Β 620. Εκ. 630. Ει. 21.

ῥίψασπις, Ν 353. Ει. 1186.

ῥὶψ, ῥιπός. κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι, Ει. 699.

ῥοὰ, *malum Punicum*, Σ 1268.

ῥοαὶ Νείλου, Θ 855. Σκαμάνδριαι, Θ 864.

Β 294. ἀνάγειν ἐπὶ σκέλος, Ο 383. σκέλος ἀνατείνειν, Λ 799. ῥίπτειν, Ει. 332. αἴρειν τὰ σκέλη, Εκ. 265. Ει. 889. σκέλη Μεγαρικά, Λ 1170. κατλῶν σκελῶν, Λ 1259. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν, Ει. 241. χωλὸς τὼ σκέλη, Θ 24. τὼ σκέλη χορεύετον, Ει. 325.

Σκέλλιος, nom. propr. Ο 126.

σκέπτεσθαι, Π 576. Εκ. 749. Ει. 29.

σκερβόλλειν, Ι 821.

σκευάζειν, Α 739. τινὰ, ὥσπερ γυναῖκα, Θ 591. τινὰς Φρυκτοὺς, Σ 1331. σκευάζειν ἔκ τινος περικόμματα, Ι 372. εὐνοῦχος ἐσκευασμένος, Α 121. ἐσκευασμένα ἄλφιτα, Ι 1104.

σκευάριον, Β 170. Π 809. 839. 1139. Εκ. 753. Ει. 201.

σκευὴ, ἡ, Β 108. Ι 1324. Ει. 763.

σκεύη, τὰ, *supellex*, Εκ. 728. Β 12.

σκευηφορεῖν, Β 15.

σκευοποιὸς, Ι 232.

σκευοφόρος, Β 497.

σκηνεῖσθαι, Α 69.

σκηνὴ, Ει. 731. Θ 658. σκηνὴν καταλαμβάνειν, Ει. 880.

σκήπτεσθαι, *caussari*, Π 904. Εκ. 1027.

σκῆπτρον, Ο 480. 510. ἀποδιδόναι τινὶ, Ο 1600. 1626. σκῆπτρα τρίβειν, Ο 635.

σκῆψις. ἀγὼν οὗτος σκῆψιν οὐκ ἐσδέξεται, Α 392.

σκιάδειον, Ι 1348. ubi vide not.

σκιὰ ὄνου, Σ 191.

Σκιάποδες, Ο 1553.

σκιερὸς, Ο 349. Σ 757.

σκιμαλίζειν, Α 444. Ει. 549.

σκίμπους, Ν 254. 709.

σκιοειδέα φῦλα, Ο 686.

σκίπων, Σ 727.

Σκίρα, τὰ, nomen festi, Θ 834. Εκ. 18. 59.

σκίρρον, Σ 925.

σκιρτᾶν, Π 761. Ν 1078. Σ 1305.

Σκίταλοι, Ι 634.

Σκιώνη, urbs Thraciæ, Σ 210.

σκληρὸς δαίμων, Ν 1264. σκληρὸς τοὺς τρόπους, Ει. 350. σκληρὰ τιτθία, Λ 1199. τί τοῦτ᾽ ἔχεις τὸ σκληρόν; *quid habes hîc duri?* Λ 748.

σκληρῶς καθήμενος, Ι 783.

σκολιὸν, Α 532. σκολιὰ δέχεσθαι, Σ 1222. σκολιὸν λέγειν, Σ 1240. σκολιὰ Μελίτου, Β 1302.

σκόμβρος, Ι 1008.

σκοπεῖν, Β 1155. σκοπεῖσθαι, Εκ. 207.

σκόπελος, Ν 273.

σκοπιὰ τηλεφανὴς, Ν 281.

σκοπιωρεῖσθαι, Σ 361.

σκορδινᾶσθαι, Β 922. Σ 642. Α 30.

σκοροδάλμη, Ι 199. 1095. Εκ. 292.

σκορόδια, Π 818.

σκοροδίζειν, Ι 946. ἐσκοροδισμένος, Ι 494. Α 166.

σκόροδον, Π 718. Β 555. 987. Ι 600. Α 164. 761. 813. 831. Ει. 258. σκόροδα διαμασᾶσθαι, Θ 494. φαγεῖν, Λ 689. σκορόδοις ἀλείφειν, Ει. 502.

σκότιος, Ο 1389.

σκοτοδινιῶ, Α 1221.

σκοτοδινιῶ, Α 1219.

σἰωμυλιοσυλλεκἰάδης, Β 841.
σἰωμύλλειν, Β 1310. Ν 1003.
σἰωμύλλεσθαι, Θ 1073. Β 1071. Ι 1374. Ει. 994.
σἰωμύλματα, Β 92. 943.
σἰωμύλος, Α 429.
συβαρίζειν, Ει. 344.
Σύβαρις, Σ 1435. Συβαρίτης, Σ 1427. Συβαρῖτις, Σ 1438.
Συβαριτικὸς λόγος, Σ 1259.
συβίνη, barbare, pro σιβύνη, Θ 1197. 1215.
συγγενὴς, Ει. 618.
συγγίγνεσθαι Φροντίσι, Ι 1291.
συγγράφειν, *pingere*, abundante præpositione, Ο 805.
συγκατακεῖσθαι, Εκ. 614.
συγκύπἰειν, Σ 570. Ι 854.
συγχειμάζεσθαι, Π 847.
συγχορεύειν, Ο 1761.
σύζυγος, Π 945.
συκάζειν, Ο 1699.
συκίδιον, Ει. 598.
συκίδων μοσχίδια, Α 996.
σύκινος, Π 946. σύκινος κλῳὸς, Σ 897. σύκινον ξύλον, Σ 145.
σῦκον. σῦκα ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, Β 1247.
συκοπέδιλος, Ι 529.
συκοφαντία, Ι 437.
συκοφαντεῖν, Ο 1431. Σ 1096. Α 519.
συκοφάντης, Π 31. 873. Ο 1423. Α 559. 725. συκοφάντου δῆγμα, Π 885.
συκοφάντρια, Π 970.
συλλήβδην, Π 646. ξυλλήβδην, Σ 657.
συμβαίνειν, *congruere*, Ι 220.
συμβάλλειν, *conjicere*, Σ 50. συμβάλλειν ῥινοὺς, Ει. 1274. πρὸς ἀλλήλους ἱμάτια, Εκ. 446.
σύμβολον, Εκ. 296. ἐπιβάλλειν τινὶ, Ο 1214.
συμβουλεύειν, Ν 793. συμβουλεύεσθαι μετά τινος, Ν 475.
συμμαχικὸν, τὸ, Εκ. 193.
συμμιγνύειν λέχος τινὶ, Θ 891.
συμπαίσἰρια, Β 411.
συμπαραινέσας ἔχω, Ο 852.
συμπαρασἰατεῖν, Β 385. Εκ. 15.
συμποιεῖν τινι, Θ 158.
συμπροπέμπειν, Β 402. 413.
συμφορὰ ἀγαθὴ, Ι 655. πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς, Ι 406.
συμφορώτατον, Π 1162.
συμφυσᾶσθαι, Ι 468.
συναλιάζειν. συναλίαξε, Α 93.
συνάπἰειν χεῖρι χεῖρα, Θ 955.
συναπἰὸς, Εκ. 508.
συνδικασἰὴς, Σ 266.
σύνδουλος, Ει. 745.
συνδρᾶν, Εκ. 16.
συνεῖναι μετά τινος, *cum aliquo degere*, Π 504. συνεῖναι γυναικὶ, *rem habere cum muliere*, Εκ. 619.
συνείρειν, *connectere*, Ο 1079.
συνέριθος, Ει. 786.
συνηγορικὸν, τὸ, Σ 691.
συνθέλειν, Ο 851.
συνθήκη, Α 1268. συνθήκας ποιεῖσθαί τινι, Ει. 1065.
συνθηρεύεσθαι, Θ 156.
σύννομος, Ο 209.
συνταράτἰειν, Ν 1037. συνταράτἰεσθαι, Α 7.

συντέμνειν πολλοὺς λόγους ἐν βραχεῖ, Θ 178.

συντυροῦσθαι, Ι 479.

συντυχία ἀγαθὴ, Ο 545.

Σύρα, nomen ancillæ, Ει. 1146.

Συρακούσιος, nom. pr. Ο 1297.

σύριγμα, Α 554.

συρίζειν, Π 689.

συρμαία, Ει. 1254.

σύρφαξ, Σ 673.

συσκεδαννύναι, Β 904.

συσκευάζειν τὸ δεῖπνον, Σ 1251.

συσκηνήτρια, Θ 624.

συσπλαγχνεύειν, Ει. 1115.

συσσώζειν, Θ 270.

συστέλλειν τὰ ἱστία, Β 999. συστέλλεσθαι ἑαυτὸν, Εκ. 486.

συχνὴ οὐσία, Π 754.

σφαγεῖον, Θ 754.

σφάγια, τὰ, Λ 204. Ο 1559.

σφαγιάζειν, Ο 569. 570.

σφάκος, *salvia*, Θ 486.

σφάλλεσθαι, Β 689. 736. Π 351. σφαλλόμενος προσέρχεται, Σ 1324.

σφενδάμνινος, Α 181.

σφενδόνη, Ν 1125. Ο 1185. 1187.

σφέτερος, *suus*, Β 1464.

σφηκιὰ, Σ 224. 229. 404. Λ 475.

σφηκίσκος, Π 301.

σφηκώδης, Π 561. 562.

σφήκωμα, Ει. 1216.

σφὴν, Β 801.

σφὴξ, σφηκὸς, Σ 430. 1090. 1103. Α 864.

Σφήττιος, Ν 156. Σφήττιον ὄξος, Π 720.

Σφίγξ, Β 1287.

σφηνίῳ βεβυσμένον χυτρίδιον, Α 463.



σφονδύλη, Ει. 1077.

σφόνδυλος, Σ 1489.

σφραγίδιον θριπήδεστον, Θ 427.

σφραγιδονυχαργοκομήτης, Ν 332.

σφραγὶς, Ο 1213. σφραγίδα ἐπιβάλλειν τινὶ, Ο 560. Θ 415. οἱ σφραγῖδας ἔχοντες, Εκ. 632.

σφριγᾶν, Λ 80. Ν 799.

σφῦρα, *malleus*, Ει. 566.

σφυράδων ἀποκνίσματα, Ει. 790.

Σφυρόμαχος, nom. propr. Εκ. 22.

σφυρὸν, Σ 276. Α 1177. 1179.

σχάζω, σχάω. οὐκ ἔσχων, Ν 409.

σχάσας τὴν φροντίδα, Ν 740. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, Ν 107.

σχέθειν τινὰ τῆς ὕβρεως, Λ 425.

σχεῖν τινα τοῦ τολμήματος, Λ 284. τῆς βοῆς, Λ 380.

σχελίδες, Ι 362.

σχετλιάζειν, Π 477.

σχέτλιος, Β 1476. ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, Β 1049. σχέτλιον ἔργον εἰργασμένος, Ο 1175. σχέτλια πέπονθα πράγματα, Π 856. σχέτλιόν γε, Λ 498.

σχῆμα, Εκ. 150. Σ 1485. Ι 1331.

σχηματίζειν, Ει. 324.

σχίζα, Ει. 1024. 1031.

σχινδάλαμος, Ν 130.

σχινδαλμὸς, Β 819.

σχῖνος, Π 720.

σχοινίον, Ει. 36. 437. Σ 1342. μεμιλτωμένον, Α 22.

σχοῖνος, Α 229. σχοίνων στιβὰς, Π 541.

σχολάζειν, Λ 412.

σχολὴ, Π 282. Α 407. Θ 376. κατὰ σχολὴν, Εκ. 48.

Τήλεφος Μυσὸς, Α 430. Ν 922.
τηλία, Π 1037. Σ 147.
τηλικοῦτος, Θ 174. Ι 881.
τηλοῦ τῶν ἀγρῶν, Ν 138.
τήμερα, Ολκ. 5. Vide not. ad Ν 699.
τήμερον, Π 232. 433. 947. Ι 68. Ει. 1147. & passim.
τήνελλα, Ο 1764. Α 1227.
τήνελλος, Ι 276.
Τήνια σκόροδα, Π 718.
τηνικαῦτα, Ει. 338. 1142. 1176. τηνικαῦτα τοῦ θέρους, Ει. 1171.
τηνόθεν, Dor. pro ἐκεῖθεν, Α 754.
τήρει, τηροῦ, *cave*, Ει. 146. Σ 1386.
τηρεῖν, *observare*, Σ 210. Ι 1145.
Τηρεὺς, Ο 15. 46. 101. Α 563.
τῆτες, Γῆρα 16.
τί, pro διὰ τί; Π 252. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; Π 335. τί δῆτα; Π 39. 480. Ν 753. 1273. τὸ τί; pro τί; *quid?* Π 902. 1076. Ει. 696. τὰ τί; Ει. 693. τί δαί; Π 905. Β 1479. Α 802. Ν 491. 1266. Ει. 925. τί σοι τοῦτο; *quid hoc ad te?* Εκ. 520. τί τοῦτ' ἔσθ' ἡμῖν; Θ 498. τί δρῶ; Π 222. Ν 694.
τιή; Ι 126. 731. Εκ. 796. Ει. 927. τιὴ δή; Ν 1415. τιὴ τί δή; Θ 84. Ν 755. Σ 1155. Ει. 1018.
τιθασευτὴς, Σ 704.
τιθέω pro τίθημι. Vide ad Α 895. διατιθεῖς pro διατίθης. ἐνετίθεις pro ἐνετίθης, Ν 59. προσετίθει, Ν 63. imperat. τίθει pro τίθετι, Α 243.
τίθημι. τιθέναι πόδα, *iter facere*, Θ 1100. imperat. θὲς, Α 185. *reddo, efficio*, ut τιθέναι λεῖον, Ει. 1086.
Τιθράσιαι Γοργόνες, Β 477.
τιθύμαλλον, Εκ. 405.
Τιθωνὸς ἀνὴρ, Α 688.
τίκτειν, Θ 845. τίκτειν καρπὸν, Ν 1119. ῥήματα, Β 1059. τίκτειν ἐν τοῖς ἱεροῖς, Β 1080.
τίλλειν ἑαυτὸν, *capillos sibi vellere*, Ει. 546. ἑαυτοῦ πρωκτὸν, Β 424. τίλλεσθαι τέφρα, Ν 1083. τίλλεσθαι ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν, Ο 285.
τιμάω, Ν 428. Ο 1275. τιμᾶν βλέπω, Σ 847. τιμᾶν τὴν μακρὰν, Σ 106.
τίμημα, *multa, litis æstimatio*, Σ 897. τίμημα ἐπιγράφειν τῇ δίκῃ, Π 480.
τιμητικὸν πινάκιον, Σ 167.
Τιμοθέου πύργος, Π 180.
Τιμόκλεια, Θ 373.
Τίμων, Α 808. 813. Ο 1549.
τιμωρεῖσθαι, Α 304.
τινάσσειν, Β 328. 342.
Τισάμενος, nom. pr. Α 603.
Τισιάδης, nom. pr. Σ 401.
τὶς, *aliquis*: quandoque redundat, ut ἕτερός τις, Π 163. φιλότεκνός τις εἶ, Θ 752. οὑτοσί τις, Ο 1121. Ει. 1044. ποῖός τις, Ει. 674.
Τιτᾶνες, Ο 469.
τίτθη; *nutrix*, Α 958. Θ 609. Ι 716.
τιτθίον, Α 83. Θ 143. 691. Β 412. Π 1067. Α 1199. Ει. 863.
τιτθοὶ, Θ 640.

Υ.

ὑπηρετεῖν, Σ 518. ὑπηρετεῖν τινι, Π 979. τοῖς τρόποις, Β 1432.
ὑπιέναι λάθρα, *clam ſubire*, Σ 465.
ὕπνος νυσταλής, Σ 12. γλυκύθυμος, Ν 705. ὕπνου τυχεῖν, Α 713. ὕπνου ὁρᾶν οὐδὲ πασπάλην, Σ 91.
ὑπνῶν, Dor. pro ὑπνοῦν, Λ 143.
ὑπὸ aliquando adhibetur pro μετὰ, ut οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἡλίκων νεανίδων, Θ 1030. ὑπὸ πτερύγων, Ο 1426. Α 970.
ὑποβάλλεσθαι παιδίον, Θ 340. 407. 565.
ὑποβλέπειν τινὰ, Λ 519. Θ 396.
ὑπογάστριον, Σ 195.
ὑπογλυκαίνειν, Ι 216.
ὑπογραφεὺς δικῶν, Ι 1256.
ὑποδεδιὼς, Ο 65.
ὑποδεῖσθαι, *calceos induere*, Εκ. 36. ὑποδεῖσθαι τὰς Λακωνικὰς, Εκ. 269.
ὑποδοχὴ, Ει. 530.
ὑποδραμεῖν, Ι 742.
ὑποδύειν, Π 735. Σ 182. 188. ὑποδύεσθαι, Σ 205. 1168. ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς, Σ 1159.
ὑποδύσασθαι κατλύματα, Σ 1160.
ὑποθέειν, εῖν, Ι 1161.
ὑποθυμὶς, avis, Ο 302.
ὑποθωπεύειν, Σ 610. Α 639.
ὑποικουρεῖν, Θ 1168.
ὑποῖξαι, Θ 424.
ὑποκινεῖν, Β 644.
ὑποκορίζεσθαι, Π 1011.
ὑποκριτὴς, *biſtria*, Σ 1279.
ὑποκρούειν, Α 38. Εκ. 256. 588. ἔφθης μ᾽ ὑποκρούσας, Εκ. 596. ὑποκρούσασθαι, Π 548.
ὑποκρούειν, verbum Venereum, idem quod ἐλαύνειν, ἐρείδειν, *ſubigere*, Εκ. 618.
ὑποκύπτειν, Σ 555.
ὑπόκωφος, Ι 43.
ὑπολείπεσθαι, *a tergo relinqui*, de curſoribus: Β 1092.
ὑπόλισπα, ſeu potius ὑπόλισφα πυγίδια, Ι 1368.
ὑπόλοιπον, Π 431.
ὑπολύριος δόναξ, Β 233.
ὑπολύειν, *ſolvere calceos alteri*, Ν 152. Θ 1183. ὑπολύσασθαι, *ſolvere ſibi calceos*, Λ 950. Π 927.
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατα, Λ 216.
ὑπόμακρος ῥάβδος, Ει. 1243.
ὑπονοεῖν τι εἴς τινα, Π 361.
ὑποπεινᾶν, Π 536.
ὑποπέρδεσθαι, Β 1097.
ὑποπιθηκίζειν. ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα, pro ὑπεπιθήκισα μικρόν τι, Σ 1290. Simplex πιθηκίζειν eſt Θ 1133. conſtructum barbare a Scytha, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.
ὑποπίνειν, Ο 494. ὑποπεπωκὼς, Ει. 874. ὑποπεπωκυῖα, Λ 395.
ὑποπίπτειν, *animo humili & ſervili ſe alicui ſubmittere*, quod adulatores facere ſolent, Ι 47.
ὑποπιττοῦν, Π 1093.
ὑποπλάττεσθαι, Σ 108.
ὑπόπτερος, Ο 786. 797.
ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου, Ν 1289.
ὑποσκαλεύειν τὸ πῦρ, Α 1014.
ὑποστένειν, Α 162.
ὑποστορεννύναι, Εκ. 1030.
ὑποταράττειν, Σ 1285.
ὑποτείνειν μισθοὺς, Α 657.

Φ.

## Χ.

χαρὰν λέγειν τινὶ, Π 637.
χάραξ, ἡ, Σ 1201. Α 986. 1178. Ει. 1263.
Χάρης, nom. pr. Α 604.
χαρίεις. χαρίεντα πάθοιμ' ἂν, Εκ. 794. χαρίεντα δῶρα, Π 849. χαρίεντα σοφίζεσθαι, Ο 1401. χαρίεντες Λακωνικοὶ, Λ 1226. χαρίεν, Π 145. Β 1491.
χαρίζεσθαι, Ι 54. 776. 1368. Ει. 392. χαρίζεσθαί τινί τι, Α 437. Θ 756. 939. κεχαρισμένος, Ει. 386.
χαρίζεσθαι, de muliere ſui copiam viris faciente, Εκ. 629 Hinc ſumta metaphora Comœdia dicitur ὀλίγοις χαρίσασθαι, Ι 517.
Χαρινάδης, nom. pr. Σ 232. Ει. 1155.
Χαριξένη. nom. pr. Εκ. 943.
Χάριππος, Ν 64.
χάρις μεγάλη καὶ παχεῖα, Εκ. 1048. χάριν νέμειν τινὶ, *alicui gratificari*, Ο 384. χάριν προσείσομαι, Σ 1420. τοῦ χάριν, *quapropter*, Π 53. οὐδεμίαν τῷ βίῳ χάριν ἔχω, *ingrata mihi eſt vita*, Λ 865. οὐδεμίαν σιτίοις χάριν οἶδ' ἐσθίων, Λ 869.
Χάριτες, Ο 1100. Α 988. Ει. 41. 797. Ολυμπιάδες, Ο 782. Φρύγιαι, Θ 121. Χαρίτων θρέμμα, Εκ. 973. Χαρίτων μετέχειν πλεῖστον, Εκ. 582. ubi vide not.
Χαριτιμίδης, nom. pr. Εκ. 293.
Χαρμῖνος, nom. pr. Θ 804.
χαροπὸς, Ει. 1065.
Χάρυβδις ἁρπαγῆς, Ι 248.
Χάρων, Inferorum portitor, Λ 606. Β 183. Π 278.
χασκάζειν, Σ 695.
χάσκειν ἄλλοσέ που, Ι 1032.
χασμᾶν, Ι 824.
χάσμημα, Ο 61.
χαῦνος, Ο 819.
χαυνοπολίτης, Α 635.
χαυνόπρωκτος, Α 106.
χαύνωσις, Ν 875.
χεζητιᾷν, Β 8. Εκ. 313. 368. Ν 1387. Ο 790.
χεζικηνικὸν βάμμα, Ει. 1176.
χέζω, Ν 391. Εκ. 320. 372. Ι 70. Α 82. χέζομαι, Ι 1057. Σ 941. κεχεσμένος, Α 1170.
χεῖλος κοτυλισκίου, Α 459. χείλη διεῤῥυηκότα, Ν 873.
χειμάζειν, Ο 1097. χειμαζομένη πόλις, Β 361.
χειμέρια πράγματα, Α 1141.
χειμὼν ὀρνιθίας, Α 876.
χεὶρ, *brachium*, περίβαλλε χέρας, Θ 914. *manus*, ἀνέλκειν τινὰ τῆς χειρὸς, Σ 569. διδόναι τὴν χεῖρα, Λ 1119. χεῖρας αἴρειν, Εκ. 264. ὕδωρ κατὰ χειρὸς, vide in ὕδωρ.
χεῖρον. οὐ χεῖρον, *non abs re fuerit*, Ι 37.
χειροτέχνης, Π 533. 617.
χειροτεχνικώτατος, Σ 1276.
χειροτονεῖν, Εκ. 297. 797. Ο 1571. Α 598. 607. χειροτονητέον, Εκ. 266.
χειροῦν τινα πρὸς βίαν, Σ 443. χειροῦσθαι, Σ 439.
χειρουργία, Λ 673.
χελιδὼν, Λ 770. Θ 1. Ο 714. 1412. Ι 419. Θρῃκία, Β 681. χελιδόνας

τοῦ νοσήματος, Λ 1085. κλέπ7ον τὸ χρῆμα τἀνδρός, Σ 933.
χρήματα, Π 232. 269. χρήματα πορίζειν, Εκ. 236. ταμιεύειν, Λ 495.
χρηματίζειν περί τινος, Θ 377.
χρηματοποιὸς, Εκ. 442.
χρῆμι, *opus habeo*, verbum inusitatum, unde Doricum χρῆσθα. οὐ χρῆσθα σιγῆν, Α 778.
χρῆσθαι. τί χρήσομαι τούτῳ; Ι 1183. Α 935. τί χρήσεταί τις τούτῳ; Π 941. τί ἐσ7ιν, ὅ τι τις χρήσεται τῷδε; Ει. 1257. ἐμοὶ, ὅ τι βούλει, χρῶ, Θ 212. χρήσθων ὅ τι βούλονται, Ν 439.
χρησμολογεῖν, ~~Ο 964.~~ 991.
χρησμολόγος, Ο 960. Ει. 1047. 1094.
χρησμὸς, Β 1033. Π 51. 55. Ι 61. 109. χρησμὸν προδοῦναι, Λ 780.
χρησμῳδεῖν, Ι 818.
χρήσ7ης, *fœnerator*, Ν 240. 434.
χρησ7ὸς, Π 93. 155. 977. Ο 454. χρησ7όν τι πράτ7ων, Π 341. ἢν χρησ7ὸν ᾖ τι, Β 599.
χρησ7ῶς ἔχειν, Εκ. 219.
χρόα, Π 1020.
χροιὰ, Ν 718. λαμπρὰ, Ν 1012. ὠχρὰ, Ν 1016.
χρόνιος, Θ 912. χρόνια ἔτη, Β 347.
χρόνος. πολλοῦ χρόνου, *a longo tempore*, Π 98. διὰ πολλοῦ χρόνου, Π 1045. Σ 1476. διὰ χρόνου, *aliquantisper*, Λ 904. Π 1055. πόσου χρόνου; Α 83. τοῦ λοιποῦ χρόνου, *in posterum*, Β 586. τῷ χρόνῳ, Ν 65. 1242. Σ 460. χρόνου πόδα, Β 100. 311.
χρυσαυγὴς δόμος, Ο 1710.
χρυσήλατος, Π 9.
χρυσίον, Β 720. Π 808. Ι 472. ὦ χρυσίον, blanda amantium compellatio, Λ 930.
χρυσὶς, *aurea phiala*, Α 74. Ει. 425.
χρυσοδαίδαλτος, Εκ. 972.
χρυσόθρονος, Ο 950.
χρυσοκόμας Φοῖβος, Ο 216.
χρυσόλογχος, Palladis epithet. Θ 318.
χρυσολόφα, Palladis epithet. Λ 344.
χρυσολύρας, Apollinis epithet. Θ 315.
χρυσομηλολόνθιον, Σ 1341.
χρυσὸν ἐπῶν ἀγγέλλειν, Π 268. χρυσῷ πάτ7ειν τινὰ; Ν 912.
χρυσοτρίαινος, Neptuni epithet. Ι 559.
χρυσοῦσθαι, Α 547.
χρυσοχάλινος πάταγος ψαλίων, Ει. 155.
χρυσοχοεῖν, Π 164.
χρυσοχόος, Λ 408.
χρυσῶπις, Θ 321.
χρῶμα, Ν 120. Ι 398.
χρώς. τί χρὼς τέτραπ7αι; Λ 127.
χρωτίζεσθαι, Ν 516.
χυλὸς σ7ωμυλμάτων, Β 943. Φιλίας, Ει. 997.
χυμίζειν ἁρμονίαν, Θ 162.
χυτλάζειν, Σ 1213.
χύτρα, Β 983. Π 673. 686. 812. Εκ. 734. Ο 43. 357. 386. Α 284. εἰσφέρειν ἐν χύτρᾳ παιδίον, Θ 505. χύτραν προσκάειν, Σ 828. χύτραις ἱδρύειν, Π 1197. Ει. 923. Δαναι. 12.

χύτρειος

ψόγος, Θ 146. 895.
ψολοκομπία, Ι 696.
ψοφεῖν, Α 942. Ει. 612. 1152.
ψόφος, Π 670. 688. τῆς θύρας, Β 604. θρίων, Σ 436. ῥημάτων, Β 492. ψόφου πλέως, Ν 1367.
ψύλλα, Θ 1180. Π 537. Ν 145. 149. ψυλλῶν ἴχνη, Ν 831.
ψυχαγωγεῖν, Ο 1555.
ψυχή. φιλῶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν, Α 357. τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν, Σ 376. ψυχὴν ἐξεσάωσα, Ει. 1301. ψυχὴν ἄριστος, Ι 457. Ει. 675. ψυχὴν καρτερὰν λαβεῖν, Α 393. ψυχὴ στεῤῥὰ, Ν 420. τῶν γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, Α 375. τείρεσθαι ψυχὴν, Λ 960. ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους, Σ 380. ψυχαὶ σοφαὶ, Ν 94. ψυχὴν ἐκπίνειν, *sanguinem exsugere*, Ν 712.
ψυχὴ pro *homo*, vel *vir*, ut ψυχαὶ πολλαὶ ἔθανον, Θ 864.
ψυχρὸς βίος, Π 263. ψυχρὰ θάλαττα, Π 658. ψυχρὸς, de fabula, Θ 848.
ψυχρῶς ποιεῖν, Θ 170.
ψωλὴ, *mentula*, Λ 143. 963. 979. Ο 560.
ψωλὸς, Π 267. Ι 964. ψωλοὶ πεδίονδε, Ο 507.
ψωμίζειν, Λ 19. Θ 692. ψωμίζεσθαι, Ι 715.

Ω.

Ω'γαθὲ, Π 215. 360.
ὠγὼν, ὁ ἀγὼν, Β 867.
ὦ Δάματερ, Π 555. 872.
Ὠδεῖον, Σ 1109.
ᾠδικῶς, Σ 1240.
ὠδίνειν, *parturire*, Θ 502. Εκ. 529.
ὦ εἶα, Λ 1304. Ει. 486.
ω η in unam syllabam coalescunt, Α 860.
ὠθεῖν κολόκυμα, Ι 692.
Ὠκεανὸς, Ν 271. 278. Ο 701.
ὠκύπτερα, τὰ, Ο 803.
ὠκυτόκειον, Θ 504.
ὠλένας περιβάλλειν, Β 1322.
ὦμος, Ν 1012. 1016. ἐξιπποῦν τὸν ὦμον, Λ 291. πιέζεται ὦμος, Β 30. ἀποστρέφειν τὸν ὦμον, Ι 265.
ὠμὸς, *crudus*, *immaturus*, Ι 260.
ὠμοσπάρακτος, Ι 345.
ὠνεῖσθαι, Π 140. 519. ὠνήσομαι τούτῳ, pro παρὰ τούτου, Ει. 1261. Vide supra in σοι. ἐωνημένος, active, Π 7.
ὤνιος, Λ 758.
ὠὸν, Λ 856. τίκτειν, Ο 695. ὠὰ ἐκκυλίνδειν, Ει. 134.
ὠὸπ, Β 180. 208. Ο 1395.
ω ου, *monosyllabum*, Λ 273. 1036. 1171. Θ 717. Β 33. 508. Ι 340.
ὥρα 'στιν, *tempus est* aliquid faciendi, Α 393. ὥρα βαδίζειν, Εκ. 30. ὥρα ἦν πάλαι, *jam pridem tempus est*, Εκ. 877. ὥρα νέα, *ver*, Ι 419. ὥρα ἦρος, Ν 1008. ὧραι, *tempestates anni*, Ο 709. ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας, Ν 562. ἐς τὰς ὥρας, Β 380. ὧραι καρπῶν, Β 1034. ὧραι περιτελλόμεναι, Ο 696. ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας, Θ 950. ἱεραὶ ὧραι, Θ 948. ἐν ὥρᾳ, *tempestive*, Εκ. 395. Σ 242. 689.

## VOCABULA IN SUPERIORE INDICE OMISSA.

### Α.

F I N I S.


ARGENTORATI
*TYPIS*
JOANNIS HENRICI HEITZ
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.
*D. XVIII. Febr. A. MDCCLXXXIII.*




SERVE CANADA
THROUGH CANADA'S
ARMED SERVICES




Mr L. H. Zeatly
327 Fullow Ave.
Toronto.

τίκτειν. ἡ τεκοῦσα, *mater*, Λ 636. ὑφάπτειν, Θ 730.

futur. τέξ

τιτυβίζειν. (

τραγῳδοποιός

τραγῳδός, (

in χορός.

Ὑπακούειν τι

ὑπάρχομαι.

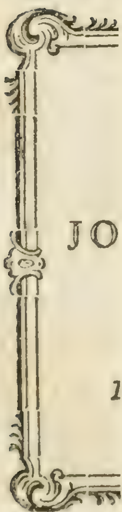
ὑπέχειν, *pr*

Θ 196.

ὑπίσχομαι,

ὑποδηλοῦν,

ὑποπίμπρημ



JO

1

The Toronto Classical Club

The next meeting of the club will be held

Date

Place

Speaker

Subject

